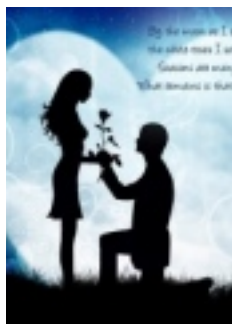

Yêu tình tình yêu

Contents

Yêu tình tình yêu	1
1. Lời Tựa - Lời Dẫn Chuyện	2
2. Chương 01 Phần 1	5
3. Chương 01 Phần 2	9
4. Chương 02	12
5. Chương 03	17
6. Chương 04	21
7. Chương 05 Phần 1	28
8. Chương 05 Phần 2	32
9. Chương 06 Phần 1	36
10. Chương 06 Phần 2	40
11. Chương 07 Phần 1	44
12. Chương 07 Phần 2	48
13. Chương 08 Phần 1	52
14. Chương 08 Phần 2	56
15. Chương 09	60
16. Chương 10	66
17. Chương 11	72
18. Chương 12	77
19. Chương 13	81
20. Chương 14	87
21. Chương 15	91
22. Chương 16	98
23. Chương 17	103
24. Chương 18	107
25. Chương 19 Phần 1	111
26. Chương 19 Phần 2	117
27. Chương 19 Phần 3	122
28. Chương 20	128
29. Chương Kết	134

Yêu tình tình yêu

Giới thiệu

“Yêu một người, cũng yêu luôn cả một tòa thành. Một tòa thành đã có thể trao cho anh, thì áo cơm,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tinh-tinh-yeu>

1. Lời Tựa - Lời Dẫn Chuyện

Lời tựa:

Trên mạng có 3 bộ tiểu thuyết nóng về Thành Đô, một bộ cũ là Thành Đô, đêm nay xin đừng quên tôi, một bộ là Phần tử Thành Đô, còn một bộ có xu hướng lan truyền rộng rãi là Tình yêu chỉ có 8 tháng.

Kỳ thực ở mỗi thành phố đều xảy ra những chuyện yêu và được yêu, phản bội và bị phản bội, mê hoặc hoặc bị mê hoặc. Mỗi thành phố đều có người bị hại hoặc người được lợi từ những chuyện đó, nhưng khi có một thành phố được tập trung mô tả, tô vẽ như vậy thì tuyệt đối đây không phải chỉ là sự trùng hợp.

Trước đây rất lâu – ít nhất 7 năm, tôi đã đọc tiểu thuyết Vườn Êden ẩn của một giáo viên trường Đại học Tứ Xuyên, những điều miêu tả cũng là sự ám áp của Thành Đô, sự điên cuồng của Thành Đô và sự sa đọa của Thành Đô.

Còn nhớ rõ tôi đã đọc Bảo bối Thượng Hải của Vệ Tuệ sau cuốn này, nhưng so với cuốn này mới thấy Vệ Tuệ vẫn còn kém xa. Cho nên tôi không hiểu vì sao mọi người lại có thể điên cuồng vì “các bảo bối”, có lẽ, vì bọn họ là người đẹp.

Tôi chưa từng nghĩ mình cũng sẽ có nhiều mối quan hệ chằng chịt với Thành Đô.

Thế là, khi đứng ở ngõ Thành Đô, chăm chú nhìn những nam thanh nữ tú của thành phố này, tôi bắt đầu thấy trong mình đầy rẫy sự hiểu kỳ với nó.

Hoa đào của Thành Đô thực ra không rực rỡ hơn nơi khác là mấy, nhưng những người đứng bên dưới hoa đào đó thực sự sướng mắt thỏa lòng.

Có lẽ vì người của thành phố này luôn có đủ thời gian để đàm luận về tình yêu, hoặc không đàm luận, mà làm thật.

Có lẽ, kể từ đó Thành Đô được chủ định diễn vai quan trọng và đặc biệt trong cuộc đời tôi.

Khi bạn hiểu kỳ với một người, một sự việc hay một nơi nào đó, bạn hãy cẩn trọng.

Đáng sợ là khi con người nằm trong sự say mê thường mở hết cánh cửa lòng mình, sau đó đánh mất cả cuộc đời.

Tôi muốn thận trọng, nhưng cũng đã không kịp nữa rồi.

Thượng Hải luôn được coi là Paris của phương Đông, nhưng trong sự rối rắm giữa quan hệ nam nữ, những từ ngữ vẫn vẻ như cẩn thận thăm dò và tức cảnh sinh tình, chẳng qua chỉ là thứ đồ xa xỉ. Chỉ có Thành Đô mới là thành phố tha thướt yêu kiều, thực sự hiểu được sự rối rắm của tình yêu.

Lời dẫn chuyện: Chuyện cũ Nam Kinh

Nhiệm Định là một trong những đứa bạn thân thiết của tôi từ thuở nhỏ, tôi rất trân trọng tình bạn có từ thời thơ ấu đó nên ngày cô ấy đính hôn tôi xin nghỉ phép đi Nam Kinh.

Vì sao Nhiệm Định lại tổ chức lễ đính hôn vào ngày thứ hai, không cần hỏi cô ấy tôi cũng biết nguyên nhân. Cô ấy thường xét nét với mọi người, với mọi việc, luôn luôn giữ thái độ soi mói. Nhiệm Định thường lợi dụng bất cứ dịp nào có thể để kiểm nghiệm quan hệ của từng người đối với cô ấy hoặc sự nông sâu của quan hệ. Tất nhiên lần này cũng không ngoại lệ, cô ấy muốn xem có bao nhiêu người sẽ nghỉ phép vì cô ấy.

Chồng chưa cưới của Nhiệm Định là một thầy giáo trường Đại học Nam Kinh, con người không có gì xuất chúng, mặt mũi cũng bình thường, không nhiều bạn bè, vẫn còn hay đỏ mặt, tôi cảm thấy trên bực giảng anh ta luôn tỏ khí thế hiên ngang, chỉ bảo quát nạt học sinh đến nơi đến chốn.

Nhiều người khi thoát ra khỏi công việc, hình như đã trở thành con người khác.

Tôi cũng vậy.

Nhiệm Định nói anh ấy là Tôn Hạo.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe tên của người đàn ông này kể từ sau khi biết Nhiệm Định muốn đính hôn.

Khi bắt tay anh ta, tôi cảm thấy bàn tay anh ta vừa mềm vừa lạnh, lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Những câu chuyện đáng nói về thành phố Nam Kinh này quá rất nhiều, muốn tìm hiểu rộng rãi hơn, bạn có thể nghiên cứu nó với tư cách là cố đô của triều đại thứ 6; muốn biết những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bạn có thể lục trong đồng sách Tần Hoài thập lý còn lưu lại, muốn văn học nghệ thuật bình dân, thì cứ ăn cho no rồi đến miếu Phu Tử mà ngồi suốt cả ngày.

Đương nhiên, nếu bạn giống tôi, không muốn làm gì, vậy thì hãy đến phố Ngô Đồng Pháp, chìm ngập trong đám phấn son mà tự khen mình hoặc nhìn ngang ngó dọc.

Đối với Nam Kinh của Trung Quốc, Ngô Đồng Pháp là một loại vết dầu loang và sự chà đạp về văn hóa.

Cây ngô đồng cao to vạm vỡ, thân cây nhẵn bóng vút lên như với lấy đám mây xanh, nghe nói rất ít khi bị sâu, lá cây tranh thủ thời gian vươn dài, cũng dần dần thay thế cây ngô đồng Trung Quốc thấp nhỏ, hơn nữa còn cong queo, cả dãy phố nhìn thẳng tắp, rất sạch sẽ gọn gàng.

Chỉ có một điều không thấy mưa rơi trên tán ngô đồng, đến một cơn mưa thật sự như tôi cũng thiếu đi những cái nhìn lãng mạn.

Tôi ngán ngẩm tha thẩn trên phố, lòng thầm nghĩ, không biết vì sao Nhiệm Định lại chọn đính hôn vào cuối mùa xuân, hại tôi ở Nam Kinh mà không được ngắm hoa quế nở, cũng không xem được hoa mai ngạo nghễ trong gió tuyết, đến cái nóng nực đặc biệt của thành phố thuộc loại “Tứ Đại hỏa lò” tôi cũng không cảm nhận được.

Trong thành phố mà đa số các cô gái đều đẹp hơn mình, tôi vô cùng buồn bã dừng chân, sau đó mới phát hiện ra mình đã lạc đường.

Khi đó tôi và Thạch Duệ mới chia tay được 7 ngày.

Mùa xuân là mùa đẹp nhất trong năm, đến những con mèo giao phối cả bốn mùa cũng không nhịn được mà gào lên thể hiện sự điên cuồng và khát vọng của chúng, cứ làm như chúng không còn cơ hội yêu thương nhau nữa.

Ngày còn nhỏ, khi làm văn tả cảnh mùa xuân, tôi chỉ viết đơn giản hai đoạn ngữ: Mùa xuân đến với đất trời, vạn vật sinh sôi nảy nở. Thực ra hai đoạn ngữ đó ngầm biểu thị rất mạnh mẽ. Biên tập viên Đỗ ở tòa soạn báo đã từng cười ha hả trước bàn rượu nói: “Khi còn nhỏ em không hiểu cũng giả vờ hiểu, nếu gặp phải cô giáo đang sống độc thân, có lẽ cũng có thể đủ làm cô ấy khó chịu, một lớp ít nhất cũng có hơn 30 học sinh ngày thơ thật thà nhắc nhở cô ấy mùa xuân đã đến rồi”.

Mùa xuân thực sự là một mùa tươi đẹp, rất thích hợp với tình yêu.

Cho nên khi Thạch Duệ muốn chia tay với tôi, tôi khóc nói: “Thạch Duệ, anh không thể quá tuyệt tình, mùa xuân đẹp thế này, người người đều đang yêu, anh không thể bỏ em mà đi như vậy.”

Thạch Duệ nói: “Em nói sai rồi, mùa xuân thích hợp cho việc chia tay, bởi vì trong mùa xuân vết thương rất mau lành”. Sau đó anh ta ôm bọc đồ cuối cùng của mình lắc lư đi xuống lầu, phóng chiếc xe POLO đi mất.

Nhiệm Định nói, giả nửa đàn ông lái xe yêu đương lảng nhãng, hẳn ta không bỏ cậu sớm muộn cậu cũng bỏ hẳn ta.

Nhưng tôi si mê Thạch Duệ, nụ cười của anh ta, cái đầu giả của anh ta, sự tức giận của anh ta, đến cái đáng há to miệng ngáy khi ngủ của anh ta tôi cũng thích.

Tôi ngồi xồm dưới bóng cây ngô đồng, đôi mắt đắm nước trở nên nhòa nhạt.

Chuông điện thoại reo, là giọng Lang Trung: “Dế con, cậu đang ở đâu? Sao thoát cái đã đi mất thế?”

Nghe giọng nói quen thuộc của cậu ấy, tôi nghẹn ngào như cô bé chưa đầy năm tuổi: “... Tôi lạc đường rồi...”

Lang Trung không biết những giọt nước mắt của tôi là vì Thạch Duệ, vừa tức vừa buồn cười, thở dài nói: “Mang ví đi không? Gọi taxi đến khách sạn Hoàng Quan, tôi ở tầng 41 đợi cậu.”

Tôi gạt nước mắt lí nhí hỏi: “Khách sạn Hoàng Quan ở đâu?”

Tôi ậm ừ trả lời, đợi Lang Trung gác máy.

Mãi một lúc lâu phía Lang Trung không có phản ứng gì, tôi không nhịn được liền “A lô”, cậu ấy cũng “A lô” một tiếng, tôi bèn chồn hỏi: “Sao cậu không gác máy?”, Lang Trung “Ừ” một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Cậu ấy nói bọn Thiên Hồng đang ở đó, nhưng tôi không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, ở đó tĩnh lặng như cánh đồng lúa buổi hoàng hôn.

Tôi đến chỗ Lang Trung, thấy tất cả bọn Thiên Hồng quả nhiên đang ở đó, đến cả Nhiệm Định vừa đính hôn cũng có mặt, mấy người ngồi ở tấm thảm dưới nền nhà cười nói hỉ hỷ, uống rượu, ăn đồ nguội. Miệng Nhiệm Định ngậm miếng hamburger, mở to đôi mắt long lanh nhìn đôi mắt đỏ hoe của tôi cười tinh quái nói: “Nàng vẫn hoài niệm về những năm tháng thử giấy à?”

Ngoài tôi và Nhiệm Định, không ai biết về diễn cổ này.

Những lúc riêng tư tôi thường gọi Thạch Duệ là Thạch Nhụy, còn tôi, từ khi gặp Thạch Nhụy tôi trở thành tờ giấy thử màu hồng.

Tôi không buồn đếm xỉa đến cô ấy, ủ rũ nằm bẹp trên giường muốn ngủ.

Nhiệm Định chạy đến lay tôi nói: “Dế con, cậu xem, có những người đàn ông tốt như Thiên Hồng và Lang Trung ở đây, sao cậu không vui vẻ lên? Nếu là mình, sẽ phải nhìn họ hau háu ấy chứ”.

Thiên Hồng toét miệng, tựa vào bàn cười hì hì nhìn Nhiệm Định: “Cậu đừng nhìn hau háu thế mà, cậu có thể vỗ lấy mà nhai ngấu nghiến, tôi đang đợi cậu đấy!”.

Nhiệm Định cũng cười hì hì: “Tôi sợ cậu không chịu được”. Nhưng mặt lại ửng hồng.

Vương Âu lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt có lông mi dài chớp chớp, sau đó dịu dàng nói: “Dế con, lâu rồi không gặp”.

Thời tiểu học Vương Âu ngồi cùng bàn với Lang Trung, hình như cũng là cô em hàng xóm thanh mai trúc mã của cậu ấy, mấy đứa chúng tôi quen nhau từ khi học cấp ba, thời ấy bọn Thiên Hồng thường lấy Vương Âu ra gán ghép với Lang Trung, Lang Trung không thừa nhận và cũng không phủ nhận, chỉ cười cho qua chuyện, không ngờ hai người đó vẫn bên nhau đến tận bây giờ.

Lang Trung vượt đường sá xa xôi đến vậy về dự lễ đính hôn của Nhiệm Định, cô ấy cũng cùng về.

Nghiêm túc mà nói, ngoài Nhiệm Định, bạn gái thân nhất của tôi chính là Vương Âu, nhưng kỳ lạ là chúng tôi luôn duy trì sự qua lại không mặn mà cũng không nhạt nhẽo, hơn nữa còn lúc ẩn lúc hiện một sự lạnh nhạt như không.

Trong sách nói, người con gái có rất ít bạn cùng giới thường có điểm yếu về mặt tính cách và mặt tâm lý, tôi nghĩ, tôi là loại con gái có thiếu sót về tính cách hoặc thiếu sót về tâm lý đó.

Cơm tối do Lang Trung chủ trì, ở phòng ăn trên lầu hạng sang của khách sạn Hoàng Gia.

Chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm, Vương Âu mặc một chiếc váy liền màu trắng, gọi đồ ăn thức uống, sắp xếp các hoạt động sau khi ăn một cách thành thạo, còn Lang Trung nghiêng người nói chuyện thân mật với chúng tôi.

Nhiệm Định tươi cười nói về những tin tức mới ở Nam Kinh, khuôn mặt sinh động càng rạng ngời hơn, Thiên Hồng cười híp mắt nhìn cô ấy. Tôi như người ngoài cuộc nhìn bốn người bạn thân thiết từ nhỏ ngồi trước mặt mà bây giờ cảm giác như những người cực kỳ xa lạ, đột nhiên cảm thấy thật vô vị.

Con người là như vậy, rất nhiều người chỉ có thể cùng bạn đi một quãng đường, rất nhiều người chỉ có thể nói những chuyện ngày xưa với bạn.

Nhưng khi những tình bạn hoặc tình yêu đó không thể lớn lên hơn được, thì những kỷ niệm thuộc về hai bên cũng ít vô cùng.

Không ai hỏi tôi nghĩ gì, cũng không ai hỏi tôi bây giờ sống ra sao.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn là người giấu tâm sự tận đáy lòng, mọi người đã quen với sự trầm cảm của tôi, cũng đã quen với vẻ mặt không hề biểu cảm của tôi.

Tuy nhiên lúc đó, tôi muốn thổ lộ, muốn được an ủi, muốn được che chở, thêm muốn sự ấm áp vô cùng.

Chỉ có Vương Âu cứ nhìn ly rượu hể cạn lại đầy trước mặt tôi, nhưng không hề nói với tôi một câu nào, hàng mi dài lay động, thỉnh thoảng liếc nhìn Lang Trung.

Ăn cơm xong, trời đã về khuya.

Trong hơi rượu say mơ màng, ở cửa thang máy, tôi thấy Nhiệm Định dựa vào lòng Thiên Hồng, giận hờn đánh vào người Thiên Hồng, Thiên Hồng tắt ngay nụ cười nhả nhở thường ngày, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Nhiệm Định, trên mặt nở một nụ cười thật thà hiếm gặp, Lang Trung lặng lẽ nhìn họ nhếch mép cười.

Tôi đau đầu kinh khủng.

Sáng sớm tỉnh dậy, Lang Trung đang ngồi dựa vào thành giường cạnh tôi, miệng ngậm điều thuốc.

2. Chương 01 Phần 1

Chương 1:

Đời Tấn, Hằng Ôn đánh chiếm Tứ Xuyên, lấy em gái của Lý Thế làm vợ lẽ.

Lý cô nương dịu hiền xinh đẹp, suối tóc đen óng mượt dài chấm đất khiến người ta yêu mến.

Vợ cả của Hằng Ôn là công chúa Nam Khang, con trưởng của Tần Minh đế, đầu tiên không biết phu quân nạp thiếp, sau khi biết bà lập tức đem hơn mười tỷ nữ, người nào cũng mang đao sắc xông thẳng đến khu nhà Lý cô nương đang ở.

Lúc đó, Lý cô nương đang chải đầu bên cửa sổ, thấy đám người đàng đàng sát khí kéo đến nhưng không hề hoảng loạn, tiếp tục ung dung chải mái tóc dài, rồi hướng về phía công chúa nhún mình chào, thần thái buồn thảm nói: “Nước mất nhà tan, lòng đau vô hạn, hôm nay có thể chết, đúng là thỏa nguyện bấy lâu!”.

Công chúa ngây người ra một lát, ném đao đi, tiến lên ôm Lý cô nương nói: “Ta thấy em vừa đáng yêu vừa đáng thương, làm sao có thể trách phu quân ta yêu em cơ chứ?”

Tuyên Nhụy nói với tôi, ngụ ý lớn nhất của câu chuyện này cho chúng ta biết: Thứ nhất, người đàn ông đi tìm phụ nữ ở ngoài cũng không sao, điều quan trọng là phải nghĩ làm sao để không làm đảo lộn, không để vợ cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp; Thứ hai, người phụ nữ bị người đàn ông quan hệ lén lút ở bên ngoài cũng không sao, điều quan trọng là thừa nhận bốn phận, không để người vợ cảm thấy cô ta uy hiếp

đến địa vị của mình; Thứ ba, nếu vợ phát hiện thấy địa vị của mình bị uy hiếp, gây lộn với chồng luôn luôn không có tác dụng gì, đầu tiên nhất định phải thu phục tiểu yêu tinh[1] đó, sau đó quay về tính sổ ở nhà, tìm cơ hội cắt đứt quan hệ của chồng mình và tiểu yêu tinh.

[1] Yêu tinh là từ chỉ người phụ nữ đẹp nhưng lẳng lơ, chuyên mê hoặc đàn ông.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Trong phòng làm việc chỉ còn ba đứa con gái chúng tôi, cho nên lời nói của Tuyên Nhụy không ai phản bác cũng không ai hưởng ứng.

Sau khi ăn cơm chiều đãi buổi chiều ở cơ quan, Phán Phán đột nhiên chêm vào một câu: “Tuyên Nhụy, ba điểm đó của chị rút ra từ đâu đấy?”

Người phụ nữ thông minh cũng như người phụ nữ không thông minh luôn phản ứng chậm chạp, chẳng qua khác nhau ở chỗ một người giả bộ, còn một người là thật.

Lúc đó tôi và Tuyên Nhụy đều cho rằng Phán Phán thuộc loại sau.

Tuyên Nhụy nói: “Bởi vì tôi lật giở chính sử, dã sử đều không thấy kết cục của câu chuyện này, tôi không mấy tin rằng Lý cô nương đó có kết cục gì tốt đẹp, nếu như không có, chứng tỏ rằng tám mươi phần trăm cô ta bị công chúa tìm cơ hội đánh bại thôi”.

Phán Phán lại hỏi: “Vì sao công chúa không đánh bại cô ta ngay lúc đó?”

Người thông minh như Tuyên Nhụy không cần suy nghĩ đưa ngay ra đáp án: “Vừa lấy được Tứ Xuyên, ít nhiều cũng phải thu phục lòng dân, hơn nữa khi Hằng ôn đang cực kỳ yêu mến con tiểu yêu tinh này, nếu giết nó sợ rằng công chúa cũng sẽ có kết cục chẳng ra gì, cho nên công chúa này thật là một tay ghê gớm, đầu tiên giành được sự đánh giá là quảng đại nhân ái, đợi đến khi tình cảm của phu quân tiêu tan mới tính sổ với yêu tinh cũng chưa muộn”. Cuối cùng than thở: “Người phụ nữ đó mới là lợi hại, một tên trúng không biết mấy đích”.

Nét mặt Phán Phán dờ ra: “Tuyên Nhụy, chị nói nghe thô tục quá”.

Tuyên Nhụy cười chảy cả nước mắt: “Cô đâu phải chưa từng nghe thấy lão đây[2] nói những lời thô tục”.

[2] Tự xưng một cách kiêu ngạo.

Tôi rất không thích con yêu tinh Tuyên Nhụy này trên Phán Phán - con nhỏ mới ra trường, nhưng cô ta càng nói càng hăng, tôi giả vờ như không nghe thấy, nhìn những mụn trứng cá chưa lặn đi đã có cái khác tập kích đến trên mặt mình qua chiếc gương trước mặt.

Tuyên Nhụy cũng nhìn tôi, sau đó thở dài: “Mất thấy người hai lăm hai sáu tuổi đầu mà vẫn còn những mụn trứng cá đầy trên mặt, đây có lẽ là vì sống không điều độ nên hỏa bốc ra ngoài thành mụn thôi”. Nói đến mấy chữ cuối, cô ta tăng nặng thêm ngữ khí rồi cười ngặt nghẽo.

Lúc đó, chủ nhiệm Tứ Bình đứng ở cửa phòng làm việc của chúng tôi hỏi: “Lát nữa đến Ủy ban nhân dân thành phố, cô nào đi?”

Tuyên Nhụy nhảy cẫng lên, mặt mày tươi tỉnh: “Em đi”.

Tứ Bình gật đầu nói: “Những thứ cần mang thì mang đi, đến lúc đó tôi không có thời gian chăm nom đại tiểu thư đâu”. Nói xong liếc nhìn Phán Phán rồi đi.

Tôi hơi ngạc nhiên, lấy nhíp ra nhổ mấy chiếc lông mày mọc nhầm chỗ, vừa nhìn Tuyên Nhụy nói: “Chẳng phải câu luôn luôn ác cảm với những thứ rập theo khuôn sáo ấy ư? Sao hôm nay tích cực thế?”

Tuyên Nhụy không hề giấu giếm, nói: “Có một phóng viên nhiếp ảnh của tờ Tin chiều mới tốt nghiệp từ Thượng Hải về, đẹp trai, rất cuốn hút, cuốn hút đến mức làm tớ đổ ngay. Tớ phải gặp mặt anh ta nhiều lần, để khơi gợi tình cảm. Cuộc họp theo khuôn sáo hôm nay cũng chẳng lấy được tin gì hay, nhiều nhất cũng như một miếng đậu phụ trên trang quảng cáo thôi, những phóng viên cũ nhất định không muốn đi, tớ đoán là anh ta sẽ đi”.

Ở Lục Thành[3], bạn làm ở giới truyền thông của Tuyên Nhụy rất nhiều, từ các kênh của Đài truyền hình đến các tờ báo của tập đoàn báo chí, chỉ chít như quân cờ, cho nên tin tức của cô ấy không những nhanh mà còn chuẩn xác. Tôi nghĩ tay phóng viên mới vào nghề này có thể không lâu nữa sẽ đến “ngồi chơi” ở chỗ chúng tôi.

[3] tên gọi khác của Nam Ninh.

Tôi tiếp tục chọc cô ta: “Vừa tốt nghiệp? Đến mười tám tuổi chưa, đừng làm hỏng một đóa hoa của Tổ quốc, mang tội đấy, nghĩ lại nếu anh ta bị cậu giầy vò đến mệt đứt hơi, mọi ý tưởng đều tiêu tan, thì không biết còn nữ đồng bào nào của chúng ta sẽ gặp tai ương nữa. Cậu đi mà sưu tập những người đàn ông hào sắc mất la mày lét để trút giận thay cho những cô gái đang bị lừa gạt ấy?”

Tuyên Nhụy nhếch mép cười: “Đừng, tớ là yêu tinh, yêu tinh chính hiệu, cậu đã đọc Liêu Trai chưa? Cậu đã thấy ma nữ nào, hồ ly tinh nào đi dụ dỗ Khoát lão gia vừa có gia đình, vừa có sự nghiệp chưa? Chẳng phải đều mê hoặc những thư sinh nghèo mảnh khảnh tuấn tú ư? Là người kể tục, tớ không muốn làm bại hoại thanh danh bậc tiền bối”. Nói xong cô ta lấy ví phấn son luôn mang theo người ở trên bàn lục tìm: “Phấn mắt la e của cậu đâu? Hôm nay tớ phải cho anh ta chết”.

Tôi mở QQ, vừa ngó nghiêng xem nên đi quấy rối ai đó vừa nói: “Cậu không làm nổi yêu tinh đâu, đến tư trang cũng không đầy đủ, còn mong mê hoặc được ai”.

Tuyên Nhụy mải nhỏ lông mày, một lúc sau mới trả lời: “Cậu trang bị đầy đủ lại không làm yêu tinh, đó gọi là lãng phí tài nguyên, bản đại tiểu thư phải biết lợi dụng, tiện thể cũng làm hết sức phần nghĩa vụ đó của cậu”.

Cô ta quay cái lưng eo thon làm mùi nước hoa lan khắp phòng làm việc, Phán Phán đột nhiên chêm vào một câu: “Ai nói trong Liêu trai không dụ dỗ đàn ông đã có gia đình? Nhiều là đẳng khác”.

Tôi giật mình, đứng dậy nhìn nó qua vách kính: “Nhóc con, dừng ngay lại, ta đã có một yêu tinh là đủ mệt rồi, học cái tốt không học lại đi học cái xấu, năm nay mày mới 20, tuổi hoa đang đẹp, phải ngoan nhé”.

Phán Phán hơi đỏ mặt, vừa ầm ức vừa tức giận: “Em không nói em phải đi dụ dỗ ai!”.

“Yêu tinh” vốn không phải là một từ có hàm ý xấu.

Những người đàn bà này thoát tiên làm ra vẻ thực nữ mặc dù trên mặt nhiều nếp nhăn đến nỗi phẩn cũng không che lấp hết, sau thì chẳng buồn che giấu nữa, sống cực kỳ buông thả, đi vũ trường nhảy nhót, uống rượu hò hét, đùa cợt với những cậu con trai nhỏ hơn họ, không biết vì muốn mượn sự trẻ trung của người ta để tìm lại tình cảm mạnh mẽ mất của mình hay là muốn thị uy với thế hệ sau non trẻ còn măng sữa, dù lý do nào đi chăng nữa thì da mặt càng ngày càng dày, hành vi ngày càng phóng túng.

Bọn họ tự mình là yêu tinh, một kiểu dụ dỗ đàn ông với lý lẽ rất lưu manh và chuẩn xác.

Về cuộc sống riêng dám nghĩ dám làm, chủ động xuất kích là đặc điểm lớn nhất của đám phụ nữ tự khoe mình là yêu tinh.

Tuyên Nhụy cũng tự mình là yêu tinh, nhưng rất thanh cao và giới hạn giữa mình với đám phụ nữ này.

Trong phòng tắm của nhà tôi, Tuyên Nhụy cởi bỏ váy ngủ để lộ thân hình với những đường cong tuyệt đẹp, cười sung sướng biểu diễn mấy tư thế, sau đó nói: “Nhìn thấy chưa? Đây mới là yêu tinh, không cần móng má, không cần đệm lót, phụ nữ dám để trần đi trên phố giống lão đây có được mấy người?”

Tôi ngâm mình trong bồn tắm, đầu gối lên cánh tay, nhìn cô ta nói: “So với bọn yêu tinh kia, ngoài cơ thể đẹp ra, hình như cậu chẳng có gì khác cả...”

Tuyên Nhụy làm ra vẻ giận dữ, vỗ vỗ hai bàn tay vào mặt nói: “Nhìn thấy chưa? Trẻ trung, trẻ trung là vốn liếng, hiểu không? Lão đây không dùng loại cao cấp như SK-II[4] mà vẫn đẹp thế này, đến nay trên mặt vẫn dùng kem dưỡng da của trẻ con, mỗi tháng chỉ mất vào mặt không đến hai đồng ba, hai đồng ba không mua nổi nửa cân dưa chuột”.

[4] Tên một loại kem dưỡng da của Nhật.

Đơn thuần về mặt lý luận, làm một yêu tinh chân chính thời thượng, cơ bản phải chuẩn bị vốn liếng như sau: Không phải diện mạo xinh đẹp như hoa thì trông mặt phải có cá tính, thân hình hài hòa cân đối như một tác phẩm điêu khắc, đặc biệt là eo và đùi; Trang điểm có cá tính, đừng nghĩ xài hàng hiệu rồi xịt một chút Dior đã coi là cá tính, trong mắt và mũi người đàn ông thực sự đáng để yêu tinh đi chinh phục, những thứ đó chẳng qua chỉ là một dạng biến đổi của đồng tiền mà thôi, cho nên trên người bạn chỉ ít cũng có một thứ đồ trang sức đặc sắc của bạn bè hoặc người nào đó từ nước ngoài xách tay mang về; Lời nói cử chỉ, quyến rũ thì phải quyến rũ đến mức họ không biết mình đang quyến rũ, nhiệt tình cũng phải nhiệt tình đến mức họ không nhận ra dấu vết gì. Nói tóm lại: có thể làm cho đối phương tìm trong những lời nói đùa của bạn những dấu tích thể hiện là con gái nhà đại gia, hoặc trong lời nói ra vẻ con gái nhà đại gia của bạn tìm thấy những dấu tích trêu đùa...

Tiêu chuẩn rất nhiều, trên đây là những tiêu chuẩn cơ bản nhất.

Đúng rồi, suýt nữa quên một vấn đề là đầu óc.

Điểm này cũng rất quan trọng, yêu tinh dụ dỗ đàn ông cuối cùng lại bị đàn ông dụ dỗ dẫn đến quên mất mục đích ban đầu là yêu tinh thất bại, nói một cách khác, yêu tinh chân chính phải hội đủ 4 thứ: có lý tưởng, có đạo đức, có mục tiêu, có nguyên tắc.

Mục đích làm yêu tinh là dụ dỗ đàn ông chứ không phải lấy người ta.

Đánh giá một yêu tinh có phải là một yêu tinh thuần túy không chính là cô ta có hồ đồ đi lấy người ta không.

Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa yêu tinh chân chính và yêu tinh giả.

Yêu tinh giả thấy một người đàn ông có thể biến thành một phiếu cơm lớn là lặn vào ăn ngay.

Đó cũng là nguyên nhân Tuyên Nhụy coi thường bọn yêu tinh giả luôn làm ra vẻ rất hiểu đời.

Những phụ nữ đó làm bại hoại danh tiếng của yêu tinh.

Tuyên Nhụy nói như vậy.

Tôi và Tuyên Nhụy vào làm ở Đài này cùng một thời gian, tôi làm biên tập viên tư liệu, cô ta làm phóng viên biên tập hợp tin bên ngoài. Vì lúc mới đến hai chúng tôi gặp phải thầy giáo hướng dẫn chẳng ra gì, kết quả hai chúng tôi đều trở thành phần tử xấu, thời gian làm việc qua quýt được là qua quýt, những công việc không thuộc chức năng của mình đẩy được là đẩy, mỗi lần họp đều đến muộn, vừa họp xong đã không thấy người đâu.

Tứ Bình nói: “Hai cô cứ tiếp tục thế này sẽ cho cả hai cô thôi việc”.

Tuyên Nhụy cười vang, vênh khuôn mặt xinh đẹp lên nói: “Tứ Bình, nếu chị đuổi việc chúng tôi, cục trưởng Liêu có thể đuổi việc chị”. Lời nói nửa như đùa nửa như thật, khi nói đôi mắt to làm mê mẩn chết người đó đột nhiên lóe sáng lên.

Cục trưởng Liêu là lãnh đạo mới của Cục Truyền thông, vừa được điều từ nơi khác đến.

Tứ Bình liền cười nói: “Tuyên Nhụy ghê gớm thật”. Nói xong quay người đi luôn.

Tôi hỏi Tuyên Nhụy: “Cậu có quan hệ gì với cục trưởng Liêu?”

Tuyên Nhụy lơ đãng điền từ vào ô chữ: “Chẳng có quan hệ gì, mình chỉ nhìn thấy ảnh ông ta trên báo”.

Tôi ngạc nhiên: “Tuyên Nhụy to gan quá, sao dám dọa Tứ Bình như vậy? Cần thận không sau này phát hiện ra bị nạn toi đấy”.

Tuyên Nhụy hồn nhiên nhìn tôi nói: “Chủ nhiệm một tổ nhỏ, bà ta có thể chạy đến chỗ cục trưởng hỏi quan hệ giữa một thực tập sinh như tớ và cục trưởng ư? Hơn nữa tớ đẹp thế này, bà ấy ghen ghét cũng làm được gì?”

Lúc đó chúng tôi ở Đài chưa đầy ba tháng, hợp đồng vẫn còn chưa ký. Hình tượng lớn của Tuyên Nhụy bắt đầu đi sâu vào lòng tôi từ hôm đó, tôi thường nhìn dáng người rực lửa của cô ta, nghĩ đến một tham mưu trưởng trong “Sa gia Tân” nhìn chị dâu A Khánh lăng ló hát: “Người phụ nữ này, không tầm thường...”

Sau này có một lần, là Tết hay là Trung thu tôi không nhớ rõ, cục trưởng Liêu đến chỗ chúng tôi ăn chiều đãi, Tuyên Nhụy xinh đẹp cầm ly rượu tuôn ra một loạt những lời đường mật phỉnh phờ, lúc thì nghiêng ngang ngạo ngược, lúc thì tỏ vẻ đáng thương, đùa bỡn đến mức tất cả các lãnh đạo lớn nhỏ quanh bàn ăn đều cười đau cả bụng. Cục trưởng Liêu sảng khoái uống liền ba ly rượu vang, nhìn giám đốc Lâm luôn miệng nói: “Cô phóng viên nhỏ trong tay ông giỏi thật...”

Giám đốc Lâm nhìn Tuyên Nhụy cười mà như không cười, gật đầu lia lịa: “Vâng vâng, hậu sinh khả úy”.

Sau việc này không lâu, Tuyên Nhụy đột nhiên trở thành nhân vật nổi tiếng của Đài.

Tuyên Nhụy nói: “Lợi dụng ảo giác của người khác làm việc có lợi ỉnh là một việc rất khôn ngoan. Khi còn đi học, tớ ở thành phố hai ngày đã hiểu rõ, người thất bại mới làm những việc khuôn khổ cho phép, còn người vừa sinh ra đã chủ định phải thành công như tớ, chỉ cần việc nào không bị cấm trong khuôn phép, việc gì cũng có thể làm”.

Viết đến đây tôi cảm thấy tôi sắp trở thành người mê con yêu tinh trung thực Tuyên Nhụy mất rồi, khắp trang giấy toàn là “Tuyên Nhụy nói”.

Phòng làm việc của chúng tôi là một phòng tương đối đặc biệt trong toàn Đài, trong đó tụ tập toàn những người có máu mặt.

Những người có máu mặt này đương nhiên không chỉ có ảnh hưởng trong lĩnh vực của chúng tôi, quả thực là có thể vươn mình ra rất nhiều giai tầng của xã hội, dẫn dắt không ít người thăng quan tiến chức.

Đương nhiên Tuyên Nhụy là một trong số đó.

3. Chương 01 Phần 2

Trong tay Vương Lâm, người làm kế hoạch và sáng tác ý tưởng quảng cáo, nắm danh sách tuyệt đại đa số khách hàng và duy trì quan hệ mật thiết này với họ, tư tưởng chỉ đạo kinh tế luôn luôn luẩn quẩn trong đầu anh ta, không có việc gì cũng nhìn tôi như nhìn những từ ngữ không hiểu; Anh chàng đẹp trai Tề Phi với bộ mặt lạnh lùng sớm nổi tiếng trong giới truyền hình, đã có N Đài phát thanh truyền hình đến mời về làm, là của quý trong Đài; Tiểu Xuân ngày thường không nói không rằng lại chẳng có quan hệ gì, chỉ là một cây bút chủ lực, đến báo cáo hàng năm lãnh đạo anh ta đều có thể viết đến mức người nghe có thể khóc được, nhưng lại không làm người ta ghen ghét.

Đến Phán Phán vừa tốt nghiệp cũng được tính là một người như vậy - Bố nó là bạn chiến đấu cũ với cục trưởng Liêu trong chiến tranh biên giới Việt Trung, tình bạn trong những phút sống còn.

Cho nên nói đến phân việc cụ thể trong phòng, bình thường thì ai làm việc của người nấy, nhưng chỉ cần chúng tôi liên hệ với nhau cùng phản đối thì lãnh đạo cũng phải giả vờ không chú ý, cái gì đã qua cho qua luôn.

Phòng này của chúng tôi lần át được tất cả các nơi trừ hậu cần nhà ăn và phòng hành chính.

Tên thật của Phán Phán là Khả Tuệ, Tôn Khả Tuệ. Gọi nó là Phán Phán vì có một câu chuyện thế này.

Phán Phán không giống chúng tôi chen ngang vào làm báo, nó xuất thân từ chuyên ngành phát thanh truyền hình chính quy, cho nên tiếng phổ thông và cách viết tin tức cũng chính quy hơn chúng tôi nhiều.

Hồi nó mới đến chưa được bao lâu, gặp một chương trình biểu diễn lớn, chiếc xe chở mấy người phụ trách hóa trang bị một thằng cha lái xe say rượu ở chân cầu vượt đâm vào, mấy thằng cha đi trên xe đó vẫn còn say bết nhè, bắt bồi thường tiền sửa xe, lời qua tiếng lại dùng dằng mãi không đi được.

Đợi khi họ đến, những người cần hóa trang ào ào vây lấy, mấy người phụ trách hóa trang bận túi bụi, khi sấy tóc tay vẫn còn run.

Tứ Bình vô cùng sốt ruột, mắt nhìn đồng hồ, thời gian trôi đi vùn vụt, chị ta cắn môi nói: “Mấy người trong chương trình đào tạo đều đã học qua lớp hóa trang rồi phải không? Nhanh nhanh nhanh, cùng hóa trang đi”.

Khả Huệ không để nói đến lời thứ hai, cầm đồ hóa trang cá nhân đến đánh nền cho từng người. Kết quả là vì cuống quá nên khi đánh xong ấy diễn viên, người hóa trang bên cạnh vừa nhìn thấy liền choáng luôn: “Cha mẹ ơi, cô em của tôi, sao cô vẽ mắt mọi người đen thế kia, giống như con gấu mèo Phán Phán vậy?” Người phụ trách hóa trang quê ở Đông Bắc, cứ mở miệng nói là những câu hài hước vùng núi, đặc biệt rất có hiệu quả gây cười. Lúc đó hừ một tiếng làm Tứ Bình cũng phải phì cười.

Cái tên Phán Phán xuất hiện từ câu chuyện trên, gọi đi gọi lại nhiều lần thành quen.

Phán Phán tốt đến mức kỳ lạ, không bao giờ dựa vào quan hệ giữa bố nó và cục trưởng Liêu, nó rất phản cảm với những lời nói thô thiển của Tuyên Nhụy, chính vì việc này nên thường dùng những từ ngữ nghiêm túc khi nói chuyện với Tuyên Nhụy.

Tuyên Nhụy càng ngày càng thậm tệ hơn, không giữ chút thể diện nào cho con bé: “Lão đây đã học đại học ở Tứ Xuyên bốn năm, không sửa được, cô em muốn làm gì lão đây nào? Cắn tôi chắc?...”

Lúc đó Phán Phán mặt trắng bệch, nước mắt lăn chã rơi. Kỳ thực từ trước Tuyên Nhụy vẫn thường nói là “Tôi... tôi”, sau khi Phán Phán gọi chuyện ra, bèn đổi luôn thành “Lão đây, lão đây”.

Cách đối nhân xử thế của Tuyên Nhụy luôn đầy yêu khí và tà khí như vậy.

Tuyên Nhụy thuộc cung Sư Tử, người con gái thuộc cung này luôn nhiệt tình quá mức, tuy vậy khi cô ta cười đùa với bạn, bạn sẽ cảm thấy ngoài lời nói và ánh mắt cô ta còn có vẻ hùng hổ hăm dọa và đứng trên cao nhìn xuống. Từ trước đến nay cô ta chưa hề che đậy tác phong đó của mình, mới đến công tác chưa được mấy ngày, gặp một buổi họp chuyên môn, cô ta đem hết những cách nghĩ, những kế hoạch của mình ra trình bày một cách tinh tế và sâu sắc. Dù cách biểu đạt này không dễ được người ta chấp nhận, nhưng ý kiến của cô ta rõ ràng mới lạ, kế hoạch tường tận và tỷ mỉ, làm người ta không cách gì phản đối được. Ngay cả Tứ Bình là người phụ trách nghiệp vụ tin tức chẳng qua cũng chỉ đưa ra được vài ý kiến mang tính chất xây dựng, sửa chữa được những chi tiết nhỏ.

Lâu dần, những “tiền bối” trong Đài thường coi Tuyên Nhụy như một người mới cần bồi dưỡng và bắt đầu có ý kiến đối với sự sắc sảo của cô ta. Có một lần đi ăn cơm dưới nhà ăn, tôi nghe thấy một phóng viên lâu năm họ Đỗ ngọt nhạt chào Tuyên Nhụy: “Chủ nhiệm Tuyên trong tương lai cũng phải tự đi lấy cơm ăn ư?” Tuyên Nhụy coi như không, cười ha ha mà nói: “Vâng, bây giờ ngay cả việc tôi tự đi lấy cơm ăn mà phóng viên Đỗ còn “đổ kỹ” nữa cơ đấy?” Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, ông phóng viên hơn bốn mươi tuổi đầu đó nghẹn họng chỉ còn biết cúi đầu húp canh. Nhưng thực ra Tuyên Nhụy vẫn còn để lại cho ông ta một chút thể diện, dù có thể nào cũng không nói ra hai chữ “lão đây”.

Lấy xong cơm, tôi nhắc Tuyên Nhụy: “Tính về thâm niên về nghiệp vụ thì cậu vẫn còn chưa đến lúc độ sức với các “tiền bối” trong Đài, đừng có mà vênh váo quá, cẩn thận không lại sinh chuyện”.

Tuyên Nhụy gác một chân lên chiếc ghế đối diện, cúi đầu ăn bánh bao bún cua, tiện thể liếc tôi một cái “Đúng là một con nhóc, cậu không tự đánh bóng tên tuổi mình, còn chờ người sáng suốt biết trọng dụng nhân tài tìm đến như Bá Nhạc[5] biết tìm Thiên lý mã[6] hay sao? Đừng nói cậu không phải là Thiên lý mã, nếu cậu đúng là Thiên lý mã đi chẳng nữa, thì nói thật cho cậu biết, Bá Nhạc cũng chết lâu rồi, có cấm đầu vào mà làm việc, làm sống làm chết thì người ta cũng không nói tốt cho cậu một câu đâu”.

[5] Chỉ người biết nhìn ra nhân tài và trọng dụng nhân tài.

[6] Ngựa một ngày đi ngàn dặm.

Cũng là do tôi lăm điều, tiếp tục nói với cô ta: “Nhưng cậu việc gì cũng không biết kìm nén như vậy, sớm muộn cũng có ngày sinh chuyện”.

Tuyên Nhụy cười đến nỗi híp cả mắt lại: “Lão đây rắp tâm mưu tính lên kế hoạch cặn kẽ như vậy rồi, gần như một Gia Cát Lượng đội mồ sống lại, có thể xảy ra chuyện gì? Mà nếu quả thực có xảy ra chuyện gì lão đây cũng vui lòng mà chết”.

Câu này làm tôi hơi choáng váng: “Tuyên Nhụy, cậu không hồ đồ đấy chứ? Xảy ra chuyện gì cậu cũng vui lòng mà chết á? Cậu không biết cơ quan bọn mình đã không xảy ra chuyện gì thì thôi, hễ có thì toàn chuyện lớn hay sao, chỉ sợ lúc đó cậu muốn khóc cũng không khóc nổi. Ừm, không phải cậu không muốn làm nghề này cả đời đấy chứ?”

Tuyên Nhụy cười một cách sâu xa, giơ mấy ngón tay vẫn còn mùi cua ra véo má tôi: “Bảo cô non nớt quá đúng là mặt búng còn ra sữa. Hôm nay lão đây nói à biết, để cô thêm một vài kiến thức. Bây giờ bọn họ đều không phục lão đây đúng không? Có nhiều ý kiến với lão đây đúng không? Đây là pháp bảo để bảo vệ lão đây an toàn vô sự nếu trong tương lai có xảy ra chuyện gì hiểu không?” Trông thấy sự ngạc nhiên trên mặt tôi, cô ta lắc đầu, một dạng biểu cảm đầy thất vọng[7], “Con người ta dù có cẩn thận cũng không thể tránh được sai lầm, thực ra tỷ lệ mắc sai lầm của cách làm việc nhanh chóng tháo vát cũng không cao hơn cách làm việc cẩn trọng là mấy, nhưng ấn tượng để lại cho người ta tuyệt đối khác nhau, ít ra người ta sẽ thấy anh có năng lực, không do dự nhu nhược. Nếu làm việc mà cứ e dè thận trọng quá người ta sẽ nghĩ trình độ của anh có hạn, lúc trước vốn đã không có ấn tượng đặc biệt gì, nay lại càng nghĩ anh kém cỏi, đến lúc ấy không đuổi anh đi anh cũng chẳng còn mặt mũi nào mà không đi; còn lão đây uy phong vang dội khiến người ta khâm phục hoặc là đổ kỵ, hễ phạm sai lầm thì cũng chỉ gọi là chẳng may lỡ bước, cùng lắm sẽ chỉ nói một lời “tuổi trẻ hấp tấp”, rồi lại thành cho qua thôi”.

[7] Thấy sắt không luyện thành gang.

Tôi nói: “Lần sau bỏ thói quen bốc đồ ăn bằng tay đi nhé”, rồi lại không kìm được, hỏi: “Cậu không sợ những người ghen ghét mình đến lúc đó sẽ đập ột cái ư?”

Mắt Tuyên Nhụy tròn tròn khiến tôi hơi nhụt: “Lão đây đã nói đến thế rồi mà cô vẫn không hiểu hử? Bây giờ lão đánh bẹp lòng tự tin và tự tôn của họ, khiến họ bó tay mà cảm hận trong lòng. Nhưng Quách Doanh, cô nên biết, ở đây vốn không có sự xung đột căn bản nào, bọn họ chẳng qua là bĩu môi một cái, cảm thấy mình không được tôn trọng, hễ lão đây xảy ra chuyện gì, bọn họ chắc chắn xả được nỗi bức tức này. Tuy nhiên tới lúc đó, chỉ cần lão đây hơi mềm ra một chút, gọi mấy tiếng thầy, cô là tất cả êm xuôi, tin không? Chỉ cần bọn họ cảm thấy được tôn trọng, được coi trọng, chỉ cần bọn họ tìm được sự tôn nghiêm trước của mình, cũng cảm thấy mình xứng đáng với sự tôn trọng đó, lẽ nào còn chấp một kẻ hậu bối kia chứ? Nói không chừng ngược lại còn tỏ ra độ lượng, nói tốt cho lão đây mấy câu, đã hiểu chưa? Việc này cũng gần giống như trong làm ăn, người bán lật mặt, nói với người mua không bán nữa, không bán nữa. Con người đề tiện như vậy đấy, hiểu chưa?”

Khắp trong nhà ăn người ra người vào lũ lượt ồn ào, nhưng trong mắt tôi chỉ còn lại hình ảnh Tuyên Nhụy ngồi im lặng ăn cua hấp, sau này tôi nghĩ, lúc đó ánh mắt tôi chắc là giống như ánh mắt một chiến sỹ Hồng quân lạc đội ngũ, trên đường dài bỗng may mắn gặp được một ông lão ở căn cứ cách mạng địa phương, lộ rõ sự vui mừng và kinh ngạc.

Tôi nghĩ, đứa con gái này sắp thành tinh thật rồi.

Mấy ngày sau thì “sự kiện Liêu cục trưởng” đã kể ở trên xảy ra, tôi bèn bỏ bớt một chữ của câu nói đó đi, trở thành: đứa con gái này thành tinh thật rồi.

Dù Tuyên Nhụy thường rêu rao khi nào rảnh rồi sẽ giảng giải cho chúng tôi nghe về phong tục và món ăn ngon ở Tứ Xuyên, cũng đã kể vài câu chuyện về lịch sử Tứ Xuyên và Thành Đô y như thật, nhưng rất ít người được nghe cô ta kể về những chuyện của mình trong bốn năm học ở Tứ Xuyên, dù là có thì cũng chỉ qua loa một chút. Nhiều nhất là một câu “Khi lão đây học ở Thành Đô...”, điểm này làm tôi ít nhiều cảm thấy hiếu kỳ.

”Thiếu bất nhập Xuyên, lão bất ly Thục[8] là một câu ngạn ngữ dân gian lưu truyền từ rất lâu và rất rộng rãi. Nhưng đã là ngạn ngữ dân gian thì tất sẽ sai lệch đi nhiều, nếu cứ bằng bằng mà không có những bước thăng trầm thì không có nhiều ý vị, nhưng anh không thể không thừa nhận, một câu nói có thể lưu truyền mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm, có thể lưu truyền khắp một tỉnh thậm chí cả quốc gia thì chắc chắn nó là một câu nói vô cùng sinh động, có đạo lý, được tiếp thu và có sức sống dồi dào.

[8] Xuyên, Thục đều chỉ Tứ Xuyên. Ý nói người trẻ không thích sống ở những nơi nghèo, tĩnh lặng, còn người già không muốn rời khỏi quê hương.

Đối với tôi mà nói, Thành Đô là một nơi xa xôi, chẳng qua chỉ biết các cô gái ở đó cũng nổi tiếng không kém các cô gái ở Thượng Hải, nếu bảo chị em ở Thượng Hải mềm mỏng nhưng sắc sảo thì các cô gái ở Thành Đô đúng là dịu dàng nhưng ghê gớm.

Phong thái và dung mạo của đàn ông và đàn bà sống ở cùng một vùng luôn rất cố định, nói cách khác, nếu đàn bà xuất sắc thì đàn ông sẽ chịu lép vế, còn nếu đàn ông nổi tiếng thì chắc chắn tụi đàn bà chỉ như cái bóng đứng đằng sau. Căn cứ vào đây mà nói thì không biết những chàng trai dịu dàng ân cần ở Thượng Hải đã bồi dưỡng nên những cô gái yếu ớt nhưng ngang ngược hay những cô gái yếu ớt nhưng ngang ngược ở Thượng Hải đã khiến cho tính cách của các chàng trai trở nên ân cần mềm mỏng - các chàng trai muốn phát triển thì trước tiên vẫn cứ phải sống được cái đã, vì thế mà sự nhẫn nhịn cứ đời đời tiếp nối, cuối cùng thay đổi triệt để luôn.

Thượng Hải đã vậy, Thành Đô chắc cũng không khác mấy. Những đức tính tốt đẹp truyền thống và thời trang tụi con gái ở Thành Đô mang trên người khiến họ trở thành điểm sáng trong thế giới phụ nữ đẹp ở các thành phố lớn, vậy thì xem ra đàn ông ở Thành Đô chắc cũng không có cá tính lắm.

Tôi liệt ra một đồng ví dụ như vậy chẳng qua chỉ là để nói rõ một chuyện thế này: Tôi cảm thấy Tuyên Nhụy giấu không nhắc gì đến câu chuyện của mình ở Thành Đô, chắc chắn không phải vì bọn đàn ông ở đó, loại người có tính cách dứt khoát, quyết đoán, lạnh lùng như cô ta có lẽ rất xem thường bọn đàn ông lằng nhằng không có bản lĩnh gì.

Nói thế này có lẽ sẽ đắc tội với đám đàn ông ở Thành Đô, đại khái cũng hơi sai lệch so với hiện thực, nhưng đối với tôi mà nói thì quả là cảm thấy như vậy. Cũng vẫn là cảm giác đến từ câu ngạn ngữ trên - ngay cả người Tứ Xuyên cũng thừa nhận, đây là một nơi khiến cho người ta trong vòng vài năm sẽ mất sạch sành sanh nhuệ khí, chỉ còn cái cổ dài để uống trà và chơi mạt chược, ít khi thấy ánh mặt trời. Còn đàn bà, đặc biệt là dạng yêu tinh như Tuyên Nhụy thì sinh ra đã không thích bọn đàn ông cuồng vọng và không bản lĩnh.

Vậy nguyên nhân khiến cô ta giấu giếm không nói ra là gì kia chứ?

Trong suốt thời gian dài tôi sống cùng Tuyên Nhụy, đây trước sau vẫn luôn là câu hỏi lẩn quất trong đầu, nhưng tôi cũng biết không thể hỏi, một người toang toác như Tuyên Nhụy mà kín đáo không nói ra thì đây chắc chắn phải là thứ cô ta luôn giấu chặt tận đáy lòng, hoặc cũng có thể là một vết thương sâu sắc.

Nếu là vết thương, thì việc gì có thể khiến một người thông minh đến mức nhìn rõ mọi chuyện thế sự như Tuyên Nhụy bị thương kia chứ? Ngoài đàn ông ra, còn có khả năng nào khác nữa ư?

4. Chương 02

Chương 2:

Thời Ngũ Đại, một người sáng tác từ[9] tên là Vi Trang ở Tứ Xuyên lấy được một người vợ xinh đẹp và đàn hay múa giỏi, tên là Duyên Thần. Vi Trang viết từ, Duyên Thần múa hát, hai người sống quần quít bên nhau vui vẻ vô cùng.

[9] Một thể loại văn vần, được phát triển từ thơ ngũ ngôn, thất ngôn và ca dao, có thể phối nhạc thành điệu hát.

Chủ đất Thục là Vương Kiên biết chuyện, bèn giả vờ mời Duyên Thần vào cung dạy đàn hát cho cung nữ, sau đó lừa nàng ở lại luôn trong đó, chiếm làm vợ lẽ của mình.

Sau khi mất Duyên Thần, Vi Trang ngày ngày buồn bã, viết ra bài từ “Tiểu Trùng Sơn” bày tỏ nỗi khổ tương tự. “Thấm thoát xuân đi lại xuân về, đêm lạnh nơi cung cấm dài đằng dặc, mộng thấy phu quân. Nằm nhớ thương về những ngày qua, vật áo lụa loang đầy nước mắt. Tiếng hát bị ngăn bằng cánh cửa dày, quanh vườn quần quýt cỏ xanh. Trăm muện ngàn sầu biết tỏ cùng ai? Ngẩn ngơ trước thềm, nơi cung điện đã chạng vạng hoàng hôn”.

Duyên Thần nghe được bài này vô cùng đau đớn, tuyệt thực mà chết.

Tuyên Nhụy lắc đầu lia lịa: “Xem này, xem này, đây rõ ràng là một người đàn ông, đã không thể giữ được tình yêu của mình, lại còn ngơ ngẩn ngẩn viết ra những lời ca ai oán, khiến người đàn bà đau khổ, không có cách gì tha thứ cho bản thân mình mà tìm đến cái chết. Giả dụ mặt dày hơn một chút, vì sợ chết mà tiếp tục sống thì cũng phải chịu sự giày vò nội tâm ghê gớm, vật vờ nuôi tiếc và tự trách mình, sống cũng không bằng chết”.

Đĩa ô mai trước mặt nhanh chóng vơi đi, còn sự nghi ngờ của tôi lại không ngừng tăng lên. Cuối cùng không kìm được, tôi mở miệng: “Tuyên Nhụy, mình lại thấy hình như gần đây chủ nghĩa nữ quyền của cậu liên tục mở rộng ra hay sao ấy? Theo cách nhìn của nam giới chẳng phải là hơi nóng vội quá ư? Phải biết hôm nay Tề Phi và Tiểu Xuân đều có ở đây”.

Tuyên Nhụy cười hi hi: “Cậu bảo họ là nam giới à?”

Tôi nghĩ lại, cũng bật cười: “Đâu có!”.

Tiểu Xuân đánh Tuyên Nhụy một cái, tỏ vẻ then thùng, rồi xoay người nói với giọng điệu kéo dài: “Đáng ghét quá, đáng ghét quá, hai người các người thật đáng ghét”. Nói xong, mặt tỉnh bơ tiếp tục ăn quả ô mai.

Tôi và Tuyên Nhụy thấy lạ mà không cho là lạ, Khả Tuệ đang từ bên cạnh Tề Phi đi qua, cười đến nỗi đầu cúi xuống dưới bàn.

Tề Phi giật mình, giọng nói cực kỳ hấp dẫn bỗng nhiên bật ra: “Chẳng phải sao? Cô”.

Đài phát thanh cũng giống Đài truyền hình, đều là những nơi không bao giờ thiếu phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp, nhưng duy nhất có một điều khác biệt là: nam giới của Đài phát thanh, đặc biệt là những anh chàng đẹp trai tương đối thiếu thốn, cho nên việc cả hai anh đẹp trai Tề Phi và Tiểu Xuân có thể đồng thời ở trong cùng phòng chúng tôi không thể không nói rằng đây là điểm phúc. Tuy nhiên, mọi người đều là chị em tốt, anh em tốt, về mặt tình cảm không thể thềm thuồng bọn họ được, nhưng khi bọn họ nhận được hoa chúng tôi đều được thưởng thức, khi bọn họ nhận được quà tặng là đồ chơi thủ công mỹ nghệ thì chúng tôi đều có thể được dùng, ngay cả đồ ăn vặt cũng sung công. Nhận được một chút ân nghĩa, còn phải báo đáp lại như sông như suối, huống hồ là được hưởng thụ như thế này?

Nói một cách thẳng thắn, so với đại đa số đàn ông làm chủ trì chương trình trong Đài phát thanh, dường như Tiểu Xuân và Tề Phi không có thiên hướng bị nữ tính hóa, sẽ không có chuyện nhón tay cầm chiếc cốc ỏn ả ỏn ẻn, cũng sẽ không có chuyện đứng trước gương nói một cách kinh ngạc: “Trời ơi, gần đây tia tử ngoại thật lợi hại”, tuy nhiên, bọn họ đều có dáng người dong dỏng cao, nước da trắng nõn, mặc quần áo bó sát người hoặc mặc quần nhiều túi, trên điện thoại di động post đầy nội dung những tác phẩm mới nhất của mình.

Con người Tề Phi tỏ rõ đầy kiêu ngạo, khuôn mặt hầu như lúc nào cũng lạnh tanh, nhưng tiếp xúc một thời gian dài mới cảm thấy anh ta chân thực với mọi người, coi trọng nghĩa khí bạn bè; ngược lại, Tiểu Xuân có khuôn mặt thành thực, tuy vậy nhỏ thì làm khó người ta, lớn thì chống lại không chấp hành các ý kiến trong Đài, đa số các lần đều là anh ta tự đưa ra ý kiến của mình, sau đó Tuyên Nhụy hoặc Tề Phi thực hiện. Đối với anh ta mà nói, hề không có tổn thất thì có thể thực hiện được ý định của riêng mình - Chung qui lại, hai con người này - Tuyên Nhụy và Tề Phi, lãnh đạo nào trong Đài cũng phải giữ một chút thể diện cho bọn họ.

Một anh chàng khác - Vương Lâm lại rất ít khi có mặt ở văn phòng, khi có mặt, cũng rất ít tụ tập với vài người chúng tôi, nhiều nhất là lấy một chút đồ ăn vặt ngồi vào một chỗ xem sách, có lúc nghe thấy chúng tôi nói chuyện về một vấn đề gì đó mà anh ta thấy rất hào hứng với chủ đề thì mới ngẩng đầu lên, chêm vào một hai câu.

Duy nhất có một ưu điểm mà anh ta có đó là khi các công ty cung cấp một vài vé ưu đãi, thẻ khách quý, anh ta có thể đảm bảo là mang đến với số lượng lớn cho chúng tôi đầu tiên, nhưng mà có đi có lại, một vài cuộc biểu diễn quy mô lớn do Đài tổ chức, chỉ cần không mang tính thương mại thuần túy, anh ta luôn có thể lấy từ chỗ Tề Phi một vài hoặc mười mấy tấm vé xem biểu diễn. Tuy nhiên, những chiếc vé này từ trước đến giờ không phải lấy ỉnh hoặc bạn bè mà là giao cho khách hàng quảng cáo lớn nhỏ của Đài phát thanh, đương nhiên, số thứ tự từ lớn đến nhỏ. Về điểm này mà nói, Vương Lâm thật sự nghĩ cho lợi ích tập thể,

mỗi bước đều là điển hình của cách làm việc thật sự, khác với tôi và Tuyên Nhụy. Điểm này cũng là nguyên nhân mà mỗi người trong một phòng như thế này đều không thể xem nhẹ người chỉ có học lực trung học cơ sở như anh ta.

Vài người đang nói chuyện phiếm, Tứ Bình bỗng nhiên chạy tới với vẻ mặt nghiêm túc: “Mười lăm phút nữa đến phòng hội nghị họp”. Khi gặp phải một số chuyện trọng đại, chị ta luôn cầm chặt trong tay cặp tài liệu màu đen, lúc này thứ đó đang ở trong tay chị ta”.

Khả Tuệ chưa hề gặp sự việc tương tự như vậy, hỏi một cách nghi ngờ: “Hôm nay là thứ tư, cũng chẳng phải là ngày ngừng hoạt động máy móc để kiểm tra, họp gì thế nhỉ?”

Tiểu Xuân vò đầu nó nói: “Con bé này, bảo họp thì họp, nói nhiều làm gì, cầm lấy nhật kí làm việc đi”.

Tứ Bình ngồi vào trước chiếc bàn dài trong phòng họp với vẻ mặt nghiêm túc, nhìn mấy nhân viên biên tập và phát thanh viên bao gồm cả chúng tôi, hỏi: “Từ ngày 12-3 đến 17-3, ai nhận sân khai trương Trung tâm Thương mại Hữu Bối, sàn nhảy Hữu Bối và quán cà phê Hữu Bối?”

Cái gọi là nhận sân chính là chủ trì hoạt động kinh doanh. Chủ trì hoạt động kinh doanh ở nơi công cộng, đặc biệt là hoạt động kinh doanh có thù lao, trong con mắt của người làm chương trình thì là sự việc không lạ lẫm gì. Người chủ trì với thu nhập mỗi tháng tương đương nhân viên văn phòng đa số sống dựa vào công việc đang rất thời thượng này. Căn cứ theo số năm hành nghề, trình độ chủ trì và mức độ nổi tiếng phân thành cấp bậc khác nhau, sự khác biệt rất lớn, vừa tính mỗi tiếng hàng nghìn tệ, cũng có buổi năm trăm tệ trở lên, thậm chí có trường hợp cá biệt còn bắt bẻ nơi biểu diễn và thời gian tổ chức chương trình, chỉ có qua bạn bè giới thiệu mới có thể mời được.

Người chủ trì trong Đài phát thanh và Đài truyền hình đặc biệt là người chủ trì chuyên mục tin tức không được phép tùy ý nhận hoạt động thương mại và biểu diễn thương mại, điều này được quy định rõ bằng văn bản, trừ trường hợp đặc biệt thì do Đài phê chuẩn, ví dụ một số chương trình hoạt động của khách hàng quảng cáo hoặc của đơn vị có quan hệ.

Cho dù như vậy, vẫn có người tranh tối tranh sáng để nhận, chẳng qua là trong Đài để cho nhân viên có thêm thu nhập hoặc vì nguyên nhân nào khác mà mắt nhắm mắt mở cho qua rất nhiều lần, nhưng ai cũng biết, một khi đã truy cứu thì đây chắc chắn là chuyện lớn.

Rõ ràng seri hoạt động của Hữu Bối này không thuộc loại trong Đài có thể mắt nhắm mắt mở được.

Lẽ nào seri Hữu Bối này lại có vấn đề?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói câu gì. Tuy nhiên tôi nhớ rõ chính là công việc Tuyên Nhụy nhận, 3 lần 5000 tệ, trong đó một phần tôi tiêu cùng cô ta nữa.

Tứ Bình cao giọng: “Tôi hỏi lại, ai đã nhận 3 hoạt động khai trương này?”

Vẫn không ai nói gì. Tôi hơi lo lắng nhìn sang Tuyên Nhụy, cô ta vẫn cười vui vẻ, không thấy chút hoảng loạn nào.

Tứ Bình nhìn mặt mọi người một lượt, khi nhìn Tuyên Nhụy liền dừng một lúc, thấy cô ta có dáng vẻ đứng đưng và không liên quan, liền nói một cách không bằng lòng: “Mọi người kiện cáo, điện thoại đến phòng làm việc của giám đốc Đài, nói chính là người trong Đài chúng ta đã chủ trì các hoạt động không hợp lệ làm ảnh hưởng đến dân này! Giám đốc Lâm rất bức, rất cuộc là ai, mau thừa nhận đi!”

Tuyên Nhụy cười vui vẻ nói: “Đúng vậy đúng vậy, trung tâm thương mại của người ta có vấn đề, đương nhiên là vì người chủ trì đã làm quảng cáo giả nên mới phát sinh, nhất định phải truy cứu đến cùng; Chủ nhiệm, chị nhất định phải điều tra, nhưng chị đừng nhìn tôi, tôi không phải là người chủ trì, đúng không?”

Một câu nói ghệt đến nỗi Tứ Bình không biết là ai, mà cơ bản biết đó là Tuyên Nhụy, chỉ có điều muốn mượn cớ đánh vào cái tính ngông của Tuyên Nhụy mà thôi. Tuy nhiên, lời nói của Tuyên Nhụy cũng rất rõ ràng: “Tôi không phải là người chủ trì, tôi là phóng viên, không có quy định nào cho phép phóng viên có thể ra ngoài chủ trì hoạt động thương mại đúng không? Vậy thì tôi đã vi phạm điều nào?”

Tứ Bình vốn định hù dọa Tuyên Nhụy một chút như vậy nhưng chắc lại liên tưởng đến cục trưởng Liêu, nên cũng không nói lại nhiều, chỉ nhấn mạnh một cách mơ hồ kỉ luật nghề nghiệp của những người làm về tin

tức, và tuyên bố thứ 3 tuần sau học trọng điểm nguyên tắc đạo đức làm việc của biên tập viên và phóng viên, sau đó giải tán.

Trở lại phòng làm việc, Khả Tuệ không hiểu sự việc và nói: “Tại sao đang điều tra lại không điều tra nữa. Chủ nhiệm làm sao vậy?”

Tuyên Nhụy cười to, tỏ vẻ ngông nghênh: “Đây là vụ án không đầu mối, càng điều tra càng loạn”.

Tề Phi đóng cửa phòng lại, nhìn Tuyên Nhụy một cách nghiêm túc: “Cô không cần phải đối đầu với Tứ Bình như vậy”.

Tuyên Nhụy cười có vẻ hung dữ: “Tôi và bà ta đối đầu? Chẳng phải lần nào bà ta cũng cố truy tìm để nắm được đuôi tôi hay sao? Nhưng thật đáng tiếc, chức vị quá thấp, bắt cũng không bắt được”.

Tôi cũng cảm thấy Tuyên Nhụy làm hơi quá, trong Đài ngoài giám đốc Lâm ra, thật sự chẳng có ai có thể giống như Tuyên Nhụy, có thể khồng chế Tứ Bình một cách tỉnh bơ.

Lần này Tiểu Xuân lại không nói những câu ngiệt ngã, khi ngồi xuống anh ta nói với Tuyên Nhụy: “Tuyên Nhụy, hôm nay cô không nên làm như vậy với Tứ Bình”.

Tuyên Nhụy có phần không hiểu, chỉ cười mà không hỏi lại. Lúc này, điện thoại di động của cô ta đổ chuông, cô ta cầm điện thoại lên nghe, giọng nói hơi ồm ồm: “Vây thì tốt rồi, tối nay anh đợi em ở nhà hàng Á Khẩu, ăn xong chúng ta đi uống trà”. Tắt điện thoại, cô ta hướng sang tôi: “Tối nay có thời gian không? Đi với lão đây đến nghiền một anh trai”.

Tôi hỏi cậu ấy: “Ai thế? Mình có biết không?”

Mặt Tuyên Nhụy lộ vẻ tà đạo: “À, cái anh chàng đẹp trai mới tốt nghiệp của tờ Tin chiều ấy mà”.

Tôi than thở: “Mới 2 ngày đã không chịu nổi phải gọi điện cho cậu, thật là một anh chàng trẻ con chưa được thấy thế giới này”.

Tiểu Xuân thò đầu sang hỏi câu hỏi tương tự như tôi hỏi lúc đầu: “Đã thành niên chưa?”

Tuyên Nhụy cười chửi: “Coi lão đây là loại người gì vậy... Chẳng qua vì anh ta còn rất trẻ con, không thấy khi nói chuyện với anh ta lão đây không nói bậy à”. Quay sang nhìn Khả Tuệ đang nhíu mày lại, Tuyên Nhụy tiếp tục chửi: “Con bé này, giả bộ ngây thơ gì vậy, đi chơi với lão đây một chút, ba ngày là mùi sữa trên người sẽ bay đi hết”.

Khả Tuệ vẫn chưa nói gì, Tề Phi tiếp lời: “Được rồi, bà hồ ly tinh, tha cho con bé này đi, đừng để mối tình đầu của người ta dâng hiến cho người tình không biết tên tuổi của cô”.

Tuyên Nhụy cười hì hì nói: “Tóm lại không bằng dâng hiến cho ông hả? Ông chồn vàng”.

Tôi nói: “Tối nay mình đã hẹn với một biên tập viên bàn về bản thảo, cũng là của tờ Tin chiều, nên không tham gia cùng cậu được rồi”.

Tuyên Nhụy bán tính bán nghi nhìn tôi: “Lão cảm thấy cô gần đây không phải lắm, làm việc gì cũng không đi, nói, có phải là không thể tiếp tục làm yêu tinh được đúng không?”

Tôi vừa chỉnh sửa lại chiếc túi, vừa thản nhiên nói: “Mình chưa bao giờ là yêu tinh”.

Tuyên Nhụy với vẻ mặt mơ màng đến hất váy của tôi lên: “Hi hi, có đúng thế không? Cho tớ xem cái đuôi đã giấu kĩ đi chưa?”

Bàn bạc bản thảo xong quay về nhà, ngâm mình trong bồn nước nóng, tôi xoa sữa tắm mùi hương mật ong và đào lên khắp người, không hiểu tại sao, ngồi thần ra nhớ lại những câu chuyện Tuyên Nhụy kể, trong lòng ngấm ngấm cảm thấy bất bình với người con gái tên Duyên Thần đó, cũng rất chề cười người đàn ông của nàng.

Theo thứ tự người thân, vua, thầy, thì người thân còn xếp trước cả vua, người đàn ông đó không có gan để chửi mắng một tiểu chủ của vùng đất nhỏ, có thể thấy, Duyên Thần không phải “người thân” của ông ta.

Giết cha đoạt vợ, bất kính với trời, người đàn ông này không những bất kính với trời, thậm chí còn không dám chửi, có thể thấy ông ta không coi Duyên Thần là vợ.

Vậy thì, tại sao Duyên Thần phải chết? Tại sao lại phải vì một người đàn ông yếu đuối như vậy mà vứt bỏ đi mạng sống tươi đẹp như hoa như ngọc của mình? Dù Vương Kiện chỉ là một tiểu chủ, nhưng đã sủng ái nàng, bất chấp bị người đời chửi là đi cướp vợ người ta để đem được nàng về cạnh bên mình, sao nàng lại không trân trọng tình cảm của ông ta, dù cho tình cảm đó chỉ trong một sớm một chiều cũng vẫn hơn người đàn ông yếu hèn bất lực kia...

Đang nghĩ ngợi lung tung, sắp sửa nghĩ đến bản thân mình thì chuông điện thoại reo.

Tôi rửa nước trên tay cầm điện thoại nghe, vẫn chưa nói gì thì thấy Tuyên Nhụy đang la lối “Mau đến quán bar “Hưởng” đi! Tên nhóc đó bị lão đây chuốc cho nhiều quá rồi, lão đây không vác nổi hần về”.

Quán bar “Hưởng” do một phóng viên bên Đài truyền hình chung vốn với người khác mở ra, bên trong trang hoàng khá đẹp, mà diện tích lại lớn, tính riêng tư của các phòng đơn rất tốt, người thích kín đáo nhất cũng thích nơi này.

Tuy vậy Tuyên Nhụy thích quán này lại là vì cái tên của nó, cô ta nói đời người chính là một sự hưởng thụ lớn, có thể hưởng thụ thì sống cũng không có gì đáng tiếc.

Lúc tôi đến, trông thấy Tuyên Nhụy đang ủ ê ngồi trong đó uống rượu, trong tay cầm hai con xúc xắc đảo đi đảo lại, trên ghế salon bên cạnh là một anh chàng tương đối cao gầy, chỉ tiếc mặt quay xuống dưới nên không nhìn rõ.

Tôi không nhịn nổi bật cười “Làm thế nào bây giờ?”

Tuyên Nhụy nói: “Để ý nhiều quá đấy, trước tiên đưa về chỗ cậu rồi tính tiếp”.

Ngồi trên taxi Tuyên Nhụy không nói không rằng, ôm đầu anh chàng đó trong lòng, thỉnh thoảng lại vuốt ve trán anh ta.

Đến nhà tôi, Tuyên Nhụy dìu anh chàng thẳng đến giường tôi, đặt nằm xuống.

Tôi kháng nghị: “Chẳng phải cậu nói là sẽ không đem đàn ông đến chỗ mình à? Sao lần này lại vậy?”

Tuyên Nhụy uống hơi nhiều rồi, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, mặt lộ vẻ xót xa ân hận: “Đàn ông? Nó là một thằng bé, còn đàn ông á, tớ đã để kẹ rồi”.

Cô ta lắc lư đi vào nhà vệ sinh, tôi tò mò quay mặt anh chàng nhóc ra nhìn.

Quả thực là một thanh niên đẹp trai, có vẻ mới ngoài hai mươi, làn da căng mịn, rõ ràng còn đẹp hơn da tôi, lông mày cong và đen, lông mi rất dài, mũi cao, đôi môi mỏng khép chặt lại, lúc ngủ say khóe môi không cười mà như cười, bộ mặt toát ra vẻ xinh trai của tuổi thiếu niên - thảo nào trong lần đầu tiên hẹn với anh ta mà Tuyên Nhụy đi ngay, trước đây nếu không phải đối phương năm lần bảy lượt hẹn hò thì cô ta cũng nhất quyết không ra mặt.

Tôi thấy hơi thương hại anh chàng nhóc này, cởi giày anh ta ra, đắp ột lớp chăn.

Đêm hôm đó tôi và Tuyên Nhụy ngủ trên tấm đệm bông tôi vẫn thường nằm để xem VCD, Tuyên Nhụy hút thuốc liên tục, nói: “Cứ nghĩ rằng hần ta có thể uống được thật, đưa cho bao nhiêu uống bấy nhiêu, về sau lão đây cứ tưởng hần ta giả vờ say để được lão chiều, chắc là trước đây cũng đã gặp người nhiều tuổi và kinh nghiệm như lão đây rồi, nào ngờ say thật, gọi cũng không tỉnh nổi”.

Tôi cười hì hì: “Vậy hôm nay cậu hết cô đơn rồi? Không vấn đề gì, dù có người khác ở đây, cậu có làm gì anh ta cũng không tỉnh đâu, còn mình thì làm như không nghe thấy”.

Tuyên Nhụy cũng cười, nhưng không liến thoắng nói bừa giống mọi khi, cô ta với chai sữa uống ừng ực rồi nói: “Lão đây không thể đựng vào cậu nhóc này, sinh chuyện mất”.

“Anh ta giả bộ à?”

Tuyên Nhụy nhồm dậy, nhào người trên giường nhìn, đột nhiên cởi áo ngủ ra, sau đó trèo lên. Tôi hoảng sợ, nói: “Tuyên Nhụy, không phải thế chứ? Thật đấy à?”

Cô ta quay người, thỏa mãn trèo xuống: “Không phải giả bộ gì đâu, nhìn thấy người lão đây cũng chẳng có phản ứng gì”.

Anh chàng nhóc đó ngủ một cách ngon lành và an giấc, cho đến gần sáng tôi và Tuyên Nhụy mệt mỏi ngủ thiếp đi thì tư thế của anh ta vẫn nguyên si không thay đổi.

5. Chương 03

Chương 3:

Đời Tống có một người kỹ nữ tên là Nghiêm Nhụy, cầm, kỳ, thi, họa, ca, múa đều rất tinh thông, lại còn biết làm thơ viết từ. Học giả Đường Trung Hữu rất yêu thích, có khi yến tiệc thường mời nàng đến góp vui.

Đề đốc Chiết Đông là Chu Hi vốn có mối thù với Đường Trung Hữu, sàm tấu Trung Hữu đam mê tửu sắc, bắt giam Nghiêm Nhụy, dùng hình tra khảo, muốn nàng khai man để buộc tội Trung Hữu. Nghiêm Nhụy chịu mọi sự tra tấn khổ hình nhưng kiên quyết không khai làm hại Trung Hữu. Đến khi Chu Hi mãn nhiệm được điều đi dơi khác, người kế nhiệm là Nhạc Thương thương hại cảnh ngộ của Nghiêm Nhụy, muốn nàng viết từ tự thuật chuyện của mình. Nghiêm Nhụy ứng khẩu bài từ “Xem bói”: “Không phải thích phong trần, là sai lầm từ kiếp trước. Hoa nở hoa tàn tất có thời, đừng trách tại gió đông. Cuối cùng sẽ phải đi, ở cũng không thể ở! Nếu hoa trên núi rơi đầy đầu, đừng hỏi thiếp về đâu”. Nhạc Thương nghe xong vô cùng khâm phục, lập tức hạ lệnh cho nàng hoàn lương.

Tôi mù tịt “Cái cô Nghiêm Nhụy này thì liên quan gì đến Thành Đô? Sao mình lại nhớ câu chuyện này xảy ra ở Đài Châu thuộc Chiết Giang nhỉ?”

Tuyên Nhụy không buồn mở mắt, nói: “Lão đây có bảo cô ta liên quan đến Thành Đô đâu”.

Tôi ôm lấy cô ta cù: “Trêu mình hả?”

Tuyên Nhụy cười lớn: “Con rùa con này sờ sấm làm lão ngứa ngáy quá, kể cho cô điển cổ này là vì trong tên của cô gái đó cũng có chữ ”Nhụy“, đột nhiên nhớ ra, cảm thấy thú vị thì kể thôi”.

Lúc ấy tôi mới dừng tay, kéo lệch gối ra nằm cuộn lại, nói: “Sao mình lại thấy cô Nghiêm Nhụy đó hơi giống cậu, đều yêu thích những thứ văn thơ chưa chất ấy, đều có khí phách mạnh mẽ... Vậy cậu định bao giờ hoàn lương?”

Không nghe thấy Tuyên Nhụy nói gì, tôi đoán là câu nói đùa này đã động chạm gì đến cô, vội ngóc đầu dậy nhìn, quả nhiên thấy sắc mặt Tuyên Nhụy nặng nề rất khó coi, liền nói: “Xin lỗi nhé, mình không cố ý”.

Tuyên Nhụy lắc đầu: “Không phải vì vậy...” Cô ta thở dài thườn thượt, đây là lần đầu tiên kể từ khi quen Tuyên Nhụy tôi nhìn thấy sự buồn phiền trong mắt cô. Tuyên Nhụy nói chậm rãi: “Tớ không nghĩa khí như vậy, tớ không có khí phách mạnh mẽ như nàng ấy, tớ là một đứa con gái nhu nhược yếu hèn”. Nói xong, nhắm mắt lại, yên lặng như tia nắng mặt trời đang khẽ khàng lọt qua rèm cửa vào phòng.

Buổi trưa, anh chàng nằm trên giường đột nhiên ngồi phắt dậy, cái giường phát ra một tiếng động rất lớn làm tôi và Tuyên Nhụy đều bừng tỉnh, Tuyên Nhụy thò đầu từ dưới chăn ra, gằm ghè: “Lão đây còn chưa ngủ đủ giấc, gì mà ồn ào thế?” Tôi cũng ngừng đầu nhìn anh ta, đồng thời thu chân vào trong chăn.

Anh chàng nhóc mắt tròn mắt dẹt nhìn hai chúng tôi, tay cầm chiếc áo ngủ màu phấn hồng của tôi mà Tuyên Nhụy mặc dở tới qua, không thốt nên nổi một câu.

Tuyên Nhụy nhảy vọt từ dưới chăn ra với khí thế hung hãn, cứ lỏa lồ như vậy đi tới bên giường, giật lấy chiếc áo khoác lên người, sau đó quỳ trên giường lấy ngón trỏ dứ dứ vào ngực cậu ta: “Nhìn cái mông ấy! Lúc bé bú tí mẹ nhìn còn chưa đủ hả? Mau đi đi! Hôm nay anh đã đến muộn nửa ngày rồi, may mà còn chưa có ai gọi điện đến, chứng tỏ người ta còn chưa định đuổi việc đấy. Còn không đi mau lên? Chờ gì nữa hả?”

Anh ta ngồi chờ ra trên giường, mặt đỏ dừ, mãi mới lí nhí nói được một câu “Nhà... nhà... nhà vệ sinh ở đâu?”

Tuyên Nhụy hét lên: “Nhà vệ sinh, lại còn nhà vệ sinh nữa. Ra khỏi cửa rẽ phải, công tắc đèn ở bên trong”.

Đến lúc anh ta đi ra cửa buồng ngủ thì Tuyên Nhụy đã châm xong thuốc, bộ mặt rầu rĩ nhìn tôi đang cười nôn ruột: “Đồng cảm với người ta một chút được không? Lão đây rầu lòng đến bạc cả tóc rồi, cô còn rảnh hơi để cười được hả”.

Tôi nói: “Ai bảo cậu mắt lé, kiếm được một anh chàng nhóc chẳng biết gì cơ, buồn cười quá. Để mình xem lần này cậu giải quyết thế nào? Mình thấy anh ta có vẻ thích cậu thật, cậu thô lỗ như vậy mà cũng không sợ, hừm, anh ta tên gì?”

Tuyên Nhụy rầu rĩ trả lời: “Thang Ninh”.

Thang Ninh từ nhà vệ sinh đi ra, gấp gọn chăn lại, vuốt phẳng ga trải giường, sau đó nói với chúng tôi: “Tôi đi làm cơm”. Nói xong đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra xem có gì ở bên trong.

Tay Tuyên Nhụy như đông cứng, để tàn thuốc cháy dài, nói “Lão đây đã tha về một thiên sứ”. Sau đó, cô ta lập tức cởi bộ ngủ ra, mặc quần áo của mình vào, vỗ vỗ má tôi, xách túi nhón chân đi biến mất.

Tôi tựa lưng vào gối, cười đến mức không thở nổi. Thang Ninh nghe thấy tiếng sập cửa, cầm cái bát trứng đang đánh đi ra, thấy Tuyên Nhụy đã biến mất, cười cười, nói với tôi: “Tôi là Thang Ninh, vừa được phân về tờ Tin chiều, phóng viên ảnh”. Vừa nói, tay vừa đánh trứng trông cực kỳ thành thạo.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta cười “Ừm, đã nghe kể về anh rồi, tôi tên Quách Doanh, biên tập viên Đài phát thanh, người vừa chạy mất là phóng viên tập hợp tin của chúng tôi, Tuyên Nhụy”.

Thang Ninh mỉm cười để lộ ra chiếc răng khểnh, nói: “Tôi biết”.

Hôm đó tôi ăn ngon lành một bữa cơm phong phú, tay nghề của tên Thang Ninh này quả là rất tuyệt. Lúc tiễn anh ta về, tôi trịnh trọng mời nếu rảnh cứ đến đây chơi.

Nhưng rất kỳ lạ là tôi cảm thấy Thang Ninh có phong thái cởi mở, nói năng đâu ra đấy, xử sự đàng hoàng, không có vẻ một đứa trẻ con, khác hẳn điệu bộ lúng túng lúc vừa ngủ dậy.

* * *

Tề Phi là người chủ trì chuẩn nhất trong số những người chủ trì mà tôi và Tuyên Nhụy biết, hoặc là nói ở con người Tề Phi có đầy đủ các đặc trưng công việc và đặc trưng cuộc sống của một người làm chủ trì chương trình.

Anh ta làm chủ trì đã được 14 năm, trong khi tuổi đời mới chỉ là 28. Từ chương trình thiếu nhi hồi còn nhỏ, đến chương trình giải trí sau này, tiếp nữa là các chương trình phỏng vấn khách mời trực tiếp đường như anh ta đều làm rất tốt, từ khoản lên kế hoạch, biên tập, phỏng vấn, phát sóng, từng chi tiết anh ta đều có sự tích lũy, nên được mọi người gọi là “Đại Bách khoa toàn thư” của Đài. Anh ta khiêm tốn nói “Quyển thượng quyển thượng”[10], mọi người tò mò không hiểu vì sao, anh ta trả lời: “Nghĩa là với những gì tôi không hiểu tôi có thể nói là nó nằm trong quyển hạ”.

[10] Cách phân tập sách ở Trung Quốc: Quyển 1 thường gọi là “Quyển thượng” còn quyển 2 gọi là “Quyển hạ”.

Đồng thời, anh ta cũng là người hội đủ các bệnh nghề nghiệp ở trong Đài; viêm họng mãn tính, viêm mũi dị ứng, viêm dạ dày mãn tính, viêm khớp vai nhẹ.

Nói ra thì rất lạ kỳ, làm cái nghề phát thanh này, ngoài một vài người chủ trì chuyên mục tin tức ra thì chủ yếu tuổi đời còn rất trẻ.

Năm ngoái tôi và Tuyên Nhụy còn là người bảo vệ lứa tuổi 24 trẻ nhất của Đài này, năm nay vừa bổ sung thêm vài đứa sinh viên thực tập trẻ măng, tôi liền nhận thấy mình bắt đầu thành lớp già dù mới 25 tuổi, nhường vị trí ấy lại cho tụi 23.

Tuổi của mỗi người đều đang tăng lên, cũng có nghĩa là, khi mỗi người tăng thêm một tuổi thì lứa tuổi trẻ nhất lại giảm xuống một tuổi. Ví dụ như Khả Tuệ, tốt nghiệp đại học chuyên ngành chính quy mà lại sinh

năm 1984. Nó nói: “Em 6 tuổi vào lớp một, chẳng qua là vì sau này học vượt lớp mà thôi, việc này rất phổ biến mà”. Lại còn rất phổ biến, thật không hiểu có phải mấy đứa trẻ con này hàng ngày ăn vì cá mập hay không mà xem chừng đứa nào cũng mặt nhẵn mày nhỏ, không biết trời cao đất dày là gì, nhưng khi hỏi kỹ ra thì đứa nào cũng có một chồng bằng cấp dày cộp.

Tuyên Nhụy lại không có cảm giác gì đặc biệt với những chuyện này, không giống tôi luôn đầy những nỗi lo hiên, cuộc sống đối với cô ta rất giản đơn: công việc, hưởng thụ. Ngoài bản thân mình ra, cô ta luôn luôn duy trì một sự quan tâm đầy chủ nghĩa thực dụng với mọi người xung quanh, nếu không thể lợi dụng hoặc tranh thủ được thì cô ta không hề lưu tâm một tẹo nào.

“Trái tim là một căn gác nhỏ, công việc và đàn ông đã chiếm một vị trí khá lớn rồi, những thứ vô dụng khác thì để vào đâu?” Tuyên Nhụy ngả người trên giường tôi, hút thuốc một cách lười nhác.

“Sớm muộn cậu cũng có ngày bị thiêu chết trên giường,” tôi lo lắng nhìn tấm ga trải giường màu phấn hồng của mình, “Cái ga này là đồ thủ công của một người bạn mang từ Thổ Nhĩ Kỳ về đấy, cậu mà đốt cháy một lỗ thì không đền nổi đâu”.

Tuyên Nhụy vỗ má tôi, “Người thuộc cung Xử Nữ thường thích sạch sẽ gọn gàng và yêu quý đồ vật một cách quá đáng, lão đây chúc cô sau này sẽ tìm được một ông chồng không thích rửa chân và quan hệ lãng nhăng”. Vừa nói xong, chiếc điện thoại của cô ta để bên gối đổ chuông, nhạc chuông rất lạ, tôi nghe kỹ thì đó là đoạn nhạc “Quỷ vào làng” do Tuyên Nhụy tự biên tập.

Tôi cười: “Ai vậy? Tứ Bình hay giám đốc Lâm”.

Tuyên Nhụy nói “Thang Ninh”. Nói xong nghe máy, lơ đãng âm ừ ừ mấy tiếng, sau đó bảo: “Thế à? Vậy thì tốt rồi, thế này đi, lát nữa gặp ở nhà hàng Á Khẩu”. Tắt máy, cô ta hít mấy hơi rồi vứt tàn thuốc vào trong chiếc đĩa pha lê tôi thường để ô mai, quay đầu nhìn tôi, “Có hứng thú với hần không?”

Tôi cười nói: “Chuyển nhượng à? Thôi đi, con mắt anh ta nhìn cậu toàn màu xanh, hơn nữa mình cũng không thích tình yêu chị em, đầy mệt mỏi, cũng đầy tà khí”.

Tuyên Nhụy cười hì hì: “Lão nói à biết, tên nhóc này rất tuyệt, bỏ qua thì tiếc lắm”.

Tôi hơi hào hứng nhìn dáng vóc yêu kiều của cô ta “Nếu thấy rất tuyệt thì sao bản thân cậu không ôm lấy?”

Tuyên Nhụy nằm gối đầu lên tay, nói: “Lão đây là yêu tinh, không có cơ sở thích phụ đạo người khác những tri thức cơ bản, hơn nữa tâm lý của tụi trẻ con hơi mềm yếu, ngộ nhờ đối đãi không chu đáo, gây ra chướng ngại tâm lý hay sinh lý nào đó thì chẳng phải hại cả đời hần hay sao? Yêu tinh là yêu tinh, lão đây là yêu tinh tốt, thấy rõ ràng tên nhóc này có thể giao ột yêu tinh vừa nhẵn nại vừa có tính từ mẫu như cô, cô phụ đạo tốt cho hần ta cũng chính là để phúc cho các chị em sau này còn gì nữa. Đây là một việc có công đức, đáng hoàng ngay thẳng, chẳng phải là thứ cả đời cô theo đuổi ư?”

Lời nói của cô ấy sắc bén đâm thẳng vào những góc sâu kín nhất trong lòng mình, khiến tôi mãi không nói được một lời.

Tuyên Nhụy liếc nhìn tôi, không hỏi gì, lại châm một điếu thuốc: “Đợi chút nữa đi cùng với lão đến Á Khẩu, giải quyết chuyện này với hần ta, cứ kéo dài mãi sẽ làm hỏng mất hứng thú của lão đây với đàn ông, chậm chạp lỡ dở đi mất”.

Yêu tinh chân chính nhất cũng phân thành nhiều loại.

Tiêu chuẩn phân biệt cụ thể quả thực rất nhiều, tạm thời không liệt kê từng thứ một ra, phần sau sẽ dần dần nhắc tới.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Tuyên Nhụy là loại vô cùng hiếm thấy, loại ưu tú nhất đồng thời cũng sắp tuyệt chủng trong số yêu tinh, có những chuẩn mực làm yêu tinh nghiêm khắc nhất. Loại yêu tinh cô ta coi thường nhất là loại rõ ràng thích hoặc không thích một người đàn ông nhưng thái độ lại lửng lơ, không nói không cũng không nói có, không từ chối qua lại với anh nhưng cũng không đồng ý lên giường với anh, cứ vậy nín kéo anh, làm mất thời gian của anh, lãng phí tiền bạc của anh, khiến anh ở lại thì khó chịu mà đi thì tiếc.

Cô ấy nói: “Đây là loại yêu tinh ích kỷ và vô liêm sỉ nhất, còn đáng ghét hơn bọn yêu tinh giả tạo gấp nhiều lần. Quách Doanh, cậu nhớ kỹ, yêu tinh ưu tú chân chính nhất từ trước đến nay không làm những việc khiến người ta đau khổ, yêu tinh chân chính phải đem lại niềm vui ình và người đàn ông, niềm vui về tinh thần và thể xác, ngoài niềm vui ấy ra, dù là danh hay lợi đều không thể có, hễ có thì không phải là yêu tinh nữa mà là kỹ nữ”.

Trong quãng thời gian quen với Tuyên Nhụy, quả thực tôi thấy với bất cứ người đàn ông nào cô ta cũng vậy, ngoài thể xác ra thì không có bất cứ dây dưa lãng nhàng gì.

Thậm chí tôi còn cảm thấy Tuyên Nhụy là một yêu tinh còn trong sạch và đẹp đẽ hơn đại đa số những đứa con gái ra dáng được gọi là thực nữ hay OL[11].

[11] Người con gái chưa chồng.

Cô ta qua lại với đàn ông, hoặc là nói cô ta tuyển chọn đàn ông với tiêu chuẩn khá là nghiêm khắc. Cô ta tuyệt đối không giống những đứa con gái nông cạn hơi tý là huênh hoang làm bộ làm tịch, đến đâu cũng liến thoắng, uốn éo tằm thân dương liễu lượn lờ mọi nơi, không phải thỉnh thoảng lại trang điểm điệu đà, chơi đùa bốn cột, càng không phải loại tạp nham hễ thấy đàn ông là lẳng lơ tán tỉnh, khoe khoang sự phong tình. Cô ta coi thường tất cả những cô “con gái nhà lành” có gan muốn mà không có gan làm, đặc biệt là bọn con gái đã vượt quá giới hạn với đàn ông nhưng lại quả quyết nói rằng mình là người con gái tốt.

Lý lẽ của cô ta thực ra rất giản dị. Đàn ông bỏ mồ hôi và tâm huyết để theo đuổi tình yêu, nếu đàn bà không thể cho được thì thôi, hà tất phải phiền phức, hà tất phải lừa gạt người ta.

Tuyên Nhụy rất hà tiện tình cảm của mình, chỉ có đối với người hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của mình thì cô ta mới thực sự bị khuất phục, mới thực sự bộc lộ những mặt xuất sắc và mê mẩn lòng người của mình ra. Ngoài thứ đó, bất kể là tài tử hay tài phiệt, bất kể là anh chàng đẹp trai hay người có quyền thế, cô ta chưa hề giữ thể diện cho họ, dứt khoát gọn gàng, có khi còn từ chối đến mức không để ý phép tắc gì. Nhưng ở một phương diện khác, đối với người đàn ông phù hợp với tiêu chuẩn của mình thì cô ta lại tuyệt đối có tình có nghĩa.

Cô ta cũng coi thường loại yêu tinh mê hoặc nhiều người đó, cho rằng những yêu tinh cứ luôn luẩn quẩn giữa đám đông đàn ông thì đã không có chức năng thăng cấp, chỉ có thể không ngừng mài mòn bản thân mình, cuối cùng chẳng qua là đem tình cảm và thể xác của mình mà làm thỏa mãn đối phương, còn bản thân mình thì chỉ có một kết cục trắng trơn và trống rỗng.

Trước khi bắt đầu một giai đoạn tình cảm mới, bạn phải kết thúc giai đoạn tình cảm trước kia. Đây không những là sự tôn trọng với hai người đàn ông trước và sau mà cao hơn là tôn trọng bản thân mình. Đồng thời, chỉ có tôn trọng người đàn ông thì người đàn ông mới tôn trọng bạn.

Về điểm này, liệu có mấy yêu tinh làm được? Khi Tuyên Nhụy đang nói đến đoạn trên, tỉnh táo và suy nghĩ sâu xa cô ta ngâm một điều thuốc Wantaro: “Những thằng đàn ông bận tâm vì bọn yêu tinh giả hoặc yêu tinh dùng đẳng này đều là bọn ngốc, không những lãng phí tinh lực mà còn lãng phí tinh dịch”.

* * *

Thang Ninh ngồi im lặng phía đối diện, ăn cơm húp canh, trên khuôn mặt thuần khiết là một nụ cười mỉm dịu dàng.

Tuyên Nhụy quyết định tránh đi, lý do của cô ta là “Vốn chưa từng bắt đầu, nói kết thúc cũng chẳng ra làm sao, không đi thì mất mặt người ta”. Khi tôi nói là cô ta chủ động dụ dỗ người ta trước, mặt Tuyên Nhụy đầy vẻ lưu manh kiêu đã sai thì sai luôn cả thể: “Ai bảo anh ta có bộ dạng của một hồ ly tinh đực? Đây thuần túy là một sự hiểu lầm, lão đây giao anh ta cho cô, muốn hiếp muốn giết tùy cô đấy”. Nói xong bèn xách chiếc túi hiệu LV của cô ta đi mất.

Tôi đành thay quần áo, lái xe đến nhà hàng Á Khẩu.

Kết quả là trước mặt Thang Ninh, tôi lại giống như một đứa trẻ, cố gắng nặn ra một nụ cười, nói Tuyên Nhụy có việc đột xuất phải đi.

Thang Ninh cười: “Tôi biết là Tuyên Nhụy cho tôi leo cây”.

Người thông minh không nói những câu ngốc nghếch. Tôi không có lời giải thích hay ho nào, xem ra anh ta đã chuẩn bị trước việc Tuyên Nhụy sai hẹn. Tôi rất tò mò, sự tò mò này kéo dài từ lần trước khi Tuyên Nhụy lén lút chuồn đi mà Thang Ninh vẫn thản nhiên bình tĩnh, cho đến bây giờ. Tên nhóc này dù mới ngoài hai mươi tuổi đầu, trước mặt Tuyên Nhụy cũng có vẻ chưa từng trải đời anh ta có một vẻ gì đó rất thâm trầm, rất quảng đại, đó dường như là cốt cách từ lúc sinh ra vậy.

Tôi tin rằng cảm giác của mình không sai.

* * *

Trưa hôm sau, Tuyên Nhụy mắt la mày lét hỏi tôi: “Quả xanh ăn có ngon không?”

Tôi liếc cô ta một cái: “Quả xanh vẫn ở trên cây, cậu không chọc thì nó không rơi xuống”.

Tuyên Nhụy như quả bóng xì hơi: “Xem ra rần quá nhỉ”.

Tề Phi nhìn chúng tôi, đột nhiên ngâm một câu thơ bằng chất giọng mộc mạc của anh ta: “A, hoa hồng của ta, ngọn giáo của kỵ sỹ cũng mềm lại vì người”.

Tiểu Xuân nhìn anh ta như nhìn thấy quỷ: “Thơ của ai vậy? Kiều Thụ? Tuyết Thái?”

Tề Phi nói: “Buổi sáng ngồi trong toa lét, nhớ ra”.

6. Chương 04

Chương 4:

Sở điệu khúc - Ngâm bạc đầu[12]

Trác Văn Quân

Trắng xóa như tuyết trên núi, mờ như trắng khuất trong mây

Biết chàng đã hai lòng, tình xưa lẽ nào đoạn tuyệt

Hôm nay chung ly rượu nhạt, ngày mai xa mặt cách lòng

Bướm còn vẩn vơ bên khe suối, nước suối chảy về đâu

Lạnh lẽo nỗi đêm thâu, chuyện lấy chồng sao phải khóc

Nguyện trong tim chỉ có một người, bạc đầu không xa cách

Cảnh trúc đang lay động, cá quẫy dưới trăng đêm

Nam nhi trọng chí khí, sao chàng nỡ vội quên

Theo truyền thuyết, sau khi Tư Mã Tương Như[13] công thành danh toại, dần dần quên lãng ngón đàn, suốt ngày ngập chìm trong phần son nhung lụa, thậm chí còn muốn lấy thêm Mậu Lăng làm vợ lẽ. Trác Văn Quân không nhẫn nhịn nổi, nên viết bài “Ngâm bạc đầu” này, gửi cho Tương Như. Cuối bài ngâm còn viết thêm “Hoa xuân thơm ngát, sắc màu rực rỡ đua chen, đàn vẫn còn đây mà khúc nhạc xưa không còn nữa! Nước có chim uyên, Hán cung có nước, tâm đổi tính dời, than trách thế nhân, lóa mắt cõi dâm không tỉnh ngộ! Dây đàn đứt, gương sáng đã mờ, sương sớm trong veo, bạc đầu ngâm, cảm thương ly biệt, mãi không quên những ân tình khi trước, tình cảm với chàng như nước cuồn trôi dòng!”.

[12] Khúc là thể loại văn vần, ngâm là một thể thơ cổ.

[13] Tương truyền Tư Mã Tương Như đánh đàn rất giỏi. Trác Văn Quân vì cảm tiếng đàn mà đem lòng yêu, nửa đêm bỏ nhà trốn đi theo Tương Như rồi nên vợ nên chồng.

Tư Mã Tương như đọc xong một lượt, nhớ lại những tháng năm vợ chồng ân ái bên nhau, bỏ hẳn ý định nạp thiếp, thương yêu Văn Quân như lúc ban đầu.

Tôi và Tuyên Nhụy ngồi tựa lưng vào nhau, cô ta vẫn cứ hút thuốc, hút không biết chán, còn tôi dõi theo chiếc chuông gió đang đung đưa trên cửa sổ. Cả hai chúng tôi đều thần người ra.

Một lúc lâu sau, Tuyên Nhụy đột nhiên nói: “Lão đây xưa nay chưa hỏi cô về những chuyện ngày trước nhỉ?”

Tôi nói nhỏ: “Ừ”. Sau đó nói: “Giống như mình cũng chưa hỏi cậu về những chuyện ngày xưa của cậu vậy”.

Tuyên Nhụy cười, thở dài: “Phụ nữ không nên nhớ lại những chuyện ngày xưa, vì nhớ lại chuyện cũ thì đã già rồi”.

Tôi ngẩng đầu, vươn vai: “Thế thì chúng mình đừng nhớ chuyện cũ nữa nhé”.

Tuyên Nhụy chop lấy miếng khoai bỏ vào miệng, sau đó vỗ tay rồi kéo cái túi của cô ta lại, lôi từ trong đó ra vài tờ giấy, vừa nhai tóp tép miếng khoai vừa nói nhồm nhoàm: “Vừa mới đến cơ quan, tài liệu Tứ Bình đưa cho lão đây, bảo đó là một xí nghiệp tư nhân, sáng mai đến phỏng vấn họ”.

Tôi nói: “Lại là một hình thức quảng cáo mềm à? Không biết kiếm của anh ta bao nhiêu tiền?”

Tuyên Nhụy cười: “Không phải, anh ta vừa được bầu là một trong mười thanh niên ưu tú, có nội dung để viết, không chừng chỉ tiêu bình xét sáu tháng đầu năm sẽ phụ thuộc vào chuyến phỏng vấn anh ta lần này, lão đây phải để tâm một chút. Tháng sáu đến rồi, hàng ngày Tứ Bình lại đòi bài, không như cậu, chẳng phải khổ sở gì, không cần phải tham gia cuộc khảo hạch này”.

Tôi cũng cười: “Cậu tưởng mỗi tháng cầm về số tiền hơn của tở ba trăm đồng thì không có cái giá của nó à? Nhưng cũng làm gì đến nổi, đã lần nào cậu phải thức qua đêm mới đối phó xong đâu? Phải nói cậu tốt số thật đấy, liên tục ba lần được gửi lên tỉnh, chiến tích thật phi thường”.

Tuyên Nhụy không cho là đúng, nói: “Số ư? Cái lão đây không tin nhất chính là cái này. Phải gọi là thực lực biết không? Lão đây vốn đã nghiêm ngẫm kỹ tâm lý của các chuyên gia, lớn thì là bối cảnh chính sách, nhỏ thì là nỗi khổ dân sinh, phải có tính câu chuyện, phải có tính dẫn dắt, phải thăng hoa, phải phát triển... Có ai đã nhọc công giống như lão đây kia chứ? Lão đây không được giải, trời đất lương tâm đều nói không xuôi”.

Mấy trang đó gửi qua fax tới, Tuyên Nhụy chửi: “Xem xem tên tiểu tử này tự đánh trống thổi kèn thế nào, những thứ được gửi đến từ bên trong nội bộ của đối phương thì quả thực không thể xem nổi, xem đến là nổi da gà khắp người rồi”.

Nghe tiếng giấy sột soạt, tôi lại nhớ đến bài thơ đầy buồn thương của nàng Trác Văn Quân, bất giác cười buồn một tiếng.

Đúng lúc này, Tuyên Nhụy bỗng cười ha ha, cười đến bò lăn ra đất, dây thắt lưng vấy tuột cả ra.

Tôi ngơ ngác nhìn cô ta.

Tuyên Nhụy vẩy vẩy tờ giấy trước mặt tôi, cười chảy nước mắt mà nói: “Ha ha, lão đây cười đến chết mất”.

Tôi cầm lấy tờ fax, chỉ thấy phía trên có một hàng chữ giới thiệu đơn giản, rất đúng phép tắc, quy củ, chẳng có gì đáng buồn cười cả, hỏi: “Cười cái gì vậy?”

Tuyên Nhụy dùng đầu ngón tay búng vào tờ giấy kêu “bục bục”: “Ha ha ha, tên này là Điền Trung Cơ, ha ha ha, Điền Trung Cơ, Điền Kê[14], chim bìm bịp...”

Tôi cũng vui lây: “Còn chưa phỏng vấn mà cậu đã có tâm lý như thế này rồi, chắc là lại toàn cười thôi”.

[14] Cơ và Kê có âm đọc giống nhau, Điền Kê có nghĩa là Chim bìm bịp.

Tuyên Nhụy đã cao hứng thì không chịu để bị làm ất hứng: “Ha ha, không biết có đeo kính hay không, nếu có đeo kính thì sẽ là chim bìm bịp bốn mắt...”

Tứ Bình không yên tâm nhìn Tuyên Nhụy đang lắc lư, nói: “Mấy phóng viên cũ của trung tâm báo chí đã đi xuống cơ sở hết rồi, cô lần đầu tiên phỏng vấn một nhân vật trong lĩnh vực kinh tế, mà lại không xác định chủ đề gì, cô phải hết sức...”

Tuyên Nhụy ghé sát mặt lại, cười hì hì: “Hay là chị dán hộ ột tờ giấy để tôi còn nhớ?”

Tứ Bình chẳng biết nói gì nữa, quay qua nói với Khả Tuệ: “Khả Tuệ, em đi với cô ta để học hỏi”.

“Vâng”. Khả Tuệ đáp rõ ràng, hôm nay con bé mặc áo sơ mi trắng, váy kẻ ca rô, trông đáng sao mà giống con nhóc con vừa mới từ cấp ba lên đại học, nhưng khuôn mặt thì hoàn toàn là của một thiếu nữ trưởng thành. Một lần trong khi nói chuyện phiếm, Tuyên Nhụy nói với tôi đó là khuôn mặt trải đời. Tôi bảo: “Người ta vẫn là trẻ con, cậu đừng có nói linh tinh”. Tuyên Nhụy nhìn qua tôi, trầm giọng nói: “Con nhóc nào sớm muộn gì rồi cũng sẽ trở thành một loại cao cấp trong giới yêu tinh, nếu gặp được người đàn ông tốt, thì chưa biết chừng sẽ được nâng thành tiên nữ”.

Tuyên Nhụy lái xe rất vững, thật khó tưởng tượng rằng, khi cô ta lái xe, thân mình cô ta nghiêng hẳn về phía trước, cảm giác như mắt dán chặt vào kính xe. Tuyên Nhụy thì lấy bằng lái xe từ rất sớm, khi mà phần lớn mọi người vẫn chưa ý thức rằng sẽ dùng để làm gì, thì cô ta đã có rồi.

“Nắm chắc mọi cơ hội để hoàn thiện bản thân”. Khẩu hiệu của Tuyên Nhụy trực tiếp và rõ ràng.

Tôi chẳng có chuyện gì làm nên cũng cùng đi với hai người bọn họ.

Tuyên Nhụy nói: “Đi mà xem chim bìm bịp”.

Khả Tuệ không hiểu: “Cái gì là chim bìm bịp?”

Tôi và Tuyên Nhụy cười nghiêng ngả.

Theo những tư liệu khá đơn giản và rõ ràng, thì tay Điền Trung Cơ này là một thanh niên tài trí không còn phải nghi ngờ gì nữa, hơn ba mươi tuổi đầu, sự nghiệp thành đạt, tuổi trẻ đầy triển vọng, còn có học hàm tiến sỹ, tuy là về lĩnh vực lịch sử không hề liên quan gì đến lĩnh vực kinh tế, tên gọi thì khá rắc rối, không nhớ được, giống như là tên nhân vật trong lịch sử Đường Tống vậy.

Trong tài liệu không hề đề cập đến nội dung mà thông thường các công ty hay tuyên truyền như khó khăn khi thành lập ra sao, phải nắm bắt cơ hội như thế nào, ngược lại còn liệt kê tên các luận văn, tên sách mà anh ta đã tự mình hoàn thành hay tham gia cùng làm.

Tôi nói với vẻ đầy khâm phục: “Thương gia khiêm tốn đấy”.

Tuyên Nhụy liếc mắt nói: “Hoặc là một người khiêm tốn thật, hoặc là tay nói giỏi hơn làm thôi”.

Tôi cười: “Hơi võ đoán rồi đấy”.

Tuyên Nhụy cười nhạt: “Hì hì, đối với bọn đàn ông động vật bậc thấp này, lão đây có tư cách phát ngôn hơn cô”.

Điền Trung Cơ 31 tuổi, người cao, không đeo kính, đầu tóc húi cua kiểu IT trông sạch sẽ, nhìn tổng thể thì thấy đây quả nhiên là một người nho nhã, giọng nói nhẹ nhàng, đầu óc nhanh nhạy, diễn đạt rất logic nhưng câu trả lời lại không hề đề cập đến những thứ nằm ngoài câu hỏi.

Khả Tuệ không ngẩng đầu, mắt cũng không ngẩng lên, chỉ biết cầm cúi ghi, Tuyên Nhụy ngoài việc đặt ra những câu hỏi thì chỉ dùng ánh mắt đầy vẻ khiêu khích thăm dò Trung Cơ - ánh mắt lạnh lẽo thấm vào xương tủy của cô ta đã từng khiến vô số đàn ông không biết sống chết là gì mà muốn tìm hiểu người con gái bí mật này, rồi sau đều bị đóng băng trong đó.

Trung Cơ lại không hề lẩn tránh ánh mắt ấy một lần, mà anh ta còn có thời giờ để thỉnh thoảng nhìn tôi hay nhìn Khả Tuệ, con người này không lạnh nhạt với bất kỳ ai có mặt mà ánh mắt lại không có biểu hiện làm điệu làm bộ khiến cho tôi có ấn tượng khá tốt với anh ta.

Đương nhiên, phần lớn thời gian ánh mắt hiền hòa của anh ta vẫn chăm chú nhìn Tuyên Nhụy.

Tôi cảm thấy anh ta và Tuyên Nhụy rất đẹp đôi.

Lúc này Tuyên Nhụy đang hỏi một câu: “Anh có nhìn nhận thế nào về mối quan hệ giữa gia đình và công việc?”

Trung Cơ ngẩn ra, rồi cười nói: “Bố mẹ tôi ở xa tận Giang Tô, tôi thì đơn thân chiếc bóng, nói gì đến việc nhìn nhận?”

Câu này khiến tôi trong một chốc lát càng khẳng định điều mình vừa suy nghĩ: Tuyên Nhụy à, không chừng đây chính là chân mệnh thiên tử của cậu đấy, viên kim cương Vương Lão Ngũ[15] vừa học rộng vừa hiền lành như thế này, không nắm giữ lấy thì thật là đáng tiếc.

[15] Chỉ những người nhiều tuổi, giàu có nhưng chưa lấy vợ.

Tuyên Nhụy gấp quyển sổ phỏng vấn lại, tắt máy ghi âm, trên mặt vẫn vẻ lạnh lùng không hiểu nổi: “Tạm tạm rồi, giám đốc Điền, hẹn gặp lại”.

Trung Cơ mỉm cười nói: “Liệu ba cô có nể mặt tôi cùng ăn một bữa cơm đạm bạc không?”

Đúng vào giờ cơm trưa, một lời mời lúc này không có lý do gì để mà từ chối, ai ngờ Tuyên Nhụy còn chẳng thèm nhìn anh ta: “Phải về biên tập lại, lần sau nhé”.

Trên đường về, tôi nói: “Con người anh ta cũng hay đấy”.

Tuyên Nhụy thờ ơ liếc vào gương chiếu hậu: “Anh ta nói dối”.

Tôi và Khả Tuệ ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau: “Nói dối cái gì?”

Trên mặt Tuyên Nhụy điểm một nụ cười châm biếm: “Dấu vết nhăn cười trên ngón tay anh ta vẫn còn rõ rành rành ra đấy và trên bàn làm việc của anh ta cũng có một chỗ trống không hài hòa cho lắm, vừa vặn để đặt một chiếc khung ảnh, thế mà lại nói với chúng ta mình đang đơn thân lẻ bóng”.

“Có lẽ anh ta đã ly hôn rồi chẳng?” - Tôi đoán.

Tuyên Nhụy đẩy vé coi khinh: “Vừa mới ly hôn trước khi chúng ta đến thì? Bức ảnh đó rõ ràng vừa mới được cất đi, nếu không đã để đây văn bản giấy tờ lấp vào rồi, sao mà còn chỗ trống rõ ràng như thế chứ?”

Tôi vẫn muốn loại bỏ suy nghĩ của Tuyên Nhụy: “Anh ta có cần thiết phải lừa chúng ta không?”

Tuyên Nhụy cười không thành tiếng: “Chỉ cần đó là phụ nữ, liền xem xem có cơ hội hay không, loại người này lão đây đã gặp rồi”.

Tuyên Nhụy bỗng nhiên tăng tốc, trong xe trở nên im lặng.

Bài phỏng vấn “Bầu trời kinh tế của tiền sĩ lịch sử” của Tuyên Nhụy vẫn thành công, giám đốc Lâm với con mắt chuyên môn đã khẳng định chất lượng bài phỏng vấn chuyên đề này, đồng thời gửi tập bản thảo cùng đĩa tiếng này tới cho các chuyên gia mình quen biết trong tỉnh, để xem có thể khai thác được những khía cạnh sâu hơn không.

Tay Điền Trung Cơ đó vẫn không gọi cho Tuyên Nhụy, việc này khiến cho ấn tượng của Tuyên Nhụy với anh ta có phần được cải thiện.

Tuyên Nhụy gọi điện thoại dụ dỗ tôi: “Đến đi mà, cô nhất định phải đến đấy, hôm nay lão đây sẽ đem những thứ còn giấu kín dưới đáy hòm để kể cho cô nghe, chẳng phải cô muốn tìm hiểu con yêu tinh là lão đây hay sao?”

Tôi đang ngâm người trong bồn tắm, chẳng hào hứng gì nói: “Không đi, mình chỉ muốn được yên ả thư thái mà tắm một cái thì cậu lại kiếm chuyện, hôm nay không đi đâu cả”.

Tuyên Nhụy cười hì hì nói: “Không đến thì thật đáng tiếc, lão đây có một đồng anh trai ở đây, cô đến thì chia cho hai người”.

Tôi hung hăng: “Không, cậu cứ giữ cả lấy”.

Tuyên Nhụy nói: “Có một anh chàng rất giống Lưu Đức Hoa”.

Tôi không còn khí thế nữa, hỏi dồn: “Thật không, thật không?”

Tuyên Nhụy nói chắc như đinh đóng cột: “Thật chứ, thật đấy, đặc biệt là cái mũi... ai dà...”

Tôi mê Lưu Đức Hoa đến nỗi không còn suy xét gì nữa, đánh giá một người đàn ông có phải đẹp trai hay không chỉ có một tiêu chí duy nhất là xem giữa người đó và Lưu Đức Hoa có giống nhau chỗ nào hay không, bèn bì bõm đứng lên khỏi bồn tắm, phấn chấn nói năng lộn xộn: “Giữ anh ta lại ỉnh nhé, mình đến ngay”.

Cuối cùng tôi đã đến lô trong cùng của quán cà phê “Ngư” với mùi hương KENZO trên người, Tuyên Nhụy với bộ mặt ngây thơ đang đứng đưa trên ghế xích đu, tay cầm chai Coca to, ngoài cô ta ra chẳng còn ma nào cả.

Tôi tức giận: “Tuyên Nhụy, cậu không phải lần đầu lừa mình đâu nhé”.

Tuyên Nhụy cười: “Hi hi, ai bảo cậu vẫn bị mắc lừa? Chính là chiêu này mà lão đây vẫn trăm dụng trăm linh, nữ lang xinh đẹp suy nghĩ giản đơn quá”.

Tôi không nói gì, hậm hực ngồi xuống: “Hôm nay mình phải uống cà phê Lam Sơn hạng nhất, hết cốc này đến cốc khác”.

Tuyên Nhụy lim dim mắt nhìn tôi: “Được thôi, tùy cậu, nhưng cậu mời nhé”.

Tôi kêu lên: “Được, mình mời khách, cậu trả tiền”.

Tuyên Nhụy càng ti hí mắt hơn: “Được, cậu mời khách, tớ trả tiền, lấy tiền của ai? Lấy tiền của cậu”.

Tôi ném cái túi sang bên cạnh nói: “Quá nửa đêm gọi mình tới đây làm gì?”

Tuyên Nhụy xem di động, rồi nói: “Thứ nhất, giờ chưa phải quá nửa đêm, mới 11 giờ, cuộc sống đêm rực rỡ mê đắm vừa mới bắt đầu; thứ hai, lão đây không phải gọi mà là lừa cậu đến, về tính chất hoàn toàn khác nhau; thứ ba, nhất định phải có việc gì mới gọi cậu đến được hay sao? Cậu xem một đêm cuốn hút như thế này...”

Tôi nhìn Tuyên Nhụy, biết là cô ta lại có vấn đề, hễ gặp phải người đàn ông vừa ý thì cô ta liền đưa ra những lập luận ngang phè phè, lôi ra một đống những thứ không giới hạn, tôi hỏi cô ta: “Ai? Người nào? Làm gì?”

Tuyên Nhụy cười hi hi, khuôn mặt đầy thỏa mãn: “Một người khó mà gặp được”.

Tôi sốt ruột: “Quá nửa đêm kéo mình dậy để khoe khoang chiến lợi phẩm của cậu à? Mình vẫn còn độc thân đấy”.

Tuyên Nhụy: “Hay là cho cậu mượn một đêm? Khá hay đấy”.

“Anh phản đối” - Giọng một người đàn ông vang lên.

Tôi quay đầu lại.

Người từ phía ngoài bước vào, lại là Thang Ninh.

Thang Ninh nói: “Đàn ông và bàn chải là thứ mà ngay cả người bạn tốt nhất cũng không thể mượn được”.

Thang Ninh vẫn đang theo đuổi Tuyên Nhụy đấy chứ? Mới có mấy ngày mà có vẻ đã hơi khoa trương quá rồi đấy?

Tôi hơi chậm lời, hỏi Tuyên Nhụy: “Anh ta à?”

Tuyên Nhụy ngồi trên ghế đu, trợn mắt nhướng mày nhìn Thang Ninh, trên mặt cô ta không rõ là vui hay buồn, nói một tràng: “Sao lại mò được tới đây thế? Âm hồn vẫn chưa tan hả!”.

Thang Ninh mỉm cười, ra dấu cho tôi ngồi xuống, sau đó ngồi cùng vào xích đu với tôi, nhìn Tuyên Nhụy: “Anh và mấy người bạn ở ngoài kia, đúng lúc thấy Quách Doanh đi vào, định đến chào một câu”. Cậu ta nói câu nào rất hùng hồn, sau đó mặt lại đỏ lên.

Tôi nhất thời không hiểu hai người này có ý như thế nào, nghĩ xem liệu có nên tránh đi hay không. Tay tôi vừa chạm vào túi thì nhận được ánh mắt đầy uy hiếp của Tuyên Nhụy, tôi lập tức hiểu rằng người đàn ông mà cô ta nói tới không phải là Thang Ninh.

Ba người đều không nói gì, rất lúng túng. Thực ra chỉ có mình tôi là không có chuyện gì để làm, ngồi trơ ra, Tuyên Nhụy cầm một chai Coca to uống rất tự nhiên, Thang Ninh đang “bập bập” ngồi chơi trò ZIPPO mô phỏng lối cổ, bần cúi đầu đỏ mặt.

Đúng lúc trầm lắng thế, bỗng nhiên cửa bị đẩy “kẹt” một tiếng, một người đàn ông có khuôn mặt trắng trẻo bước vào và cười nói: “Ôi, Quách Doanh!”. - Tôi vừa nhìn là nhận ra, đó là biên tập viên Nhất Phong của tờ Tin chiều, liền cười chào anh ta. Anh ta cứ ở đó nói cười rồn rảng: “Thang Ninh nói có bạn ở đài phát thanh. Tôi đoán là muộn như thế này mà còn ra ngoài chứng tỏ là những thanh niên chưa có gia đình, thế thì lúc này đúng là thích hợp cho cả hai việc là gặp gỡ và nghỉ ngơi, không nghĩ là các cô. Bản thảo bài phỏng vấn mấy hôm trước ở cơ sở gửi trở lại tôi và các đồng nghiệp mới nghiên cứu hôm nay, rất hay, rất hay”. Ánh mắt anh ta vừa lia qua Tuyên Nhụy, liền kinh ngạc thốt lên: “Cha cha, cũng là người của Đài phát thanh à?”

Tôi biết Tuyên Nhụy vốn dĩ ghét nhất là những tên đàn ông nói nhiều và hay quá kinh ngạc trước một sự việc nào đấy, y như rằng nhìn thấy trên mặt cô ta có vẻ hơi thiếu kiên nhẫn, vội vàng nói: “Đây là Tuyên Nhụy bạn đồng nghiệp của tôi, là phóng viên”.

“Tuyên Nhụy?” - Nhất Phong có vẻ ngạc nhiên, vỗ tay vào trán nói: “Ồ, ô ô, đã biết đã biết, chính là phóng viên có phong cách nhất ở Đài phát thanh của các bạn đây mà, văn phong tôi cũng đã xem qua rồi, rất sắc bén mà lại ngắn gọn súc tích. Xin chào, xin chào”. Vừa nói anh ta vừa giơ hai bàn tay tràn trề nhiệt tình của mình ra.

Tuyên Nhụy ngồi không động đậy gì, đôi mắt to chớp chớp, tỏ vẻ rất vô tội: “Đây là ai thế?”

Nhất Phong không hấn gờ tay ra cũng không hấn rút tay lại, tôi vội vàng chạy vòng qua: “Phải trách tôi đã quên không giới thiệu, đây là biên tập viên phụ trách trang xã hội của tờ Tin chiều, tên là Đỗ Nhất Phong”.

“Ồ” Ánh mắt của Tuyên Nhụy càng tỏ ra ngây thơ vô tội, trịnh trọng bắt tay anh ta, “Ồ, đã biết đã biết, biên tập viên có phong cách nhất của tờ Tin chiều đây”. Nói xong là cười.

Nhất Phong vốn dĩ rất ngượng, nhưng nhìn thấy nụ cười của Tuyên Nhụy giống như một đóa hoa, nên cũng cười theo, ngay cả câu cô ta nói để chọc quê cũng coi như không nghe thấy.

Nhất Phong nói với Thang Ninh: “Vì thiếu cậu, cậu Tôn đi rồi, đánh bài thiếu mất chân”.

Tuyên Nhụy cười hì hì: “Các anh ở quán cà phê đánh bài song cúc, rất hay đấy”.

Những lời móc ruột móc gan mà lại tỉnh queo ấy khiến tôi toát mồ hôi, nghĩ bụng: Hôm nay Tuyên Nhụy thế nào ấy nhỉ? Sao cứ như ăn phải gừng, chẳng đếm xỉa gì đến thể diện và tình cảm cả. Thật may, Nhất Phong về chuyện nghe lời nói, âm thanh thì giống như một đứa trẻ vậy, thực sự rất trong sáng đơn thuần, không nghe ra ẩn ý, quay sang hỏi Tuyên Nhụy: “Tiểu thư Tuyên Nhụy không qua đây chơi một lúc?”

Tuyên Nhụy đang chống tay lên mặt bàn kính, hai bàn tay nắm vào nhau đầy vẻ yếu đuối, giọng nói dịu dàng nhưng đầy vẻ ầm ức: “Biên tập viên Đỗ, tôi vừa định cùng Thang Ninh thuê buồng khách sạn, anh xem thật chẳng đúng lúc gì cả, thế thì thôi vậy, các anh đánh bài đi. Thang Ninh, chúng ta hẹn lần khác nhé”. Nói xong, không đợi ba chúng tôi phản ứng gì, cô ta đã xách túi ra khỏi phòng giống như một cơn gió cuốn.

Bản lĩnh cho người khác leo cây của Tuyên Nhụy thuộc loại hàng đầu, cô ta có bản lĩnh trong bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ thời điểm nào, với bất kỳ lý do nào đều bỏ mặc người ta, nhưng thông thường đều có người giúp cô ta giải quyết hậu quả, giúp cô ta ứng phó mọi sự, điểm này hết sức là kỳ quái. Thêm nữa, tôi thường trở thành người giúp cô ta giải quyết hậu quả, tôi bắt đầu phải lưu tâm về chức năng đặc biệt này của cô ta.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy mỗi lần trở thành người giúp cô ta, tôi đều không có cách nào từ chối được. Hay nói cách khác, cô ta lúc nào cũng khiến người khác có cảm giác ngoài mình ra thì không có ai có thể giúp cô ta, nên dù thế nào cũng không có cách gì để từ chối, chỉ đành nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

Một người con gái cùng tuổi, cùng giới với cô ta như tôi còn phải vậy, thì việc những người đàn ông kia thất điên bát đảo tôi cũng chẳng lạ gì.

Tuyên Nhụy đặc biệt thích mặc cái áo ngủ bằng lụa gần như trong suốt màu phấn hồng của tôi, thường cô ta cứ nửa đêm gõ cửa, đến chỗ tôi kiểm cái để ăn, kiểm chỗ để ngủ, thời gian giữa lúc ăn và lúc ngủ thì cô ta lấy xà phòng hương cỏ của tôi đi tắm, rồi mặc chiếc áo ngủ của tôi để trình diễn một thân thể hút hồn với những đường cong hấp dẫn.

Có một lần tôi vừa nấu mì cho cô ta ăn vừa lải nhải: “Cậu cứ vất vưởng ở ngoài chán thì lại về qua đêm ở chỗ mình, nửa đêm kêu đói, không để ỉnh ngủ, cậu không thể ngủ đến sáng rồi đi làm được à? Mà đồ ăn ở nhà hàng đâu phải không có”.

Tuyên Nhụy giống như con chuột nhai miếng cà rốt tôi chuẩn bị để cho vào mỳ, rất kiên quyết nói: “Lão đây không thích”.

Tôi nói: “Những người đàn ông mà cậu quan hệ cơ bản đều là thanh niên trẻ tuổi, chắc là không có tật xấu như ngáy ngủ hay nói mê, hơn nữa, theo mình biết, cậu ngủ cứ như lợn ấy, cái gì cũng không nghe thấy, sau này cậu dứt khoát phải ra ngoài mà ngủ”.

Tuyên Nhụy nói: “Lão đây chỉ lên giường với những người đàn ông mình thích thôi, còn ngủ là chuyện chỉ có với người mình yêu”.

Câu nói này như một tiếng sấm đánh vào khiến tai tôi như tê đi, tôi không dám tin quay đầu nhìn Tuyên Nhụy: “Tuyên Nhụy?”

Tôi thề, trong một chốc tôi nhìn thấy có điều gì đó sâu thẳm trong mắt cô ta vụt lóe sáng, tuy chỉ có trong giây lát đó thôi, nhưng cái đó tôi thấy rất rõ. Đó quả thực là sự nghiêm túc thuần khiết, hết sức thuần khiết.

Tuyên Nhụy giãn gân cốt, cười tươi tắn: “Nhìn gì mà nhìn? Không nhận ra lão đây à?”

Mỳ hôm đó nấu hơn nhừ, Tuyên Nhụy vừa ăn vừa chỉ trích tôi không để ý.

Cô ta nói: “Rau sống thì thái to quá, cà rốt thì cho vào sớm quá, nước thì hơi ít, nhiều muối quá... muốn ngược đãi lão đây à? Lần sau phải chú ý đấy nhé”.

Tôi nghe cô ta thăm thẳm thì thì, không nhịn được hỏi: “Tuyên Nhụy, cậu đã yêu chưa vậy?”

Tuyên Nhụy ra vẻ tập trung xì xụp ăn mỳ, sau đó vớt bát ra: “Con rửa rửa bát, lão buồn ngủ rồi, đi ngủ đây”.

Thứ năm, tôi có giờ làm sớm, hơn năm giờ trời vừa hửng sáng đã phải ra khỏi cửa để đón xe. Trên đường, người đi tập thể dục buổi sáng rất đông, ông già bà già chiếm đa số, tôi thấy một ông già vừa chạy vừa quay mặt lại trách mắng một bà lão đằng sau: “Nhanh lên, không chạy Diêm Vương nắm lấy chân của bà đấy”. Giọng điệu của ông như thể đang mắng một đứa trẻ chưa biết gì, còn bà lão nói với vẻ ầm ức: “Chạy không nổi nữa”. Ông già quay người vừa nói vừa mắng, vừa lòi vừa kéo.

Nước mắt tôi bỗng nhiên trào ra, sau đó ngồi xổm bên đường khóc thút thít.

Xem chừng thời gian không kịp, tôi mới lau nước mắt gọi xe đi tiếp, trên xe, vừa xem sắp xếp công việc trong ngày, vừa thấy thương cảm, nhưng khi đến cơ quan xuống xe thì cảm xúc đã trở lại bình thường.

Khi thang máy chạy lên, tôi bỗng nhớ đến nàng Trác Văn Quân, nhớ đến sự sôi nổi lúc đầu và những vắng vẻ tiếc nuối khi về già của nàng, nghĩ đến Tư Mã Tương Như đã khiến cho nàng phải võ vàng tiêu tụy. Nghĩ như thế, không hiểu vì sao tự nhiên lòng nhẹ nhàng thoải mái.

Tuyên Nhụy nói tôi là một con yêu tinh có tính cách mẹ hiền, cô ta nói đúng một nửa. Tôi không phải là yêu tinh, nhưng đúng là tính mẫu ở tôi có thừa.

Thứ gì đã qua đều không được.

Thành Đô vốn vẫn là một thiên đường cho người thích ăn uống.

Thành Đô càng là một thiên đường cho những người đang yêu đi tìm tình yêu hoặc bạn tình.

Tôi nghĩ rằng nếu tôi có điều phiền muộn trong lòng thì tôi sẽ đi Thành Đô chơi, môi trường ở đó cũng khá thích hợp để làm dịu tâm hồn.

Cửa phòng làm việc mở, tôi bồn chồn bước vào, thấy Tuyên Nhụy vẫn thản nhiên ngồi trước máy tính đánh máy, ngón tay cô ta múa trên bàn phím thành một vòng hoa. Tôi mắng một cách nghiêm túc: “Hôm trước cậu vỗ đít mà đi, báo hại mình ở đó ngượng quá, Tuyên Nhụy, cậu thật là không có giới tính mà cũng không có nhân tính”.

Tuyên Nhụy thái độ vui vẻ cười hì hì: “Thì để lão đây xin lỗi cô nhé, lần sau lão đây nhất định sẽ không vỗ đít mà đi nữa mà sẽ biến thẳng luôn”.

Tôi vừa ký tên vào sổ ghi chép trực ban vừa nói: “Hôm nay đến sớm làm gì thế?”

Tuyên Nhụy gửi cho tôi một ánh mắt âu yếm và một nụ hôn gió: “Bạn thân yêu ơi, chiều hôm qua Tứ Bình gọi điện tới, bài viết đóc ủa lão được gửi thẳng từ tỉnh đến Bắc Kinh rồi”.

Tôi rất vui: “Lần này mà không mời liên hoan là không được đâu nhé?”

Tuyên Nhụy nói: “Vẫn chưa đến lúc được mời đâu, Tứ Bình muốn lão đây phải sắp xếp lại một lần nữa, liên hệ giữa việc xây dựng cây cầu vượt biển ở vịnh Hàng Châu với chủ đề lớn là sự phát triển kinh tế tư nhân, khả năng giành giải thưởng chắc chắn sẽ có thể còn cao hơn”.

Tôi không kìm được nói ngay: “Lại phải đi phỏng vấn thêm cái tay chim bìm bịp đó à? Tuyên Nhụy, không phải mình lắm chuyện đâu, nhưng mình cảm thấy cậu và anh ta rất hợp, từ ngoại hình đến tính cách bên trong...”

Tuyên Nhụy chỉ tập trung vào việc đánh máy: “Tên họ Điền đó có chỗ nào tốt với cậu chứ? Sao lại tổn công như vậy”.

Tôi nói: “Mình cũng không biết, anh ta có chỗ nào không xứng với cậu, không hiểu sao mình cứ cảm thấy anh ta còn hay hơn nhiều những đứa trẻ ranh mà cậu cặp đôi cùng?”

Tuyên Nhụy đáp: “Đồ đã có chủ, lão đây không đụng đến, kẻ cắp mới làm loại chuyện này, lão đây không làm”.

Nửa đêm tôi tỉnh dậy muốn đi vệ sinh, phát hiện Tuyên Nhụy đã không còn nằm trên giường. Tôi dụi mắt ngó trước ngó sau, thấy cửa ra ban công khép hờ, đi ra đó, mắt vẫn còn ngái ngủ toét nhoèn, tôi thấy Tuyên Nhụy đang nằm hút thuốc trên ghế dài tôi vẫn hay nằm sưởi nắng đọc sách, đôi chân thon dài cuộn tròn lại, để lộ chiếc quần lót màu trắng.

Tôi thấy cô ta đang ngáp: “Quá nửa đêm rồi cậu còn chưa ngủ à? Mai còn phải đi phỏng vấn thêm, không thể ngủ nướng được đâu”.

Tuyên Nhụy cười bỏ chân xuống, bắt chéo phía trước, liếc mắt nhìn ra ngoài: “Trăng tròn quá”.

Ánh trăng sáng bạc mềm mại như nước, tôi quay mặt thò đầu ra nhìn trăng: “Đúng thì đúng rồi, nhưng cậu trở nên hủ lậu từ bao giờ thế?”

Tuyên Nhụy cười nhưng không nói gì, rít một hơi thuốc, đốm lửa lóe lên trông đầy yêu khí.

7. Chương 05 Phần 1

Chương 5:

Đền Cán Hoa

Cô gái họ Nhậm ngồi bên suối Cán Hoa giặt giúp vị hòa thượng chiếc áo cà sa hôi tanh vì những vết lở loét của bệnh phong, lạ thay, từ chiếc áo lại trôi ra từng khóm, từng khóm hoa sen thơm ngát. Một cô gái nhỏ bé bình thường đã làm nên điều kì diệu, trở thành vị anh hùng lưu danh sử sách ngàn đời.

Theo ghi chép của hai cuốn “Tân Đường Thư” và “Cựu Đường Thư” thì khi trưởng thành, cô gái họ Nhậm này được tiết độ sứ Tây Xuyên của Chấn Thục tên là Thôi Ninh (còn gọi là Thôi Hồ) lấy về làm thiếp. Đại

lịch năm thứ ba (tức Công nguyên năm 768, ba năm sau khi Đỗ Phủ rời thành), Thôi Ninh được triệu vào triều, em trai Thôi Ninh là Thôi Khoan thay anh giữ thành. Thích sử Lô Châu là Dương Tử Lâm thừa cơ nổi loạn, kiêu binh tấn công đánh chiếm thành trì. Thôi Khoan dốc sức chiến đấu, Dương Tử Lâm giận bừa bừa như lửa đốt. Đúng lúc nguy cấp này, cô gái họ Nhậm liền lấy 10 vạn quan tiền của gia đình chiêu mộ hàng nghìn dũng sĩ chỉ trong một đêm, thành lập quân đội và tự cầm quân ra trận, tấn công Dương Tử Lâm. Nữ anh hùng này đã đánh thắng quân phản loạn một cách dũng cảm khiến bọn Dương Tử Lâm hồn bay phách lạc. Nhờ có công bảo vệ thành trì, bảo vệ sự thống nhất nên cô gái được triều đình trọng thưởng và phong là “Tề quốc phu nhân”.

Tề quốc phu nhân Nhậm Thị bảo vệ Thành Đô, lưu danh sử xanh, nhân dân hết lòng sùng kính và lập đền thờ bà. Từ nhỏ, Nhậm Thị đã sống bên bờ suối Cán Hoa cho nên đền thờ bà cũng được lập ngay bên dòng suối này, được gọi là “Đền Tề quốc phu nhân”. Tuy nhiên, vì bà sinh ra bên bờ suối này và những truyền kì quan bà cũng gắn liền với dòng suối nên người ta gọi bà là “phu nhân Cán Hoa”, vì vậy đền thờ bà cũng được gọi là “Đền Cán Hoa”.

Buổi trưa, Tuyên Nhụy quay trở lại Đài ăn cơm, thật may là trong nhà ăn có cà chua ngọt - món ăn khoái khẩu của cô ta, cô ta hứng khởi kể cho tôi nghe câu chuyện về đền Cán Hoa.

Tôi hỏi: “Cậu học khoa Tài chính khi còn học đại học thật à?”

Tuyên Nhụy nói: “Lão đây nói dối làm gì?” Đôi mắt to đen lay láy của cô ta chớp chớp, cười hì hì: “Nếu không tin câu chuyện của lão đây thì cứ đi hỏi đi, nếu không có vấn đề gì cứ đến mắng cho lão đây một trận”.

Các địa danh của Thành Đô là những nơi lãng mạn nhất trong số các địa danh của những thành phố mà tôi biết, chưa kể đến truyền kì về phu nhân Cán Hoa, chỉ riêng từ cái tên Cán Hoa thôi, tôi đã cảm nhận được sự thanh cao thuần khiết toát ra từ nó. Tôi tâm sự với Tuyên Nhụy cảm xúc đó ỉn, cô ta nói: “Mới đó mà cậu đã thấy thích rồi thì khi đến Thành Đô cậu phải kiếm một cuốn sổ thì mới ghi xuể”.

Vừa lúc đó, Tề Phi bưng đĩa cơm đến ngồi bên cạnh chúng tôi và hỏi Tuyên Nhụy: “Sao buổi sáng tôi gọi lại thấy cô tắt máy?”

Tuyên Nhụy lấy máy ra xem rồi ấn nút mở máy, hỏi: “Anh tìm lão đây có chuyện gì không?”

Tề Phi ăn thêm một miếng bánh rồi mới lắc đầu hỏi: “Bây giờ thì không có chuyện gì rồi”.

Tôi nghĩ bụng: chắc không phải dưới những lần ám thị liên tiếp của tôi Tuyên Nhụy quả thực đã thế nào với taychìm bìm bịp đó chứ? Nghĩ vẫn vơ một lúc tôi mới chợt nhớ ra rằng sáng nay Tuyên Nhụy có cuộc phỏng vấn phải ghi âm nên cô ta mới tắt máy.

Ăn xong, Tuyên Nhụy đề nghị tới phòng đánh cờ, nhà Tiểu Xuân và Vương Lâm đều ở đây nên như thường lệ, buổi trưa họ không ở lại, chúng tôi tới văn phòng tìm Khả Tuệ nhưng không thấy, thật mất hứng. Tề Phi bảo: “Tôi có một người bạn mới mở một tiệm bán hoa ở Cổ Lâu, hay chúng ta đi mua ít hoa về cắm đi”.

Kể cũng lạ, ở cái Đài phát thanh nhiều con gái như thế này mà lại chẳng có mấy cô thích hoa hoét, chỉ toàn là các cậu con trai thích thú mua về cắm. Tuyên Nhụy tỏ ra không mấy thích thú, nói không muốn đi. Cuối cùng cô ta quay sang dăn dò Tề Phi một cách trịnh trọng: “Đạo này đời sống tình dục của Quách Doanh không được tốt thì phải, trên mặt sắp nổi nhiều mụn quá này, Tề Phi, nếu anh ra tay giúp được cô ấy thì lão đây sẽ cảm tạ thật hậu hĩnh đấy!”.

Đó cũng chỉ đơn giản là một lời nói bông đùa mà thôi. Trong Đài dù toàn mấy cô cậu thanh niên trẻ trung, quan hệ rất thoải mái với nhau, nhưng chẳng có đôi nào vì nam thì chê chủ nghĩa nữ quyền mạnh mẽ của nữ, nữ thì chê nam cương dương không đủ. Hiện tượng “Thỏ không ăn cỏ cạnh ổ của mình” này nổi lên rất rõ ràng.

Tôi và Tề Phi vừa bước tới cửa tiệm hoa “Mỹ nhân tu” thì một thanh niên chạy vụt qua chúng tôi, mặt anh ta suýt va vào tôi, phía sau còn 4, 5 người đàn ông khác đang chạy rượt theo, vừa chạy vừa hét: “Đừng để nó chạy thoát”. Mấy người đó phút chốc đã chạy biến, tôi thì đứng ngây ra một lúc - khuôn mặt anh thanh niên đó có nét gì rất quen thuộc. Thế nhưng trong mấy người bạn tôi quen, người nào kém nhất cũng có

cái xe đạp, nghĩ mãi chẳng ra ai có thể khiến cho người ta rượt đuổi như vậy trên đường phố, nghĩ vậy, tôi liền bỏ qua suy nghĩ về anh ta.

Về tới văn phòng cũng vẫn chẳng có việc gì làm, Tề Phi ngồi tỉ mẩn cắm hoa, tôi và anh ta chỉ nói với nhau dăm ba câu chuyện phiếm.

Trong đám chúng tôi Tề Phi giống người chủ trì nhất, biểu hiện nổi bật nhất của anh ta là hề nhớ ra là lại lần lượt gọi điện cho bạn bè ở khắp Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyển nói chuyện rất lâu, hỏi han họ về những tin tức mới, trò giải trí mới, sau đó đi chơi thử và nếu thấy hay thì đều đưa chúng tôi đi chơi để xả stress.

Đó cũng là lí do vì sao mà khoản thu nhập hơn một vạn tệ mỗi tháng của anh ta chẳng bao giờ tiết kiệm được đồng nào.

Một “Nguyệt quang tộc”[16] điển hình.

[16] Một cụm từ dùng cho những người luôn tiêu sạch lương hàng tháng.

Tôi đang gác chân lên bàn đọc báo “Thời thượng” thì đột nhiên một cái đầu thò vào, khuôn mặt bảnh bao tươi tỉnh của Thang Ninh hiện ra, trên mũi vẫn còn lấm tấm mồ hôi “Quách Doanh, Tuyên Nhụy đâu?”

Suýt nữa thì tôi ngã ngựa khỏi chiếc ghế: “Sao cậu lại lên được đây, sao anh bảo vệ không thêm gọi điện gì cả mà đã cho cậu lên rồi nhỉ, chẳng may là phần tử đánh bom khủng bố thì làm thế nào?”

Thang Ninh cười: “Tôi á? Cái mặt tôi đi đến đâu trong tỉnh mà người ta chẳng cho qua, nhìn mặt vừa thành thật vừa thành khẩn thế này đã biết ngay là hạt giống tốt và thuần khiết lớn lên dưới lá cờ đỏ của tổ quốc rồi”.

Tôi bỏ chân xuống đất, đứng dậy: “Giá mà trước mặt Tuyên Nhụy cậu cũng nghịch thế nhỉ?” Nhắc đến Tuyên Nhụy, cái mặt cười tinh nghịch của anh ta chuyển sang ửng đỏ, thấy vậy tôi không trêu thêm câu nào nữa, chỉ bảo: “Cậu ấy đang ở phòng chế bản trên tầng 11 ấy, tôi đưa cậu đi nhé”.

Lúc đứng vượt lên trên bức vách ngăn, tôi mới phát hiện ra Thang Ninh đang đeo một chiếc ba lô căng phồng, tay còn xách một chiếc túi vải buồm rất lớn, mặt phải mặt trái đầy các túi con, chiếc túi lệch sang một bên lộ ra ba chiếc túi khác ở một ống quần.

Tôi nhắc chiếc túi lên vẻ không tin: “Cậu đi mua gạo về à? Sao mà toàn thân căng phồng thế?”

Anh ta trả lời: “À, tôi vừa đi phỏng vấn về”.

“Đi phỏng vấn?” Tôi trêu anh ta: “Thế mà trông như người đi tị nạn”.

Thông thường, cứ ăn món cà vào là Tuyên Nhụy cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng khi nhìn thấy Thang Ninh, cô ta cúi bần không ra cúi bần, quay đầu lại giả vờ như không nhìn thấy tôi đang đứng ở bên ngoài cửa kính vậy tay thật lực. May mà tôi cũng có thể từ cửa căn phòng này nên mở cửa bước vào, ai dè bị Tuyên Nhụy lớn tiếng mắng đốp vào mặt luôn: “Dám bán đứng lão đây, tối nay cô ngủ dưới nền nhà”.

Thang Ninh ngượng ngập, hơi lắp bắp: “Tuyên Nhụy... tôi đi qua...”

Xem ra Tuyên Nhụy chẳng thêm để ý đến anh ta, thế nhưng khi nhìn thấy người anh ta đầy túi thì buồn cười giống như tôi: “Anh mới đánh trận ở đâu về thế? Afghanistan hay Iraq? Trong túi có gì thế đưa cho lão đây xem nào? Cái gì đây?”

Thang Ninh quả thực rất nghe lời, ngoan ngoãn lấy hết đồ trong các túi từ đầu đến chân bỏ bên cạnh máy tính trên chiếc bàn dài đựng tài liệu, bút này, sổ ghi chép này, bật lửa này, phim dự phòng này, pin này, ống kính này... lại còn cả một chiếc khăn tay. Đồ trong túi hoành tráng hơn, đó là một chiếc máy chụp ảnh kiểu truyền thống, một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, một chiếc camera nhỏ.

Nhìn thấy đồng đồ của anh ta trên bàn tôi ngạc nhiên hỏi: “Thang Ninh, cậu đi phỏng vấn hay chuyển nhà đấy?”

Tuyên Nhụy cầm chiếc khăn tay lên xem, giọng nói mềm mỏng hiếm thấy: “Tìm lão đây có việc à?”

Thang Ninh nhìn tôi rồi nói: “Chẳng có chuyện gì cả, nhớ em thôi”. Mặt khó tránh khỏi ửng đỏ lên.

Tuyên Nhụy đặt chiếc khăn lại đồng đồ trên bàn, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính rồi nói: “Đừng làm ra vẻ như chúng ta có chuyện gì khuất tất thế”.

Đúng lúc đó, điện thoại của Thang Ninh reo, anh ta cầm máy nghe, mặt bỗng nhiên biến sắc: “Ở đâu? Ở Cổ Lâu á? Được, tôi tới ngay đây”. Sau đó anh ta nhanh chóng thu dọn lại đồng đồ đạc, mau lẹ và chuẩn xác.

Tôi hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Anh ta nói: “Tiểu Tôn ở chỗ tôi bị đám người bán hàng buôn lậu ở Cổ Lâu đuổi đánh, người của sở cảnh sát đang xử lý, tôi phải đến chụp hiện trường”. Nói xong, khoác ba lô vội vàng vàng: “Tuyên Nhụy, tối nay em có thể đi ăn cơm với anh được không?”

Tuyên Nhụy di chuyển con chuột máy tính, mặt lạnh lùng không nói gì.

Thang Ninh quay đầu vội vã chạy đi.

Tôi bảo Tuyên Nhụy: “Tuyên Nhụy, cậu hay nhỉ, thái độ hơi tàn nhẫn với con nhà người ta rồi đấy”.

Tuyên Nhụy không ngước đầu lên nhìn tôi, chỉ nói: “Lão đây nói rồi, không thích bọn trẻ con, vả lại, nếu sau này lão đây thích người khác rồi thì cũng gây ảnh hưởng không tốt cho quá trình sinh trưởng cậu ta, đúng không?”

Tôi dộp ngay: “Thích người khác á? Tuyên Nhụy, cậu thừa nhận là thích cậu ta rồi nhé”.

Tuyên Nhụy đánh trống lảng, quay đầu nhìn tôi cười hì hì: “Đừng làm ra vẻ nghiêm trọng thế, tối hôm qua vẫn còn khuyến khích lão đây bắt con chim bìm bịp đó, hôm nay đã hi vọng lão đây thích chú nhóc này, thôi, biến đi cho lão nhờ, chiều nay lão đây phải gửi bài phỏng vấn đến Thủy Thành rồi, không có thời gian cãi nhau tay đôi với cô”.

Tôi cười: “Phải nhanh nhanh tìm cho cậu một anh chàng để hót cậu đi mới được, kéo cứ nửa đêm lại tới gõ cửa nhà mình”.

Trở về phòng làm việc, tôi gặp Tề Phi đang đi ra làm chương trình, Tề Phi nói: “Ồ, Quách Doanh, vừa rồi có điện thoại tìm cô đấy”.

Tôi cầm điều khiển từ xa của vô tuyến chuyển kênh lung tung hỏi: “Người ta có nói ở đâu không?”

Anh ta vừa mở vừa nói: “Anh ta nói anh ta là một bác sĩ tư”.

“Bác sĩ tư? Ngay cả y tá mình còn chẳng dám quen, nữa là bác sĩ, lại còn là bác sĩ tư ư?” Tôi hỏi Tề Phi: “Anh ta có nói có chuyện gì không?”

Tề Phi trả lời: “Anh ta nói lát nữa sẽ gọi lại”.

“Anh ta không nói tên gì?” Tôi vẫn tò mò.

Tề Phi bước ra ngoài nói vọng vào: “Có, anh ta nói tên là Lang Trung, lát nữa sẽ gọi lại”.

Bàn tay tôi giữa thảng tư mà bỗng nhiên trở nên lạnh cóng, chiếc điều khiển tuột khỏi tay rơi xuống đất, mà lúc đó, trên kênh văn nghệ của Đài Truyền hình Lục Thành hiện lên khuôn mặt của cô gái dẫn chương trình xinh đẹp, đó lại là Nhiễm Định.

Cứ vậy, những thứ tôi đã lãng quên hoặc cố giấu trong đáy lòng mình giờ đây đang trào lên như núi lửa hoặc như nước suối nguồn, hiện hữu rất rõ ràng trước mắt tôi không sao kìm giữ được.

Lang Trung là người đầu tiên mà tôi dành tình cảm trong trạng thái mơ hồ của cuộc đời mình. Tôi cũng không nhớ rõ tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng tôi, nó làm cho tôi cảm hận và lạnh nhạt với cậu ta trong suốt một thời gian dài. Nói thật, tôi không ghét người đàn ông ấy, thậm chí còn luôn có tình cảm rất tốt với cậu ta là khác, chỉ có điều, tôi không dám chắc là khi đó cậu ta có quay lưng lại với mong muốn của tôi hay không... kể cả là tình thân... hay thể xác...

Tôi nhìn chăm chăm vào điệu bộ nói cười sinh động của Nhiễm Định trên màn hình.

Đây không phải là một kiểu chuyển đổi chương trình, mà từ cái cách phối hợp ăn ý của Nhiễm Định với anh chàng MC đó đã đủ thấy rằng giữa họ không phải chỉ đơn giản là chuyện ngày một ngày hai. Nhiễm Định rời kênh tin tức Nam Kinh sang chương trình văn nghệ Lục Thành ư? Tại sao cô ấy lại rời bỏ một vị trí trong kênh chính của đài truyền hình cấp thành phố để đến làm cho cái thành phố mà sự nghiệp văn hóa mới phát triển thế này? Và tại sao cô ấy lại chẳng hề liên lạc gì với tôi?

Tôi miên man trong vô vàn suy nghĩ. Từ khi Thạch Duệ bỏ đi, đã một năm tôi không dùng tới cái bộ não đáng thương ấy của mình.

Chuông điện thoại réo vang, tôi lặng lẽ nhắc ống nghe. Đầu dây bên kia là tiếng thở đều.

Tôi hít một hơi dài rồi nói: “Alô”.

Tuyên Nhụy đã từng nói với tôi, cô ấy không hề thích cái từ “làm tình” một chút nào. Cô ấy bảo: “Tình thì làm sao mà ‘làm’ ra được? Yêu là bản năng bẩm sinh, nó tồn tại ở một trạng thái vô định, không phải âm, không phải dương, không phải sống, không phải chết, bất kể một ngày bạn lên giường tám lần hay cả đời không mấy may động dục thì nó vẫn tồn tại”.

Tôi hỏi cô ấy thích dùng từ nào, cô ấy cười tinh nghịch rồi trả lời: “Đào giếng”.

Tôi mắng Tuyên Nhụy phong tình bỉ ổi, cực kỳ biến thái, cô ấy hỏi lại tôi thích dùng từ gì, tôi bảo: “Giao hợp”. Cô ấy cười rúc rích: “Phần lớn mọi người đều ”giao” nhưng chẳng ”hợp” chút nào”. Tôi cười cô ấy tinh quái, cô ấy cười tôi ít kinh nghiệm sống.

Khi một người đàn ông và một người đàn bà đã qua lại thân mật với nhau thì kể cả lời nói hay hành động đều rất khác. Người trong cuộc thì không mấy để ý tới điều đó nhưng người đứng ngoài thì nhìn rất rõ.

Tôi chạy trốn trong khói thuốc mật mờ của Lang Trung, ngay cả tấm cũng không kịp. Từ đầu đến cuối, anh ta chẳng động dục gì, chẳng nói một lời nào, nếu không phải là chiếc quần trong của tôi bị làm bẩn thì có lẽ chính tôi cũng phải nghĩ rằng giữa chúng tôi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lại nghĩ đến Nhiễm Định, hình như từ sau lần tôi lặng lẽ trở về Lục Thành không lời cáo biệt, Nhiễm Định chỉ gọi điện một lần hỏi qua loa dăm ba câu, từ đó, chúng tôi bật tắt tin tức về nhau. Đáng lẽ điều đó không thể xảy ra với chúng tôi mới phải, vậy mà tôi đành ngậm ngùi cay đắng vì đó là sự thật. Còn tôi, tôi bắt mình quên đi tất cả những gì thuộc về quá khứ, tất cả những cái gọi là hoài niệm.

Thế mà bây giờ, đột nhiên tất cả mọi thứ lại hiện hữu rõ rệt trước mắt, không thể nào trốn tránh được.

Giọng nói của Lang Trung trong điện thoại như đang cười: “Đế con, cậu đã đổi số di động và số máy nhắn tin à?”

8. Chương 05 Phần 2

Tôi nói: “Ừ”. Trong bụng thì nghĩ: Người ta đã đổi được một năm rồi.

Hình như lúc đó Lang Trung đang hút thuốc, ngừng một lúc mới nói: “Thế nhưng hình như tìm được cậu chẳng mấy khó khăn thì phải, cứ hỏi 114 số điện thoại của tổng đài cơ quan cậu, sau đó hỏi số máy văn phòng cậu là biết ngay”.

Tôi trả lời: “Ừ”.

Im lặng một lúc, Lang Trung nói: “Vừa rồi anh chàng nhắc máy nghe điện thoại có giọng nói hay quá nhỉ, anh ta có đẹp trai không?”

Tôi thật thà đáp: “Có”.

Anh ta cười lớn: “Ồ”.

Không khí câu chuyện có chút ngưng ngừng, tôi tự hỏi không biết mặt anh ta đang dừng lại ở kiểu cảm xúc nào, chỉ biết mặt mình thì đã đông cứng lại. Tôi chuyển qua đề tài mà mình đang thực sự quan tâm: “Nhiệm Định đến Lục Thành khi nào thế?”

Ví như anh ta tỏ ra ngạc nhiên một chút và bảo tôi rằng anh ta cũng không biết thì có lẽ tôi đã thấy anh ta đáng yêu hơn, trái lại với suy nghĩ của tôi, anh ta trả lời: “Cũng được nửa năm rồi đấy”. Anh ta cũng chẳng hỏi tôi vì sao không liên lạc với Nhiệm Định, có lẽ cái gì anh ta cũng biết.

Anh ta hít một hơi dài rồi bảo tôi: “Để con, khi nào đến Thành Đô chơi nhé”.

Tôi cười và bảo: “Ừ, khi nào rồi sẽ đến”.

Anh ta nói: “Ồ”, sau tiếp: “Cậu bận hả, có gì liên lạc sau nhé!”.

Tôi nói: “Ừm”.

Nhiệm Định ngồi yên lặng trên ghế lái chiếc xe BMW màu lam sẫm của cô ấy, khác hẳn với vẻ mặt nói cười lúc nãy trên tivi mà tôi nhìn thấy. Nếu tôi nhớ không nhầm thì chiếc BMW đó ít nhất cũng phải 69 vạn tệ. Từ trước tới giờ tôi không bao giờ có khái niệm về nhãn hiệu xe hơi, chỉ có điều lại rất thích dáng xe này nên mới nhớ.

Tôi ngồi bên cạnh ghế lái, mặt quay ra ngoài cửa xe hỏi: “Đến được nửa năm rồi à?”

Nhiệm Định quay tay lái không thành thạo mấy, cũng không trả lời, chỉ hỏi: “Đi đâu ngồi nhé”. Rồi không đợi tôi trả lời, cô ấy bảo luôn: “Đến ”Đạm Bộc” nhé, ở đó yên tĩnh”.

“Đạm Bộc” là một câu lạc bộ nằm ở ngoại ô phía tây Lục Thành, cái vẻ yên tĩnh của nó không phải vì nằm cách xa thành phố mà vì nó không mở cửa cho người ngoài vào, hội viên câu lạc bộ này mỗi năm phải đóng phí 15 vạn tệ.

Trong hai năm ở Lục Thành, tôi cũng mới chỉ tới có một lần, đó là khi một cổ đông nhỏ của câu lạc bộ, bạn của Tuyên Nhụy mời chúng tôi đi. Nói thật là đối với tôi, đó là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Tiền lương cả năm của tôi không đủ cho tôi nói cười thoải mái tự nhiên ở nơi này.

Tôi và Nhiệm Định ngồi ở một bàn cà phê nhỏ bên hồ, trên mặt hồ có mấy đôi chim uyên ương đang bơi lội. Nhiệm Định cười bảo: “Mỗi lần nhìn thấy chúng mình đều buồn cười, ở một nơi hiện đại thế này mà lại có chim uyên ương, đúng là không thể ngờ được, không có tiền nuôi thiên nga thì cũng nuôi mấy con ngỗng cho vui mà”.

Tôi hỏi Nhiệm Định: “Sao đến đây lâu thế rồi mà không liên lạc với mình?”

Nhiệm Định ngả người về sau dựa lưng vào chiếc ghế màu trắng ngọc, tay cầm tách cà phê lên bằng động tác nhả nhận, đôi mắt to mờ màng nhìn ra phía mặt hồ, một lúc mới nói: “Để con, nhìn thần sắc cậu cũng không tồi nhỉ?”

Rất lâu, rất lâu chúng tôi lặng yên không nói gì. Nhiệm Định vẫn ngồi kiểu cũ, hai chân vắt chéo, chân phải đặt sau chân trái một cách duyên dáng, đường cong của cổ rất thanh tao.

Trời tối dần, có người tới đặt dưới chân chúng tôi một loại hương liệu chống muỗi, cả khu hồ bắt đầu sáng ánh đèn, Nhiệm Định nắm lấy cánh tay tôi và bảo: “Để con này,... tháng 10 năm ngoái, Lang Trung và Vương Âu đã kết hôn rồi”.

Tôi hiểu nguyên nhân vì sao cô ấy không liên lạc với tôi, trong mắt cô ấy, có lẽ đó sẽ là cú sốc lớn thứ hai với tôi từ sau khi Thạch Duệ bỏ đi. Tôi cười nhạt: “Cứ thần thần bí bí, hóa ra là vì chuyện này?”

Nhiệm Định nhìn tôi kinh ngạc.

Tôi bỗng nhiên rất muốn giới thiệu cho Tuyên Nhụy người con gái bất kể lúc nào cũng rất có giáo dục này, cảm giác đó cứ dồn dập thôi thúc trong lòng.

Nhiệm Định đến Lục Thành chẳng phải vì lý do gì đặc biệt, chỉ là vì ở đây gần biển, mà cô ấy đột nhiên lại thích ăn hải sản tươi. Tuy các nhà hàng Tân Hán Thông, Hướng Dương Ngư Cảng của Lục Thành ở Nam Kinh đều có chi nhánh nhưng cô ấy vẫn thích ăn hải sản bên bờ sông.

Tôi trêu cô ấy: “Lái xe BMW đi ăn hải sản, cậu được đấy nhỉ?”

Lúc đầu, tôi tưởng chiếc xe này là của đài truyền hình phân cho cô ấy, sau mới biết đó là chiếc xe của Thiên Hồng tặng. Nhiệm Định chẳng giấu giếm chút gì về quan hệ giữa cô ấy và Thiên Hồng, với tôi, cô ấy chẳng có gì phải giấu giếm.

Thiên Hồng quê gốc ở Tứ Xuyên, ông nội là thương nhân nổi tiếng ở Thành Đô, tuy không đến mức cực giàu, nhưng cũng là người có gia sản đáng kể. Sau khi tốt nghiệp, Thiên Hồng vào thực tập tại một công ty con ở Thượng Hải, sau nửa năm thì tới Thành Đô giúp ông nội làm ăn, Lang Trung chính là do anh ta đưa từ Bắc Kinh về.

Nhiệm Định nói: “Vì chiếc xe này, suýt nữa vợ anh ấy cào rách mặt anh ấy ra”.

Tôi hỏi: “Cậu ta lại kết hôn khi nào thế? Ngay cả cậu ta cũng không thèm liên lạc với mình”.

Nhiệm Định cười cười: “Lần đó khi anh ấy đi Nam Kinh, gia đình đã chuẩn bị hôn sự rồi, khi trở về được ít hôm liền tổ chức cưới ngay, anh ấy nói vợ anh ấy cực kỳ hung dữ, giới thiệu với mọi người rất xấu hổ, cho nên không đến chào chúng ta”.

Tôi hỏi: “Hôn nhân liên quan đến sự nghiệp à?”

Đôi mắt đẹp của Nhiệm Định nhướng lên: “Cô gái đó xuất thân từ gia đình tiểu thị dân tiêu biểu, hôn nhân sự nghiệp gì cơ chứ?”

Tôi rất tò mò, biết rõ vấn đề này hỏi Nhiệm Định không thích hợp, nhưng không kìm nổi: “Thế tại sao Thiên Hồng lại lấy cô ta?”

Nhiệm Định uống một ngụm nước cam tươi, nói một cách lạnh nhạt: “Người xuất thân từ thành phần tiểu thị dân được nuôi dưỡng khá tốt, ăn uống chỉ cần nhiều tiền hơn một chút đã coi là phí phạm rồi, không có đầu óc và tư tưởng mưu mô như bọn tư sản các cậu, rất an toàn tin cậy”. Câu nói này của cô ấy không hề mang vẻ giễu cợt mà ngược lại có ý thông cảm.

Tôi tiếp tục hỏi: “Vậy cậu và anh ta...”

Nhiệm Định lơ đãng nhìn vào móng bàn tay trái ngay ngắn không dính bụi bẩn và nói: “Anh ấy đến, mình hoan nghênh, anh ấy đi, mình cũng vui vẻ tiễn”. Cô ấy mỉm cười: “Dể con, mình là một người rất thích vật chất, anh ấy người đàn ông theo đuổi cảm giác, thực ra về bản chất quan hệ giữa chúng mình chắc khác biệt hôn nhân là mấy, lợi dụng lẫn nhau, mỗi bên đều đạt được mục đích của mình”.

Tôi nghĩ đến so sánh của Tuyên Nhụy giữa yêu tinh và kỹ nữ. Tôi nhìn người con gái hoàn mỹ không có sự giả tạo trước mắt mình, xem ra cô ấy là người thanh cao tinh khiết như thiên sứ, nhưng tại sao cô ấy có thể nói về vụ trao đổi tiền-tình giữa cô ấy và một người đàn ông một cách thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra thế chứ?

Dường như thông thuộc tư tưởng tình cảm của tôi, Nhiệm Định nói: “Một người phụ nữ có thể tiếp nhận đồ cống nạp lớn nhất của người đàn ông si mê cô ta, đây là sự khẳng định lớn nhất của người đàn ông này, chỉ có sự khẳng định được anh ta, tâm lý lung lay bất an của anh ta mới có thể xác định được cậu để ý đến anh ta. Nếu quả thực cậu chung tình với một người đàn ông, thì nên thỏa mãn sự hư vinh và lòng tự tôn của anh ta, không cần phải vì sự soi mói của người ngoài mà làm bộ làm tịch, quyết không nhận, đó mới là sự lãng nhệ tồi tệ nhất đối với người đàn ông”.

Cô ấy bình tĩnh như một màn đêm: “Dể con, khi cậu miêu tả với một người về một người khác, sẽ miêu tả anh ta mặc quần áo nhãn hiệu gì, đi xe gì, sẽ giới thiệu thu nhập mỗi năm của anh ta bao nhiêu, cũng có thể giới thiệu giá trị của căn nhà anh ta đang ở, vậy thì tại sao lại không muốn đề cập đến tiền? Cậu hãy nhớ, tiền mãi mãi là một thứ đồ tốt, cuộc sống có tiền mới là cuộc sống”.

Tôi hỏi: “Cậu đối với đàn ông thế nào? Tiêu chuẩn cân đo chính là tiền ư?”

Nhiệm Định cười mỉm quay đầu lại, nhìn chăm chú vào mắt tôi một cách dịu dàng: “Ít nhất cậu cũng không có cách nào tìm thấy tiêu chuẩn khác tương xứng so với tiền, kẻ đồn mạt trong số những người có tiền lúc nào cũng ít hơn những kẻ đồn mạt trong số người nghèo”.

Tôi chẳng bảo đúng cũng chẳng bảo sai, Nhiễm Dịch nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay tôi, nói: “Cậu vẫn không hiểu”.

Tôi nhìn cô ấy và cười: “Chỉ là cảm thấy cách nghĩ của cậu hơi tuyệt đối, kì thực mình mình chỉ nghe thấy câu nói: ”Vi phú bất nhân[17]”.

[17] Không giàu thì không nhân ái.

Nhiễm Dịch rút tay lại, ngã người về sau một cách thoải mái, nói với vẻ uể oải: “Không đúng, thực ra là khi một người có tiền, có rất nhiều g anh ta không cần phải vắt óc suy nghĩ, anh ta cũng không cần phải ”chó cùng dứt giậu“, liều chết đến cùng. Phong độ của một người đàn ông, tỉ lệ thuận với thu nhập của anh ta, tại sao anh ta phải làm việc xấu chứ? Anh ta thậm chí không cần phí lời có thể đạt được những thứ mà anh ta mong muốn, ví dụ như tình cảm, ví dụ như phụ nữ, cho nên sự lừa gạt của anh ta ít hơn so với những người đàn ông không có tiền đó rất nhiều lần, mà hễ anh ta thích cậu, thì thường thường kéo rất dài”.

Tôi nhìn cô ấy: “Nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, anh ta là người đã có gia đình”.

Nhiễm Dịch cười: “Nếu anh ấy chưa kết hôn, mình nghĩ mình đã sớm chia tay anh ấy rồi”.

Tôi nhìn Nhiễm Dịch với một chút ngạc nhiên: “Cậu nói gì cơ?”

Nhiễm Dịch chớp chớp đôi mắt đẹp mê hồn: “Một người phụ nữ mài nhẵn góc cạnh của anh ấy, làm cho anh ấy trở nên khoan dung nhẫn nhịn, còn thói đời tính khí thất thường củang phụ nữ kia lại khiến cho anh ấy hướng về sự tài tình và thanh tao của mình, chỉ đơn giản vậy thôi. Cậu cần biết, trong quá trình rèn giũa nam giới, phụ nữ có thể bị hao tổn, bất luận về khí chất hay tâm lí, mình cũng không nhẫn tâm để bản thân mình bị hao tổn, cho nên mình cần người đàn ông đã từng trải trong hôn nhân”.

Tôi nói: “Như thế này thì thật không công bằng với Thiên Hồng”.

Nhiễm Dịch nhìn xa xăm: “Công bằng với chính bản thân mình là đủ rồi, đối với đàn ông, mình không có cách nào làm tới mức trọn tình vẹn nghĩa”.

Tôi đột nhiên nhìn thấy trong con mắt giống như thiên sứ của Nhiễm Dịch một tia sáng yêu tinh, kỳ dị bất thường, lạnh như băng giá.

Tuyên Nhụy cười gật đầu với Nhiễm Dịch, Nhiễm Dịch vẫn luôn cao ngạo đột nhiên đứng dậy, vừa cười vừa giơ tay ra.

Hai mỹ nữ xuất hiện cùng lúc, khiến cho nhà hàng Á Khẩu ít nhiều cũng sôi động ản lên. Vài người phục vụ ra vào như con thoi, ánh mắt của nam nữ trong nhà hàng đều liếc về họ.

Tuyên Nhụy châm điều thuốc, đưa bật lửa vào bao thuốc cho Nhiễm Dịch, Nhiễm Dịch cười mỉm xua tay.

Tuyên Nhụy cười, sau đó không nói câu gì.

Ba người chúng tôi đều thích món sườn Kinh Đô của nhà hàng này, vị chua ngọt hợp khẩu vị, thật đáng nhớ. Trước đó Nhiễm Dịch cũng đến đây nhiều lần, thật đáng tiếc chúng tôi chưa một lần gặp nhau. Tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng Tuyên Nhụy và Nhiễm Dịch đều cầm đĩa tay trái, đều rất thích ăn chua, không dùng giấy ăn, đều tự mình mang khăn tay - thứ mà trong thời đại này quả là hiếm thấy.

Sự kết giao tình bạn giữa phụ nữ và phụ nữ là điều mà trước nay tôi không tin. Đàn ông xem ra thích độc lập một mình, thực ra bọn họ đều có nhu cầu tụ tập vô cùng mãnh liệt, phụ nữ quen tùm năm tùm ba, nhưng từ trước đến nay quả thật không gì có thể khiến họ đoàn kết mật thiết lại với nhau.

Đàn ông là loài chó, loại tốt hơn một chút là chó sói, kết thành bầy đi tìm kiếm lương thực để cùng thưởng thức; phụ nữ là loài mèo, mỗi con đều là mèo Ba Tư, đừng nói là đồng loại mà ngay cả đối với chủ nhân cũng không thèm để ý.

Nhiễm Dịch và Tuyên Nhụy đều là những cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng bữa cơm hôm đó, hai người bọn họ chỉ cười mỉm mà không nói gì. Tôi luôn có cảm giác bọn họ đều né tránh ánh mắt của đối phương, mà ánh mắt của cả hai thật sự sâu không thể nào đo được.

Sau bữa ăn, Nhiễm Dịch đưa tôi về, Tuyên Nhụy cũng ở lại nhà tôi.

Ăn xong hoa quả, Tuyên Nhụy nhìn ra chỗ khác và nói: “Quách Doanh, người đàn ông xui xẻo đó là ai thế?”

Tôi nhất thời không kịp phản ứng, rồi ngăn ra: “Cái gì mà người đàn ông xui xẻo?”

Tuyên Nhụy cười mỉm ngồi xuống chiếc ghế ngã, nói: “Người đàn ông mà Nhiễm Dịch vương vấn ấy”.

Tôi nói: “À, một người bạn chơi thân từ nhỏ của bọn mình, không phải cô ấy vương vấn, mà là người đàn ông đó cam tâm tình nguyện đây chứ”.

Tuyên Nhụy lắc đầu, than thở: “Thật đáng tiếc ột người đàn ông tốt”.

Tôi thấy lạ lùng với trực giác nhạy bén của cô ta, cô ta quay đầu nhìn ra ngoài và nói: “Người bạn tên là Nhiễm Dịch này của cậu đúng là loại cao cấp nhất trong số yêu tinh, người đàn ông kia, chẳng phải lên Thiên Đường, mà chính là xuống Địa Ngục mất rồi”.

9. Chương 06 Phần 1

Chương 6:

Thời Nam Bắc triều, con gái của Võ Lịch Dương, một người có tính đồ kỵ bẩm sinh được gả làm vợ Nguyễn Tuyên Võ. Trong sân nhà có một cây đào, hàng năm xuân đến đều nở những đóa hoa rực rỡ, đẹp vô cùng. Một lần, Tuyên Võ khen hoa đào đẹp trước mặt vợ, Võ Thị bèn nổi cơn ghen, sai ti nữ mang đao đến chặt tan nát cây đào mới xả được hết nỗi ghen ghét trong lòng.

Tuyên Nhụy vừa xem hóa đơn taxi vừa cười nói: “Đàn bà hễ ghen là làm càn, bất kể đối phương là nam phụ, lão, ấu, hay lợn, gà, chó, mèo gì đều không yên hết”.

Thang Ninh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô ta, thấp giọng nói thầm: “Vậy khi nào em sẽ ghen anh nhỉ?”

Tôi tựa vào giường đọc sách, nói: “Hai người đừng có mà ở đây tán tỉnh nhau nữa, đã bảo rồi, ở chỗ tôi không đón tiếp, hai người mau ra nơi khác mà thuê phòng đi”.

Tuyên Nhụy ném quyển tạp chí đến, chửi: “Con ranh này, không phải mày mời lão lão mới đến đây sao?”

Lúc này, điện thoại của Thang Ninh đổ chuông, anh ta nhận điện, bên kia là một giọng nữ thổ thổ, nhưng không nghe rõ nói gì. Thang Ninh bảo: “À, à, anh ấy nằm ở bệnh viện số 3, sợ cô biết thì lo lắng, mà cô lại bận nên anh ấy không báo”. Nói thêm vài câu nữa rồi tắt máy.

Bỏ điện thoại xuống, Thang Ninh nhìn Tuyên Nhụy bằng ánh mắt tràn đầy mong đợi: “Tuyên Nhụy, em ghen đi!”.

Tuyên Nhụy cửa như cười, nửa như không, mở to mắt nhìn Thang Ninh, không nói không rằng. Cô ta dường như đã quen với anh chàng trẻ con muốn vút đi mà không vút được này, rất ít khi đột nhiên bỏ trốn như trước.

Đối với Thang Ninh mà nói, có thể thỉnh thoảng ở bên cạnh Tuyên Nhụy đã là ân huệ lớn mà ông trời ban phát ỉnh. Anh ta thỏa mãn với thực trạng hiện nay.

Dù rằng, có thể nói thẳng ra là ân huệ đó do tôi ban tặng.

Không hiểu vì sao, đối với mỗi người con trai tốt xuất hiện bên Tuyên Nhụy, tôi đều hy vọng từ tận đáy lòng rằng bọn họ sẽ trở thành chàng hoàng tử cuối cùng của Tuyên Nhụy. Những người con gái có nhiều quá khứ rất dễ cảm thấy mệt mỏi. Tôi chỉ mong một người xinh đẹp và thông minh như Tuyên Nhụy sẽ có điểm dừng chân yên lành.

Đương nhiên, đó chỉ là cách nghĩ của tôi khi tôi còn chưa hiểu gì về Tuyên Nhụy.

Tôi hỏi Thang Ninh: “Vẫn là người đồng nghiệp bị đánh của cậu phải không? Vẫn chưa xuất viện à?”

Thang Ninh nói: “Ừ, nào bị chấn động, xương sườn gãy hết, cô tưởng dễ ra viện thế ư?”

Tôi nói: “Cắt đứt đường tiền tài của người ta, không bị đánh mới là lạ. Bên Cổ Lâu đó buôn lậu cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, quản lý thị trường còn không làm gì nổi, mình anh ta đơn thương độc mã thì giải quyết được cái gì?”

Thang Ninh nói một cách nghiêm túc: “Những thứ gọi là hàng buôn lậu đó là không thực sự là hàng buôn lậu, một phần là hàng gia công do một số nhà máy ở địa phương sản xuất rồi dán mác giả vào; một phần khác cô biết là gì không? La rác thải của nước ngoài, phần lớn được chuyển đến từ các bệnh viện hoặc lấy trên cơ thể những người đã chết đem đi hỏa táng ở Nhật Bản. Tôi và Tiểu Tôn đã ngầm dò hỏi ở những người trong nhà máy gia công Tiểu Bát Lĩnh, những người này lôi ra từ trong chiếc chậu lớn bồn thử những chiếc còn nhìn rõ vết bẩn và vết máu rồi lấy bàn chải đánh đi, sau đó bán từng loạt ba tệ một chiếc cho đám con buôn. Không chỉ những người thu nhập thấp mới mua mà những cái gọi là cửa hàng chất lượng cao cũng bán những hàng tốt hơn một chút trong số đó với giá ngắt ngưỡng, các kênh tiêu thụ thì nhiều, phạm vi tiêu thụ thì rộng, quả là khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi”. Khi nói những câu này, trong đôi mắt hay cười của Thang Ninh đầy vẻ nghiêm túc.

Tuyên Nhụy nghiêng đầu nhìn Thang Ninh nói: “Kể cả như vậy thì bọn anh có thể làm được gì? Truy cứu trách nhiệm của hải quan hay chỉ trích quản lý thị trường vô tác dụng?”

Thang Ninh nói: “Nếu quy mô của loại buôn lậu gia công này còn lớn hơn sự tưởng tượng của cơ quan ban ngành các cấp thì sao? Nếu nó là một vụ án thì cũng khó tham gia, nhưng bây giờ chưa có án, chỉ mới là hiện tượng, nếu các cơ quan chủ quản không thể phát hiện kịp thời thì chúng ta càng phải nhắc nhở họ”.

Tôi hỏi: “Vậy anh ta bị đánh rồi, bài báo sẽ làm thế nào?”

Thang Ninh nhìn tôi bằng vẻ kỳ quái: “Báo chiều qua đã đăng rồi, còn có kết quả xử lý vụ Tiểu Tôn bị đánh”.

Tôi cười: “Ồ, ồ, tôi không có thói quen xem báo chiều, lần sau cậu mang đến cho tôi một tờ nhé, để xem xem bài viết được đối bằng máu thế nào”.

Tuyên Nhụy nói một cách uể oải: “Kẻ nào đánh phóng viên là kẻ ngu dốt nhất, vốn chỉ là một tai họa nhỏ, bây giờ có thể biến thành một tai họa cực kỳ lớn”.

Thang Ninh cười: “Nếu không nhìn từ góc độ công đức mà chỉ nhìn từ góc độ lợi ích, thì đánh cùn rất đúng”.

Tuyên Nhụy chọc vào ngực anh ta: “Câu này nói rất chuẩn”.

Thang Ninh được voi đòi tiên, nói bằng giọng đáng thương: “Ít nhất khi thấy anh chuẩn thế này, nên tôi nay chúng ta cùng đi ăn nhé”.

Sắp đến cuối tuần, lúc chúng tôi đến không đặt chỗ trước nên các bàn trong nhà hàng Á Khẩu đã chật kín người. Tuyên Nhụy thích ăn sườn Kinh Đô, lại lười đi tiếp nên đến nhà hàng phụ phía Tây Á Khẩu, ngồi chờ bàn trống trong phòng nghỉ cạnh sảnh, vừa đọc tạp chí vừa chờ.

Trên quyển tạp chí chuyên dành cho OL mà tôi đang xem có bài viết tả chân về cuộc sống của các cô gái đẹp làm việc trong những văn phòng cao cấp. Thang Ninh lấy từ trong ba lô anh ta mang theo những tác phẩm anh ta chụp lúc rảnh rỗi đưa cho tôi xem: “Sao ý tưởng này giống của tôi thế nhỉ?”

Tôi xem qua, quả rất giống, lại xem kỹ lưỡng hơn, thấy nghi ngờ: “Sao mà đến cả model cũng giống thế này?”

Thang Ninh cười hì hì, tôi lật ra tấm ảnh ở phía sau, thấy viết ngay ngắn tên Thang Ninh bên dưới, chữ: “Không biết đền ơn, ngược lại còn lừa tôi ư?” Anh ta vội giải thích “Đâu có, đâu có, đùa thôi mà, là do 1 người bạn nhờ tôi làm giúp”.

Tuyên Nhụy cầm lấy xem, nói: “Cô bé này rất ăn ảnh”.

Tất cả có ba cô gái được chụp, một người trông có vẻ diễm đạm cúi đầu, một người trông có vẻ diễm đạm cúi đầu, một người trông hoạt bát, mặt mày sống động, còn một người thì từ đầu đến cuối toàn chụp nghiêng. Tôi chỉ cô gái trông hoạt bát, nói: “Cô này có vẻ tự tin thoải mái, ăn ảnh nhất”.

Tuyên Nhụy và Thang Ninh cùng lắc đầu, Tuyên Nhụy nói: “Cô này là người kém tự tin nhất”.

Tôi nhìn cô ta khó hiểu.

Tuyên Nhụy nói: “Khuôn mặt người con gái đẹp hoặc không đẹp thì biểu cảm chiếm phần rất lớn, một khuôn mặt bình thường, người hóa trang có thể khiến nó được tám điểm, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp có thể khiến nó đạt chín điểm, nhưng để đạt mười điểm thì phải có biểu cảm tuyệt đối tự tin. Cô bé này có biểu cảm rất tốt, nhưng khuôn mặt không đạt được mười điểm vì cô ta phải dùng tất cả biểu cảm trên khuôn mặt mới có thể đứng trước ống kính chụp hình”.

Thang Ninh vừa gật đầu vừa chỉ cô gái chụp nghiêng, nói: “Cô này mới là người đẹp nhất, hóa trang nhẹ nhàng, mà lúc chụp vốn không nhìn thẳng vào ống kính, vì cái đẹp ảnh của cô ta vốn không cần dùng đến mắt, dùng tình cảm để biểu đạt, thứ tự tin này mới là chân thực”.

Tuyên Nhụy cười, nói: “Đây là lý do vì sao những cô gái không xinh đẹp đều thích biểu hiện mặt hướng ngoại của mình, bởi vì họ cần được nhìn nhận, cần thế giới bên ngoài nhất là đàn ông nhìn nhận, rất có ý nghĩa, phải không?”

Tôi cười nói: “Hình như hai người thỏa thuận ngầm với nhau hử?”

Thang Ninh bắt đầu đỏ mặt, còn Tuyên Nhụy thì thờ ơ như không có chuyện gì.

Một lát sau, cô tiếp viên đi tới, trên mặt là nụ cười cứng nhắc thường trực của nghề nghiệp đó: “Mời ba vị vào trong, trên lầu đã có bàn trống rồi”.

Thang Ninh ở bên dưới gọi món, tôi và Tuyên Nhụy lên tầng đợi. Lúc tới cầu thang, Tuyên Nhụy quay sang chiếc thang máy cửa kính trong suốt bên cạnh, đột nhiên ánh mắt nhìn trần trời.

Tôi nhìn theo ánh mắt cô ta, cũng tròn mắt chờ người: Điền Trung Cơ trong bộ comple khoác tay một cô gái mặc chiếc váy dây màu trắng nói cười vui vẻ đi ra ngoài, dáng người mảnh dẻ và thon dài đó, dù chỉ nhìn nghiêng nhưng tôi vẫn nhận ra là Khả Tuệ.

Năm nay Khả Tuệ tròn hai mươi tuổi, theo cách nói của Tuyên Nhụy thì là chim non mới ra ràng. Ở cơ quan thính thoảng Tuyên Nhụy lại nhắc nhở nó nên đi làm đầu hoặc nên thay kiểu áo lót. Khả Tuệ không quen nói những chuyện kín đáo của phụ nữ trước mặt Tề Phi và Tiểu Xuân nên luôn đỏ mặt, tim dòn đập, muốn trùm mắt lại thôi. Tuyên Nhụy làm ra vẻ như đang thưởng thức, nâng cằm Khả Tuệ lên nói: “Bé ơi, nếu lão đây mà là đàn ông chắc sẽ giống hệt như một yêu tinh thực thụ”. Khả Tuệ tỏ ra tức giận. Tuyên Nhụy còn bồi thêm: “Được, được, không làm yêu tinh, làm tiên nữ”.

Tuyên Nhụy sùng sục chạy xuống thang, tiếng gót giày da Ý vang lên thành một chuỗi.

Tôi gọi một tiếng, cô ta cũng không quay lại, đành chạy xuống theo.

Khi chúng tôi chạy đến cửa, nhìn rõ thấy Trung Cơ cười bả lả mở cửa xe cho Khả Tuệ, khuôn mặt thanh tú trong sáng của Khả Tuệ sáng rỡ, một lọn tóc tóa trên trán trông hết sức phong tình, Trung Cơ đưa tay gạt lọn tóc đó ra sau tai Khả Tuệ.

Tuyên Nhụy chạy tới, nắm lấy cánh tay Trung Cơ hất sang một bên, sau đó nắm cánh tay Khả Tuệ lôi ra khỏi cửa xe.

Trung Cơ sững người, nhưng lập tức cười: “Tuyên Nhụy, hóa ra là cô, xin chào”.

Tôi gấp gấp chạy tới, giữ lấy tay Tuyên Nhụy: “Tuyên Nhụy”.

Mặt Tuyên Nhụy vì quá nghiêm túc mà trắng bệch ra, ngực thở hổn hển phập phồng, bảo Khả Tuệ: “Đi với tôi”.

Khả Tuệ nhìn Tuyên Nhụy với vẻ lạ lùng và chẳng hiểu ra làm sao cả: “Chị Tuyên Nhụy?”

Trung Cơ nhón chân một cách nhã nhặn: “Wa, vừa hay chúng tôi định đến ”Đạm Bộc” ngồi, nếu cô Tuyên Nhụy và cô Quách Doanh có thời gian thì đi cùng luôn”.

Tuyên Nhụy không thèm để ý đến anh ta, kéo Khả Tuệ đi: “Khả Tuệ, đi theo tôi”.

Khả Tuệ rõ ràng hơi bực, lại chưa từng trải qua những chuyện thế này, đành giọng hỏi: “Chị Tuyên Nhụy, chị làm gì vậy?” Con bé ngang bướng giằng cánh tay bị kéo lại, mắt nhìn Trung Cơ với vẻ đáng thương.

Trung Cơ nắm lấy tay của hai người, cười mỉm nói “Cô Tuyên Nhụy, phải chăng có hiểu lầm gì?”

“Hiểu lầm cái đầu anh ấy!”. Câu này của Tuyên Nhụy tuyệt đối không phải nói đùa, cô ta nhìn Trung Cơ một một cách hung hãn: “Tránh xa con bé này ra, nghe rõ chưa hả? Muốn chơi bởi thì tìm người khác, nó không chơi được với anh đâu”.

Sắc mặt Trung Cơ không hề biến đổi: “Quả thực cô Tuyên Nhụy hiểu lầm tôi, tôi chỉ mời Khả Tuệ ăn cơm, không có ý gì khác cả”.

Tuyên Nhụy vừa túm chặt Khả Tuệ vừa nói: “Trung Cơ, anh đừng có mà giả giọng với lão đây, nếu anh không muốn làm to chuyện thì lập tức rút ngay”. Đôi mắt cô anh lóe lên sự phẫn nộ và cảnh cáo, rõ ràng nói với tất cả mọi người rằng cô ta đang cố gắng kiềm chế tình cảm của mình không để nó bùng nổ lên như núi lửa.

Trung Cơ đứng sững người một lát, miễn cưỡng cười cười: “Nếu cô Tuyên Nhụy đã kiên quyết nói như vậy thì tôi cũng không tiện giải thích điều gì, gửi Khả Tuệ cho hai cô vậy. Khả Tuệ, cô Tuyên Nhụy, cô Quách Doanh, lần sau gặp lại”. Nói xong, đi sang cửa bên ngồi vào và lái xe đi. Chiếc xe màu trắng ngọc thoảng cái đã chạy xa tít.

Tuyên Nhụy hung hãn ném chiếc xác LV trong tay theo hướng xe chạy, lớn tiếng chửi: “Lại là màu trắng, lại là xe màu trắng! Sao bọn đi xe màu trắng toàn là một lũ rác rưởi thế!”. Chửi xong ngồi xồm xuống đường mà thở dốc.

Khả Tuệ đã sợ đến đần mặt ra không biết làm gì, úp mặt vào lòng sẽ sụt sịt khóc. Còn tôi cũng đã hiểu nguyên nhân vì sao Trung Cơ đến tìm Tuyên Nhụy nữa, vì sao mấy lần chúng tôi đến tìm Khả Tuệ đánh bài đều không thấy nó ở đó.

Tuyên Nhụy nhảy vọt lên nắm lấy vai Khả Tuệ, hung dữ tới mức mắt tóe lửa: “Hai người gặp nhau mấy lần rồi? Đã phát triển đến mức nào rồi? Hắn ta đã làm gì cô chứ? Hả? Cô khóc thì có tác dụng gì, nói cho lão xem nào!”. Khả Tuệ bị Tuyên Nhụy tùm đầu nhưng không dám giãy ra, chỉ biết khóc.

Mấy người bảo vệ đang đứng túm tụm vào thì thào, vài cô tiếp viên cũng ngó đầu ra, nhưng cuối cùng đều đứng từ xa nhìn lại thưởng thức chứ không tới hỏi han gì.

Đột nhiên Tuyên Nhụy buông tay, đẩy một cái làm Khả Tuệ xiêu vẹo, rồi lại ngồi xồm xuống một cái cách bạc nhược, miệng lầm rầm: “Sao mình không nghĩ tới kia chứ, sao mình không nghĩ tới kia chứ...”

Thang Ninh chọn món xong chạy khắp mọi nơi mà không tìm thấy chúng tôi đâu cũng đã đi ra, đến bên Tuyên Nhụy ngồi xồm xuống, hỏi một cách thiết tha: “Sao vậy, sao vậy?” Ngẩng đầu lên nhìn thấy Khả Tuệ, anh ta giật mình: “Khả Tuệ? Sao em lại ở đây?”

Khả Tuệ gần như trông thấy vị cứu tinh, nhào vào lòng Thang Ninh khóc toáng lên.

Khả Tuệ rửa mặt xong trông đã khá hơn một chút, nhưng nước mắt vẫn không ngừng nổi.

Thang Ninh nhẹ nhàng an ủi: “Khả Tuệ, đừng khóc nữa”.

Tuyên Nhụy mặt trắng bệch, tóc tai rối bù tựa lưng vào đầu giường, giống như vừa ốm nặng một trận, giọng khàn khàn hỏi: “Khả Tuệ, rốt cuộc hai người đã có chuyện gì chưa?”

Khả Tuệ lắc lắc đầu. Lúc ấy, Tuyên Nhụy mới thở phào như cất được gánh nặng, châm một điếu thuốc, mệ mệ mà tham lam hít một hơi dài, từ từ nhả khói ra, nó từng chữ một: “Khả Tuệ, cô phải nhớ giùm lão đây, không thể quan hệ với người đàn ông đã có vợ, đặc biệt là đàn ông trung tuổi, càng không thể qua lại được”. Đột nhiên cô ta ôm Khả Tuệ vào lòng giống như đang có cảm xúc dạt dào, “Khả Tuệ, xin lỗi, chị không nên hung hãn với em như vậy, nhưng em cần phải biết, chị thực sự muốn tốt cho em”.

Tôi trông thấy trong mắt Tuyên Nhụy dường như có một chút ánh sáng lóe lên nhưng vụt tắt ngay.

Khả Tuệ và Thang Ninh đã quen nhau trước khi quen tôi và Tuyên Nhụy rất lâu, hai người bọn họ cùng lớn lên trong một doanh trại quân đội, bố của Khả Tuệ sau khi chuyển ngành về làm việc ở Thượng Hải, Thang Ninh lại học ở đây, nên hai người thường xuyên qua lại.

Khả Tuệ học giỏi hơn Thang Ninh, bởi vậy tốt nghiệp sớm hơn một năm, đến làm việc ở Lục Thành, còn Thang Ninh cũng không nghĩ ra hỏi con bé làm ở đâu, không ngờ nó làm ở đài phát thanh, lại còn cùng phòng Tuyên Nhụy, càng không ngờ rằng lại gặp nhau trong trường hợp thế này.

Tối hôm đó Tuyên Nhụy đưa Khả Tuệ về nhà, tôi và Tuyên Nhụy đều không ngủ được. Tuyên Nhụy hút hết điều thuốc này đến điều khác, uống nước liên tục, thỉnh thoảng lại thở dài.

Tôi gác tay ra sau gáy, không tìm được, hỏi: “Tuyên Nhụy, có phải cậu định nói gì với mình không?”

Tuyên Nhụy nói dứt khoát: “Không”.

Tôi nói: “Phản ứng của cậu hôm nay hơi có phần quá nhỉ?”

Tuyên Nhụy nói: “Không thấy thế”.

Tôi hỏi: “Sao cậu nói ”lại là xe trắng“? Chữ ”lại“ có nghĩa gì?”

Tuyên Nhụy nói: “Lỡ mồm”.

Đêm đó, tôi bị tiếng thở dài và mùi thuốc của Tuyên Nhụy làm cho không ngủ nổi, những thứ ám ảnh tôi vẫn là chuyện quá khứ mà Tuyên Nhụy giấu kín không nói ra. Chỉ ít tôi cảm thấy, tôi đã nhìn thấy rất rõ rằng những mảnh vỡ trong quá khứ của cô ta. Tôi nghĩ ngợi liên miên, tưởng tượng ra một câu chuyện đau buồn năm 20 tuổi, Tuyên Nhụy đã luẩn quẩn với một người đàn ông trung niên đã có vợ, đi ô tô màu trắng, tưởng tượng ra đằng sau vẻ khinh đời của cô ta là một con người bị tổn thương vì tình yêu chân thật.

Tôi tưởng tượng người đàn ông đó đẹp trai giàu có đến thế nào, vì yêu Tuyên Nhụy mà triền miên đau khổ biết bao nhiêu, cuối cùng lại gác lại tất cả, càng nghĩ càng thấy giống như bộ phim tâm lý hạng 3.

10. Chương 06 Phần 2

Sự tưởng tượng đó khiến ắt tôi thâm quảng khi thức dậy còn chân thì mềm nhũn.

Lúc tôi rửa mặt, Tuyên Nhụy đột nhiên đi vòng qua phía sau lưng, cười hì hì nói: “Đừng có tưởng tượng phong phú quá mà nghĩ rằng quá khứ của lão đây có quan hệ với một gã đàn ông trung niên đã có vợ đi xe màu trắng”. Tôi giật mình, mặt vẫn đầy bọt sữa rửa mặt. “Tuyên Nhụy, cậu đúng là một con yêu tinh, sao cái gì cũng biết vậy?”

Tuyên Nhụy vừa chải mái tóc đen nhánh của mình vừa cười: “Vì đạo pháp của cậu còn nông quá mà lại thiếu tri thức cơ bản”.

Tôi nhào tới véo miệng cô ta: “Chẳng phải vì bộ dạng như bà điên của cậu hay sao?”

Đột nhiên Tuyên Nhụy nhìn tôi một cách nghiêm túc, làm tôi hơi nhụt chí, cho rằng cô ta có cao kiến gì đó nên dừng tay, lúc đó cô ta thông thả đi ra ngoài, nói với vẻ đoan trang: “Trên mặt cậu lại có thêm mụn rồi đấy”.

Tôi đuổi theo, chặn ngang lưng ôm chặt lấy Tuyên Nhụy, bôi hết bọt sữa rửa mặt vào tấm lưng để trần của cô ta. Tuyên Nhụy cười thoải mái và trắng trợn.

Tôi và Tuyên Nhụy đều không có việc gì, chơi cờ phú ông ở nhà tôi một lát rồi cũng thấy tẻ nhạt. Tuyên Nhụy nói: “Đến cơ quan xem xem”. Tôi nói: “Cậu vẫn muốn đi giáo huấn Khả Tuệ?” Tuyên Nhụy nói “Ngọc bắt trác bất thành khí”[18], Khả Tuệ là một mầm mống yêu tinh tốt như vậy, để bị hủy hoại trong tay lão già háo sắc Trung Cơ đó quả là đáng tiếc“. Tôi nói: ”Thứ nhất, Trung Cơ chưa hẳn là một lão già háo sắc, thứ hai không bị hủy hoại trong tay hắn cũng có thể bị hủy hoại trong tay người khác, thứ ba hôm

qua Khả Tuệ bị một sự kích động lớn như vậy chưa chắc giờ này đã ở cơ quan“. Tuyên Nhụy nói: ”Thứ nhất, che dấu thân phận đã có vợ của mình để đi dụ dỗ những cô gái trẻ tức là gã rùa đen háo sắc, mà còn có thể thăng ba cấp để làm một gã rùa đen siêu cao cấp, thứ hai chỉ cần hấn ta chưa hủy hoại Khả Tuệ, thì lão đây có đủ bản lĩnh để khiến cho những kẻ khác chỉ có thể bị Khả Tuệ hủy hoại hoặc không thể hủy hoại nổi con yêu tinh nhỏ này, thứ ba là chắc chắn bây giờ Khả Tuệ đang ở cơ quan”.

[18] Ý nói con người không qua rèn luyện không nên người.

Tôi và Tuyên Nhụy đánh cược bằng một tấm vé máy bay khứ hồi đi du lịch Thượng Hải vào hai ngày cuối tuần.

Tôi thật không đoán nổi những gì yêu tinh và mầm mống yêu tinh suy nghĩ, lúc đến cơ quan, tôi nhìn thấy Khả Tuệ như chẳng có việc gì xảy ra ngồi cất những tư liệu hữu ích trên tờ “Nhân dân nhật báo” cùng Tiểu Xuân. Chúng tôi đi vào mà nó cũng chẳng ngừng đầu lên, vẫn nói chuyện cười đùa với Tiểu Xuân như cũ.

Tôi đặt ba lô lên bàn làm việc, hai mắt nhìn chăm chú.

Tuyên Nhụy cười hì hì, nói với tôi: “Quách Doanh, lão đây chỉ đi máy bay của hàng không Nam Kinh thôi, tiếp viên ở đó rất xinh”.

Khi ăn cơm trưa, tôi đang bàn bạc với Tuyên Nhụy buổi chiều đi chơi đâu đó thì Khả Tuệ bưng khay cơm đi đến, ngồi xuống cười ngọt lim: “Chị Tuyên Nhụy, em thấy ở Trung tâm thương mại quốc tế có bày túi xách mới của Versace, chiều nay chị đi xem cùng em được không?”

Tuyên Nhụy cũng cười dịu dàng: “Mắt nhìn không sai, bắt đầu dùng loại túi nữ tính rồi”.

Khả Tuệ cười: “Học của chị Tuyên Nhụy đó”.

Tôi nhìn nụ cười và lời nói không rõ hàm ý của hai cô gái xinh đẹp, tự nhiên cảm thấy kỳ quái vô cùng. Nhưng tôi vừa chú ý đến con bé Khả Tuệ mới vào đời vẫn còn đầy mùi học sinh này quả thực đang trưởng thành nhanh chóng hoặc là nó đang lột xác thành một cô gái vô cùng quyến rũ, dáng vóc mảnh mai bước vào thời kỳ phát dục lần hai cũng bắt đầu khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Buổi trưa chúng tôi ngồi trong phòng làm việc tán chuyện về mấy shop chuyên bán một nhãn hiệu quốc tế mới mở gần đây, Tề Phi rất thạo về lĩnh vực này, mặt mày tươi tỉnh nói vô cùng hăng hái.

Lúc đó Thang Ninh như thường lệ đeo chiếc ba lô dã chiến, mặc bộ quần áo phóng viên đi vào, trước tiên nhe hàm răng trắng cười toe toét với Khả Tuệ, sau đó vút tờ Tin chiều cho tôi, cuối cùng đến bên Tuyên Nhụy, kêu gọi thẳng thừng: “Tuyên Nhụy, chiếc váy em mặc hôm nay đẹp thật”.

Tuyên Nhụy quát: “Hôm qua lão đây cũng mặc chiếc này”.

Thang Ninh đáp lời: “Càng nhìn nhiều càng thấy mới, nhìn một trăm lần thì không ghét nữa”.

Lúc này một người trong phòng kêu Tuyên Nhụy đi nghe điện, Tuyên Nhụy bảo anh ta kêu người đó gọi đến máy trong phòng chúng tôi, anh ta bảo: “Là một người nước ngoài, không biết tiếng Hán, tôi cũng không biết nói tiếng Anh, chỉ hiểu được tên cô, cô đến đây nghe đi”. Tuyên Nhụy cười, chửi thề một tiếng rồi đi ra.

Thang Ninh đã đến đây mấy lần, Tiểu Xuân và Tề Phi đều quen mặt, ngồi nói chuyện với anh ta.

Đang nói chuyện, Tứ Bình cầm một xếp tài liệu đi vào, định nói gì thì thấy Thang Ninh, mặt đầy ngạc nhiên lẫn mừng vui: “Wa, Thang Ninh, sao cậu đến đây thế này?” Mắt lướt qua Khả Tuệ: “Đến tìm Khả Tuệ?”

Tứ Bình họ Cảnh, Thang Ninh cười nói: “Cô Cảnh, cháu đến tìm Tuyên Nhụy”.

Tứ Bình bưng tỉnh hiểu ra, “Ồ” một tiếng kéo dài, sau đó nói với Tiểu Xuân: “Đến phòng tôi một chút”. Rồi quay sang cười với Thang Ninh: “Có thời gian cứ đến chơi nhé!”. Sau cùng vừa thì thầm với Tiểu Xuân vừa đi ra khỏi.

Tôi nhìn Thang Ninh khó hiểu: “Sao cậu lại thân quen với chủ nhiệm của chúng tôi như thế?”

Thang Ninh cười không nói, lúc đó chuông điện thoại reo, anh ta nghe máy, âm ừ vài câu rồi tắt luôn, sau đó bảo: “Đồng nghiệp của tôi đang chờ bên dưới, cô nói hộ với Tuyên Nhụy một tiếng là tôi hết giờ làm tôi đến chơi nhé”. Nói xong, gật gật đầu với Khả Tuệ và đi xuống.

Đợi anh ta đi rồi, tôi hỏi Khả Tuệ một cách mờ mờ “Nhà Thang Ninh ở Nam Kinh phải không? Sao đến đây cũng quen người thế?”

Khả Tuệ mím môi cười: “Anh chị quen biết nhau lâu như vậy rồi, chị quả thực không biết hay giả vờ không biết thế? Bố anh ấy chính là sếp của sếp chúng ta đấy”.

Tôi nhất thời chưa phản ứng được ngay: “Vậy là ai cơ?”

Khả Tuệ không nhịn được cười: “Công tác bảo mật của Thang Ninh tốt thật, bố anh ấy chính là cục trưởng Liêu”.

Cầm tôi suýt rơi ra: “Cục trưởng Liêu nào?”

Khả Tuệ nói: “Bạn chiến đấu của bố em, cục trưởng cục Phát thanh Truyền hình ấy”.

Tôi kinh ngạc: “Thang Ninh họ Thang mà!”.

Khả Tuệ nói: “Ông ngoại anh ấy là phó Tư lệnh Quân khu Nam Ninh, anh ấy theo họ mẹ”.

Tôi nghĩ bụng: Ngoan nào, Tuyên Nhụy, xem ra cậu chạy đâu cũng không thoát rồi. Sau đó lại thấy lòng hơi cảm khái: một sự chủ định sâu xa, Tuyên Nhụy, việc cậu thuận miệng nói bừa lúc đầu không ngờ lại ứng nghiệm rồi.

Chờ Tuyên Nhụy gọi điện xong quay lại, tôi lôi cô ta ra khỏi một bên bảo rằng Thang Ninh là con trai cục trưởng Liêu, Tuyên Nhụy nghe thấy trợn tròn hai mắt, một lúc lâu chợt cười hì hì: “Lão đây đã sớm cảm thấy con thỏ non này hơi nguy hiểm, không nghĩ ra là vì vậy”.

Tôi nói: “Việc này mà xong, nếu Tứ Bình còn thế nào với cậu, chưa biết chừng cục trưởng Liêu sẽ cho bà ta nghĩ thật”.

Tuyên Nhụy không cho là đúng: “Cái gì và cái gì? Sao có thể được, lão đây và Thang Ninh đã có gì đâu”.

Tôi say sưa ngây ngất: “Mình đã sớm cảm thấy ở con người Thang Ninh có khí thế mạnh mẽ, hóa ra quả nhiên là con cái danh gia vọng tộc”.

Tuyên Nhụy cười đến mức bò toài ra bàn: “Cô định dụ dỗ con rùa vàng này chắc? Để lão đây giúp đỡ”. Thấy tôi muốn đánh, cô ta cười rồi trốn đi: “Được rồi, được rồi, nói đùa cho vui thôi”.

Hóa ra là một giáo viên nước ngoài ở trường ngôn ngữ đã từng gặp Tuyên Nhụy một lần gọi đến tìm cô ta nhờ giúp, nói ông ta đánh mất hộ chiếu lúc đi ra đường mà lại sắp phải về nước, thời gian đang cực kỳ gấp gáp, liệu có thể giúp ông ta đăng báo hay không.

Tuyên Nhụy nói với ông ta muốn đăng báo tìm giấy tờ trên đài phát thanh phải nộp tiền và cần đăng ký trước. Người nước ngoài tên James đó hỏi một cách nghiêm túc: “Không phải là Đài phát thanh nhân dân à? Tôi cũng là nhân dân, tại sao nhân dân nhờ giúp đỡ mà vẫn phải trả tiền?” Tuyên Nhụy suýt chút nữa thì ngắt xủ bên điện thoại.

May mà cô ta còn phản ứng nhanh, đưa ra một ví dụ: “Nếu mỗi người đều có việc cần giúp, vậy thì chúng tôi sẽ không còn thời gian dành cho các chương trình nữa, từ đầu đến cuối toàn là thông báo miễn phí mất”.

James khá là thỏa mãn với lời giải thích của Tuyên Nhụy, có lẽ là vừa gật đầu vừa nói: “Ừm, ừm, vậy có thể phát thông báo trước không? Tôi sẽ lập tức nộp tiền”.

Tuyên Nhụy nghĩ bụng, sự việc vốn không lớn, lại là một người nước ngoài, có thể miễn được thì miễn, bèn nói: “Được rồi, được rồi, ông không cần đến nữa, không nộp tiền cũng được”.

Người nước ngoài đại khái là không hiểu ý Tuyên Nhụy, cho rằng cô ta nghe không rõ, nên cực kỳ nghiêm túc nói lại một lượt nữa: “Tôi sẽ lập tức đến thật đấy, chắc chắn sẽ nộp bù tiền, các cô giúp tôi phát thông báo trước, xin cô đấy”.

Tuyên Nhụy lại muốn xỉu, cảm thấy cần giải thích với ông ta hơi khó nên đáp ngay: “Được rồi, tôi sẽ cho phát ngay, một lát nữa ông mang tiền đến nhé”.

James dùng thói khoa trương của người Mỹ nói một cách cảm kích: “Nhụy, tôi yêu cô”.

Lần này thì Tuyên Nhụy xỉu thật.

Tôi lên mặt dạy bảo Tuyên Nhụy: “Trả lời sai rồi, cậu nên bảo ông ta, gọi là Đài phát thanh nhân dân không sai, nhưng vì ông ta là công dân Mỹ, là bọn phản động, là con hổ giấy, không được coi là nhân dân của chúng ta, nên phải thu phí”.

Tuyên Nhụy cười ha ha, “Ừm, người Mỹ thường rất nghiêm túc, nhớ coi đó là thật, nói chúng ta kỳ thị người nước ngoài, đi kiện cáo gì đó, thế chẳng phải là tự đứng rước việc vào người không?” Nói xong lại như nhớ ra điều gì đó: “Cậu có nhận thấy không, hình như gần đây người nước ngoài ở Lục Thành ngày một nhiều hơn”.

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, người da đen, da trắng, cao, thấp, thấy khắp nơi, trong ngõ hay trên phố đều gặp cả”. Tôi chợt nhìn Tuyên Nhụy: “Không thể nào chứ? Lại động lòng với người nước ngoài rồi hả?”

Tuyên Nhụy cười giễu, đáp: “Thà dùng đồ nội mớ tinh còn hơn đồ ngoại second hand”.

Mấy ngày rồi Nhiệm Dịch không liên lạc với tôi, không biết đang bận rộn việc gì.

Cô ấy làm chuyên mục “Sân chơi các ngôi sao” phát hàng tuần của đài truyền hình, một mặt giới thiệu, tuyên truyền cho những ngôi sao mới của các công ty âm nhạc, một mặt giới thiệu những ca sỹ có tiềm năng ở địa phương cho các công ty đó. Kỳ thực giống như những ca sỹ trước khi trở nên ăn khách như bây giờ đều phải trải qua một quãng thời gian thê thảm trong các quán rượu, vũ trường đêm, số ca sỹ trẻ có tài trong các tụ điểm giải trí như vậy ở Lục Thành cũng rất nhiều.

Về điểm này Nhiệm Dịch làm rất tốt, chuyên mục “Sân chơi các ngôi sao” đều do cô ấy làm trọn vẹn từ khâu đưa ý tưởng lên kế hoạch cho việc mời các ca sỹ. Kinh tế của Lục Thành đang phát triển, về phương diện văn hóa thì cũng chưa thể so sánh với các thành phố và tỉnh lớn ở miền Bắc, cô ấy đến Lục Thành tuyệt đối không vội vàng, mang theo quy cách vận hành chương trình của đài truyền hình Nam Kinh và một mạng lưới thông tin liên lạc cực kỳ lớn đến, việc này đối với kênh văn nghệ non trẻ của Lục Thành mà nói thì quả đúng là Cập thời vũ[19], còn bản thân cô ấy được gọi là Chúa cứu thế cũng không phải quá khoa trương.

[19] Mưa kịp thời, ý nói rất đúng lúc.

Tôi rất ít xem ti vi, nên cũng không biết lắm về mức độ được hoan nghênh của Nhiệm Dịch, khi nói chuyện với Tiểu Xuân và Tề Phi mới biết, Nhiệm Dịch mới đến chưa được nửa năm đã lặng lẽ đẩy những nữ chủ biên chương trình khác xuống hàng trợ lý, trong những buổi dạ hội ở thành phố này đã có nhiều khán giả biết mặt gọi tên Nhiệm Dịch.

Kỳ thực tôi đã dần dần trở nên xa lạ với Nhiệm Dịch, cảm giác này bắt đầu xuất hiện từ khi tôi đi Nam Kinh dự lễ đính hôn của cô ấy một năm về trước, mà tôi có thể dự cảm, cô ấy cũng có cảm giác xa lạ với tôi. Nhưng nguyên nhân là gì? Nguyên nhân nằm ở đâu? Chỉ là vì cô ấy sợ tôi đau lòng nên giấu việc Lang Trung đã kết hôn? Chỉ đơn giản vậy thôi ư?

Tôi cầm điện thoại lên xem số của Nhiệm Dịch, cuối cùng vẫn đặt xuống, sau đó mở tờ báo chiều qua mà Thang Ninh đưa cho, đập vào mắt là một hàng chữ lớn “Phóng viên của báo thăm dò được việc buồn lậu kinh động ở Cổ Lâu”. Sát tiêu đề là một đồng quần áo cũ chất cao như núi trong kho. Tôi xem lướt qua rồi đọc bên phải, ở trên viết: “Phóng viên thâm nhập hiện trường bị đánh, lãnh đạo Đảng ủy thành phố đến thăm”. Sát tiêu đề là ảnh chụp một người nằm trên giường đầu quần đầy băng, phó bí thư Trương ở Đảng ủy đang nắm chặt tay anh ta. Mặt sau còn vài tấm ảnh nhỏ, là ảnh chụp cảnh phóng viên bị đánh và cảnh sát chấp pháp đến giải cứu, chụp rất sinh động, đúng là những bức ảnh hôm đó Thang Ninh chụp được.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt người phóng viên trên báo, phát hiện ra đó chính là người đàn ông tôi thấy quen quen mà hôm đó tôi và Tề Phi đã gặp ở cửa hàng “Mỹ nhân” của Cổ Lâu, vậy thì những người đuổi theo anh ta chính là bọn bán quần áo buồn lậu. Thế giới này quả là nhỏ.

Khuôn mặt người đàn ông đó không thật đặc biệt, cũng không phải là dạng cực kỳ thông thường, tôi bắt đầu suy nghĩ xem tại sao lại cảm thấy quen như vậy, nghĩ mãi mà chẳng có manh mối nào, đột nhiên chữ mình dần dần, bèn đi tìm tên của người phóng viên này.

Thứ tôi nhìn thấy là một cái tên tôi vốn không hề nghĩ tới:

Tôn Hạo.

Là chồng chưa cưới mà một năm trước Nhiệm Dịch đã đính hôn.

Phải rồi, Thang Ninh vẫn luôn miệng nói Tiểu Tôn, sao tôi không liên hệ giữa Tiểu Tôn và Tôn Hạo lại chứ? Huống hồ Nhiệm Dịch đã đến Lục Thành, sao tôi không nghĩ ra anh ta cũng đến? Tôi thậm chí còn nhớ ra lần đó ngồi trong quán “Cà phê Ngự” gặp Thang Ninh và biên tập viên Nhất Phong, lúc ấy Nhất Phong nói Tiểu Tôn mới đi, vậy thì chắc Tiểu Tôn đó cũng là Tôn Hạo nhỉ?

Tuy vậy, kỳ lạ là...

Tôi cầm báo lên, ngó người: chuyện giữa Nhiệm Dịch và Thiên Hồng, phải chăng Tôn Hạo không hay biết tý gì? Không lẽ nào, chiếc BMW lớn như vậy không thể từ trên trời rơi xuống, dù là Nhiệm Dịch hàng tháng đều tham gia nhận sân, nhưng chi tiêu ăn mặc đi lại của cô ấy hơi chênh lệch so với thu nhập. Tôn Hạo không biết một tý gì hay vốn không để ý?

Tôi càng thấy kỳ lạ hơn là, một người cao ngạo như Nhiệm Dịch tại sao có thể ở cùng người đàn ông như Tôn Hạo, theo lương tâm mà nói thì từ ngoại hình đến tài sản, anh ta không bằng một phần mười của Thiên Hồng.

Tôi đoán chắc về ý nghĩ của mình: Không ngờ một người đàn ông trông có vẻ chính trực lại sống nhờ vào một người con gái.

Ý nghĩ này khiến tôi phút chốc đầy cảm giác căm ghét đối với anh ta, bèn vứt tờ báo sang một bên.

11. Chương 07 Phần 1

Chương 7:

Tuyên Nhụy đi Bắc Kinh công tác, trước khi đi hai tiếng còn ngồi uống cà phê với tôi ở quán “Ngự”, điện thoại thì tắt khiến Tứ Bình lo cuống cuống. Đến khi Tuyên Nhụy chậm rãi tới sân bay, Tứ Bình đã tìm một lượt những người có thể tìm. Tôi hỏi: “Chủ nhiệm, sao chị không gọi điện cho em?” Mắt Tứ Bình tóe lửa: “Gọi bao nhiêu lần mà cô có nghe máy đâu?” Tôi cầm tịt, mở túi xách ra, thấy mình không mang theo điện thoại.

Tuyên Nhụy nhận giấy tờ lên máy bay xong, nói: “Ở nhà vui vẻ”.

Tứ Bình nói: “Đi đường cẩn thận”.

Quan niệm thời gian và tính trật tự có lẽ là ưu điểm lớn nhất của người làm tin tức, nhưng trên thực tế, chúng tôi đều không có đủ.

Tề Phi đã từng tổng kết quy luật hoạt động của chúng tôi, ví dụ phổ biến nhất là biểu hiện việc mọi người không có quan niệm thời gian và tính trật tự là hẹn hò liên tục. Những người khác hẹn chúng tôi thì phải hẹn trước hai ngày thậm chí lâu hơn, còn chúng tôi hẹn người khác thì phần lớn toàn đột ngột, bất kể ngày đêm, muốn gặp là gọi điện, không nghĩ ngợi chút nào là có làm phiền người khác hay không, bất kể cuộc hẹn có thành công hay không.

Tiểu Xuân nói một cách khoa trương: “Cảm tính, đây gọi là cảm tính”.

Tuyên Nhụy bĩu môi cười: “Triệu chứng thần kinh ngắt quãng phát tác”.

Tôi cực kỳ tán đồng câu nói này của Tuyên Nhụy, rất có thể đây là thứ mà ở tất cả các công việc của cơ quan thông tấn cần đến nhất - dễ nghe một chút thì gọi là tính nhạy cảm, hơi khó nghe thì gọi là chất thần kinh. Những thứ này chỉ biểu hiện một hai lần trong các hoạt động lớn hàng năm, cá tính, cá tính tuyệt đối, cá tính tổng quát, cá tính ba hoa thiên địa mới là thứ mà nghề nghiệp này cần đến. Cái gọi là rừng lớn thì chim gì cũng có, cá tính nhiều thì không người nào bị khiếm khuyết, ngày ngày chúng tôi quan sát lẫn nhau, thưởng thức lẫn nhau, vui vẻ vô cùng.

Tiểu Xuân lại có suy nghĩ khác tôi, nói: “Vậy họa sỹ thì sao? Nhà văn thì sao? Nhà thơ thì sao?”

Tuyên Nhụy nói: “Đó không gọi là công việc, đó là sáng tác”.

Cuộc sống thiếu vắng Tuyên Nhụy khiến cho hai người không biết phải làm thế nào, một là tôi, một là Thang Ninh.

Nửa đêm tỉnh giấc đúng giờ, vừa vặn là hai giờ sáng, đúng giờ Tuyên Nhụy thường hay gõ cửa, tôi dậy đi tắm”.

Thói quen này được hình thành trong những ngày sống cùng Thạch Duệ, hễ thức dậy là tôi đi tắm, dù chỉ ngủ được một tiếng cũng vậy. Thạch Duệ nói người con gái thường xuyên tắm đều rất yếu đuối, cho nên tôi nghĩ khi tôi sống chung với anh ta tôi đã bắt đầu trở nên yếu đuối.

Những câu nói trong đêm đầu tiên Tuyên Nhụy đưa Thang Ninh đến nhà tôi đã ngấm sâu vào lòng tôi.

Thạch Duệ kém tôi hai tuổi, giống như Thang Ninh nhỏ hơn Tuyên Nhụy hai tuổi vậy. Anh ta cũng có làn da trong suốt và sạch sẽ, khuôn mặt thanh tú đẹp trai, tính tình hoạt bát, mặt dạn mày dày quần lầy tôi. Chỉ có điều không phải tôi dụ dỗ anh ta mà là anh ta dụ dỗ tôi.

Tôi không hoài nghi lúc đó anh ta có yêu tôi. Đối với người đàn ông ở tuổi anh ta mà nói, tình yêu đích thực là bánh mì và sữa bò, chỉ tiếc rằng chúng tôi đều là người Trung Quốc, ngoài bánh mì sữa bò ra còn ăn cả quẩy rán, sữa đậu nành, bánh bao và cháo nữa.

Những ngày sống cùng Thạch Duệ đau buồn nhiều hơn sung sướng. Không phải là Thạch Duệ không tốt, ngoài chuyện không làm việc nhà ra thì anh ta là một người tình rất tuyệt vời. Cho đến tận bây giờ tôi cũng không hận anh ta, đối với gã tình nhân nhỏ tuổi tràn đầy sức sống, dịu dàng đáng yêu đó thì không người con gái nào hận nổi. Tôi chỉ đau khổ, một sự đau khổ đầy tự ti.

Khi anh ta chuyển đến tôi ngồi vắt chân trên ghế salon chờ đợi, tóc để xỏa, nhìn anh ta mặc từng chiếc quần áo vào tủ tường, nhìn anh ta để những đồ dưỡng da vào toilet, sau đó là mấy hòm đĩa CD và máy tính.

Tôi quen tưởng tượng về kết cục khi bị vứt bỏ trước lúc bắt đầu yêu. Trong sách tướng số nói đây là tính cách của người thuộc cung Xử nữ, tôi hơi hoài nghi vì Thạch Duệ cũng thuộc cung Xử nữ, nhưng từ trước đến nay anh ta chưa hề lo lắng sẽ mất tình yêu. Anh ta là một người đàn ông khá có niềm đam mê, nhưng không giống tôi, niềm đam mê chỉ giới hạn trong quần áo. Người anh ta giống như một cây nấm lớn, có thể yên tâm sống sạch sẽ chỉnh tề trong môi trường bẩn thỉu.

Trước khi Thạch Duệ xuất hiện, cuộc sống của tôi cũng không phải là luôn trống rỗng, đã từng thích, cũng từng được thích, không liên quan đến xác thịt, chỉ hưởng thụ tình cảm. Về phương diện lý thuyết, tôi thành thạo đến mức không thể bắt bẻ được, thường viết những bài xúi giục tình cảm cho tạp chí, dạy dỗ cho tụi con trai con gái không hiểu gì về lý thuyết yêu đương.

Nhớ lại, sở dĩ bây giờ Thạch Duệ có thể thành thực trong tình yêu như vậy, nghệ thuật đến với xác thịt của anh ta trước là nhờ ảnh hưởng của tôi, sau là do tài năng thiên bẩm của anh ta.

Tôi nghĩ người đàn bà không nên tự bồi dưỡng cho người đàn ông, vì bạn hao tổn tâm huyết và thời gian để cho anh ta thứ này thứ nọ, bao gồm cả đối nhân xử thế, tâm lý phụ nữ, nhưng kết quả khi người đàn ông thành công, người đàn bà bị gạt ra. Đặc biệt là khi người đàn bà chiến thắng bản thân mình tiếp nhận một người đàn ông nhỏ tuổi hơn, cuối cùng người đàn ông này lại bỏ bạn mà ra đi, sự đả kích về tâm lý sẽ cực kỳ lớn lao.

Cho nên, không nghĩ đến tình yêu nữa, tôi cảm thấy cuộc sống như thế này rất tuyệt, không cần chăm sóc ai, cũng không cần ai chăm sóc mình, sạch sẽ gọn gàng, nhìn thoáng là thấy ngay.

Tình cờ cũng nhớ Thạch Duệ, nhưng chỉ là nhu cầu sinh lý đơn thuần, còn về tình yêu thì tôi không yêu cầu.

Tắm tấp là thứ mà người con gái nên hưởng thụ, sữa tắm mát lạnh thấm tận xương, tắm bọt tắm thô ráp ma sát lên người, còn có mùi hương hoa thơm ngát tỏa lan, sự dịu dàng này người đàn ông vĩnh viễn không thể ỉnh.

Thạch Duệ không ở đây, sự tự ti của tôi cũng không còn, tôi thấy yêu bản thân mình. Cho nên thời gian tắm mỗi lúc một dài.

Lúc đó chuông điện thoại vang lên, tôi ngạc nhiên và không thoải mái ra khỏi bồn tắm, khoác khăn tắm đi vào phòng ngủ, thấy số của Tuyên Nhụy. Nhận điện, Tuyên Nhụy đang gào lên trong tiếng nhạc ầm ầm của quán bar: “Tuyên Nhụy đang uống say ở quán ”Hưởng“, sắp phát điên, giúp lão đi xem xem thằng nhóc đó với.”

Tôi cáu tiết: “Tuyên Nhụy, từ khi tôi gặp cô đến giờ chưa từng được tắm tử tế một lần.”

Tuyên Nhụy dịu dàng: “Đợi lão đây về sẽ đưa cô đi tắm Uyên Ương nhé.”

Tôi mặc kệ cô ta, tắt máy.

Tôi bắt đầu thấy quý Thang Ninh từ lần anh ta nấu cho bữa cơm ngon, tôi có một kiểu tình cảm như là thương xót đến đứa trẻ lớn này, Tuyên Nhụy nói đúng, tố chất làm mẹ của tôi hơi mạnh, nhìn thấy vẻ ngây thơ vô tội trong mắt người ta là lập tức sản sinh ra nỗi xúc động muốn chăm sóc người ta.

Tuyên Nhụy nói: “Như vậy không tốt, Quách Doanh, về tư tưởng là yêu tình, về hành động là thiên sứ, chỉ có thể tự làm khổ bản thân mình.”

Nhưng tôi còn biết làm gì? Luôn không thể phớt lờ mọi chuyện.

Kỳ thực không phải Thang Ninh đang làm ồn, chỉ là say bét nhè, tôi đoán là anh ta gọi điện cho Tuyên Nhụy để bày tỏ tình yêu. Chủ quán “Hưởng” là người của Đài truyền hình, quen Thang Ninh, chọn riêng mấy em phục vụ anh ta. Tôi đi tới kéo tay, anh ta hơi tỉnh ra, gọi to: “Quách Doanh, Quách Doanh, bao giờ Tuyên Nhụy về?” Tôi nói lại với anh ta nhưng anh ta không nghe thấy, nói lung tung một hồi.

Tôi đang cùng với mấy cô tiếp viên đỡ anh ta ra ngoài thì một người đi vào phòng.

Đó là Nhiễm Định.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy không bộc lộ chút cảm xúc nào: “Nghe thấy anh ta gọi tên cậu.”

Chỉ có một mình cô ấy.

Trên đường tiễn tôi về, Nhiễm Định hỏi: “Lại tìm một người ít tuổi hơn cậu nữa à? Trông mặt trẻ con lắm.”

Tôi nói: “Là bạn thôi, phóng viên báo, đang theo đuổi Tuyên Nhụy.”

Nhiễm Định không nói gì nữa.

Tôi và Nhiễm Định dìu Thang Ninh vào phòng, Thang Ninh có một điểm tốt, uống say không hát, không làm ồn ào, không nôn mửa, ngủ luôn.

Nhiễm Định nhìn thấy tôi giúp anh ta cởi giày, lau mặt, ánh mắt hơi lạnh lùng, sau đó hỏi: “Tuyên Nhụy đâu?”

Tôi nói: “Đến Bắc Kinh dự lễ đề cử giải thưởng rồi.”

Nhiễm Định ngồi xuống, không có ý định đi.

Tôi rót trà cho cô ấy, lấy một ít trái cây từ tủ lạnh ra.

Đột nhiên Nhiễm Định cười, ánh mắt trở nên cực kỳ sáng và êm dịu: “Để con, cậu vẫn vậy. Đừng có đối xử với mọi người tốt quá, sẽ tự làm tổn thương mình đấy”.

Tôi cười: “Sao nói giống Tuyên Nhụy thế, các cậu không hẹn mà gặp”.

Nhiệm Dịch cười, uống trà, lời lẽ mềm mại đáng yêu. “Dạo này bạn không? Ra đâu đó ngồi đi”.

Đêm ấy, một người luôn soi mói về môi trường sống thoải mái dễ chịu như Nhiệm Dịch đã ngủ cùng tôi trên tấm đệm bông ngoài phòng khách - Nhiệm Dịch nói không quen ngủ chung phòng với đàn ông, vậy là chúng tôi lại kéo đệm ra ngoài phòng khách như ở nhà tôi mười năm trước.

Tôi hỏi Nhiệm Dịch: “Tôn Hạo cũng từ Nam Kinh đến rồi hả? Anh ấy dạy học ở trường chẳng phải rất tốt ư?”

Dường như Nhiệm Dịch đang nghĩ gì đó, mãi mới nói: “Làm phóng viên cũng rất tốt, bây giờ anh ấy làm mục tin tức xã hội ở báo Tin chiều”.

Tôi đột nhiên nhớ ra: “Ấy, cậu nhóc trong phòng cũng làm ở đó, tên là Thang Ninh, chuyên chụp ảnh”.

Nhiệm Dịch kinh ngạc: “Cậu ta là Thang Ninh á? Người thì chưa gặp nhưng đã nói qua điện thoại mấy lần rồi”.

Tôi nhớ đến hôm đó Thang Ninh nhận điện, có lẽ đó là Nhiệm Dịch gọi, bèn hỏi: “Tôn Hạo nằm ở bệnh viện số 3 phải không? Cậu và anh ấy...” Phần sau của câu tôi không nói nốt.

Hình như Nhiệm Dịch rất tránh nhắc đến Tôn Hạo, nói qua loa đại khái: “Đã mời một y tá riêng chăm sóc. Bọn mình vẫn tốt đẹp”.

Sau đó cả hai đều không nói gì cho đến khi trời sáng.

Trong ấn tượng của tôi Nhiệm Dịch là một cô gái rất có nền nếp, đó chỉ là về thói quen sống của cô ấy.

Hàng ngày cô ấy ăn trái cây, uống sữa đủ lượng, đúng giờ, một ngày hai lít nước, trong mỗi bữa ăn khá là coi trọng sự phối hợp các chất, nếu ăn ở ngoài cũng sẽ nghiêm khắc căn cứ vào yêu cầu của bản thân mình, thậm chí còn không ngần ngại bảo người phục vụ truyền đạt yêu cầu đặc biệt của mình đến đầu bếp. Cô ấy không hút thuốc, rất ít uống những thứ rượu khác ngoài Hồng tửu, mặc quần áo của một thương hiệu cố định, dùng một loại nước hoa xịt phòng cố định, đọc những sách bán chạy do tạp chí giới thiệu, trong trường hợp không có gì đặc biệt sẽ ngủ vào lúc mười giờ sau khi hoàn thành quá trình chăm sóc da phức tạp, sáu giờ sáng dậy, uống ngay một cốc nước ấm.

Cho nên khi sáng sớm thấy cô ấy xuất hiện một mình ở quán “Hưởng”, tôi biết ngay là đã có chuyện gì đó.

Về cá tính của Nhiệm Dịch rõ ràng đã có sự thay đổi, nếu nói mùa xuân năm ngoái trước khi đính hôn, cô ấy hoạt bát nhanh nhẹn như Tuyên Nhụy vậy thì bây giờ cô ấy lại trầm lắng mà không thể dự đoán được, nhưng cực kỳ thu hút người ta. Tôi giống như đang đi lạc trong bụi tường vi tươi đẹp, đầy sự đắm say, hiếu kỳ và lo sợ.

Lúc sáu giờ, di động của cô ấy đổ chuông, cô ấy lại tắt đi và không dậy.

Thang Ninh vừa nấu nước vừa nói một cách ngại ngùng: “Quách Doanh, lại làm phiền cô rồi”.

Tôi rửa chiếc khay, nói: “Lần sau phải trả tôi tiền thuê phòng và tiền vận chuyển”.

Nhiệm Dịch dựa vào cửa bếp - cô ấy kỳ mùi dầu, không vào những chỗ thế này. Cô ấy cầm cốc nước quả vừa ép, uống từng ngụm nhỏ, miệng hơi mỉm cười.

Thang Ninh hỏi: “Nhiệm Dịch, hôm nay cô có chương trình không?”

Nhiệm Dịch cười mỉm, nói: “Tuần trước thu hai kỳ rồi, tuần này không có việc gì”.

Thang Ninh cười: “Nhiệm Dịch, người cô còn đẹp hơn giọng nói”.

Nhiệm Dịch không nói gì, quay người đi ra phòng khách, một lát sau, tiếng vô tuyến vọng lại, đó là mục 30 phút tin tức của một đài truyền hình trung ương.

Nhiệm Dịch cũng cho rằng tay nghề của Thang Ninh khá ngon lành.

Thực ra việc làm tôi kinh ngạc là Nhiệm Dịch ở lại ăn cơm, vì cô ấy luôn cho rằng bộ dạng lúc ngủ và ăn là bộ dạng khó coi và nhếch nhác nhất của con người, nếu không phải là với những người đặc biệt quen thân thì tuyệt đối cô ấy sẽ không để người ta nhìn thấy mình trong lúc đó - Thói quen này có từ khi mỗi tháng

cô ấy có năm mươi đồng tiêu vặt, cho nên Nhiễm Dịch là một nữ sinh duy nhất không ăn cơm tập thể với mọi người, những đứa bạn cùng lớp đều cảm thấy cô ấy cao ngạo. Thực ra không phải vậy, Nhiễm Dịch là một cô gái cực kỳ dễ gần và thoải mái, tuy nhiên chỉ với những người đáng để cô ấy gần gũi và thoải mái.

Ăn cơm, dọn dẹp bếp xong, Thang Ninh lại đem nụ cười như ánh mặt trời của anh ta đi mất.

Còn lại tôi và Nhiễm Dịch, cô ấy chăm chú bóc quýt, tôi ngơ ngẩn nhìn vô tuyến.

Con người thật kỳ lạ, thật dễ dàng thay đổi, bất kể là tình yêu hay tình bạn, đã từng chết đi sống lại, đã từng cùng nhau trải qua gian khó, chỉ cần qua thời gian là xa cách.

Tôi đột nhiên cảm thấy bây giờ tôi và Nhiễm Dịch cũng giống như tôi với Vương Âu, lúng túng không biết nói gì, hai bên thăm dò lẫn nhau.

Trầm mặc hồi lâu, Nhiễm Dịch nói: “Cậu có liên lạc với Lang Trung không?”

Tôi không có cảm giác gì lạ thường, nói: “Gọi điện thoại một lần, hỏi han mấy câu chẳng có gì quan trọng”.

Nhiễm Dịch ăn quýt nói: “Chuyện của Lang Trung và Vương Âu mình không nên nói với cậu”.

Tôi nói: “Chẳng có gì, nghe ra xem chừng chẳng quan hệ gì đến mình.”

Nhiễm Dịch bảo: “Tuần trước Thiên Hồng vừa mới đến, chưa nói cho cậu biết”.

Tôi cười: “Wa, chẳng bây giờ đã biết rồi ư?”

Nhiễm Dịch cũng cười: “Hay là đến ”Đạm Bộc” đi, mình không thích hợp với môi trường ở nhà lắm”.

Tôi nhìn cô ấy: “Trong nhà ngột ngạt quá à?”

Mất Nhiễm Dịch trong suốt, thần thái lại hơi hoang mang, nói: “Không biết, trong môi trường thế này mình rất tự ti”.

Câu này làm tôi kinh ngạc. Tự ti? Tôi tưởng câu này chỉ có tôi mới dùng đến chứ.

Quả thực như vậy.

Lúc ngồi bên hồ bơi của “Đạm Bộc”, Nhiễm Dịch nhô lên trong chiếc khăn lông lớn cao quý và xinh đẹp, mặt mày sinh động, cử chỉ hoàn toàn hòa nhập với xung quanh. Đôi chân dài mịn màng của cô ấy gác lên chiếc ghế dài; vẻ phong tình không cần tô vẽ.

Cô ấy nói: “Mình cảm thấy cuộc sống của mình nhất định phải gắn liền với những thứ này, những thứ do đồng tiền trần trụi chất đống vào mới có thể làm nổi bật lên sự cao quý và cao ngạo của mình”.

Đúng là con gái chia làm thật nhiều loại, có những người mãi mãi không thể nào thích ứng được với những thứ này.

12. Chương 07 Phần 2

Có hai người đến chào Nhiễm Dịch, đều là khách hàng của Đài truyền hình, Nhiễm Dịch giữ khoảng cách tương đối để đáp lời. Đợi hai người đó đi qua, Nhiễm Dịch uể oải thở dài: “Một năm mấy trăm ngàn tiết mục quảng cáo đã trông vào người ở đài truyền hình rồi, nhưng hề có cơ hội là giả bộ vẫn qua lại tình cảm, bây giờ bên quảng cáo và bọn mình không quan hệ nữa, chả buồn nói chuyện”.

Tôi cười: “Vẫn mạnh hơn Đài phát thanh của bọn mình nhỉ? Một năm mà có mấy trăm ngàn quảng cáo thì là khách hàng lớn rồi”.

Nhiễm Dịch nói: “Chỗ các cậu cũng nói đại loại như ”tiếp khách” hả?”

Không khí trở nên nhẹ nhõm, tôi cười ha ha: “Ừ, trước khi quảng cáo chuyển đến trung tâm, đi làm thì gọi là ”đến lầu xanh“, lúc về gọi là ”ra khỏi lầu xanh“, người đến đọc quảng cáo gọi là ”tiếp khách“, tuy nhiên những người ”tiếp khách“ ở cơ quan mình đều là đàn ông”.

Nhiệm Dịch cũng cười: “Khách hàng phần lớn cho những cô em xinh đẹp đến, kết quả là bị một lũ đàn ông độc hại đã học đầy đủ về kinh tế và kinh doanh quấy rối, thật khôn khổ”.

Lúc ấy một cô gái đi qua trước mặt chúng tôi, Nhiệm Dịch nhìn theo lưng cô ta, đột nhiên cười mỉm lắc đầu. Tôi hỏi: “Quen à?” Nhiệm Dịch đáp: “Không quen”. Tôi hỏi: “Vậy cậu cười gì?”

Nhiệm Dịch nhìn tôi nói: “Cậu biết cô gái đó lương một năm là bao nhiêu không?”

Tôi nói: “Cô ta tự đến đây, có lẽ lương cũng cao”.

Nhiệm Dịch cười tựa lưng vào thành ghế, gạt kính râm lên đỉnh đầu, nói: “Không quá năm mươi ngàn tệ”.

Tôi thấy quái lạ: “Hội viên bình thường ở đây cũng phải nộp một trăm năm mươi ngàn tệ kia mà? Cậu nói... cô ta là...”

Nhiệm Dịch lại lắc đầu: “Cô ta không phải là con mèo được nuôi mà trái lại, là một con mèo cấp bách cần người nuôi”.

Tôi không hiểu: “Chẳng phải cậu không quen ư?”

Nhiệm Dịch lại thở dài: “Để con à, những người con gái thuộc cung Xử nữ như cậu thật là dễ dàng với môi trường bên ngoài, con bé ấy đến cùng lúc với bọn mình, nhưng mới được một lúc đã đi, mà đi động lại không đổ chuông”.

Tôi vẫn thấy mù mờ: “Có lẽ hẹn với người ta, vội vàng đi”.

Nhiệm Dịch cười: “Cậu hẹn người ta sau đó lại vội vàng vàng đi bơi hai mươi phút à?”

Chính xác, tôi lặng im không nói.

Trong giọng nói của Nhiệm Dịch đầy vẻ lạnh lùng: “Cô ta đến câu cá, đem số tiền tích lũy trong một hai năm thậm chí lâu hơn để đầu tư, mong câu được một con cá sộp”. Cô ấy cười cầm cốc lên: “Trước khi câu được, cô ta cần mông má mình lên, không lãng phí một cơ hội nhỏ, lúc không có việc gì thì đến hưởng thụ miễn phí một lát, kỳ thực loại con gái như thế này đã mỗi lúc một nhiều”.

“Chỉ tiếc rằng...”, cô ấy tăng nặng thêm ngữ khí: “Chỉ tiếc rằng dụng ý rõ ràng quá, thông thường mà nói, con cá sộp có thể tồn tại một cách yên bình đến mức độ này, đều khá là giáo hoạt. Những đứa con gái loại này phần lớn đều lấy mình làm mồi, sau đó thì các con cá sộp cơ bản đớp mồi, đớp mồi mà thôi, không có gì khác. Kết quả thì sao, người và tiền đều mất hết”.

“Có thể đưa ra kết luận gì không?” Tôi biết cô ấy cực kỳ giỏi tổng kết quy nạp.

Nhiệm Dịch nói: “Kết luận chính là đàn bà không thể tính kế với người đàn ông không yêu mình”.

Tôi hỏi: “Thế còn suy luận?”

Nhiệm Dịch cười: “Suy luận là đàn bà nhất định phải tính kế với người đàn ông yêu mình”.

Tôi thấy hiếu kỳ, tiếp tục khai thác: “Vậy cậu với Thiên Hồng thì sao?”

Nhiệm Dịch không nói nữa, thôi cười, chớp mắt, không biết đang nghĩ gì.

Tư thế bơi của Nhiệm Dịch vô cùng hoàn hảo, mỹ nhân ngư có chân còn hấp dẫn đàn ông hơn mỹ nhân ngư có đuôi dài. Mấy người đàn ông ngồi rải rác xung quanh bể bơi đều dờ ra nhìn cô ấy.

Tôi là một con vịt cạn, bẩm sinh đã sợ những chỗ có nước ngập đến eo, nên chỉ có thể nhìn Nhiệm Dịch bơi.

Lúc ấy, điện thoại của Nhiệm Dịch reo, cô ấy dừng lại hỏi: “Số máy bao nhiêu?”

Tôi đọc lên, cô ấy cười: “Thiên Hồng đây, cậu nghe đi”.

Tôi a lô, Thiên Hồng sững ra một lát rồi lập tức nhận ra tôi, tỏ ra hơi ngại: “A, để con, lâu rồi không liên lạc, đây là...”

Tôi cười: “Không có gì, bây giờ đang ở đâu?”

Thiên Hồng nói: “Tôi đến Thủy Thành có chút việc, buổi tối làm xong sẽ qua đó, cùng đi ăn cơm nhé?”

Tôi trêu cậu ta: “Bằng lòng vì tôi mà lãng phí thời gian vàng ngọc ư?”

Thiên Hồng cười khô khốc: “Hay là cậu đến đây với tôi đi”.

Tôi cười lớn: “Cậu càng ngày càng tham, tìm hoa ghẹo liễu quen rồi hả?”

Thiên Hồng nghiêm túc: “Đừng nói những câu này trước mặt Nhiệm Định. Tôi tuân thủ kỷ luật lắm, ngoài Nhiệm Định ra không có ai đâu”.

Tôi hỏi: “Thế còn vợ cậu?”

Thiên Hồng lại ngại ngùng: “Ai ya, lúc đó khá là vội vàng, vợ lại hung hãn quá, nên không chào hỏi mọi người được, cái này...”

Nhiệm Định lau khô tóc nghe điện, giọng nói dịu dàng ngọt lịm: “Tối qua à? Được.”

Đợi những câu ngọt ngào nói hết, tôi nhìn cô ấy: “Rốt cuộc cậu yêu Thiên Hồng đến thế nào...”

Nhiệm Định tỉnh bơ: “Để con, mình không cần giấu cậu, mình không yêu Thiên Hồng, một chút cũng không”. Nhìn bộ mặt kinh ngạc của tôi, cô ấy lại nói: “Nhưng mình không thể rời xa Thiên Hồng, không thể rời xa, điểm này không quan hệ tuyệt đối với tiền, mình cần sự quan tâm ấm áp, cần những tình tiết chết đi sống lại, anh ấy có thời gian, có tinh thần và sức lực, có điều kiện, có cảm giác, thứ gì mình cần anh ấy đều có thể ỉnh”.

Dù bọn họ là tình nhân, nhưng Thiên Hồng vẫn là người bạn mà tôi quan tâm, tôi hơi nổi cáu: “Nhiệm Định, cậu coi Thiên Hồng là gì vậy? Đạo cụ hay là sân khấu?”

Đôi mắt to vô tội mê hoặc người ta của Nhiệm Định nhìn tôi: “Dù là đạo cụ hay sân khấu thì anh ấy vẫn là cam tâm tình nguyện”.

Tôi không biết nói gì, đột nhiên trông thấy ảnh Hoàng Cái quỳ dưới chân Chu Du nước mắt giàn giụa: “Đồ đốn mạt, mặc tướng nguyện vì Đông Ngô mà tận hiến chút sức mọn của mình”. Hoàng Cái bị đánh vì nghĩa lớn nên ông ta sung sướng, ông ta hạnh phúc. Còn cô nàng Chu Du xinh như hoa như mộng trước mắt mình thì sao? Ngay cả nước mắt cũng không cần nhỏ ra, cô ấy vẫn là người sung sướng và hạnh phúc.

Tôi không biết nên quy việc Thiên Hồng đã biết Nhiệm Định không yêu mình mà vẫn yêu thương cô ấy là tình yêu đích thực hay gọi nó là không tự trọng.

Là một người bạn, tôi muốn tán thưởng sự dâng hiến của cậu ta, là một người bàng quan, tôi chỉ có thể thở dài một tiếng.

Nhưng ai biết chứ? Thiện tai, thiện tai.

* * *

Thiên Hồng không thay đổi mấy so với năm ngoái, ngoan ngoãn vâng lời, ân cần hơn với Nhiệm Định. Cậu ấy vẫn không biết tôi đã biết chuyện Lang Trung và Vương Âu cưới nhau, trong lời nói luôn cố tránh không nhắc tới hai người bọn họ, tôi thấy vừa tức vừa buồn cười, hỏi thẳng: “Bao giờ Vương Âu sinh cho chúng ta một Lang Trung con thế?”

Thiên Hồng nhìn Nhiệm Định, cười nói: “A, việc gia đình nhà người ta tôi làm sao mà biết được, tôi cũng có giúp được đâu”.

Địa điểm ăn cơm cũng là ở “Đạm Bộc”, rõ ràng là Thiên Hồng rất quen thuộc với nơi này, đề nghị sau khi ăn xong sẽ đi chơi bóng cát. Tôi thấy rõ khi cậu ta nói câu này có vẻ không thực tâm mời, nên ăn xong bèn đi trước.

Vì tiểu não không phát triển mấy nên tôi không thi nổi bằng lái xe, nói chung là không có chuyện lái chiếc BMW về nhà.

Thiên Hồng nói: “Đề con, ngày mai tới chơi nhé, tôi chưa đi ngay, ở lại đến 15 tháng 7”.

Tôi cười “15 tháng 7? Giở trò lên lút ư?”

Thiên Hồng cười thật thà, nhưng nói lại không thành thật: “Tôi đến đây chính là muốn giở trò lên lút mà, làm quỳ hiếu sắc”.

Nhiễm Dịch cười mà như không cười.

Về đến nhà, vẫn là đi tắm, sau đó tôi ngồi chờ người ra trước máy tính.

Những người con gái viết văn đều cô độc. Bên mình có ngàn cánh bướm nhưng vẫn là một chiếc thuyền cỏ bướm vá vúi và lẻ loi; trước mặt là vạn trùng cây cối xanh tươi còn mình thì vẫn là một thân cây bệnh tật.

Tôi mò tìm được một bao ESSE Tuyên Nhụy quên ở nhà mình, khó khăn lắm mới tìm được diêm, châm lửa hút.

Một người con gái chỉ cần hút thuốc là có chuyện.

Chuyện của tôi là do ai kia? Thạch Duệ? Lang Trung? Nếu vì Thạch Duệ một năm trước thì hơi có phần chậm chạp, vì Lang Trung thì lại hơi khiên cưỡng.

Tôi nhớ vô cùng thời trung học, đó là những tháng năm thật sự vui vẻ.

Thực ra rất nhiều người sẽ có cảm giác giống như tôi, đó không phải là lạ. Trước trung học thì hơi nhỏ, chẳng hiểu biết cái gì, vào đại học thì lại bận rộn bao nhiêu là môn học, nào là hiệu quả và lợi ích, nào là phong tục thể giới, nào là ở đâu có áp bức ở đâu có phản kháng... cho nên thời gian học phổ thông với áp lực khá lớn nhất là năm lớp 12 đã trở thành thời gian khó quên nhất của nhiều người. Không ít tình yêu đầu đã vội vàng hé nở từ những tháng năm này.

Khi đó Nhiễm Dịch là một cô bé xinh đẹp với tóc tết đuôi sam, tôi tin rằng cho đến hôm nay dải tóc đen nhánh đó vẫn xuất hiện trong giấc mơ của nhiều cậu con trai. Những cô gái tóc dài luôn ở rất gần với tình yêu, nhưng chỉ là gần, khi phần lớn bọn con trai có dung mạo bình thường đã nếm trộm trái cấm trong cơn đói khát của mối tình đầu thì sự việc ghê gớm nhất của Nhiễm Dịch chẳng qua cũng chỉ là khi leo núi bị trật chân được Thiên Hồng công xuống.

Mỗi khi tôi nhớ lại chuyện của một thời gian nào đó, tôi luôn phát hiện ra rằng đến tận điểm cuối cùng của hồi ức cũng không có bản thân mình. Hình như từ lúc sinh ra tôi đã có thói quen quan sát người khác, nhớ về việc mọi người, còn bản thân mình, sau khi ẩn thân trong tất cả các chi tiết và tình tiết, giấu kín tình cảm, thay đổi tâm tư của mình.

Tình yêu đầu tiên của tôi thì sao? Lang Trung của ngày đó đã là người yêu được hai bên gia đình chấp nhận của Vương Âu, chỉ có điều hai bên chưa thừa nhận hẳn; Thiên Hồng yêu đơn phương Nhiễm Dịch, Nhiễm Dịch cũng không phủ nhận. Còn tôi?

Tôi giở tập ảnh 8 năm về trước, nhìn năm khuôn mặt chưa nếm trải chuyện đời trong khói thuốc bay lãng đãng.

Lúc còn trẻ như vậy, tại sao không nếm trải một cuộc tình kia chứ? Có thời gian, có sức lực và tinh thần, có tiền, có thể tiêu xài thoải mái, có thể đi tìm kiếm, có thể nghĩ ngợi lung tung. Tôi hít điều thuốc đầu tiên trong đời, nước mắt trào ra.

Người con gái không thể có tình yêu, dù cho trúc trắc, dù không đi được đến cùng nhưng chỉ cần được một người con trai yêu thương, để ý đến, đó chính là hạnh phúc. Về điểm này, tôi rất thỏa mãn, có Thạch Duệ, tôi rất thỏa mãn.

Tôi là loại con gái có thể dựa vào hồi ức mà tiếp tục sống, tôi không quá yêu cầu tình yêu hoàn hảo, tôi chỉ không muốn hàng đêm tỉnh dậy trong sự cô đơn lẻ bóng, không ai nghe mình lầm nhảm; cũng không muốn phải bỏ một tiếng ra làm cơm, nửa tiếng ăn xong, sau đó một mình đối mặt với đồng bát đĩa đầy dầu mỡ.

Tôi luôn không công nhận mình là yêu tinh, chính là vì bây giờ tôi không có tình yêu - dù là yêu Thạch Duệ, nhưng khi anh ta ra đi thì đây không còn là tình yêu nữa mà là nỗi tương tư. Tương tư một phía.

Yêu tinh tình yêu, yêu tinh tình yêu, Tuyên Nhụy, Nhiễm Dịch, nói ỉn, rốt cuộc các cậu là yêu tinh hay bản thân tình yêu vốn là yêu tinh?

Hôm sau tôi không tới “Đạm Bộc”, Thiên Hồng và Nhiễm Dịch cũng không gọi điện, tôi có thể tưởng tượng ra hai người quần quýt triền miên, nên cũng rất điềm nhiên ngồi chờ dẫn trước máy tính, viết truyện, hút thuốc ESSE thứ hai, sau đó là thuốc thứ 3, 4,...

Buổi trưa Thang Ninh gọi cho tôi, nói ngày mai có một buổi dã ngoại do một công ty du lịch cung cấp cho, hỏi tôi có đi không.

Tôi nghĩ ngợi rồi bảo thôi.

Nửa tiếng sau Tuyên Nhụy gọi đến, giọng lưu manh: “Quách Doanh, công lao của cô rất lớn, sau khi về lão đây mời cô, địa điểm do cô chọn”.

Tôi hỏi: “Phát tài à?”

Tuyên Nhụy cười: Lương tâm trời dậy”.

Cả buổi chiều, tôi ngâm mình trong bồn tắm, trước mắt luôn là khuôn mặt hai người đàn ông.

Thạch Duệ.

Còn có Lưu Đức Hoa.

Một con bé sinh năm 85 đến thực tập đã từng kinh ngạc nhìn khung ảnh pha lê trên bàn làm việc của tôi: “Trời ơi, chị vẫn còn thích ông Lưu á?”

Tôi điềm nhiên ăn kẹo, nói: “Chị cải chính cho em, anh ấy ít hơn bố chị 10 tuổi, nên chỉ gọi là chú Lưu thôi”.

Lúc đi Thiên Hồng gọi điện cho tôi, hai bên không thân không sợ, qua loa vài chuyện.

Trong mấy ngày tiếp theo, Nhiễm Dịch im hơi lặng tiếng.

13. Chương 08 Phần 1

Chương 8:

Tuyên Nhụy đi Bắc Kinh một tuần, mang về giải B cho tác phẩm tin thời sự của hệ thống phát thanh, ngoài giám đốc Lâm ra thì đây là giải cao nhất ở Đài phát thanh Lục Thành.

Chắc tự hào vì có một người dưới quyền xinh đẹp rạng ngời lại tài giỏi xuất chúng như Tuyên Nhụy, Tứ Bình lòng dạ thoải mái, trong bữa tiệc chúc mừng ở Ban Thời sự ra sức ba hoa thiên địa về Tuyên Nhụy, khen tới mức hồ đồ. Tuyên Nhụy tỏ ra khiêm tốn, đợi Tứ Bình nói xong, lúc đến lượt mình, Tuyên Nhụy nói cực kỳ thành khẩn: “Chủ nhiệm, chị nói rất toàn diện rồi, tôi không bổ sung nữa”.

Nhìn điểm của giải thưởng đó, Tứ Bình tỏ ra chẳng có gì ngạc nhiên, nói ngay sang chuyện khác.

Buổi tối Tuyên Nhụy mời mấy người trong phòng đi ăn, ngoài Vương Lâm đang đi công tác ra bọn Tề Phi, Tiểu Xuân đều đi.

Tề Phi đang làm một chuyên đề âm nhạc, bị giám đốc Lâm truy đến nỗi không có thời gian rảnh rỗi, ăn chưa được 40 phút đã phải quay về phòng thu âm, Tiểu Xuân cũng nhận điện của một người bạn, uống rượu xong đã đi, cuối cùng chỉ còn lại Tuyên Nhụy, tôi và Khả Tuệ.

Công lực biến hình của con yêu tinh Khả Tuệ nhanh đến chóng mặt, đặc biệt là bắt đầu biểu hiện từ sau lần trên phố Tuyên Nhụy cướp nó từ tay Trung Cơ đó. Về nữ tính của nó không giống Tuyên Nhụy, không

hề hùng hùng hổ hổ mà là loại mềm mỏng đến mức yếu đuối, ngọt ngào mà không phát ngán, thuộc vào loại có khả năng đặc biệt không cần nói gì mà mặt mày vẫn gợi tình.

Nó trưởng thành nhanh chóng như vậy, đương nhiên có liên quan đến công lao bồi dưỡng lớn của Tuyên Nhụy.

Nhưng hôm nay nó không cao hứng, sắc mặt không tốt lắm.

Tuyên Nhụy uống một chút rượu, ôm lấy vai Khả Tuệ hỏi: “Con hồ ly nhỏ sao rồi, nói cho lão đây xem nào”.

Lúc đầu Khả Tuệ còn giấu giấu giếm giếm, ấp a ấp úng, bộ dạng sống chết cũng không nói ra, về sau, Tuyên Nhụy uy hiếp dọa cởi áo ngực của nó ra - tay Tuyên Nhụy rất khiếp, bất kể là áo ngực loại nào, khóa móc kiểu nào, chỉ cần cô ta thò tay vào kéo một cái là lập tức tuột ra, ngay cả mặc áo len mùa đông vẫn có thể làm được. Tôi cũng từng bảo cô ta mở lớp dạy ấy gã đàn ông cứ phải đau đầu về việc này, đảm bảo thu nhập rất cao - lúc đó Khả Tuệ mới nói ra một cách miễn cưỡng.

Chính xác là Tuyên Nhụy nhìn không sai, Khả Tuệ là một mầm mống yêu tinh khá thông minh. Từ lần xảy ra chuyện Trung Cơ đến nay, chẳng qua chỉ mới nửa tháng, nó đã tương đối tiến bộ, bắt đầu đi tìm đối tượng để thực hành.

Về địa điểm tìm kiếm “anh trai”, Khả Tuệ không cần thầy mà tự hiểu, lý luận của nó khiến Tuyên Nhụy vừa nghe vừa phải gật đầu. Nó phân tích: “Chị Tuyên Nhụy nói đúng, người đàn ông có gia đình không thể nhảy vào, cũng không thể dính dáng đến người có điều kiện hơi kém. Những địa điểm công cộng có mấy loại, phương thức bắt chuyện của đàn ông cũng không nhiều, mà còn không thể chủ động quá, nhẹ dạ quá. Trước tiên nói về địa điểm, ở sân nhảy phần lớn là người làm công ăn lương, đến đó để nhìn gái miễn phí, những kẻ hiếu sắc thì lại sợ này sợ nọ, chả nước non gì; ở Mc Donal, Kentucky thì cơ bản toàn là người Hàn và Nhật, hoặc những người trong túi không có tiền, không theo nổi những chuyện yêu đương đó; còn quán cà phê thì sao, nếu không phải là từng đôi thì là bọn đang muốn đi câu gái, hễ dụ dỗ được là gỡ trò, không thể hiện được trình độ; cuối cùng là các loại quán bar, đặc biệt là quán rượu, những kẻ hẹn hò vụng trộm khá nhiều... Còn những nơi cao cấp khác, lại không thể hạ thấp giá trị của bản thân khiến người ta cảm thấy mình làm nghề không lương thiện”.

Hai mắt Khả Tuệ lóe sáng: “Em tìm được một nơi rất tốt có thể tìm được vật thí nghiệm”.

Khả Tuệ nói: “Quảng trường kỹ thuật số Úc Cao”.

Khả Tuệ nói: “Rất nhiều các chàng trai, một số lượng lớn các chàng trai có điều kiện phù hợp”.

Khả Tuệ nói: “Đương nhiên không phải tìm người bán hàng mà là người mua hàng”.

Khả Tuệ nói: “Nếu có một người đàn ông trẻ trung, đẹp trai, có thể nhìn thấy ngay, nhưng làm thế nào để trong một thời gian ngắn ngủi mà nhanh chóng phán đoán được anh ta liệu có thể làm đối tượng để dụ dỗ được không? Máy ảnh kỹ thuật số nhé, MP3 nhé, máy xách tay nhé, đối với những mặt hàng có tốc độ cải tiến và thay đổi mẫu mã khá nhanh này, người thường xuyên đi mua có thể nói lên ba điểm: thứ nhất, thời thượng; thứ hai, có thể đi mua được; thứ ba, hiểu, quan tâm, biết điều”.

Khả Tuệ nói: “Còn nữa, người thích các sản phẩm kỹ thuật số thông thường đều chuộng sạch sẽ, người đàn ông sạch sẽ là phúc âm mà ông trời ban ột yêu tinh, móng tay cắt sửa ngay ngắn, tóc không có gàu, chân không có mùi lạ...”

Khả Tuệ nói: “Còn nữa, người hiểu đời, bất kể hiểu một chút hay cực kỳ hiểu biết đều rất thích dạy bảo người khác, như vậy thì có lý do đầy đủ để tiếp cận đối phương”.

Khả Tuệ nói: “Vả lại, tính cách của bọn họ phần lớn là hướng nội, đều có tính trẻ con, rất nhiều người không giỏi giao tiếp, hay xấu hổ và dễ thương”.

Khả Tuệ nói: “Em bỏ ra tám ngày trời lang thang ở trung tâm kỹ thuật số Úc Cao, phát hiện ra một anh chàng đến đó ba lần. Ngoại hình cực kỳ OK, những điều kiện khác cũng hoàn toàn phù hợp, em giả vờ không hiểu hỏi anh ta vài thứ, được biết anh ta làm ở một công ty mạng rất nổi tiếng ở thành phố này...”

Nói đến đây, Khả Tuệ vốn đang khí thế hùng hục bỗng nhiên ủ rũ cúi đầu.

Tôi và Tuyên Nhụy đồng thanh hỏi: “Vậy sau đó thế nào?”

Khả Tuệ suýt nữa thì rơi nước mắt: “Lúc đó em mới bắt đầu dụ dỗ anh ta đã cảm thấy có điều gì đó, sau thì...”, nó bắt đầu nước mắt vòng quanh, “... sau đó thì em phát hiện ra... anh ta vốn không phải là kỹ thuật viên mà là nhân viên bán hàng... Bây giờ, muốn rũ ra cũng không rũ được”.

Tôi và Tuyên Nhụy cười đến phát điên.

Một mình Khả Tuệ nước mắt chứa chan.

Tuyên Nhụy phải túm lấy khăn trải bàn mới không bị ngã xuống gầm bàn, cô ta cười sằng sặc nói: “Khả Tuệ, em có thể làm thầy rồi, có một bài học như vậy, sẽ lâu này phải cẩn thận hơn... ha ha ha...”

Khả Tuệ tỏ ra hơi ảm ức: “Chị Tuyên Nhụy, Chị không bảo em tránh xa nhân viên bán hàng một chút...”

Tuyên Nhụy nói: “Đúng, đúng, đúng, lão đây sai rồi, lão đây không những quên nói với cô tránh xa bọn bán hàng mà còn quên nói với cô đặc biệt phải tránh xa bọn bán những loại hàng vô hình này, ví dụ như bảo hiểm, ví dụ như Internet... dù chúng nó là nhân viên bán hàng hay giám đốc tiêu thụ, hi hi, ha ha...”

Khả Tuệ đập một cái vào ghế Tuyên Nhụy, giọng méo mào: “Chị không thông cảm với em chút nào!”

Tuyên Nhụy cười không thở nổi, cho đến lúc đi ra khỏi đó vẫn không ngừng cười.

Hôm ấy, Khả Tuệ cũng đến nhà tôi, Tuyên Nhụy vẫn mặc chiếc áo ngủ lụa hoa của tôi, Khả Tuệ mặc chiếc băng sợi bông tôi vẫn mặc thường ngày, tôi đành mặc chiếc áo thêu màu đen gọi cảm mua hồi sống cùng Thạch Duệ.

Sau khi tôi chia tay với Thạch Duệ, Tuyên Nhụy thường đến đây, cô ta không biết tí gì về những chuyện này, nên trông thấy tôi mặc chiếc áo ngủ đó cô ta nhận xét bằng hai chữ: lằng lờ.

May mà bồn tắm không đủ rộng để Tuyên Nhụy kéo Khả Tuệ vào tắm chung. Tôi vừa mở nước vừa nói: “Tuyên Nhụy, chắc chắn cậu có khuynh hướng đồng tính, thích tắm chung với con gái thế này quả hơi biến thái”.

Tuyên Nhụy ngoi lên, áp sát vào sau lưng tôi, hai tay chậm chậm vuốt từ vai tôi xuống ngực, cười hi hi, nói “Đồng tính thì đồng tính, yêu thì yêu”.

Tôi đập cô ta vào bồn tắm, cô ta ré lên một tiếng sau đó ướt lướt thướt nhảy ra: “Làm lão tức lão sẽ giết cô...” Chưa nói xong, bị tôi túm chặt lấy, cô ta cười ha ha: “Không dám nữa, không dám nữa, sợ cậu rồi...”

Khả Tuệ rất hứng thú với cái tủ đầy nước hoa của tôi, nhấc cái này xem cái nọ, chỗ nước hoa này đều là do tôi nhờ người đi Pháp xách tay về, loại lọ xịt trong suốt và óng ánh như KENZO thì mấy hãng nước hoa nội không hề có.

Loại nước hoa tôi trung thành nhất là GIVENCHI, nhưng thường dùng nhất vẫn là CK và KENZO, không rõ lắm những người con gái khác vì sao lại dùng nước hoa, tôi thì chẳng qua là vì bệnh viêm mũi khá nghiêm trọng, luôn sợ trên người mình có mùi mồ hôi mà mình không ngửi thấy nên mới dùng sau khi tắm.

Đối với những thứ làm cho đàn ông thích thì Khả Tuệ đã có khá nhiều kinh nghiệm, nhưng dường như lại chẳng có ý thức gì về những thứ mà mình thích, khi tôi tắm, nghe thấy Tuyên Nhụy đang tranh thủ thời gian dạy bảo cho nó về kinh nghiệm tự yêu quý bản thân mình thế nào.

Thằng thán mà nói, tôi không hiểu vì sao Tuyên Nhụy lại yêu quý và tỷ mỉ với Khả Tuệ như vậy. Nhưng tôi biết Tuyên Nhụy làm vậy không hề có mục đích cá nhân, thậm chí tôi còn thấy cô ta thật lòng mong muốn suốt đời Khả Tuệ sẽ không bị thiệt thòi vì một gã đàn ông.

Chiếc giường đôi bằng đồng kiểu cổ của tôi là do Thạch Duệ mua về sau chuyến chở hàng đi Thượng Hải, rộng rãi và dễ chịu, cũng vô cùng thiết thực, nên ba đứa con gái đùa nghịch rầm rầm trên đó cũng không sợ sập.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Khả Tuệ bộc lộ tính tình thực sự của mình trước mặt người đồng giới, có thể thấy nó thực sự thích cách sống của chúng tôi.

Tuyên Nhụy truyền thụ cho nó N bí quyết không thể truyền bá ra ngoài để rũ bỏ tay nhân viên bán hàng đó, từng điều tinh tế, từng khoản kinh điển, Khả Tuệ nghe mà mắt sáng long lanh, tôi bắt đầu lo anh chàng đó sẽ không thể hoàn thành chỉ tiêu bán hàng của tháng này.

Tán dóc một lúc lâu, Tuyên Nhụy lại kêu đói, tôi đành dậy đi nấu đồ ăn.

Khả Tuệ nói: “Chị Doanh, để em giúp chị”.

Tuyên Nhụy nói: “Ha, em và Thang Ninh thật là, thật là có đức tính truyền thống tốt đẹp”.

Khả Tuệ nói: “Những đứa trẻ lớn lên trong doanh trại quân đội phần lớn đều tự lập, nhất là những đứa bố mẹ đều là quân nhân, nhà em và nhà anh ấy thuộc số đó, nếu không biết nấu ăn rất có khả năng chết đói”.

Tuyên Nhụy đặc ý nhìn tôi: “Lão đây đã nói rồi, Khả Tuệ có tư cách làm tiên nữ”.

Khả Tuệ quả là ham học hỏi: “Chị Tuyên Nhụy, điểm khác biệt lớn nhất giữa yêu tinh và tiên nữ là gì?”

Tuyên Nhụy nói: “Là có chi phối được tình yêu hay không, hay là bị tình yêu chi phối”.

Khả Tuệ nói: “Chị Tuyên Nhụy, thế còn chị? Bây giờ chị là tiên nữ chưa?”

Ở Tuyên Nhụy có sự trầm ngâm hiếm thấy, mãi sau mới nói: “Cả đời này có đủ phẩm chất của yêu tinh, nhưng, không có cách nào thăng cấp”. Cô ta thành khẩn nhìn Khả Tuệ: “Cho nên, Khả Tuệ, em không thể để mất cơ hội thăng cấp của mình”.

Không khí hơi trầm lắng, tôi thấy rõ Khả Tuệ cũng giống mình, bắt đầu thấy rất hiếu kỳ về quá khứ của Tuyên Nhụy.

* * *

Chỉ bằng mấy câu là Khả Tuệ cắt đứt thành công tay nhân viên bán hàng, còn nội dung thì Tuyên Nhụy uy hiếp cho tôi không viết ra, cô ta nói hễ bọn đàn ông hoan nghênh những chị em đang muốn rũ bỏ những người đàn ông tương tự gửi email cho tôi, địa chỉ, à, bên dưới trang web của Đài có.

Sự sùng bái của Khả Tuệ với Tuyên Nhụy lại tăng thêm một bậc.

Dường như Tuyên Nhụy cũng bớt nói từ “lão đây”.

Những câu chuyện về Thành Đô cũng đã mấy ngày tôi không nghe thấy.

Tứ Bình bảo Tuyên Nhụy đi họp, nói đó là một chương trình giao lưu trao đổi kinh nghiệm của Hiệp hội phóng viên, đi Đông Hồ ba ngày.

Một phóng viên cũ trong Đài đi công tác vẫn chưa về, Tứ Bình bèn khẳng khái chuyển cho tôi, khi chị ta đưa ba chúng tôi vào hội trường, mình thì mặc trang phục truyền thống còn theo sau là ba cô gái như ba cành hoa phấp phới, khiến mọi người đều chú ý.

Tuyên Nhụy nói nhỏ: “Sao lão đây cảm thấy giống như chủ nhà chứa đang dẫn gái đi hành nghề thế”.

Tôi và Khả Tuệ bĩu môi không dám cười.

Ngồi chưa được bao lâu, Thang Ninh khoác túi ghé lại gần, nhìn Tuyên Nhụy một cách đáng thương: “Em về rồi mà cũng không nhận điện của anh...”

Tuyên Nhụy quay đầu ra vẻ không quen biết. Khả Tuệ mím môi cười.

Nói là trao đổi kinh nghiệm cũng chính là hoạt động giao lưu kết nghĩa, hội nghị chính thức ngày hôm sau mới bắt đầu, chúng tôi bèn đi đốt lửa trại, bơi thuyền. Đang chơi vui vẻ, tôi đột nhiên trông thấy ở phía đối diện hồ chiếc BMW của Nhiễm Định đang chạy men theo con đường trong rừng về phía nhà chính của khách sạn Đông Hồ. Đến cửa, hai người phục vụ từ trong khách sạn đi ra, còn đem theo một chiếc xe lăn, sau đó, bọn họ đỡ một người đàn ông ra đặt ngồi lên chiếc xe lăn đó, còn Nhiễm Định thì lái ô tô đi.

Tôi nghĩ người đàn ông đó là Tôn Hạo.

Tuyên Nhụy cũng chú ý đến xe của Nhiễm Định, hỏi “Kỳ lạ, cô ta lại làm tài xế cho người khác?”

Tôi hạ giọng kể qua về quan hệ giữa Nhiễm Định và Tôn Hạo, Tuyên Nhụy nói: “Chính là người bị đánh đó à?”

Tôi nói: “Đúng”.

Tôn Hạo được chủ tịch Hiệp hội phóng viên tận tay đẩy xe lên sân khấu, cảm giác bị gãy xương thể nào tôi không hiểu lắm, áng chừng là không chịu nổi.

Mặt anh ta vẫn giống hồi ở Nam Kinh, rất thản nhiên, không biểu cảm gì.

Tôi cho rằng người đàn ông giả dối này chắc chắn sẽ nói năng rất hùng hồn, ai ngờ anh ta bình tĩnh lấy ra một tờ giấy, cũng không nhìn bên dưới, như tự nói với mình: “Trong thời gian ba tháng gần đây, sự phản ứng nhanh chóng của cơ quan truyền thông Lục Thành được các cơ quan ở những thành phố khác trong cả nước học tập theo, tôi ước tính sơ qua những bản tin có ảnh hưởng lớn lao, ví dụ như “Ba chiếc xe vận chuyển nhiên liệu hóa chất bị lật rơi xuống núi”, ví dụ như “Thành tích nổi bật của chiến sỹ biên phòng trong việc tấn công tội phạm trộm tàu buôn lậu”, ví dụ như...” Giọng nói của anh ta chậm rãi, nhả từ rất rõ ràng, nhưng từ đầu đến cuối trong năm phút phát biểu, anh ta không hề nhắc đến bất kỳ tình trạng nào của mình.

Lúc anh ta phát biểu, Thang Ninh nói nhỏ: “Anh ấy đến báo được hơn nửa năm, mấy tin tức lớn và sâu sắc đều do anh ấy khai thác được, như loạt bài: Những nguy cơ của nhà trọ, Hoàn cảnh người lao động nông thôn ra thành thị, Phòng công vụ của Chính Phủ công khai hóa, Nhà máy nhỏ gây ô nhiễm, Miến có độc, còn cả bài Buôn lậu rác Phương Tây lần trước nữa”.

Tuyên Nhụy tỏ ra rất hứng thú, hỏi: “Sao anh ta lại nghĩ ra được để mà chú ý đến nhà trọ và lao động tỉnh ngoài nhỉ? Do Tổng biên tập của các anh bố trí à?”

Thang Ninh vui mừng vì cuối cùng Tuyên Nhụy đã chủ động nói chuyện, cười ha ha: “Không phải, không phải, đều là những đầu mối do anh ấy tự tìm ra, từ khi anh ấy đến, Tổng Biên tập của bọn anh vừa mừng vừa lo”.

Tuyên Nhụy hỏi: “Vui mừng thì tôi biết, còn lo thì lo gì?”

Thang Ninh nói: “Đây là lần thứ ba anh ấy bị đánh trong vòng năm năm nay, Tổng Biên tập nói đùa, e rằng cứ thế nào sẽ không có công ty bảo hiểm nào dám bán bảo hiểm cho anh ấy nữa”.

Tuyên Nhụy nói: “VẬY À”.

Thang Ninh nói: “Ngày thường anh ấy ít lời, nhưng viết bản thảo rất nhanh, ngòi bút vô cùng sắc bén”.

Tôi lại rất phản cảm với người này, nói: “Lấy lòng mọi người, mua danh thôi”.

14. Chương 08 Phần 2

Thang Ninh bình thường vẫn hòa theo, lúc này hơi nổi cáu, nhìn tôi: “Quách Doanh, cô nói lời phải có trách nhiệm, nếu anh ấy liên cả mạng sống thể này mà cũng coi là mua danh, vậy thì tôi đề nghị tặng cho anh ấy giải thưởng mua danh lớn”. Nói xong, đứng dậy đi ra.

Tuyên Nhụy cười tí mắt nhìn Tôn Hạo từ từ đẩy xe lăn đi xuống trong tiếng vỗ tay, nói: “Rất hay”.

Tối hôm đó Thang Ninh gọi điện hẹn chúng tôi đi đánh tennis, Tuyên Nhụy lấy cớ sức khỏe không tốt để từ chối không đi. Tôi hỏi Tuyên Nhụy: “Thời gian trước chẳng phải là phối hợp rất tốt rồi ư? Coi như là không định yêu anh ta, bạn bè qua lại một chút thì có hề gì”.

Tuyên Nhụy cẩn thận sơn móng tay: “Đã không thể cho thì sao lại phải để anh ta hy vọng?”

Tôi nói: “Vậy anh ta có chỗ nào không tốt?”

Tuyên Nhụy nói: “Không phải có chỗ nào không tốt mà là bọn tớ không hợp. Không thể vì anh ta không có điểm nào không tốt mà tớ phải thế này thế nọ với anh ta. Hơn nữa, bố anh ta là cục trưởng Liêu, tớ chỉ muốn mượn oai bóng vía của người khác chứ không mượn ảnh hưởng thật sự, tớ không thể làm trái nguyên tắc của mình”.

Tôi nói: “Cậu đừng có mà hơi tí là nhắc đến nguyên tắc của cậu, mình cảm thấy cậu làm yêu tinh giống như chẳng có nguyên tắc cố định gì”.

Tuyên Nhụy nói: “Quách Doanh, quả là cậu còn lâu mới đến ngày làm yêu tinh, từ trước đến nay, yêu tinh luôn có nguyên tắc cố định, chẳng qua là khi cậu không đụng chạm đến nó thì không cần phải nhắc đến mà thôi”.

Tuyên Nhụy nói đúng, yêu tinh chân chính không phải là những đứa con gái phong trần cố ý khoe sắc đẹp đó, yêu tinh chân chính đều là những người ưu tú, điều có nguyên tắc bất di bất dịch của mình.

Đối với Tuyên Nhụy mà nói, lý tưởng của yêu tinh chính là tạo ra một hồi ức suốt đời khó quên hoặc là romantic hoặc là mê loạn điên cuồng ối người đàn ông mình yêu thích, đạo đức của yêu tinh chính là không miễn cưỡng người khác cũng không miễn cưỡng bản thân, không tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào đã từng thuộc về một thực nữ, một yêu tinh hoặc một tiên nữ, nguyên tắc của yêu tinh chính là không vì bất cứ một người đàn ông nào mà thay đổi nguyên tắc của mình.

“Thứ gì cũng có đồ giả”, Tuyên Nhụy đã từng nhận xét một cách dửng dưng: “Yêu tinh cũng vậy. Rất nhiều người đàn ông cho rằng mình có thể chinh phục được một yêu tinh, thường vì thế mà lấy làm sung sướng, nhưng đáng tiếc là phần lớn yêu tinh bị chinh phục là hàng rơm, đừng nói là yêu tinh, ngay cả nhân tình cũng không được”.

“Tuy vậy”, Tuyên Nhụy lại cười hì hì, “Những cô gái ngụy trang thành thiên sứ càng nhiều hơn, vì tiêu chuẩn của thiên sứ khá giản đơn, mà ngụy trang thành thiên sứ, lại dễ hơn ngụy trang thành yêu tinh”.

Về điểm này, chúng tôi lại không thông cảm với bọn đàn ông tự mình là đúng. Vốn dĩ trong cuộc chiến hoa hồng của tình yêu hoặc là tình dục, có hình là ẩn giấu lừa mờ trong tình cảm dịu dàng, tự bọn họ không phát giác ra, bị bắn một mũi tên kín đáo, thứ này không thuộc về tai nạn tự nhiên mà chỉ có thể trách bọn họ không cẩn thận, nhãn lực không đủ, hết thuốc chữa thôi.

Một lúc sau, Thang Ninh đến gõ cửa, tôi mở ra, trong tay anh ta xách một túi mật và một túi mơ.

Đối với những viên đạn bọc đường, Tuyên Nhụy luôn ăn mất phần đường còn viên đạn thì vứt bỏ, vậy nên không từ chối những thứ quả cô ta vốn không ghét do một người đàn ông bản thân cô ta cũng không ghét mang tới.

Tôi kiếm cớ nói muốn tìm Khả Tuệ, đi khỏi đó.

Tuyên Nhụy tựa nghiêng người vào gối, không nói gì, mắt cũng không nhìn Thang Ninh.

Sợ rằng Tuyên Nhụy sẽ hoàn toàn đánh bài ngựa với anh ta, tôi nghĩ. Sau một hồi thương tiếc, vì Thang Ninh cũng vì Tuyên Nhụy, tôi thậm chí bắt đầu hối hận đã nói cho Tuyên Nhụy về thân thể của Thang Ninh, nếu không phải là thế này, nói không chừng Thang Ninh vẫn còn thực sự là có cơ hội.

Tôi không hiểu vì sao Tuyên Nhụy lại kháng cự lại người có gia thế tốt như vậy, đó là một sự kháng cự từ trong đáy lòng.

Khả Tuệ thích nước. Quả nhiên tôi vừa ra khỏi cửa là thấy nó ngồi chờ ra bên bờ hồ chênh chếch tòa nhà chính.

Tôi và nó chưa nói được vài câu thì bỗng nhiên nghe thấy trên tầng có người gọi mình. Tôi ngẩng đầu, trông thấy Tôn Hạo đang ngồi ở cửa sổ tầng ba nhìn xuống.

Khả Tuệ rất hưng phấn khi thấy tôi quen Tôn Hạo, thế là cùng tôi lên phòng anh ta. Tôi và Tuyên Nhụy thường xuyên ở chung phòng, còn Tôn Hạo và Thang Ninh ở cùng lại là do lãnh đạo sắp xếp, Tôn Hạo tỏ vẻ bất lực về việc này: “Có thể tự chăm sóc mình, sao lại phải làm phiền người khác”.

Tôn Hạo nói: “Tôi xem trong danh sách dự hội nghị thấy có tên cô”.

Rõ ràng Khả Tuệ thích xem báo hơn tôi, nó rất quen thuộc với mấy bài viết lớn của Tôn Hạo, trong lời nói đầy vẻ sùng bái.

Tôn Hạo lại không nói nhiều, chỉ cười thôi.

Sự khinh ghét của tôi với anh ta đã giảm đi một chút nhờ những lời nói của Thang Ninh, nhưng trong đáy lòng vẫn nghĩ rằng anh ta chẳng qua chỉ là một kẻ giỏi ngụy trang.

Tôn Hạo nói: “Đến Lục Thành nửa năm rồi, Nhiệm Định và tôi đều rất bận nên không liên lạc với cô”.

Khả Tuệ tròn mắt ngạc nhiên: “Nhiệm Định ở kênh văn nghệ á? Chị ấy là...”

Tôn Hạo bình tĩnh nói: “Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi”.

Đột nhiên tôi nghĩ đến Thiên Hồng. Nếu nhắc đến Nhiệm Định, Thiên Hồng sẽ nói thế nào? Bạn gái? Vừa nghĩ đến Thiên Hồng, giọng nói của tôi với Tôn Hạo lại nhạt nhẽo và lạnh lùng hơn một chút, Tôn Hạo cũng không nói nhiều, ngồi chưa được bao lâu tôi liền vội vã cáo từ.

Trong buổi hội nghị ngày hôm sau đã bình chọn ra những phóng viên ưu tú năm 2003 của lĩnh vực truyền thông ở Lục Thành, Tôn Hạo xếp hàng đầu còn Tuyên Nhụy đứng thứ tư. Khi trao thưởng, cục trưởng Liêu đứng cạnh Tuyên Nhụy, cười nói không ngừng, Tuyên Nhụy cười mà như không cười, để ý mà như không để ý.

Khi ngồi xuống cạnh tôi, Tuyên Nhụy nói nhỏ: “Tớ phải xin nghỉ vài ngày để đi đâu đó”.

Tôi hỏi: “Sao thế?”

Tuyên Nhụy đáp: “Ông và mẹ Thang Ninh ngày mai từ Nam Kinh đến, gia đình họ muốn mời tớ ăn cơm”.

Tôi nói: “Tốt quá, thằng bé Thang Ninh này được đấy, nghiêm túc đấy, cậu có thể bái đường nhập phòng rồi”.

Tuyên Nhụy nói: “Lão đây còn chưa muốn kết thúc cuộc sống của yêu tinh”. Ăn xong bữa trưa, hội thảo về các tác phẩm tin tức ưu tú vào buổi chiều Tuyên Nhụy cũng chẳng tham gia, cao chạy xa bay. Cô ta nói đi Nam Kinh mấy ngày, trông mặt gian manh: “Hi hi, đến Lục Thành thăm tra lão hử? Lão đây đến Nam Kinh đợi mấy người nhé!”.

Tôi cười: “Ông anh ta là tư lệnh, đến lúc đó sẽ tổ chức truy bắt ở toàn thành”.

Tuyên Nhụy cũng cười: “Hi hi, cậu tưởng là ngự lâm quân bắt thích khách à? Xem phim Hồng Kông, Đài Loan nhiều quá phải không? Thảo nào Bộ phát thanh truyền hình bắt đầu nghiêm khắc kiểm tra rồi, đến cả bộ não của người trong ngành cũng suy thoái, không kiểm tra không được”.

Tứ Bình nói chị ta không giải quyết được chuyện xin nghỉ phép, Tuyên Nhụy bèn trực tiếp gọi điện cho giám đốc Lâm, nói chị họ cô ta vừa quyết định kết hôn, không đi không được. Giám đốc Lâm biết thừa cô ta nói dối, nhưng nghĩ đến giải thưởng gần đây, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, thêm vào đó cô ta lại đem thể diện về cho Đài, nên hững hờ cho cô ta nghỉ bảy ngày.

Tôi nghĩ, nếu giám đốc Lâm biết chuyện nhà Thang Ninh, e rằng sống chết cũng không cho Tuyên Nhụy nghỉ.

Thang Ninh biết Tuyên Nhụy chạy trốn, lập tức bộc lộ quyết tâm: “Trốn được hòa thượng không trốn được chùa”.

Tôi uống một ngụm hồng trà lạnh: “Thang Ninh, cậu định làm gì?”

Thang Ninh nhìn tôi cực kỳ thành khẩn: “Quách Doanh, cô biết địa chỉ nhà bố mẹ Tuyên Nhụy không?”

Tôi không có sở trường nói dối, thế là bắt đầu lắp bắp: “Biết... cậu định làm... làm gì?”

Thang Ninh thở phào một cái, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Đưa ông và bố mẹ tôi đến thăm”. Rồi bổ sung thêm: “Tục ngữ nói, ăn trộm không về tay không”.

Tôi ngất xỉu.

Buổi tối lúc vào phòng tôi, Khả Tuệ nói: “Từ nhỏ đến lớn Thang Ninh muốn làm việc gì đều làm được cả”.

Khả Tuệ hỏi tôi: “Vì sao chị Tuyên Nhụy không muốn thăng cấp làm tiên nữ chứ?”

Khả Tuệ nói: “Con người Thang Ninh khá tốt mà”.

Khả Tuệ hỏi tôi: “Chị Tuyên Nhụy yêu người khác rồi à?”

Khả Tuệ nói: “Về phương diện tình cảm Thang Ninh rất nghiêm túc, giống như cục trưởng Liêu vậy”.

Khả Tuệ hỏi tôi: “Có phải chị Tuyên Nhụy không thể quên được chuyện gì đó trong quá khứ không?”

Tôi nói: “Khả Tuệ, em nói nhiều quá”.

Khả Tuệ ngụy biện bằng cách học được Tuyên Nhụy: “Chính là ăn lương của người chủ trì mà”.

Khi đi Tuyên Nhụy rất vui vẻ, từ ngăn kéo tủ đầu giường rơi ra một quyển sổ nhỏ màu cà phê dùng khi phỏng vấn của cô ta, là do Đài phát.

Khả Tuệ cầm lấy giở ra xem, nói: “Thói quen của chị Tuyên Nhụy thật là tốt, tư liệu tài liệu của đối tượng phỏng vấn đều ghi lại, thảo nào, thảo nào góc nhìn của chị ấy luôn độc đáo như vậy”.

Tôi cầm lấy xem qua. Thực ra tôi biết thói quen này của cô ta, nhưng không biết vì sao vẫn muốn xem. Vừa xem đã thấy ngay vấn đề. Tôi làm biên tập, bài vở của phóng viên trước khi phát tôi đều phải xem, có thể nói tất cả các bài phỏng vấn của Tuyên Nhụy tôi đều nhớ hết, nhưng rõ ràng là tất cả tên và địa danh trên cuốn sổ này tôi chưa hề trông thấy – dù không phải tất cả mọi tư liệu tài liệu đều có thể dùng được, nhưng không phải tất cả mọi tư liệu tài liệu trên cuốn sổ này đều không dùng được, nói cách khác nhìn nét bút cũng rất cũ, mà không phải viết tất cả trong một lần, chứng tỏ đây không phải là nội dung phỏng vấn bỏ đi.

Trong đó có một từ rất đặc biệt, rõ ràng là địa danh – Quán Trà, tôi giở đi giở lại trông thấy mấy cái tên, có một cái tên được Tuyên Nhụy dùng bút gạch chân mấy đường rất đậm, có lẽ là tên con gái: Sở Hiểu Sa.

Tuyên Nhụy không phải là người con gái cất giấu những thứ này trong lòng, nhưng tất cả mọi thứ có trên cuốn sổ này tôi chưa từng nghe thấy cô ta nhắc đến. Vì sao? Lòng hiếu kỳ của tôi lại bùng lên, nhưng trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu thầy giáo dạy môn thiết kế thời đại học nhắc đi nhắc lại cho chúng tôi một lượng lớn công thức truyền bá: “Chỉ cần biết sử dụng thế nào, không cần biết tại sao”.

Lúc ấy Tuyên Nhụy buồn chán, ngồi trên xe khách cao tốc gọi điện về tán gẫu, tôi bảo cậu để quên một quyển sổ ở khách sạn rồi, phản ứng của cô ta rất bình thường, nói: “Nhớ đem về cho lão”. Sau đó bắt đầu nói cho tôi về kế hoạch ban đầu ở Nam Kinh, ví dụ như câu nhử một anh trai để giết thời gian. Tôi bèn dạy dỗ cô ta: “Gần đây tình hình Nam Kinh khá tốt, nhưng phải đề phòng các hoạt động捣乱, không chú ý mình lại phải đem tiền đến Nam Kinh mua cậu về”.

Tuyên Nhụy cười một cách phóng túng.

Lục Thành bước vào cuối xuân, không gian đượm hương vị khiến cho người ta lơ mơ buồn ngủ, tôi và Tuyên Nhụy ngồi trong quán cà phê “Danh Điểm” bên sông, cả hai cùng chờ đợi.

Quả nhiên cuối cùng Thang Ninh đến nhà Tuyên Nhụy, tuy vậy vẫn về tay không. Bố mẹ Tuyên Nhụy về quê ở Thanh Đảo thăm ông bà cô ta, đến khi Tuyên Nhụy về bọn họ cũng vẫn chưa về.

Tôi bảo số Thang Ninh không tốt, Tuyên Nhụy bảo Thang Ninh có số ăn may. Tôi nói: “Ý cậu nói chẳng phải cũng gần giống ý mình ư?” Tuyên Nhụy nói: “Ai bảo là gần giống? Nói số không tốt người ta hình dung ra người tốt, mang về thông cảm đồng tình, nói có số ăn may là nói với người xấu, kẻ gian thôi”. Tôi nói: “Câu này của cậu không đúng, có số ăn may còn có khả năng là câu cười trên nỗi đau người khác”.

Thế là Tuyên Nhụy đã cắn vào một cái điểm tốt của Thang Ninh mà tôi chỉ ra.

Gần đây những chương trình lớn nhỏ ở Lục Thành rất nhiều, trong đó có câu lạc bộ xe tư du hành về Tây Tạng, một đoàn rầm rập hơn 30 chiếc đi thẳng hàng nghe nói mang theo sổ sách vở và đồ dùng học tập có giá trị lên tới hàng ngàn tệ để giúp đỡ trẻ em nghèo thất học, tiện thể tuyên truyền bảo vệ môi trường.

Tuyên Nhụy từ chối nhiệm vụ của Tứ Bình giao, nói thẳng thừng: “Tiền đi đường tốn kém như vậy, hơn nữa, lái xe đi mà là bảo vệ môi trường? Có tư cách không?”

Vì từ chối cuộc phỏng vấn này, Tuyên Nhụy mới có thể ngồi trong quán cà phê cực kỳ không có phẩm vị này mà ngủ gật. Tuyên Nhụy than thở: “Quách Doanh, cậu cảm thấy liệu có buồn chán hay không?” Tôi cải chính lại lỗi sai về ngữ pháp của cô ta: “Cậu muốn nói là “liệu cậu có cảm thấy buồn chán hay không” hả?” Tuyên Nhụy bắt chước giọng điệu bút sấp Tiểu Tân[20]: “Cũng có thể nói như vậy đấy”.

[20] Tên một nhân vật hoạt hình.

Tôi đã kích cô ta: “Không, mình cảm thấy cuộc sống cực kỳ phong phú”.

Tuyên Nhụy uể oải chán chường: “Vây lâu đây liệu có nên nghỉ ngơi một chút?”

Tôi bị đánh trả: “Không thể chứ? Hình như cậu vừa nghỉ phép đi Nam Kinh mới về mà”.

Tuyên Nhụy nhắc cốc thủy tinh đựng nước chanh lên nhìn: “Quách Doanh, cậu có nghĩ là rốt cuộc bọn mình đang làm gì không?”

Tôi mù tịt: “Chúng ta? Ở quán cà phê”.

Tuyên Nhụy nói: “Tin tức, thứ mà chúng ta đang làm thực sự là tin tức à?”

Tôi không hiểu cô ta nói gì, cô ta nhào người ra bàn tiếp tục nhìn chiếc cốc, tiếp tục uể oải chán chường. Con người này không giống Tuyên Nhụy trong ấn tượng của tôi, tôi không biết phải làm gì.

15. Chương 09

Chương 9:

Tứ Bình nói trong buổi sinh hoạt nghiệp vụ buổi chiều có mời đến một chuyên gia phụ đạo ọi người về khẩu ngữ trong phát thanh tin tức, dặn dò mọi người phải đến dự đúng giờ, không cho phép nghỉ. Chị ta đặc biệt cầm tập tài liệu gõ cốc cốc vào tấm vách ngăn trên bàn làm việc của Tuyên Nhụy: “Tuyên Nhụy, cô cũng vậy”.

Tuyên Nhụy không thèm để ý “ừm” một tiếng, lục tung tư liệu, cặp giấy, tạp chí lên không biết đang tìm thứ gì.

Khả Tuệ nhận được điện thoại thông báo của Tiểu Xuân, cũng tắt tả chạy về Đài, khuôn mặt xinh xắn được trang điểm tinh tế, đặt xắc xuống và cởi giày cao gót, giọng ấm ức: “Sao bây giờ chủ nhiệm lại quen họp vào ngày không họp thế? Không có chút quy luật nào, hại em chạy tới chạy lui, mệt chết đi được”.

Tiểu Xuân nói: “Khả Tuệ, gần đây hình như em càng ngày càng đẹp ấy”.

Bộ dạng Khả Tuệ muốn cười lại thôi, lấy bông tẩy trang ra lau mặt. Tề Phi nói: “Khả Tuệ, đừng tẩy trang mà, vẻ đẹp tươi thể này đâu chỉ cho người trên phố ngắm nhìn, mấy phóng viên già đạo mạo đến họp chắc cũng phải lấy kính nhìn em”. Tay Khả Tuệ không dừng lại, trên môi nở nụ cười.

Tôi cảm thấy từ khi Tuyên Nhụy không tiếc công sức truyền thụ cho Khả Tuệ những điều tâm đắc của mình đến nay, con yêu tinh nhỏ này ngày càng xinh đẹp đến mê mẩn lòng người nhưng nói thật tôi luôn cảm thấy yêu khí mà nó không che giấu nổi, khi nhìn thẳng tôi là bộc lộ ngay thân phận yêu tinh. Dù thể này không có gì không tốt – vì Tuyên Nhụy cũng là loại người không cần nhìn thẳng cũng có thể bị người khác phát hiện ra nội tâm đó. Đương nhiên, tôi cảm thấy đây là vì Tuyên Nhụy không giỏi che giấu thứ gì. Còn Khả Tuệ, hơi rõ quá và cũng hơi rêu rao quá, dường như nó đang bộc lộ một cách trần trụi ra dục vọng của mình: Tôi chính là yêu tinh.

Tuyên Nhụy vẫn lơ đãng, từ khi đoạt giải quay về, sự lơ đãng của cô ta luôn hiện lên trên mặt, không kể cho chúng tôi nghe câu chuyện Thành Đô, cũng không nói những điều tâm đắc của cô ta, luôn mang tâm sự gì nên lòng dạ để tận đâu đâu đó.

Chuyên gia đến từ Thủy Thành quả rất xứng đáng với danh hiệu chuyên gia của ông ta, cúi đầu nhìn sổ, ngẩng đầu nhìn chúng tôi, không biết trước mặt có bao nhiêu không khí mà nói một hơi dài như vậy. Chưa đến một tiếng là chúng tôi đều bắt đầu đỡ người, ngẩn người, buồn ngủ.

Hy vọng chúng tôi đều ký thác trên Tuyên Nhụy, trước đây nếu gặp phải tình huống thế này, đều là Tuyên Nhụy cắt ngang lời hoặc thừa cơ phá rối, nếu không phải là làm cho cả hội trường cười vỡ bụng thì là đề nghị giải tán sớm. Tôi quay đầu nhìn Tuyên Nhụy, lại thấy cô ta ngồi trong một góc, trong tay cầm sổ phỏng vấn, ghi chép cặm cụi, thỉnh thoảng ngừng đầu nhìn chuyên gia, mắt sáng long lanh, vẻ lơ đãng trước khi dự họp đã không còn dấu vết.

Chịu đựng bốn tiếng cho tới lúc ăn cơm tối, Tứ Bình chiếu theo lệ tổ chức ăn tại nhà bếp của Đài.

Tuyên Nhụy ăn qua loa một ít rồi đi, khi chúng tôi ra đến thang máy thì bị Tứ Bình gọi lại, nhìn lướt chúng tôi một lượt rồi nói với Tuyên Nhụy: “Buổi tối cô ở lại Đài một chút, giám đốc Lâm có chuyện muốn nói với cô”.

Tuyên Nhụy hỏi Tứ Bình có chuyện gì, trên mặt Tứ Bình hiện ra nụ cười không rõ hàm ý gì, nhưng rõ ràng đó là nụ cười phát ra từ nội tâm, rất chân thành. Tôi đoán chừng là chuyện tốt, tuy nhiên căn cứ vào cá tính của Tứ Bình, nếu là chuyện tốt thì phải trống dong cờ mở mà nói ngay ra mới phải, chị ta giấu giếm thế này là có ý gì? Chắc không phải là Thang Ninh nhờ cục trưởng Liêu dùng áp lực ép xuống giám đốc Lâm chứ?

Tôi định đi trước, Tuyên Nhụy không cho, nói tối nay muốn đi hát cùng tôi. Tôi bèn về phòng làm việc đợi.

Tôi sắp xếp kế hoạch ngày mai, vạch ra một bản thảo, khi đang nghĩ xem lúc nào có thể đến thẩm mỹ viện dưỡng da mặt thì nhận được tin nhắn trong điện thoại. Tôi mở ra, là tin nhắn của Lang Trung, một câu rất êm ái: “Để con, nhớ tôi không?”

Có khả năng là vì ở cùng một người thẳng thắn như Tuyên Nhụy đã lâu nên tôi rất ghét kiểu mập mờ thế này, tôi dứt khoát gọi lại, nhưng bên đó chuông reo hồi lâu mà không có người nghe máy. Tôi hơi sốt ruột, nếu bảo rằng đối với Thạch Duệ trước sau tôi vẫn có tình cảm thương nhớ không quên, thậm chí là tình yêu, vậy thì với Lang Trung, chẳng qua chỉ là một chút cảm giác rất nhẹ mà thôi, tôi không muốn một người mà mình chỉ có một chút cảm giác rất nhẹ quấy rầy quá nhiều đến cuộc sống của mình.

Về điểm này Tuyên Nhụy nói rất thẳng thắn và rất đúng: Trong mỗi khoảng thời gian, ngoài nhân vật nam chính ra, tốt nhất người con gái đừng để mình có quá nhiều khúc rẽ, hao công tổn sức, không được kết quả tốt gì.

Khoảng 15 phút sau, Lang Trung gọi đến, giọng cười cười: “Để con, cậu gọi cho tôi à?”

Cơn giận bốc lên, tôi phải khó khăn lắm mới kìm được: “Cậu đừng tùy tiện quấy rầy cuộc sống của tôi, từ nay trở đi cũng đừng liên lạc với tôi, gửi tin, gọi điện, tất cả đều không, tin nhắn vứt đi như vừa rồi đừng có mà gửi đến nữa”. Tắt máy xong, tôi gác chân lên bàn, tim đập dồn, một sự hoảng loạn giải thoát.

Tuyên Nhụy nhẹ nhàng lướt vào, đứng trước tôi, mặt không biểu cảm: “Đi hát thôi, đến quán “Tân Thái Hồng” nhé”.

Cô ta lái chiếc xe do Đài phân phối ỉnh ra, ngày thường trừ lúc đi phỏng vấn, cô ta không hề động đến các thiết bị và xe của Đài. Dễ dàng nhìn thấy tâm tình của cô ta đang rất tốt.

Lúc chờ đèn đỏ ở ngã tư phía trước quán “Tân Thái Hồng”, Tuyên Nhụy nói: “Quách Doanh, tuần sau lão đây bắt đầu làm một chương trình rồi”.

Thực ra Tuyên Nhụy không có giấy chứng nhận hành nghề chủ trì phát thanh, không có chứng chỉ trình độ tiếng phổ thông. Đối với việc cô ta từ phóng viên đổi thành chủ trì, một phóng viên lâu năm hơn cô ta nhiều có ý kiến, Tứ Bình nói: “Tuyên Nhụy được đề bạt đặc cách”.

Lúc này việc Thang Ninh theo đuổi Tuyên Nhụy đã trở thành việc mà ai ai cũng biết, rất nhiều người bàn tán cho rằng nhất định việc Tuyên Nhụy được đề bạt chắc chắn có liên quan đến ảnh hưởng ngầm của cục trưởng Liêu. Cái gọi là đặc cách đối với nhiều người chẳng khác nhau là mấy so với việc từ không hợp lệ biến thành hợp lệ.

Tuyên Nhụy không coi việc đó ra gì: “Lão đây dựa vào bản lĩnh, có thể chia những kẻ lăm mòm đó thành hai loại, một loại có trình độ không cao bằng lão, loại kia trình độ thấp hơn lão”.

Sự huênh hoang và ngạo nghễ của Tuyên Nhụy luôn luôn bộc lộ một cách hoàn toàn tinh tế sâu sắc.

Từ góc độ người biên tập, tôi cảm thấy đã mất đi một phóng viên ưu tú và có đầu óc như Tuyên Nhụy, đối với Đài phát thanh Lục Thành mà nói thì là một tổn thất, nhưng từ góc độ bạn bè, tôi rất mừng vì thấy Tuyên Nhụy có thời gian thuộc về bản thân mình nhiều hơn.

Trong hội nghị thường kỳ ngày hôm sau, giám đốc Lâm đến chủ trì, tuyên bố phân cho Tuyên Nhụy chương trình nói chuyện lúc 10 giờ tối, tháng đầu tiên sẽ do Tề Phi làm cùng, chương trình này được một công ty may mặc nổi tiếng toàn quốc ở Lục Thành tài trợ chính, cho nên có một cái tên rất ý nghĩa, gọi là XXX tâm tình đêm nay.

Tuyên Nhụy hỉ mũi giấu cợt cái tên này, nếu không phải vì ước mơ được ngồi trước mi à nói thỏa thuê, thì tôi đoán chừng nếu giám đốc Lâm có khai trừ thì cô ta cũng không chịu làm.

Tề Phi bảo Tuyên Nhụy bày tiệc bá tử thần, Tuyên Nhụy nói: “Lão đây đưa ra những quan điểm vô cùng hay của mình cho “em bé” của người nghe, không lấy tiền thù lao đã giữ thể diện rồi đấy”.

Chuyên đề đầu tiên bọn họ chuẩn bị đích xác là một chuyên đề mà Tuyên Nhụy có thể tùy ý tung hoành: Binh pháp tình yêu.

Tôi nói với Tuyên Nhụy: “Đừng có mà nói khiếp quá khiến mọi người sợ hãi, phải chú ý đến sự tín nhiệm của lãnh đạo đối với cậu”.

Tuyên Nhụy nói đã khôi phục lại vẻ hoạt bát như lúc trước: “Quách Doanh, cô không làm yêu tinh, muốn làm mẹ yêu tinh chắc?”

Mặt Khả Tuệ dầy vẻ sùng bái: “Chị Tuyên Nhụy, lý thuyết yêu tinh của chị có thể phát huy rộng rãi rồi, không biết sẽ có bao nhiêu chị em từ đây được thay da đổi thịt, trở thành một con người mới nữa”.

Tề Phi cười hi hi: “Nếu làm không ra gì lại khiến người ta đi nhầm đường khác đến nỗi không tự biết mình nữa, từ đó thì...” Anh ta đổi sang giọng kịch, làm bộ dạng bị thương lúc Lâm Đại Ngọc chôn hoa: “Hoa tàn người vắng ai mà biết ai”.

Tuyên Nhụy đá cho anh ta một cái “Cút đi”.

Tiểu Xuân bêu xấu: “Hi hi, hi hi, Tuyên Nhụy, nếu cô có thể nhanh chóng cho ra đời một loạt yêu tinh tài giỏi, không biết sẽ có bao nhiêu người đàn ông phải quì xuống mà lạy cô nữa.”

Tuyên Nhụy nâng cằm anh ta lên, liếm môi mình, ghé sát mặt lại: “Cái gì mà tài giỏi?”

Một người da mặt dày như Tiểu Xuân cũng phải lúng ba lúng búng, toát mồ hôi lạnh: “Dù thế nào cũng không phải giống thế này, cô thì không gọi là tài giỏi, cô khiến người đàn ông có cảm giác áp lực lớn quá, con gái mà bằng một phần năm của cô thì gọi là tài giỏi”.

Người Tuyên Nhụy cũng áp tới gần, hai tay đặt lên eo lưng Tiểu Xuân, tiếp tục phóng điện: “Thế à Tiểu Xuân, người đánh giá lão đây cao quá đấy”.

Tiểu Xuân kêu lên thảm thiết: “Bà nội ơi, muốn làm con mất mặt trước mọi người hả?” Nói xong co giò chạy, thoáng cái đã ra khỏi cửa.

Tôi chú ý thấy trong mắt Khả Tuệ lóe lên một điều gì đó, nửa như đồ kỵ nửa như dò xét, còn mang cả một sự tưởng tượng về tương lai.

Mấy người chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, vừa đến hành lang, Thang Ninh gọi điện đến chúc mừng Tuyên Nhụy, vừa vặn Tuyên Nhụy đứng trước cửa phòng làm việc của người phóng viên đã chất vấn về tư cách chủ

trì chương trình của Tuyên Nhụy, cô ta nhìn vào đó nói tướng lên: “Anh về nhà nói với bố, lão đây không muốn làm cho Đài phát thanh nữa, ngày mai đến Cục phát thanh làm”.

Trông thấy Tôn Hạo xuất hiện ở phòng làm việc của Tứ Bình, tôi rất ngạc nhiên, không kịp được phải chào anh ta một tiếng”.

Tứ Bình rất hào hứng, “Quách Doanh, cô quen phóng viên Tôn Hạo hả?” Tôi nói: “Anh ấy là chồng chưa cưới một người bạn thân của em”.

Tôn Hạo cải chính lại “là chồng”.

Tôi lại ngạc nhiên lần nữa: “Hai người cưới rồi à? Sao từ trước đến giờ không thấy Nhiệm Định nói với tôi?”

Tứ Bình càng hào hứng hơn: “Nhiệm Định? Nhiệm Định ở kênh văn nghệ hả?” Chị ta nhìn Tôn Hạo từ trên xuống dưới, nói một cách rất thật lòng: “Hai người đều rất có con mắt nhìn”.

Tôn Hạo đến Đài phát thanh để thử nghiệm cuộc sống. Thời gian trước tập đoàn nghiệp báo và tập đoàn phát thanh phối hợp làm một chương trình phóng viên đi cơ sở rất được người dân thành phố hoan nghênh, sau khi chương trình kết thúc, báo Tin chiều nhân cơ hội đưa ra một chương trình nối tiếp là phóng viên vào cơ quan. Chương trình này chính là bóc dỡ tấm mạng che mặt thần bí của một vài cơ quan mà người dân thành phố bình thường rất khó tiếp cận. Cơ quan truyền thông là điểm đến đầu tiên.

Kỳ thực mà nói, mỗi một ngành nghề đều có chỗ không để cho người khác biết và khiến người ta hiếu kỳ. Lúc ăn trưa, Tuyên Nhụy kéo tôi ngồi vào bên cạnh Tôn Hạo, nói sự chú ý của mọi người đối với các em tiếp viên cắt tóc gội đầu nói không chừng còn lớn hơn nhiều sự chú ý và hiếu kỳ đối với những nghề nghiệp khác”.

Mặt Tôn Hạo không biến động, đẩy câu hỏi trở lại: “Như thế coi là cơ sở hay cơ quan?”

Tuyên Nhụy cười ha ha, quay người đến quầy lấy về bốn chai bia: “Lời nói thật thẳng thắn, lão đây rất thích”.

Bọn họ mỗi người uống cạn hai chai bia, tôi nhìn Tôn Hạo ngồi bên cạnh vẫn ít lời như vậy nhưng lại uống từng ngụm bia không chút đùn đẩy, hơi cảm thấy thích thú. Quen nhìn thấy những người miệng lưỡi dẻo quẹo và cảnh đưa đẩy chuốc rượu nhau, tôi rất thích cách bọn họ uống vui vẻ với nhau không vì bất kỳ mục đích gì.

Buổi chiều khi tôi đang biên tập một phần “Chuyện lạ đó đây” trong bản tin ngày hôm sau, Tôn Hạo đứng sau lưng tôi nhìn một lúc, đột nhiên thở dài một tiếng rồi đi.

Qua buổi trưa vừa rồi, tôi không còn ghét nói chuyện với anh ta nữa, đứng dậy bám vào tấm vách ngăn gọi anh ta: “Tôn Hạo, anh thở dài gì? Có chỗ nào không đúng?”

Tôn Hạo hỏi: “Quách Doanh, cô biên tập chương trình tin tức này bao lâu?”

Tôi nói: “Một tiếng, trừ quảng cáo, các đoạn mở đầu, kết thúc, đánh giá của phóng viên là 35 phút”.

Tôn Hạo nói: “Nguồn gốc những bản thảo của cô là gì?”

Tôi nói: “Tin tức trong ngoài nước trên mạng Tân Hoa sáng sớm mai, tin tức trong tỉnh do đài phát thanh Thủy Thành fax đến sáng sớm mai, còn cả tin tức của những thành phố khác trong tỉnh do Liên minh Đài phát thanh tôi cung cấp, còn tin tức của thành phố này là do báo Tin chiều cho đến các bản thảo do phóng viên trực ban của Đài chúng tôi tập hợp được nữa, thông thường trước 10 giờ đêm sẽ đến tay ban biên tập. Riêng tiết mục “Chuyện lạ đó đây” trong 3 phút này cũng có rất nhiều nguồn...”

Tôn Hạo rất nhẫn nại nghe tôi nói, để lại một câu rồi quay người đi: “Tất cả đều là những thứ vô thưởng vô phạt, nhưng không thể không có phải không?”

Tôi sững người, cảm thấy luận điệu của anh ta rất giống với lời than của Tuyên Nhụy đối với tin tức lần ngồi quán cà phê đó.

Hồi tôi mới bắt đầu làm tin tức cũng đã từng có cảm giác này, lúc ấy tôi không hiểu nổi, đưa mấy cái tin nhà này có cây mai nở hoa vào tháng 6, nhà kia có con chó đẻ 10 con rồi cuộc để làm gì. Tứ Bình đã từng giải thích: “Đây chính là công việc của cô”.

Câu nói của thầy giáo hồi đại học lại hiện lên: “Chỉ cần biết làm thế nào, không cần biết vì sao”.

Tôi ngồi xuống tự an ủi mình: “Lấy tiền lương của người ta phải làm việc cho người ta, thế đấy”.

Tuyên Nhụy đang bỏ toái ra bàn bên cạnh ngủ gật ngồi ngay ngắn dậy, nói: “Tay Tôn Hạo này được đấy”.

Tôi bảo cô ta: “Tôn Hạo và Nhiễm Dịch đã chính thức bãi đường thành thân, nhập động phòng rồi, đừng có nói mãi được đấy nữa”.

Tuyên Nhụy nhắc lại một lượt: “Anh ta và Nhiễm Dịch đã chính thức bãi đường thành thân, nhập động phòng? Nhiễm Dịch và anh ta? Cậu chắc không?”

Tôi nghĩ Tôn Hạo không thể nói lung tung về việc này, nên khẳng định lại một cách trịnh trọng.

Tuyên Nhụy “ừm” một tiếng rồi tiếp tục bỏ toái ra bàn, than thở một cách vô hại: “Một người đồng thời hủy hoại hai người đàn ông tốt, Nhiễm Dịch ơi, cô thật dã man”.

Tôi nghĩ: Còn gì nữa. Nhiễm Dịch, cậu làm gì cũng đừng quá ích kỷ, tốt hay không không biết, nhưng chung quy lại đã hủy hoại hai người đàn ông.

Tuyên Nhụy nói với vẻ lười nhác: “Không biết anh ta đi làm gì rồi, lão đây ohiw tò mò, đi theo xem tý”.

Tôn Hạo ở lại Đài phát thanh chưa đến bốn tiếng thì đã quay về, có thể nói, anh ta chén xong bữa trưa là mất tăm mất tích. Tuyên Nhụy tìm anh ta khắp nơi mà không thấy, sau đó gọi điện trực tiếp đến tòa soạn báo Tin chiều tìm Tôn Hạo mà vẫn không tìm được.

Tuyên Nhụy hậm hực nói với tôi: “Lão đoán chừng anh ta giáo huấn cô câu đó xong là biến ngay”.

Hôm sau tôi phá lệ lần đầu tiên chủ động mua một tờ báo Tin chiều, xem xem Tôn Hạo chỉ ở đây có một chút như vậy thì có thể viết được ra bài báo vô tích sự nào. Kết quả là gỡ từ trang một đến trang cuối cũng chẳng có gì, tôi lại xem cả phần quảng cáo, đương nhiên cũng không có manh mối gì.

Tuyên Nhụy xin được số di động của Tôn Hạo ở một người bạn làm bên báo Tin chiều, chẳng thèm kiểm có gì mà hỏi thẳng luôn: “Tôi là Tuyên Nhụy, anh đã viết bài báo thâm nhập vào cơ quan chưa?”

Tôn Hạo vẫn nói ít nhưng sắc gọn: “Không đáng viết”.

Tuyên Nhụy hỏi: “Vậy anh cảm thấy cái gì đáng viết?”

Tôn Hạo nói gì tôi không biết, chỉ nghe thấy Tuyên Nhụy kêu một tiếng rồi gập máy lại, sau đó nằm toái ra ghế salon trong phòng làm việc cười rữ rựi.

Tôi nói: “Tuyên Nhụy, cậu lai nghe được chuyện gì đáng cười à?”

Tuyên Nhụy gác cầm lên tay vịn salon, khuôn mặt cười như một đóa hoa: “hì hì, anh ta nói anh ta đang trên đường đến phố Kinh Giá ở khu Tây Giang”.

Tiểu Xuân bị Tứ Bình ép làm thêm ca, bỏ bài viết chúc mừng ngày tết thiếu nhi 1-6 sắp đến xuống, ngạc nhiên: “Bây giờ mới sắp đến nửa đêm rồi, ai còn hẹn vào giờ này kia chứ?”

Phố Kinh Giá là một nơi rất thú vị và đặc thù ở Lục Thành, mấy cái tên cửa hàng kín kín hở hở và công năng tác dụng che che đây đây, cảm thấy rất bình thường, ví dụ như “Tiệm gội đầu Tương muội”, “Phong tình Quý Châu”,... nhiều cửa hàng đã trải qua nhiều lần bị công kích mang tính hủy diệt nhưng vẫn có thể ngoan cường tiếp tục phát triển lớn mạnh hơn.

Lần này Tôn Hạo nói cho Tuyên Nhụy một cách quang minh chính đại rằng anh ta đang ở phố Kinh Giá, tiến hành cái gọi là điều tra ngầm thẳng thắn và không giấu giếm.

Tuyên Nhụy nói: “Không chừng lại thành mồi cho chó dữ, thiệt thân mà phải quay về. Dù Tôn Hạo dung mạo bình thường, nhưng rõ ràng là một đại kỳ tài trong giới thông tấn ở Lục Thành, hề không cẩn thận thì

sẽ mất đi tiết tháo trong sạch, lại còn khiến Nhiễm Dịch đại mỹ nhân bị cấm sừng, thật là khó liệu. Ai đưa lão đây đi thăm dò một chấp?”

Tiểu Xuân tò mò: “Tuyên Nhụy, anh ta có tiết tháo trong sạch hay không thì can gì đến cô?”

Tuyên Nhụy đáp lời: “Lão đây thấy người này vừa mắt, đã coi anh ta là huynh đệ rồi”.

Chúng tôi cũng không bận việc gì, ngoài Tiểu Xuân đang bị giữ ở cơ quan không được đi đâu, Vương Lâm không có tính tò mò, Khả Tuệ thần thần bí bí không thấy bóng dáng đâu ra thì tất cả đều phi đến con phố hơi có màu sắc truyền kỳ đó. Nói trắng ra chỉ có ba người Tuyên Nhụy, tôi và Tề Phi.

Phố Kinh Giá quả danh bất hư truyền. Vẫn chưa vào đêm mà đã rực rỡ sắc màu, ngựa xe tấp nập vào ra.

Đó là một con phố cụt. Càng đi vào trong càng nhiều sắc hương, càng vào trong càng thấy mùi danh lợi. Nói ra phố, nhưng không hẹp hơn đường Trung Sơn rộng nhất của Lục Thành là mấy, có truyền thuyết nói người đầu tiên đề xướng mở rộng con phố này là một má mị thần thông quảng đại và lối đời hồi thập niên 90 thế kỷ trước, bà ta kiếm được một món lớn ở Chu Hải và quay về quê hương là Lục Thành phát triển nghề nghiệp này, vừa có con mắt nhìn vừa có thủ đoạn, dứt lốt cho các ban ngành liên quan, đổi lại được mặt bằng nơi đây, kiếm đủ tiền inh thì để lại phúc cho người sau.

Từ đầu phố đến cuối phố, mặt cửa hàng càng đẹp thì xe đậu trước mặt cũng dần dần thành một triển lãm xe hơi nho nhỏ. Đương nhiên, thỉnh thoảng có vài em đứng trước cửa, từ trang điểm đậm đến bôi trát qua loa, từ suồng sã đến gượng gạo, từ vồ vập tạp chủng đến cao ngạo kiêu căng. Loại xe trên ba trăm ngàn tệ thông thường chỉ đỗ ở vị trí 200 mét cuối cùng của Huyền Lan Thủy Thành.

Chúng tôi đứng ở đầu phố nộp tiền vào cửa, đoán xem Tôn Hạo sẽ ở đoạn nào trong cái phố này.

Tề Phi và tôi đều cho rằng ở đoạn từ đầu phố đến vị trí đỗ hạng xe 150 ngàn tệ. Tuyên Nhụy nói ở đoạn 200 mét cuối cùng. Gọi điện, quả nhiên Tuyên Nhụy đoán đúng. Chỉ có điều, Tôn Hạo đi lần này bất lợi, gặp một tốp người ở trước cửa Huyền Lan Thủy Thành, trong đó có một tên lâu la lần trước đã bị bên bảo vệ trị an giữ lại vì đánh anh ta trong vụ điều tra hàng buôn lậu ở Cổ Lâu lần trước.

Lần này đám người đó không động thủ, nhưng thân phận Tôn Hạo đã bị bại lộ, bọn bảo vệ ở trước cửa Huyền Lan Thủy Thành tự nhiên biết anh ta không có thiện chí, thế là tùy cơ ứng biến, yêu cầu anh ta trình thẻ khách hàng một cách lịch sự, nói hôm nay chỉ dành cho thành viên câu lạc bộ.

Chúng tôi và Tôn Hạo cùng đến Á Khẩu ăn đêm, trên mặt Tôn Hạo không hề thấy vẻ ủ rũ gì, vẫn không biến đổi, cúi đầu ăn, không nhiều lời.

Tề Phi không quen Tôn Hạo, nhưng hai bên cũng đã nghe tiếng nhau, nên không coi là người ngoài, cạnh với Tôn Hạo mấy ly. Rượu vào đến bụng, Tề Phi bắt đầu công bố chương trình thời thượng của tháng này và xu thế lưu hành của tháng tới bằng chất giọng vô cùng hấp dẫn của mình.

Ở Tuyên Nhụy là sự kiêu ngạo hiếm thấy, thỉnh thoảng nâng cốc cách với Tôn Hạo, sau đó tự uống một mình, tôi và Tôn Hạo như hai kẻ câm, Tề Phi nói một lúc thì thấy chả thú vị gì, vừa hay một người bạn của anh ta dụ dỗ đi hát, nên đi trước.

Anh ta vừa đi chúng tôi đã giải tán ngay, Tuyên Nhụy đứng trước cửa oang oang chào tạm biệt Tôn Hạo, giống như bọn họ quen nhau đã nhiều năm vậy.

Tuyên Nhụy hỏi tôi có biết vì sao cô ta lại khẳng định Tôn Hạo đến Huyền Lan Thủy Thành không, tôi thành thật bảo tôi không biết, câu trả lời của Tuyên Nhụy đầy ý vị sâu xa: “Người ở đầu phố, đi hay ở đều không dễ dàng”.

Cuộc điều tra ngầm Huyền Lan Thủy Thành cuối cùng không thực hiện được, Tôn Hạo bị cơ quan điều đi tham gia một lớp học ở Thủy Thành, đến nửa tháng sau anh ta quay về thì phố Kinh Giá đã quét sạch tất cả những dấu hiệu bất lương, một số cửa hàng, cái cần đóng cửa thì đóng cửa, cái cần điều tra, nhưng không phải là do một phóng viên nhỏ có sức mạnh kinh khủng như vậy mà là do bí thư thành ủy mới đến dẹp sạch.

Tuyên Nhụy nói: “Đóng cửa cũng tốt, không anh ta lại ném thêm một trận đòn”.

Thoáng cái Tề Phi đã dẫn dắt Tuyên Nhụy làm được gần một tháng, đến gần cuối cùng anh ta không còn kiên nhẫn nữa, trong một buổi họp định kỳ, anh ta bảo Tứ Bình: “Chủ nhiệm, tạm được rồi còn gì? Nếu tiếp tục dẫn dắt, thì không phải Tuyên Nhụy bị dẫn dắt theo phong cách của tôi mà là tôi bị dẫn dắt theo phong cách của Tuyên Nhụy, người đi trước lại biến thành người đi sau, há chẳng phải là hủy hoại danh tiếng cả đời tôi sao?”

Câu này Tề Phi nói không hề phóng đại tẹo nào, tôi nghe cách quăng mấy chương trình, nhận thấy Tuyên Nhụy phát huy khả năng rất tốt trong lĩnh vực làm người chủ trì mà đối với cô ta còn tương đối lạ lẫm này, tư duy của Tuyên Nhụy vượt xa Tề Phi, thường là cô ta tung ra một vấn đề, Tề Phi còn chưa kịp tiếp nhận thì cô ta đã nói đến mặt sau rồi.

Chương trình phải hợp sức loại này rất cần có sự phối hợp nhuần nhuyễn, kỳ nhất là một người quăng vấn đề ra rồi đi trước hoặc một người tung vấn đề còn người kia cố ý không tiếp nhận, tai của thánh giả rất thánh, chỉ cần nghe một hai lần là thấy rõ trong chương trình này Tuyên Nhụy giữ vị trí chủ đạo, còn Tề Phi chỉ chạy theo sau.

Cho nên đối với một người chủ trì cũ như Tề Phi mà nói đây là một chuyện rất khó chấp nhận, nên việc anh ta không đồng ý tiếp tục làm cùng Tuyên Nhụy nữa cũng có lý do của nó.

Tục ngữ có câu “Súng bắn con chim bay đầu đàn”, phong cách chủ trì của Tuyên Nhụy không khác mấy so với phong cách của những người chủ trì khác trong đài, một vài thánh giả không bằng lòng mấy, có lần tôi đi xe buýt về nhà, vừa vặn chương trình của Tuyên Nhụy, tài xế lầu bầu “con điên này”, vừa chuyển kênh khác.

Tuy vậy còn có một bộ phận thánh giả thích thú, vì những lời nói thừa của Tuyên Nhụy cực kỳ ít, luôn đi thẳng vào vấn đề chứ không chần chừ, hơn nữa quan điểm của cô ta luôn sâu sắc, không thuyết giáo hay nghiêm trang đạo mạo, mình nghĩ gì thì nói nấy, nhanh chóng và lưu loát, giống như cho ớt vào món ăn khiến bạn toát mồ hôi nóng nhưng cứ xì xụp cho đã cơn nghiền.

Trong buổi họp nghiệp vụ, Tứ Bình đọc lên mấy bức thư phê bình liên quan đến Tuyên Nhụy, Tuyên Nhụy dựa vào góc tường nói: “Nếu ý kiến nào tôi cũng nghe thì tôi không còn là tôi nữa”.

Tứ Bình nói: “Vậy thì cô cũng không thể không nghe bất cứ ý kiến nào phải không? Phê bình nhiều thế này”.

Tuyên Nhụy cười hì hì: “Chủ nhiệm, chị phải lạc quan một chút, chị nghĩ như vậy, người không thích chị sẽ nói với chị, người thích chị chưa chắc đã nói với chị, đúng không? Bất kể là tốt hay xấu, khi một thứ mới được đưa ra vì không giống với cái trước nên dù là ai cũng sẽ cảm thấy hơi ngắc ngứ, khi nào quen rồi sẽ ổn ngay”.

Sau buổi họp, Tứ Bình đưa Tuyên Nhụy đến chỗ giám đốc Lâm ngồi lại rất lâu, vì tôi có bản thảo phải bàn với Nhất Phong bên báo Tin chiều nên không đợi cô ta, không biết cô ta thuyết phục giám đốc Lâm thế nào mà sau lần đó không có ai bình luận về phong cách chủ trì của cô ta nữa, Tề Phi cũng rút ra, để Tuyên Nhụy làm một mình.

Tuyên ngôn của Tuyên Nhụy trong chương trình cũng rất gần với cách đối xử nhân thế nhất quán của cô ta: “Bạn có thể thích tôi, có thể ghét tôi, nhưng chỉ cần nghe chương trình của tôi, bạn sẽ không thể bỏ qua tôi, bạn sẽ nhớ đến tôi”.

Sự thực cũng chính là như vậy.

16. Chương 10

Chương 10:

Hôm qua đưa Tuyên Nhụy đến quán rượu suốt cả đêm, tôi ăn xong bữa trưa là lên phòng nghỉ cá nhân trên lầu mong ngủ bù, và cũng để chăm cho cái mặt của mình một chút nên tôi đã đắp lên mặt đầy những miếng dưa leo mà tôi đã xin được dưới nhà bếp.

Ngủ chưa được mười phút, chuông điện thoại reo, trông số có vẻ quen, nghĩ một lúc, tôi thấy bực mình: lại là Lang Trung.

Lần trước, sau khi tôi thỏa sức chửi mắng anh ta, trong lòng thấy thật sung sướng, có vẻ như thuận lợi để duy trì cái phần tình cảm không thể nhiều hơn được nữa giữa tôi và Thạch Duệ, nhưng sau khi tôi mắng anh ta sẽ gọi điện tới. Thế nên tôi ần nút nghe, định bụng lại sẽ tiếp tục cái gọi là tình cảm vốn xưa nay chẳng có gì rõ ràng cả.

“Là tôi đây”.

Cái giọng nói êm ái này, rõ ràng đã làm xẹp bớt nổi tức giận trong tôi.

Đây là Vương Âu.

Bỗng nhiên trong một thoáng tôi không biết phải nói gì.

Tiếng Vương Âu vẫn đều đều, bình tĩnh, tựa như mặt đầm lầy khiến ta không thể nhìn thấy đáy. Cô ta hỏi tôi: “Để con, cậu vẫn khỏe chứ?”

Tôi vẫn ngồi trên giường, những miếng dưa đã rơi hết xuống người, nói: “Vẫn khỏe”.

Vương Âu nói: “Lần trước, người gửi tin nhắn cho cậu là tôi, tôi nghi ngờ Lang Trung chồng tôi và cậu có chuyện qua lại, nên đã thử xem, nhưng có vẻ tôi đã nghĩ sai”. Tiếng nói của cô ấy vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong đó pha trộn cả thái độ lạnh lùng, châm biếm, có gì đó thù địch, hay nói cách khác, có rất nhiều tình cảm phức tạp trong đó, nhưng lại phải kìm chế không thể nói ra.

Tôi không còn đủ sức để trả lời.

Vương Âu nói: “Cậu im lặng gì vậy? Có phải cậu rất đặc ý khi một người phụ nữ vì cậu trở nên tự ti, vì cậu mà nghi ngờ cả chồng mình hay không? Hãy thể hiện sự đặc ý của cậu ra xem, hãy nói cho tôi nghe xem nào”.

Tôi hít một hơi sâu: “Vương Âu, giữa tôi và Lang Trung không có gì hết...”

Vương Âu cười nhạt: “Nếu không tính chuyện hai người lên giường với nhau”.

Rồi trong máy có tiếng nói nhỏ, trước khi điện thoại bị ngắt, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng Vương Âu gào lên: “Lang Trung, đồ khốn nạn...”

Một người đàn bà đã vứt bỏ sự kiêu ngạo, những gì là tốt đẹp, thanh lịch của mình để mắng một người đàn ông là đồ khốn nạn, người đàn bà ấy đã hết thật rồi.

Tuyên Nhụy đang nằm vắt vẻo trên cái giường treo của tôi, tay phải gối dưới đầu, tay trái kẹp một điều thuốc: “Tớ đã bảo rồi, đừng có nói bất cứ câu gì với người đàn bà đó, dù là những câu nói vô nghĩa, trừ phi cậu muốn cô ta tới để tạt axit vào mặt cậu”.

Tôi xưa nay vốn không muốn nói nhiều về việc này với Tuyên Nhụy, chỉ là không có chuyện để nói mà thôi.

Tôi cầm lấy bao thuốc lá, châm lửa, rồi nhìn xuống tay mình: “Khi kẹp điều thuốc trong tay, thấy ngón tay mình đẹp thật”.

Tuyên Nhụy cười: “Không biết dơ cái mặt”. Mắng xong cô ta hít một hơi thuốc rồi nói: “Thôi đừng hút, nếu có thể bỏ được thì bỏ đi, con gái không nên hút thuốc”.

Tôi nằm xuống: “Cậu không phải đang hút sao”.

Tuyên Nhụy nhắm mắt: “Thực sự là đừng nên hút, cậu không thể ngồi cạnh một người đàn ông mà khiến cho anh ta cảm thấy như đang ngồi cạnh một cái ống khói chứ? Mất cả hứng”.

Tôi lại trêu cô ta: “Đàn ông ngồi cạnh cậu thì không giống ngồi cạnh cái ống khói đấy?”

Tuyên Nhụy tự ngắm nhìn mình rất kỹ, rồi lại quay sang ngắm tôi, thái độ rất nghiêm trang: “Thân thể tổ chỗ lồi chỗ lõm hợp lý thế này, đàn ông lại không quan tâm mà nghĩ đến những cái khác nữa đấy”.

Tôi đáp một chân qua: “Tức là nói tổ thân thể xấu chứ gì, chết đi”.

Tuyên Nhụy cười hì hì: “Quách Doanh, cậu trở thành người đàn bà bỏ đi rồi à, theo tác phong thường ngày của cậu thì nên nói như thế này: “Xin lỗi, Tuyên tiểu thư, tôi có thể mời cô đi chết được không?”

Tôi cũng cười: “Đạo đức quá nhỉ!”.

Tuyên Nhụy tiếp tục: “Về phẩm chất và hành vi cậu đều không có đủ, vì vậy xin đừng có nói quá nhiều đến đạo đức như thế ở đây”.

Thang Ninh gọi điện hẹn gặp chúng tôi tại một phẩm đường.

Thang Ninh nói phẩm đường này khai trương cách đây không lâu, cũng gần hẻm núi, nhưng tôi và Tuyên Nhụy đều chưa nghe nói đến, càng chưa từng đến đó. Tên gọi nghe có vẻ giống chỗ tụ tập của các băng nhóm hay đảng phái nào đấy, tôi nhớ ra rằng trong Thiên Long Bát Bộ có một phẩm đường – phẩm đường Tây Hạ. Vì có chữ phẩm, mà tôi và Tuyên Nhụy trên đường đi cứ nghĩ mãi là nhà hàng ăn uống hay là phòng trà.

Thang Ninh đứng trước cổng lớn, đã thay cái áo phong mát mẻ, dáng người cao hơn 1m80 có vẻ rất thư thái, thoải mái.

Phẩm đường là một nơi không mấy bắt mắt trên con đường này, vì trên cổng chẳng có bất kỳ cái gì hướng dẫn chứng tỏ bên trong có sự phục vụ, chỉ có ba chữ “Nhất phẩm đường” trên một miếng gỗ thô sơ, cổng vào cũng không có người đứng đón khách, chỉ có một cậu thanh niên người da đen mặc kiểu quần nghé con ngồi không ở đó. Khi có khách đến, thì cậu ta chạy ra giúp khách để xe.

Bước chân vào cổng, tôi và Tuyên Nhụy đều sửng sốt: phía bên trong là một khoảng sân không rộng lắm, giống như một xưởng gia công đồ gỗ. Mấy chục thanh gỗ to, thô ráp vẫn còn ẩm ướt xếp thành đống. Mùi gỗ thơm mới đẵn sộc thẳng vào mũi.

Đi qua mảnh sân không có người, qua tiếp một chái nhà, hiện lên trước mắt một khoảng sân khá rộng.

Nơi đó đang rất náo nhiệt, có rất đông người, chia làm nhiều phe, thỉnh thoảng dậy lên tiếng cười đùa âm ỉ hoặc tiếng hô cổ lên, tiếng rít của cưa và tiếng chặt của rìu.

Tôi thấy một nhóm người gần nhất đang quây quanh một người thanh niên trẻ cường tráng và một ông già người nước ngoài tóc muối tiêu, họ đều đang vung rìu bổ xuống miếng gỗ được giữ cố định, có vẻ như là đang thi đấu.

Cảnh tượng trước mắt tôi chỉ mới thấy qua các cuộc thi đấu thể dục ở nước ngoài, những cảnh như vậy trông rất buồn cười, đúng là chứng kiến trường hợp này, mới có thể thấy hết cái cảm giác máu nóng bốc lên đó.

Tuyên Nhụy nhìn trước ngó sau, nhanh chóng cầm lấy cái rìu của người đàn ông vừa phải đi ra, rồi xông vào cuộc đấu.

Cũng chỉ có Tuyên Nhụy mới có thể ngay lập tức quên bản thân mình, không chú ý đến hình ảnh của mình mà nhập cuộc chơi.

Nói thực, tôi là người hay e dè, tôi quen với kiểu “làm từ tốn, nói năng nhẹ nhàng, thanh lịch” rồi, không quen với chuyện “chặt cây thanh đàn” kiểu này, vì vậy tôi chỉ đành đứng xem một cách hơi e dè bên cạnh đám đông xa lạ.

Lúc này tôi mới để ý, Nhất phẩm đường này đã chiếm cái công viên nhỏ ngày xưa vốn nằm trên con đường phía sau, nên cũng khá rộng.

Đang kia phần thắng thua đã định, ông già sáu mươi tuổi người nước ngoài đang vênh vang khoa hai tay trên cao, người thanh niên mặt đỏ tía tai, phì phò thở, hai tay xách chiếc rìu cười ngượng nghịu, miếng gỗ trước mặt mới chặt chưa sâu vào được quá một phần tư thân cây.

Thang Ninh đã tìm ình đúng địa chỉ rồi.

Lúc xem Thang Ninh và Tuyên Nhụy hai người hợp sức cưa miếng gỗ thẳng liên tiếp một nhóm ba người, thái độ của Tuyên Nhụy rất sung sướng phấn khích, tôi thật lòng chúc phúc cho Thang Ninh đang hé lộ chút hy vọng.

Thấy bọn họ đang chơi vui như vậy, tôi bèn đi sâu vào bên trong sân.

Ngoài những hoạt động cần thể lực, còn có những hoạt động khác tương đối nhẹ nhàng, tôi đứng trong bóng mát của công viên ngày xưa thấy rất nhiều người đang chú ý giở vở ghi chép về việc chế tạo đồ từ gỗ, bảng gỗ và các loại công cụ làm gỗ bày la liệt khắp nơi.

Bỗng nhiên, tôi thấy ở góc trong cùng có bóng dáng quen quen đang ngồi đơn độc.

Đó là Nhiễm Dịch.

Với tôi, Nhiễm Dịch là một người con gái không thích sự ồn ào, chỉ thích lặng lẽ đi về, cô ấy đã từng nói với tôi, cô ấy coi sự yên tĩnh quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhưng nhất thời đến chơi chỗ ồn ào thế này, cô ấy chắc hẳn vì không còn cách nào khác.

Cô ấy nói: “Mình sợ khi ở nơi đông người bản thân mình sẽ cảm thấy cô đơn đến nỗi chỉ muốn chết”.

Câu này Nhiễm Dịch nói rất thật, không phải là muốn tỏ ra khác người.

Nhưng lúc này, cô ấy thực sự đang ở một nơi ồn ào, mà lại cô độc một mình.

Tôi chần chừ một lúc rồi qua ngồi cạnh cô ấy.

Cô ấy đang cúi đầu dùng dao khắc lên mặt gỗ, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn tôi, lạnh nhạt nói: “Cậu không chơi trò gì à?”

Tôi kinh ngạc, thái độ của cô ấy như thể đã đi cùng chúng tôi vào đây.

Nhiễm Dịch thổi thổi những vụn gỗ, mắt cô ấy nhìn mảnh gỗ, và giọng vẫn lãnh đạm: “Tôi đi vào sau mấy người, thấy mọi người đang chơi nên cũng không chào”.

Tôi chẳng biết nói gì, lúc đó điện thoại reo, Tuyên Nhụy hỏi tôi ở đâu, nói muốn đi ăn tối rồi.

Tôi hỏi Nhiễm Dịch có muốn đi không, tôi nghĩ cô ấy sẽ từ chối, nhưng cô ấy trả lời: “Có”.

Tôi lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Có vẻ Nhiễm Dịch là khách quý ở đây, vì khi cô ấy đi, không ai để cho cô ấy phải trả tiền, những đồ mà cô ấy dùng, những chi tiết trong những hình cô ấy chưa làm xong, đều được cất trong cái hộp nhựa to, trên có dòng chữ in hoa rất đẹp: Nhiễm Dịch.

Nhiễm Dịch cho chúng tôi biết, nơi này là do một người nước ngoài định ở Lục Thành dưỡng lão mở ra, sở dĩ gọi cái tên này là vì ông đó vẫn muốn phải dùng chữ tiếng Trung Quốc do tự tay ông viết làm biển hiệu, những chữ phức tạp quá không viết được, nên dùng tạm cái này, lúc đầu suýt gọi là “Nhất khẩu[21] đường”.

Khó thấy cô ấy hài hước như vậy, nhưng không biết vì sao, tôi lại cảm thấy ánh mắt cô ấy đang trốn tránh tôi?!

[21] Chữ Phẩm là do 3 chữ Khẩu hợp thành.

Có cả Tuyên Nhụy và Nhiễm Dịch bên cạnh, Thang Ninh được nhiều ánh mắt chú ý nên rất hạnh phúc.

Nhưng cậu ta chưa hạnh phúc được bao lâu thì nhận được điện thoại của phóng viên trực ban của tòa soạn báo, nói rằng có một khu dân cư nhỏ đang bị rò rỉ khí ga, tình hình rất nghiêm trọng, nói anh phải đi bám sát hiện trường.

Anh ta vừa đi, câu chuyện bên bàn ăn vốn đang sôi nổi đột nhiên trầm lắng hẳn, tôi nghĩ, Tuyên Nhụy và Nhiễm Dịch lần đầu gặp nhau cùng có sự trầm lặng giống nhau, tôi nghĩ bụng: Sợ rằng bắt đầu có sự ngầm đánh giá lẫn nhau giữa hai con yêu tinh đây.

Khi Nhiễm Dịch buông đĩa lấy khăn lau miệng, thì Tuyên Nhụy đã hút được một phần ba liều thuốc.

Nhiệm Định mỉm cười nhìn chúng tôi, nói với Tuyên Nhụy: “Tìm nơi nào để ngồi đi?”

Tuyên Nhụy cũng mỉm cười, vội tô lại đôi môi đã bị nhạt do uống rượu: “Được thôi”.

Nhiệm Định nói: “Đợi cô hút xong đã chứ?”

Tuyên Nhụy cười, dập diếu thuốc vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh: “Đi thôi”.

Hai người con gái thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng linh hoạt, nhất cử nhất động, mỗi lời nói ra đều khiến người khác phải suy ngẫm, tôi thấy hai người bọn họ, kể đi trước người theo sau đi ra, liền đi theo.

Quán “Cà phê Ngư” có mười lô nhỏ rất đặc trưng, còn ngoài ra không có gì khác so với những quán cà phê khác.

Nhiệm Định không hỏi còn lô nào trống không, mà đi thẳng đến nơi có ánh sáng đèn ở phòng ngoài, từ từ ngồi xuống, Tuyên Nhụy và tôi cũng ngồi xuống. Nếu không có Tuyên Nhụy, tôi chắc hẳn sẽ bảo Nhiệm Định tìm chỗ khác, tôi không có đủ tự tin, mà dù cho có hết chỗ ngồi, cũng không ngồi ở chỗ ấy được.

Đây đang là thời kỳ sinh cà phê, nên phần lớn các vị trí đều có người ngồi.

Tuyên Nhụy ngồi tựa vào lưng ghế nói: “Chúng ta đúng là một đoàn mỹ nữ, trông sắc mặt những đứa con gái khi nhìn thấy chúng ta vào quả là không được tốt cho lắm”.

Nhiệm Định mỉm cười, gọi một tách cà phê hiệu Lam Sơn của “Cà phê Ngư”, Tuyên Nhụy gọi nước, tôi thì vẫn là món kem dâu.

Tán gẫu mấy câu, thỉnh thoảng xung quanh có những ánh mắt lướt qua khiến tôi thấy hơi ngột ngạt, Nhiệm Định như không có ai bên cạnh, còn Tuyên Nhụy cũng đang cười thoải mái, lúc nhìn đằng sau, lúc nhìn ngang, dù chỉ liếc một cái, thì đối tượng dù là nam hay nữ cũng không còn giữ nguyên đội hình được nữa.

Lúc này, có một thanh niên trẻ đẩy cửa bước vào, khi bước qua bàn chúng tôi, tôi để ý thấy anh ta dáng người cao lớn, đẹp trai khiến người ta phải quay nhìn. Anh ta ngồi xuống miếng gỗ nhỏ kê ở góc trong cùng, bỏ cái cặp tài liệu để lên trên bàn phía đối diện, sau đó quay sang nói câu gì đó với người phục vụ vừa đi tới, rồi lại ngồi yên lặng. Nhìn nghiêng mũi anh ta thẳng, tôi đã nói, với những người đàn ông chỉ cần có một chút gì giống Lưu Đức Hoa là tôi không thể kháng cự lại, nhìn thấy là mê liền. Nhưng thẳng thắn mà nói, toàn bộ con người anh ta cho ta cảm giác anh ta giống như bước ra từ chương trình quảng cáo âu phục cao cấp, tư thế tự nhiên thoải mái, khí chất khác thường, mà cái cặp tài liệu của anh ta hình thức rất giản dị, sạch sẽ.

Tuyên Nhụy nhìn theo tôi, Nhiệm Định lại nhìn theo Tuyên Nhụy.

Tôi nói: “Cái cặp của anh ta để ở đó chứng tỏ anh ta không phải đang đợi ai. Giờ này cầm cặp tài liệu thì chắc chắn không phải vừa đi tiếp khách về, anh ta chắc vừa đi làm thêm ở công sở, sau khi hết giờ về muốn xả hơi thư giãn bản thân, anh ta chắc hẳn là con người biết cách sống”.

Tôi cho rằng Tuyên Nhụy sẽ nói gì đấy, nhưng cuối cùng lại là Nhiệm Định nói: “Anh ta đến đây có mục đích”.

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Nhiệm Định còn chưa nói, Tuyên Nhụy đã mỉm cười nói: “Nước xịt tóc của anh ta vẫn còn mới, nên chắc nó được xịt trước khi vào đây chưa lâu”.

Lời Tuyên Nhụy vừa dứt, Nhiệm Định đã mỉm cười, hai người họ trao đổi với nhau một ánh nhìn.

Tôi nói: “Chú ý đến hình ảnh của mình chẳng có gì không tốt cả, như thế là tôn trọng mình, tôn trọng người”.

Nhiệm Định nói: “Người đàn ông như thế này sau khi có được một người con gái thì nhiệt tình sẽ bay biến hết”.

Tôi nói: “Đừng có bốc phét”.

Tuyên Nhụy nói: “Người đàn ông bây giờ chăm lo cho bản thân mình đa số là vì để che giấu mục đích, khi nào anh ta không phải che giấu nữa thì anh ta cũng không chú ý đến mình nữa”.

Tôi lại nhìn người đàn ông đó nói: “Còn phải tính đến một chút danh vị nữa chứ”.

Tuyên Nhụy và Nhiệm Dịch cùng cười.

Nhiệm Dịch duyên dáng trở ngón tay về phía đằng kia, lãnh đạm nói: “Anh ta phát hiện ra chúng ta đang để ý đến mình đấy, điều này chứng tỏ anh ta không phải đến nơi này để thư giãn hay suy ngẫm, anh ta thoả mái ngắm nghía xung quanh”.

Tuyên Nhụy nói: “Sau đó anh ta vì để chứng tỏ giá trị của mình, nên sẽ vội vàng làm một việc gì đó”.

Nhiệm Dịch nói: “Cà phê mang ra rồi, anh ta không hề nếm thử, đã thêm đường và sữa vào rồi”.

Tôi nói: “Việc này có thể nói lên điều gì? Anh ta thích uống ngọt hơn, cũng chưa thể biết được”.

Tuyên Nhụy nói: “Trong lúc cho thêm đường, nếu thực sự định thể hiện bản thân, anh ta nên thỉnh thoảng nếm thử. Thứ nhất, thể hiện anh ta hiểu biết, thứ hai, chứng tỏ sở thích mạnh mẽ của cá nhân, đồng thời ngầm thể hiện mình là người có nguyên tắc, không tùy tiện, việc làm này của anh ta, chẳng đạt được mục đích nào cả, lại còn biến khéo thành vụng”.

Nhiệm Dịch nói: “Thích khẩu vị thế nào cũng không nên quá đậm hay quá nhạt, mà thích thêm thế nào cũng không phải chuyện để lôi ra bắt bẻ, mà vấn đề là, anh ta đang làm cho chúng ta xem, thế nhưng lại làm không tốt. Cho dù là có làm cho chúng ta xem hay không mà làm không tốt, đều chứng tỏ giá trị của anh ta chỉ có hạn, chỉ là hình thức thôi”.

Tôi vẫn cứ ình là một người phụ nữ hay để ý, nhưng nghe những lời Tuyên Nhụy và Nhiệm Dịch hai người họ phối hợp với nhau, tôi phải bối phục chịu thua khả năng quan sát và hiểu biết vấn đề của họ.

Khi Thang Ninh quay lại, Tuyên Nhụy và Nhiệm Dịch đã phán đoán rồi bình luận ba bốn người đàn ông theo tôi thấy là nhanh nhẹn lịch sự, họ cùng nhất trí quan điểm đến nỗi tôi quên ai đã nói cái gì, chỉ nhớ họ đã phân tích mổ xẻ mấy người đàn ông từ hình dáng bên ngoài đến tận xương tủy của họ, với lời lẽ sắc sảo, nội dung sâu sắc.

Tôi thấy Thang Ninh đang từ cửa đi vào, bèn chỉ anh ta mà hỏi: “Thế còn anh ta?”

Nhiệm Dịch và Tuyên Nhụy cùng cười, Nhiệm Dịch nói: “Một người con trai rất tuyệt vời”.

Tuyên Nhụy cười tí mắt, nói: “Quách Doanh, rất hợp với cậu đấy”.

Nhiệm Dịch cũng gật gật đầu nói: “Mình cũng thấy như vậy”.

Tôi chẳng giận, cũng chẳng trách họ, Nhiệm Dịch không nói đùa, cô ấy không biết đùa kiểu này, tôi biết.

Thang Ninh đã thấy chúng tôi, anh đi đến đúng lúc nghe thấy câu nói của Nhiệm Dịch, ngồi xuống cạnh Tuyên Nhụy thắc mắc: “Các cô đang nói chuyện gì thế?”

Tuyên Nhụy véo má anh ta, thân mật nói: “Đang nói anh là con chó cún”.

Thang Ninh mặt ửng đỏ cười theo chúng tôi, lúm đồng tiền, lại thêm hàm răng trắng, khiến người khác trông thấy mà mê.

Sau đó, hết chuyện đông chuyện tây, lại chuyện trên trời dưới biển, chẳng có chuyện gì mà không nói đến.

12 giờ, chúng tôi đến quán “Hương” để uống rượu, Nhiệm Dịch từ không uống loại nào ngoài Hồng tửu, đã chuyển sang khám phá cả rượu vang tươi mới cất và rượu Kê Vĩ.

Sự cảnh giác để đánh giá lẫn nhau và thái độ mất tự nhiên do hai bên giữ khoảng cách giữa Nhiệm Dịch và Tuyên Nhụy đến tối không còn nữa. Nếu nói khi lần đầu họ gặp nhau, tôi phát hiện ra một điều là trong sinh hoạt họ cùng để ý đến những điều giống nhau, thì lần này, tôi lại phát hiện ra chính sự logic và cách thức phụ họa theo trong thói quen suy nghĩ của họ khiến người khác kinh ngạc.

Sau khi tan buổi rượu, Nhiễm Định lái xe, trước tiên đưa Thang Ninh về khu gia đình thuộc Cục truyền thông, sau đó, cô ấy đưa tôi và Tuyên Nhụy đến chỗ tôi, tôi cũng hơi lo, bảo cô ấy ngủ lại với chúng tôi một tối, nhưng cô ấy lắc đầu, ôm lấy Tuyên Nhụy rồi lên xe.

Tuyên Nhụy đứng nhìn xe đi xa rồi, bỗng quay qua nói với tôi: “Quách Doanh, tớ hơi sợ.”

Câu này là Tuyên Nhụy nói ư? Là Tuyên Nhụy ư?

Tay tôi đang mở cửa đột ngột dừng lại, tôi hỏi: “Cậu sợ gì?”

Tuyên Nhụy mặt trầm tư, rồi cô ta cười nói: “Mình sợ rằng mình chẳng có gì để mà sợ cả”.

Thang Ninh gọi điện qua hỏi thăm, Tuyên Nhụy huyền thuyên vài ba câu rồi gác máy.

Buổi tối, Tuyên Nhụy tưởng tôi đã ngủ say, giống một đêm nào đó trước kia, cô ta chuồn ra lan can hút thuốc.

Tôi nằm trên giường cũng không ngủ được.

Ngày hôm đó là ngày hai mươi tám tháng sáu năm hai nghìn linh tư.

Nhiễm Định đính hôn được một năm hai tháng.

Tôi và Thạch Duệ chia tay được một năm hai tháng bảy ngày.

17. Chương 11

Chương 11:

Sau khi Tuyên Nhụy làm chương trình trò chuyện không liên quan mấy đến tin tức mang tính thời sự, thì cô ta không cần thiết phải tham gia vào hội nghị chuyên đề nghiên cứu dành cho những phóng viên, biên tập viên. Nhưng hôm nay một chuyên gia từ Thủy Thành được hội nghị mời đến giảng bài đã có ấn tượng thực sự sâu sắc đối với bản thảo của Tuyên Nhụy, còn hỏi Tứ Bình về Tuyên Nhụy, lúc đó Tuyên Nhụy mới miễn cưỡng cầm quyển sổ đi vào phòng hội nghị với tôi.

Tuyên Nhụy ngồi ủ rũ cuộn tròn trên chiếc salon để ở cuối phòng hội nghị, Khả Tuệ ngồi ngủ gật cạnh cô ta, còn Tứ Bình trông sắc mặt cũng chẳng tươi tắn gì hơn.

Khi hội nghị kết thúc, Tuyên Nhụy lại đi ra. Lúc ăn trưa, cô ta cầm cái khay lắc la lắc lư rồi ủ rũ người ngồi thụp xuống, vừa nhắm mắt ăn vừa nói: “Quách Doanh, lão đây hết sức rồi, hôm qua đã rượu lại thêm cà phê, hết cốc này tới cốc khác, chiều nay mà lão đây không trốn được thì chết đi cho rồi”.

Cũng phải nói số cô ta hôm nay xui xẻo, những lời cô ta vừa nói đều bị giám đốc Lâm đi qua nghe thấy, giám đốc Lâm vỗ vỗ vào đầu cô ta, nói nửa đùa nửa thật: “Tuyên Nhụy, chiều này cô không đi tôi sẽ phạt cô”.

Tuyên Nhụy vốn tính nóng nảy, nhưng rất kính trọng những người có thực tài, cô ta không sợ cái chức vụ giám đốc đài này, nhưng rất khâm phục khả năng chuyên môn của anh ta, nên lúc đấy chỉ cần đùa nói: “Lãnh đạo yên tâm, em chỉ bị thương nhẹ, quyết không rời hỏa tuyến”.

Các chuyên gia sẽ về Thủy Thành ngay trong ngày, buổi hội thảo chiều nay sẽ bắt đầu sau khi ăn trưa xong, ý định tranh thủ giờ nghỉ trưa để chớp mắt một lúc của Tuyên Nhụy đã tan theo mây khói, cô ta đành ngồi gà gật lúc tỉnh lúc không.

Công bằng mà nói, vị chuyên gia này là người có kinh nghiệm thực tiễn, không giống với những chuyên gia chỉ viết suông hoặc chỉ nói suông. Ông nói chuyện rất hấp dẫn, rất rõ ràng rành mạch, có luận cứ vững chắc, trừ Tuyên Nhụy và Khả Tuệ đang gà gật, còn lại chúng tôi nghe đều thích mê.

Điện thoại của ông reo đúng lúc ông đang say sưa giảng, bị ngắt ngang, ông chau mày nhìn số, nhưng lập tức vui vẻ trở lại, nghe điện thoại và nói: “Mình đang ở tầng tám phòng hội nghị của Đài phát thanh, cậu đến đây nhanh lên, mình thấy đoạn này cậu nói hay hơn mình”.

Cuộc điện thoại có tác dụng như liều thuốc kích thích, chúng tôi thì cho là còn một chuyên gia khác cũng từ Thủy Thành tới, cơ hội được học tập trên nhiều phương diện thật là hiếm có.

Tuyên Nhụy mơ mơ màng màng nói: “Chẳng lẽ cái ông lỗ mũi húng trời này cũng có lúc khiêm tốn”.

Giọng cô ta nói khá to, nên vị chuyên gia nghe thấy, nhưng ông không cho đó là nói láo, trái lại cười toe toét nói: “Tuyên Nhụy, lão già như tôi đúng là rất coi trọng lời nói thực, tôi rất coi trọng cô, nhưng trước mặt cô, tôi không thể khiêm tốn được, vì chỉ khi tôi không đủ khả năng, đầu óc trống rỗng, thì tôi mới khiêm tốn. Cô căn cứ vào tình hình hiện nay, để khiến tôi khiêm tốn thì ít nhất cũng phải vài năm”.

Tuyên Nhụy tỉnh hơn một chút, cười nói: “Ông Trần, ông rất đáng mến, thẳng thắn, tôi rất thích”.

Nếu là người khác nói câu này sẽ không có được âm vị như thế, hay là nếu người khác sẽ không dám nói như thế trong hoàn cảnh này, nhưng Tuyên Nhụy nói ra nghe rất trung thực. Vị chuyên gia càng bước vào trạng thái thăng hoa, quả thật những câu chữ được xâu chuỗi với nhau nghe hay tuyệt.

Một lúc sau, cửa phòng hội nghị có hai tiếng gõ nhẹ, vị chuyên gia hấp tấp vội vàng tiến ra mở cửa ừa.

Ngay cả Tuyên Nhụy cũng đã tỉnh hẳn ngủ, mở to mắt xem người đến là ai.

Người này tất cả chúng tôi có mặt ở đó đều biết.

Đó là Tôn Hạo.

Vị chuyên gia nắm một cánh tay Tôn Hạo, mặt ông hồng lên, trông giống như mẹ chồng gặp được người con dâu đáng tin cậy. Ông nói: “Chúng ta đều biết rồi chứ? Đây là Tôn Hạo, Tôn Hạo của tờ báo Tin chiều, và sau đây, vấn đề giải quyết những tài liệu thực tế có tin thời sự này sẽ do ông Tôn Hạo giảng”.

Tôn Hạo cũng không có động tác từ chối, cũng chẳng có vẻ gì lo lắng cả, mà cũng chẳng buồn nhìn xuống dưới, bắt đầu giảng luôn. Còn vị giáo sư kia chấp tay sau lưng đứng bên cạnh tùm tùm nghe giảng, vừa nghe vừa gật gật đầu.

Tuyên Nhụy nhìn Tôn Hạo đắm đắm, ánh mắt rất soi mói, nhưng Tôn Hạo vẫn giảng bài thao thao bất tuyệt, lý lẽ có vẻ rất chặt chẽ. Đều là những người làm tin tức, có hay không có, có bao nhiêu, thì không thể trí trá được. Ánh mắt của Tuyên Nhụy dẹt đi đôi chút, sau đó tiếp tục ngủ gật.

Tôi nhìn Tôn Hạo đứng đó giảng bài, bỗng cảm thấy người đàn ông này thực sự rất đặc biệt, giọng nói của anh ta rất điềm đạm, nhưng nội dung bài giảng lại rất đặc sắc, tâm tư tình cảm của chúng tôi được anh ta khơi gợi nhưng bản thân anh ta lại có vẻ chẳng để ý đến.

Anh ta không kéo dài lê thê, giảng xong quay sang gật đầu với vị chuyên gia, sau đó ngồi ở bên cạnh, xem chừng có điều muốn nói với ông ấy.

Hội thảo kết thúc, mỗi người được phát một đĩa CD mẫu làm tin tức của tỉnh Chiết Giang sáu tháng đầu năm, trong đó có bài “Bầu trời kinh tế của tiến sỹ lịch sử” do Tuyên Nhụy viết về Điền Trung Cơ.

Khi tan họp, tôi hỏi Tuyên Nhụy có muốn đi cùng tôi không, cô ta nói bây giờ chỉ muốn ngủ, tôi có việc phải đi nên đưa chìa khóa cho cô ta. Khả Tuệ nhân khi ồn ào cũng đi theo Tuyên Nhụy. Đến khi tôi xong việc hơn mười giờ tối mới về đến nhà, thấy hai cô gái thiếu ngủ này đang say sưa trên giường.

Tôi gọi hai đứa dậy hỏi xem đã ăn gì chưa, nhưng không hỏi cũng biết, chắc chắn là chưa.

Tuyên Nhụy quỳ trên giường, hai tay ôm lấy lưng tôi, đầu giấu vào dưới cánh tay tôi, giọng rưng rưng: “Chị à, cho lão ăn cái gì đi”. Khả Tuệ ngồi bên cạnh cười ngớ ngẩn, tay kẹp điều thuốc chuẩn bị châm lửa hút, không biết là của tôi hay của Tuyên Nhụy, con nhóc này, học Tuyên Nhụy hết mọi điều.

Tôi đóng vai bà mẹ già hầu hạ hai đứa nó, đợi hai đứa ăn xong, liền bảo đi rửa bát, đấm ăn kéo, Tuyên Nhụy thắng ba trên năm nên Khả Tuệ phải rửa bát.

Dọn dẹp xong xuôi thì đã gần mười một giờ rồi, tôi cầm bức thư lúc về lấy được trong hòm thư ra xem. Tuyên Nhụy và Khả Tuệ đang chơi bộ cờ nhảy bằng pha lê không biết lấy được ở đâu. Tôi cũng người nhìn cái hộp tròn hình như đã bị tôi bỏ quên, đó là quà sinh nhật mười năm trước Lang Trung tặng tôi, không ngờ nó còn đây.

Nghĩ đến Lang Trung, lại nhớ đến cuộc điện thoại hôm đó Vương Âu gọi cho tôi, Lang Trung chắc hẳn cũng ở đó, tuy nhiên Vương Âu, người con gái lặng lẽ như một Xử nữ sẽ không mất tự chủ như thế cho đến khi đó. Việc này cuối cùng đã xong hay chưa, lòng tôi cũng không chắc chắn, nhưng tôi cũng rất thần nhiên đón nhận, rốt cuộc khi việc đó xảy ra, họ vẫn chưa kết hôn mà.

Trước khi đi ngủ, Tuyên Nhụy làm ra vẻ không để ý hỏi Khả Tuệ: “Tiểu yêu tinh, gần đây làm gì không?”

Khả Tuệ hơi đỏ mặt lên, nhưng còn giấu giếm giếm: “Không làm gì cả”.

Tuyên Nhụy dí tay vào mũi nó: “Trên người của em đây mùi nước hoa, con yêu tinh này nói không làm gì mà lại xức nước hoa”.

Mặt Khả Tuệ đỏ ửng, biện bạch: “Em hay để nước hoa ở chỗ để áo trong, nên chắc là có mùi thơm thôi”.

Tuyên Nhụy nhìn nó, nói đầy ý nghĩa: “Em có thể làm tiên nữ được đấy, đừng làm phí hoài đời mình”.

Tôi kéo tai Tuyên Nhụy: “Cậu vấy tàn thuốc đầy giường mình”.

Tuyên Nhụy kiểm tra: “Tớ sai rồi, lần sau tớ nhất định sẽ vấy tàn thuốc ra giường của tớ”. Sau đó lại chậm rãi nói: “Nhưng hiện nay tớ không có nhà để về, đành phải coi giường của cậu là giường của mình vậy”.

Vừa tắt đèn, thì điện thoại của Tuyên Nhụy reo, chỉ là nhạc chuông thông thường.

Lười nhấc máy, cô ta kéo dài giọng ra hỏi: “Ai đấy?” – Sau một lúc im lặng, “Là anh à?... à.... vâng.... được.... được...”

Tắt máy, cô ta thở phào một hơi dài: “Tôn Hạo”.

Bộ dạng nghiêm chỉnh và tài hoa của Tôn Hạo hồi chiều xem ra không phải chỉ hấp dẫn có mình tôi, Khả Tuệ kêu “Á” một tiếng, nói rất thật lòng: “Anh ấy như thế khiến em cũng thấy mê đôi chút”.

Tôi hỏi lại: “Chuyện gì thế?”

Tuyên Nhụy nói: “Anh ta có nhiều suy nghĩ về bài viết của tớ, thứ hai tuần tới có buổi hội thảo ở một tòa báo, anh ấy muốn tớ đi cùng”.

Từ sau hôm gặp Tuyên Nhụy tại quán “Cà phê Ngư”, do yêu mến lẫn nhau, số lần Nhiệm Dịch liên lạc với chúng tôi rõ ràng tăng lên, có những buổi trưa không bận gì chúng tôi còn cùng đi thăm mỹ viện. Tôi và Nhiệm Dịch cùng vào phòng làm mặt, còn Tuyên Nhụy ngồi cạnh đọc báo.

Nhiệm Dịch nói với Tuyên Nhụy: “Thoải mái lắm”.

Tuyên Nhụy nói: “Ừ”. Nhưng cô ta vẫn đọc báo tiếp, cũng chẳng buồn suy nghĩ.

Khả Tuệ rất thích phong thái nhã nhặn nhưng kiêu hãnh của Nhiệm Dịch, có lúc cũng cùng đi, nhưng nó không chịu nổi thái độ giữ khoảng cách không phân biệt nam hay nữ của Nhiệm Dịch, không giống như Tuyên Nhụy là có thể coi nam nữ ngang nhau, nên nó chỉ đi cùng vài lần thì không đi nữa.

Nhiệm Dịch có thể nói là sống khá kín đáo ở Lục Thành, nhưng vẫn có rất nhiều kẻ theo đuổi, xe của cô ấy dù dừng lại ở đâu, bảo vệ hay bọn trẻ con đứng ở cửa đều rất tươi cười đón tiếp: “Chào cô Nhiệm Dịch”.

Ngoài cái lần ở Đông Hồ, không ai thấy Tôn Hạo và Nhiệm Dịch xuất hiện cùng một chỗ, có một lần khi đang tán gẫu ở văn phòng làm việc, Khả Tuệ hỏi Tuyên Nhụy có phát hiện ra điều gì không, Tuyên Nhụy trả lời: “Vợ chồng nhà này, chồng thì bàn công việc với mình, vợ thì chuyện phiếm với mình, hai người họ chẳng ai nhắc nhở đến ai, hóa ra là có vấn đề”.

Tôi là bạn của Nhiệm Dịch, nhưng nội tình bên trong cũng không được rõ, dù ấn tượng của tôi với Tôn Hạo ngày càng tốt hơn, nhưng nghi vấn về mối quan hệ giữa họ thì vẫn không giảm bớt chút nào. Tôi cũng

có những nghi ngờ đối với Tuyên Nhụy, bắt đầu đưa ra hàng loạt giả thiết về những chuyện ngày trước ở Thành Đô, về những chuyện quá khứ không bao giờ cô ta nhắc tới.

Tôi thậm chí còn đoán cái tên “Sở Hiểu Sa” ghi trên quyển sổ lấy tin màu cà phê của Tuyên Nhụy là bạn gái của cô ta, hay nói cách khác, tôi nghĩ Tuyên Nhụy là người đồng tính. Chỉ tiếc rằng, là đồng nghiệp với nhau ba năm, ở cùng cô ta một năm, tôi lại phát hiện ra Tuyên Nhụy là người dị tính hoàn toàn.

Tôi nói cho Tuyên Nhụy biết suy nghĩ của tôi, Tuyên Nhụy cười chết ngất: “Thăm dò lão đây làm gì thế? Cậu có khuynh hướng đồng tính à?”

Một buổi chiều, tôi tới tòa soạn báo Tin chiều nhận tiền nhuận bút của mấy bài viết, khi vào thấy Nhất Phong đang chuẩn bị một loạt cuộc phỏng vấn, tôi xem danh sách, thấy có vài người mình biết, Nhất Phong nói những người được chọn đều là nam thanh nữ tú trong số những nhân vật xuất sắc ở mọi ngành nghề, anh ta hỏi tôi: “Nhiệm Định là bạn cô à? Vừa may tôi và mọi người ở Đài truyền hình cũng không biết cô ấy lắm, cô giúp chúng tôi giới thiệu cô ấy nhé”.

Tôi vẫn đang cầm phong bì tiền nhìn anh ta: “Anh phụ trách mảng tin tức xuất hiện, sao lại đi làm việc tuyển chọn người đẹp?”

Nhất Phong nói: “Ảnh hưởng của những chàng trai cô gái xinh đẹp rất lớn, chúng ta cũng nên coi trọng họ, hay nói khác đi, người ta đã mất tiền, ai chẳng muốn sướng bụng, thích mắt chứ?”

Tôi cười, lấy điện thoại của tòa soạn gọi cho Nhiệm Định, cô ấy đang hóa trang, chuẩn bị thu cho những tiết mục của tuần sau, nghe tôi nói xong, trầm tư một lúc rồi bảo: “Phỏng vấn gì chứ? Mình chẳng có gì để phỏng vấn cả”.

Nhất Phong cầm lấy điện thoại nói tía lia không ngớt.

Nhiệm Định ở đầu dây bên kia vẫn không nói lời nào, nhưng cuối cùng cô ấy đồng ý. Tôi nghĩ, đó là giữ phép lịch sự thôi.

Nhiệm Định luôn giữ thái độ lạnh lùng xa cách với mọi người, nhưng ít khi ọi người ăn “món canh đóng cửa”[22].

Về điểm này, hoàn toàn không giống với mồm miệng nhanh nhẩu của Tuyên Nhụy. Tôi cũng chẳng rõ mình ưa kiểu anfo hơn.

[22] Không tiếp chuyện.

Từ tòa soạn đi ra, tôi về nhà tắm rửa, ngủ một giấc thoải mái.

Tuyên Nhụy đi Thủy Thành dự giao lưu, sau khi về, chúng tôi cùng Thang Ninh đến một cửa hàng ăn theo kiểu Tây mới mở ở miếu Thành Hoàng ăn bánh bao dưa muối. Các món ăn ở đây rất vừa miệng Tuyên Nhụy, cô ta ăn liền một lúc ba cái bánh bao bằng nắm đấm tay. Thang Ninh chăm chú nhìn Tuyên Nhụy ăn hết, bỗng hạ giọng nói khẽ: “Tuyên Nhụy, anh muốn nấu cho em ăn cả đời này”.

Thực sự lúc đó phía ngoài cửa sổ đèn hoa sáng ngời, xe cộ đi lại như mắc cửi, bên trong hơi nóng phả ra, tiếng người nói âm ỉ, tôi nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt nhìn thấu đáy ấy của Thang Ninh tình cảm sâu sắc. Tôi cũng thấy Tuyên Nhụy vốn yêu ghét rõ ràng vẫn đang cầm chén trà, mặt ngệt ra, tuy chỉ có hai ba phút ngắn ngủi, nhưng tôi tin câu nói đó chắc hẳn đã đánh trúng Tuyên Nhụy.

Con người ta vất vả cả ngày, khi nghỉ ngơi chỉ cần bữa cơm canh đơn giản cho ấm bụng.

Một ngôi sao điện ảnh đã từng nói với tôi, đây là cuộc sống mà cô ấy mong muốn nhất khi rời xa trường quay.

Thời gian sau đó, Tuyên Nhụy và Thang Ninh đều không ai nói lời nào.

Khi Thang Ninh về nhà, Tuyên Nhụy để cho anh ta lái xe đi. Ra khỏi hàng ăn, mưa nhỏ lay rây trên bầu trời điểm những vì sao, Tuyên Nhụy tháo giấy ra, một tay cầm giấy, một tay cầm điều thuốc, đứng ở góc phố đợi đèn xanh đèn đỏ.

Tôi biết cô ta đang trong kỳ kinh nguyệt, bảo cô ta đi giấy vào cho khỏi lạnh chân, Tuyên Nhụy như không nghe thấy, cứ thế bước sang con phố tiếp theo. Sau đó, cô ta ngồi lên dải ngăn cách ở đường cao tốc để đi giấy, rồi ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú.

Tôi đợi cô ta sẽ nói với tôi những lời nhận xét quen thuộc tổng kết chuyện ngày hôm nay, nhưng đột nhiên cô ta lại toét miệng cười: “Mình muốn ăn kẹo bông”.

Trong hai phút cuối trước khi nhà Lạc Phúc đóng cửa, tôi và Tuyên Nhụy mới tìm được kẹo bông.

Tuyên Nhụy ngồi trên xe buýt miệng há to ăn cái “vừa ngon vừa đẹp”, cô ta cười tí mắt nghe tiết mục của mình đang phát trên đài, tâm trạng rất tốt, nhưng tôi cảm thấy kể cả trong lúc cô ta đang vui như thế này, có chút gì đó như vẫn còn ẩn giấu.

Về đến nhà cô ta vẫn còn đang ăn, tôi hỏi: “Tuyên Nhụy, cậu vẫn còn có thể ăn được đấy à? Cậu ăn nhiều hơn Thang Ninh rồi đấy”.

Tuyên Nhụy vẫn cười tí mắt, ăn xong kẹo bông lại ăn đến thịt bò khô, ăn xong quả trám, rồi ăn đến quả trần bì, nói: “Quách Doanh, tớ đói”.

Khi đi ngủ đã hơn hai giờ sáng, Tuyên Nhụy đứng từ trên sân thượng nhìn xuống, miệng nhai kẹo kéo miếng khoai, không ngừng than đói, tôi đành nấu cho cô ta thêm ít thức ăn.

Vừa ngủ chưa được một tiếng, Tuyên Nhụy đột nhiên lay tôi tỉnh hỏi: “Quách Doanh, cậu đã yêu ai chưa?”

Tôi nghĩ đến Thạch Duệ, trả lời thành thật: “Rồi, và hiện nay vẫn còn yêu”.

Tuyên Nhụy không hỏi người ấy là ai, trong giọng nói của cô ta có vẻ hoang mang: “Cảm giác yêu nó thế nào?”

Tôi trả lời: “Rất ngọt ngào, khi nhớ lại thì không thấy hối tiếc, cũng không lưu luyến, nhưng cũng rất trân trọng”.

Tuyên Nhụy hỏi: “Có thấy đau lòng không?”

Khi Thạch Duệ ra đi, tôi đã khóc suốt, rất nhiều đêm sau đó cũng thấy đau khổ chẳng thiết sống nữa, nhưng tôi lại nói: “Không”. Tôi cảm thấy mình không nói dối, vì nỗi đau khổ chính là gia vị của tình yêu, tôi như bị tê liệt trong nỗi đau ấy, rồi sau đó lại thấy ngát ngậy.

Tuyên Nhụy châm một điếu thuốc rồi hỏi: “Có hận không?”

Tôi trả lời không do dự: “Không hận”.

Cô ta không nói thêm gì nữa.

Tôi hỏi: “Tuyên Nhụy, cậu yêu Thang Ninh không?”

“Không”.

Giọng nói của Tuyên Nhụy không mấy may cảm xúc.

Tôi không phân biệt được cô ta nói thật hay là vẫn còn giấu giếm.

Hai ngày cuối tuần, Thang Ninh đưa chúng tôi đi bắt cá ở suối gần Đông Hồ, tối thứ bảy ngủ ngoài trời ở trên núi Sơn Lâm, Tuyên Nhụy hơi bị nhiễm lạnh, nên Thang Ninh chạy trước chạy sau, hỏi han nóng lạnh thế nào, tôi thấy Tuyên Nhụy và Thang Ninh ngày càng gần nhau thì rất vui.

Có vẻ như bọn họ cuối cùng cũng đã đi cùng nhau, chính là tiếp tục cái đoạn duyên tình dang dở của tôi và Thạch Duệ.

Sau khi Thạch Duệ ra đi, tôi cứ muốn tìm một ví dụ bên mình để chứng minh khi người con gái lớn tuổi hơn người con trai yêu nhau thì tình yêu đó vẫn có thể duy trì được, như thế mới có thể chứng tỏ rằng, Thạch Duệ thực sự không yêu tôi, chứ không phải sự kết hợp của tình yêu chênh lệch này sẽ thất bại.

Tôi không quan tâm đến lương duyên trời định, cái tôi quan tâm là Thạch Duệ có yêu tôi hay không?

Những cái mà trời định, ví dụ như dư luận, ví dụ như quan niệm của người đời, tôi có thể liều chết mà phủ nhận.

Thạch Duệ bỏ đi, chỉ vì không yêu tôi nữa, điều đấy mới làm con tim tôi tan nát.

Thạch Duệ và Thang Ninh cuối cùng thế nào, tôi cũng chưa rõ, nhưng Tuyên Nhụy đã có một thời gian dài thường trốn ra ban công lặng lẽ ngồi hút thuốc, thỉnh thoảng tôi còn bắt gặp cô ấy ngẩn người ra. Tôi nghĩ rằng, cái ngày công bố đáp án của câu đố không còn xa nữa.

Tối chủ nhật, đến lúc về, cục trưởng Liêu gọi điện bảo Tuyên Nhụy và Thang Ninh đến nhà ăn cơm, giọng mũi nặng của Tuyên Nhụy đã giúp cho việc từ chối của cô ta hợp tình hợp lý hơn: “Cháu muốn nghỉ ngơi một tí”. Đây mới chính là Tuyên Nhụy, không quen nói những lời khách sáo, nhất nhất đều là nói thật.

Cuối cùng người hầu hạ cô ta lại là tôi.

Tôi vừa pha sữa cho cô ta uống, vừa cần nhần: “Đã nhắc cậu bao nhiêu lần rồi đấy, cậu nhanh nhanh lấy chồng đi thôi”.

Tuyên Nhụy vừa ho vừa hắt xì hơi nhưng vẫn không quên lẩn lướt tôi: “Vậy thì kiếp sau cậu làm con gái mình đi”.

Tôi chút nữa thì ngất: “Mình đối đãi như thế với cậu mà cậu còn lẩn lướt mình à?”

Tuyên Nhụy cười hì hì, dẫn ra một câu kinh điển: “Trên thế giới này chỉ có tình yêu của bố mẹ với con cái là không tính toán thiệt hơn, không đòi hỏi sự đáp trả”. Nói xong câu này, cô ấy như chợt nhớ ra điều gì, bèn gọi điện thoại, “Tôi đây, vâng, cũng ổn, ngày mai tôi sẽ đến tìm anh, bye”.

Tôi hỏi: “Thang Ninh à?”

Tuyên Nhụy lắc lắc đầu: “Ngày mai Tứ Bình phải đi dự họp, tổng biên tập tòa soạn báo bảo bà ta dẫn Tôn Hạo đi cùng, Tứ Bình cảm thấy chủ động tìm anh ta hơi mất mặt nên nhờ tớ”.

Tôi nói: “Cậu thế này ngày mai vẫn đi họp sao?”

Tuyên Nhụy ủ rũ nói: “Đã đảm bảo với giám đốc Lâm rồi, bị thương nhẹ không được rời hỏa tuyến”.

18. Chương 12

Chương 12:

Khi đoàn khảo sát liên hợp hệ thống thông tấn của tỉnh với số nhân viên khá đông đến Lục Thành, được bố trí ở tại nhà khách của Đài chúng tôi. Gọi là đoàn khảo sát chẳng thà gọi luôn là đoàn kiểm tra, mỗi ngày bọn họ đều đóng vai phóng viên hoặc biên tập viên cùng chúng tôi đi làm tin, phát tin rồi lại thu thập các tin tức phản hồi, từ khi họ đến ở Lục Thành, những nhân viên làm việc trong Đài phát thanh, Đài truyền hình và trong tòa soạn báo về cơ bản đã thay đổi cách làm việc lười nhác hàng ngày, đi làm và ra về đúng giờ, không còn biểu hiện qua loa đại khái nữa.

Tuyên Nhụy rất không hài lòng với kiểm kiểm tra rả rẫm mà không nói rõ mục đích thế này, cô ta vẫn mượn cớ làm tiết mục buổi tối là làm đêm, ban ngày không đến cơ quan. Giám đốc Lâm và Tứ Bình bận rộn đưa đón, tiếp đãi, cũng chẳng có thời gian để ý đến cô ta, nhưng tôi thấy Tứ Bình đang phải kiểm chế bực dọc, ý định sẽ tính sổ với Tuyên Nhụy khi hết đợt kiểm tra.

Tôi không tốt số như cô ta, ngày nào cũng phải có mặt tại cơ quan đúng giờ, chiều năm giờ mới được về, ngay cả thời gian nghỉ buổi trưa cũng bị rút ngắn lại còn một tiếng.

Tuyên Nhụy ngủ chán ở nhà thì gọi điện đến trực ban quấy nhiễu tôi: “Quách Doanh à, có mệt không? Tớ vừa mới ngủ no mắt, tinh thần rất thoải mái, cậu có muốn ra ngoài ăn điểm tâm không?”

Sau đó, ngay cả việc quấy nhiễu bằng điện thoại cô ta cũng lười, một mình đi khắp thành phố chơi.

Tôi chỉ lạ một chuyện, đa số những người từ trên tỉnh xuống đều chỉ đích danh Tuyên Nhụy đến tham gia các hoạt động hội thảo, lần này, lại chẳng có ai nhắc nhở đến cô ta. Có lần đang nói chuyện phiếm, tôi có đề cập đến chuyện này với Thang Ninh, anh ta nói, Tôn Hạo cũng không được đề cập tới. Đến lúc gặp Nhiệm Địch, Nhiệm Địch nói, cô ấy cũng không có bất cứ hoạt động gì. Họ đến kiểm tra, cuối cùng là kiểm tra cái gì đây?

Ngày qua ngày, một “đoàn kiểm tra” không hội họp, không truyền đạt tinh thần đã dần dần bị quên đi, cuộc sống lại trở lại hương vị cay cay tê tê mọi khi, chúng tôi lại có thời gian rảnh rỗi để nói chuyện tình yêu, đêm đêm ca hát.

Một lần khi đang hát hò, tôi hỏi Nhiệm Địch sao gần đây không thấy Thiên Hồng đến Lục Thành, cô ấy cười nhạt mà rằng: “Gần đây anh ấy bận”.

Tôi hỏi anh ấy bận gì, Nhiệm Địch bình tĩnh nói: “Ly hôn”.

Tôi bỗng chốc nghẹn họng, không biết phải nói cái gì, Nhiệm Địch vừa tìm bài hát vừa lạnh nhạt nói: “Hối hận vì đã hỏi à?” Tôi cười ngượng ngập, trong tiếng nhạc rộn ràng, thấy Tuyên Nhụy và Tề Phi tay nắm tay hát một bài hát cũ hồi những năm chín mươi của thế kỷ trước, Tề Phi hát rất say sưa, cô nàng Tuyên Nhụy sinh năm tám mươi đang cười rất khoái chí.

Nhiệm Địch mặc một cái váy dài rất đẹp, dải hoa nụ viền nơi đường biên váy, mỗi khi có ánh sáng chiếu vào sáng lên thứ ánh sáng huyền hoặc ma quái, cô ấy hình như cũng nghĩ như vậy, giữ một cách duyên dáng những mảnh vụn Tiểu Xuân rắc lên trên váy, thờ ơ nói: “Đúng rồi, Lang Trung và Vương Âu đang làm thủ tục ly dị”.

Tôi bị dồn vào thế bí: “À, thế à? Gần đây mình ít liên hệ với họ”.

Nhiệm Địch nhếch một nụ cười nơi khóe môi: “Vậy ư?” Cô ấy nghĩ một lúc, rồi nói: “Qua thời gian này, mình sẽ đi Thành Đô một chuyến, cậu đi cùng mình nhé”.

Tôi không trả lời, lúc này đến lượt Nhiệm Địch chọn bài, cô ấy vẫy vẫy tay từ chối cái micro Tề Phi đưa cho, bật âm thanh trở về như cũ, bài này cũng là một bài hát ngày xưa.

“Liệu có thể để anh đưa em đi... cho dù em có nói không ở lại với anh... anh sợ rằng để em đi một mình... để nỗi buồn thương cho anh... vẻ đẹp của em em đã mang đi theo, từ nay về sau, anh sẽ không còn thấy nữa, chẳng còn lý do để mà vui... cho dù em ở nơi chân trời góc biển, liệu có lúc nào bỗng nhớ đến anh... có thể không em, em có nhớ về anh...”

Lời bài hát cất lên, mọi người ở đó đều im lặng, Tuyên Nhụy ngồi dựa vào ghế sofa, châm một điếu thuốc, trên mặt cô ta thoảng nụ cười. Khả Tuệ ngồi nghiêng, người tựa vào tay vịn, mặt cũng mang vẻ ưu tư.

Lúc này, Thang Ninh lấy ra một cái hộp – cuối cùng anh ta cũng có can đảm tặng Tuyên Nhụy một cái nhẫn, nhẫn hàng mới nhất năm 2004 của Chu Đại Phúc, trước mặt bạn bè, anh ta chân thành nói: “Tuyên Nhụy hãy lấy anh nhé”.

Nụ cười của Tuyên Nhụy bỗng tắt ngấm, cô ta dập điếu thuốc vào cái gạt tàn, tôi thấy tay cô ta run run, những người có mặt ở đó đều nhìn rõ. Lúc sau, Tuyên Nhụy từ từ đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Thang Ninh đi theo cô ấy.

Cho đến lúc chúng tôi người nào về nhà người nấy hết, thì họ vẫn chưa quay lại.

Gọi di động cho họ thì đều tắt máy.

Sáng hôm sau, Tuyên Nhụy khó khăn lắm mới thấy xuất hiện ở cơ quan, ngồi vào chỗ của mình, bản thân nghĩ ngợi, tôi muốn hỏi cô ta cái gì đấy, nhưng cuối cùng cũng không hỏi nổi.

Từ ngày hôm đó, mọi việc vẫn diễn ra như cũ, Thang Ninh cũng chẳng có thay đổi gì, vẫn cười đùa với tôi, vẫn ngượng ngập trước mặt Tuyên Nhụy y như vậy.

“Đoàn khảo sát” ở lại Lục Thành đã hơn nửa tháng, đoàn trưởng rồi cũng có hành động gì đó, ông ta cho tổ chức buổi tiệc quy mô lớn nhất ở khách sạn Tứ Uyển, nơi có những món ăn ngon nhất Lục Thành, ngoài

các cơ quan thông tấn báo chí, còn có cả các vị khách mời là khách hàng quảng cáo, tất cả các thành viên phải ăn mặc thật đẹp để tham gia.

Nhiệm Định trong trang phục dạ hội bỗng chốc biến thành tiêu điểm của buổi tiệc, cô ấy tự nhiên thoải mái, nói năng lễ phép, hàm súc, có chừng mực, với người thân quen thì nói chuyện cười đùa vui vẻ, cũng không lạnh nhạt với người đến bất chuyện làm quen, khác hẳn với con người lạnh lùng băng giá hàng ngày.

Ngược lại, Tuyên Nhụy bình thường toang toác nay lại ít lời, cô ta mặc một cái váy dạ hội xéo vai, cầm ly rượu đứng ở một góc nơi có cửa sổ nhìn ra ngoài. Ngoài lúc nói chuyện với những người trong ban tổ chức, còn lại cô ta chỉ nghe, những lúc khác có vẻ như chỉ đứng đấy, chẳng động đậy gì.

Thang Ninh có nhiệm vụ chụp ảnh, thỉnh thoảng đi qua nói dăm ba câu với cô ta, lại vội vàng chạy đi.

Tôi và Nhất Phong đợi những người có mối quan hệ gần gũi hơn với tòa soạn báo đến, cũng không qua chỗ đó được, Tề Phi, Tiểu Xuân đều quen biết rất nhiều người, cũng không thể bỏ mà đi.

Những người quen biết phần lớn đã quen với kiểu nhe nanh giờ vuốt của Tuyên Nhụy rồi, nên sự trầm tư của cô ta hôm nay khiến mọi người không ai dám lại gần.

Rượu được mang đến, một số người uống khá nhiều.

Những người lãnh đạo của Cục phát thanh truyền hình và Bộ tuyên truyền cùng những người trong đoàn khảo sát vừa đi, những người trong phòng tiệc liền thoải mái hết mình, vài người trong bộ phận quảng cáo đang thi nhau thể hiện tài uống rượu, lấy một chọi mười, quần nhau giữa đông đảo các vị khách.

Đúng lúc mọi người đều thấy vui vẻ, bỗng ở góc chệch phòng có tiếng ồn ào vọng tới.

Tôi nhìn qua chỗ đấy, chỉ thấy hai người mặt mũi đỏ phừng phừng đứng đối diện Tôn Hạo, cầm cốc rượu nói oang oang, xung quanh có mấy người đang đứng cổ vũ. Nhất Phong nhìn qua rồi nói nhỏ với tôi: “Đều là những người bị Tôn Hạo lôi ra ánh sáng, hai người đứng đối diện anh ấy, một người có nhà máy bị đình chỉ sản xuất ba tháng, một người bị điều tra hai tháng. Còn những người đứng xung quanh cũng đều là những người có nhà máy lớn nhỏ bị lôi ra điều tra”.

Tôn Hạo dĩ nhiên không hợp với cảnh này, anh ta cầm cốc rượu đứng đó, nghe những người này móc máy châm biếm mà chẳng biết làm thế nào.

Lúc tôi tới đó, thấy Thang Ninh vì phối hợp với Tôn Hạo trong phần lớn các tin tức nên cũng trở thành cái bia cho những người này vừa trêu chọc vừa buông những lời độc địa, hai người họ bị vây xung quanh giống như đang ở trên ốc đảo vậy.

Tôi chạy khắp nơi tìm Nhiệm Định – trường hợp này, cô ấy rất giỏi xử lý, mà có lẽ sự xuất hiện của cô ấy lúc này là hợp lý nhất. Nhưng tôi nhìn thấy, Nhiệm Định đang nói chuyện rủ rủ với một nhà doanh nghiệp trẻ khá nổi tiếng ở Lục Thành phía đằng xa, hai mắt sáng ngời lấp lánh, như thể chẳng còn nghe thấy gì nữa, chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Mấy chúng tôi định đến khuyên tách những người đã uống tương đối kia ra, nhưng những người lấy tay che trời này hiển nhiên không giống với những người mà chúng tôi vẫn tiếp xúc, không khuyên được, họ không chịu tha cho Tôn Hạo và Thang Ninh.

Trong tình cảnh bất lực, Tôn Hạo và Thang Ninh đành phải uống hết cốc này đến cốc khác, nhưng những người này vẫn cứ miệng “phóng viên Hạo”, “phóng viên Ninh” lằng nhằng bám chặt lấy họ, còn gọi người phục vụ đem thêm vài chai rượu nữa.

Chúng tôi cuống cả lên chẳng biết làm thế nào, lúc này Tuyên Nhụy tách ra khỏi đám đông, cười hì hì lấy cốc rượu từ tay Tôn Hạo và Thang Ninh, nói: “Tôi giúp hai anh uống”.

Những người kia biết rõ Tuyên Nhụy, vội vàng nói: “Đa tạ cô Tuyên Nhụy nể mặt”, rồi cũng không làm phiền Tôn Hạo và Thang Ninh nữa. Tôi, Tề Phi và Khả Tuệ dìu hai người họ đã liêu xiêu ngồi xuống một góc, Tôn Hạo đã không biết gì nữa, còn Thang Ninh cũng không động đậy, nhưng vẫn tỉnh, luôn miệng giục tôi đi xem Tuyên Nhụy thế nào, bảo cô ấy đừng uống nhiều.

Khi tôi ra đó, Tuyên Nhụy mỗi tay cầm một cốc rượu, cô ta đã uống với mấy người đàn ông đầu trò kia vài cốc rồi. Mắt cô ta chiếu ra thứ ánh sáng khiến người ta phát sợ, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười mê hồn: “Tiếp tục uống đi, ai không uống là đồ chó chết”.

Hai người đàn ông kia tửu lượng cũng khá, một người nói: “Cô Tuyên Nhụy tửu lượng khá lắm”. Một người nói: “Uống, không say không về”.

Tuyên Nhụy cũng không đợi bảo uống, cô ta làm một hơi hết, uống xong giám sát bọn họ uống.

Uống vài vòng như thế, những người đứng xung quanh hô hào nhưng cũng thấy hơi sợ, một người trong số đó nói: “Anh Lý, cứ uống như thế này sẽ sinh chuyện mất”.

Tuyên Nhụy hất cốc rượu xuống chân người đó, cười hì hì nói: “Bớt những câu thừa với lão đây đi”. Rồi chỉ vào ông Lý đó nói: “Anh uống hay không nào? Không uống là thằng khốn đấy”.

Người kia cắn răng mà uống, người đàn ông đứng bên cạnh xuống nước: “Cô Tuyên Nhụy, tôi uống nhiều quá rồi, ai dà, đầu ông ơng rồi”.

Tuyên Nhụy đập vào mặt anh ta mắng ầm lên: “Vừa nãy chẳng phải anh to mồm ra oai lắm sao? Giờ sự oai phong đó đi đâu hết rồi? Không uống được thì rút đi cho lão đây nhờ, ở đây không có lỗ nào mà rúc xuống”.

Chúng tôi xem chừng thấy không ổn, vội ra kéo Tuyên Nhụy.

Tuyên Nhụy không động dậy gì, mắt lóe lên ánh nhìn hung hãn: “Còn muốn uống nữa hay không?”

Hai người này thực sự đã uống quá nhiều, đang nôn ọe, mấy người bên cạnh nhân thế vội đưa họ đi.

Lúc đó không có ai lãnh đạo, chẳng ai biết nên làm thế nào, mọi người nhìn nhau.

Tuyên Nhụy khí thế áp đảo: “Nhìn gì mà nhìn! Mọi người giải tán đi”. Nói xong, ném cái cốc còn lại đó xuống đất kêu “choang” một tiếng, đi ra ngoài.

Tôi lo cô ta xảy ra chuyện, bèn bảo Tề Phi chăm sóc Tôn Hạo và Thang Ninh, để tôi đi cùng. Ra đến cửa, tôi quay đầu lại, thấy Nhiễm Dịch đang cầm cốc rượu, ung dung thư thái như nàng công chúa, vẫn tươi cười rạng rỡ với người đàn ông đó.

Tôi lên taxi với Tuyên Nhụy, lái xe hỏi đi đâu, Tuyên Nhụy nói đến quán “Hưởng”.

Tôi ôm cô ta hỏi: “Tuyên Nhụy, cậu vẫn muốn uống rượu à?”

Tuyên Nhụy vẫn bình tĩnh bỏ tay tôi ra và nói: “Tớ chưa uống nhiều đâu, Quách Doanh, cậu không phải lo cho tớ”.

Đến cửa quán rượu “Hưởng”, Tuyên Nhụy bỗng nói: “Quách Doanh, tớ muốn đưa cậu đến một nơi”. Nói xong, cô ta đọc địa chỉ cho lái xe. Khu chung cư đó xây dựng từ vài năm trước, nhưng vẫn là chung cư độc lập loại nhất hiện nay ở Lục Thành. Tim tôi đập thình thịch, quá khứ bí mật của Tuyên Nhụy đang dần dần hé mở.

Tuyên Nhụy đi từ trong thang máy ra, tay cầm chìa khóa, mở cánh cửa gỗ màu vàng, trước khi bật đèn cô ta nói giọng run run: “Đây là nhà tớ”.

Tôi đã qua nhà cô ta, không phải chỗ này.

Đèn bật, tôi thấy kinh ngạc.

Phòng khách nhỏ nhắn sơn màu phấn hồng, chỗ nào cũng thêu những nụ hoa, dải hoa rất đẹp, trên sofa có mấy món đồ chơi của Mao công tử[23], trên bàn kính có một bình hoa hình con gấu nhỏ cực kỳ đáng yêu màu phấn hồng, bên trong có cắm vô số hoa phù lang nhiều màu sắc, dưới đất trải tấm thảm mềm mại có hình con thỏ.

[23] Thú nhồi bông.

Tuyên Nhụy mang tới cho tôi đôi dép con thỏ, cô ta cũng thay một đôi.

Tôi theo Tuyên Nhụy vào phòng ngủ, vẫn màu phấn hồng nhẹ nhàng thuần khiết đó, ngay cả khăn trải giường, gối cũng đều như thế. Những mảng hoa lớn không những không tực mà còn tràn đầy sự ấm cũng và lãng mạn.

Tuyên Nhụy ngồi xuống chiếc giường kiểu cổ điển rất dễ chịu, trông giống như một nàng công chúa, ôm hai chân, nói: “Quách Doanh, đây là nhà của mình”. Nói xong đột nhiên gục mặt xuống đầu gối khóc lặng lẽ.

Tôi ôm lấy đầu cô ta, không biết vì sao lại như vậy, nhưng tôi cứ để cô ta khóc.

Một lúc lâu sau, khi Tuyên Nhụy đã bình tĩnh trở lại, cô ta lật người ra khỏi giường, đi lấy cốc nước cam tươi đưa cho tôi rồi nói: “Quách Doanh, đã ba năm nay, đây là lần đầu tiên mình dẫn người khác đến đây”.

Tôi phải thừa nhận tôi đã rất ngạc nhiên, tôi không nghĩ là chỗ ở của Tuyên Nhụy lại như thế này... giống như căn phòng dành ột người thiếu nữ còn ngại ngùng xấu hổ.

Tôi thừa nhận tôi không ngờ đến.

Tuyên Nhụy nói: “Ba năm rồi, căn phòng này mình đã tới nhiều, nhưng chưa lần nào dám ngủ lại đây”.

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Tuyên Nhụy trả lời: “Minh sợ, Quách Doanh ạ”.

Cô ta đã nói câu này lần thứ hai, tôi hỏi: “Cậu sợ gì vậy?”

Ánh mắt Tuyên Nhụy đau đớn: “Cái gì cũng sợ, sợ phải ở một mình, sợ những hồi ức, cái gì cũng sợ hết”.

Tôi không dám hỏi tiếp. Thực sự, tôi rất muốn hỏi cô ta, căn hộ này có phải là của cô ta và một người đàn ông nào hay không, nhưng ba năm trước, Tuyên Nhụy vừa mới đến Lục Thành, mà cô ta lại bảo ba năm nay không dẫn ai đến đây, như thế, câu hỏi của tôi là thừa.

Mọi thứ của căn phòng này đều rất tinh tế đáng yêu.

Tuy nhiên, không có ly rượu nào.

Cũng không có gạt tàn thuốc lá.

Đêm đó, Tuyên Nhụy gối đầu lên cánh tay tôi ngủ, mái tóc mượt mà thơm ngát. Trước khi ngủ, cô ta còn nói với tôi: “Nếu ột ngày, mình rủ cậu đi Thành Đô, cậu đi không?”

Câu hỏi này, Nhiễm Dịch cũng đã hỏi tôi. Nhưng tôi trả lời Tuyên Nhụy: “Có”.

Cô ta yên tâm ngủ tiếp đi, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Sáng dậy, Tuyên Nhụy nói với tôi: “Minh muốn, có thể mình phải...” Cô ấy ngừng lại.

Tôi ôm lấy cô ấy: “Cho dù như thế nào thì mình cũng chúc phúc cho cậu”.

Tuyên Nhụy nhìn tôi rất lâu, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Tôi cho rằng cô ta sẽ nói cho tôi vài chuyện gì đó, nhưng Tuyên Nhụy không nói gì.

Nhưng tôi nghĩ, cuối cùng cô ta sẽ nói.

19. Chương 13

Chương 13:

Hôm nay là ngày thứ ba đoàn khảo sát liên hợp rời đi, một bản báo cáo khảo sát và đưa ý kiến xử lý đã làm khuấy động sự yên tĩnh của hệ thống báo chí Lục Thành.

Lục Thành là thành phố sau cùng trong đợt khảo sát, cũng không may trở thành cái bia để đoàn khảo sát phê bình, đoàn khảo sát vốn dĩ hơn nửa tháng qua im hơi lặng tiếng là bởi việc khảo sát này không chỉ kiểm tra tố chất của những nhân viên làm báo, mà còn kiểm tra tính tổ chức và kỷ luật, mà hệ thống báo chí Lục Thành vẫn tự hào về sự tự do thoải mái, tương phản với sự sắp xếp trật tự rõ ràng mà đoàn khảo sát trông chờ sẽ thấy. Ý kiến xử lý của đoàn khảo sát là trên cơ sở bảo đảm công việc hàng ngày, tiến hành chỉnh đốn một cách tập thể các nhân viên, và yêu cầu các nhân viên phải đến một nơi nào đó của Tây Bắc để tham gia lớp bồi dưỡng trong thời gian nửa tháng, danh sách nhân viên tham gia phải đưa lên báo trong vòng một ngày.

Chúng tôi chưa có ai từng nghe đến thành phố nhỏ ở Thiểm Bắc này, nghe nói, để thể hiện tinh thần chịu khổ, chúng tôi sẽ phải ngồi trên chiếc tàu chạy chậm nhất đi đến Tây An, sau đó đổi sang xe ô tô, rồi lại đổi sang phương tiện gì cũng không rõ nữa, mới có thể đến được chỗ đó.

Đoàn khảo sát yêu cầu các đơn vị không thể để những ngòi bút sắc bén ở nhà, cũng không thể để lại những người không thể ứng phó với những tình huống nghiêm trọng, cấp bách, vì thế người có trình độ nghiệp vụ bình thường như tôi thì được ban lãnh đạo quyết định cho ở lại Lục Thành.

Sau khi danh sách đăng báo, có một số người không bị nằm trong số đó, người lên danh sách có vẻ rất biết thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa còn có trí nhớ rất tốt, Nhiệm Định, Tuyên Nhụy và Khả Tuệ ba người họ sẽ không phải đi cái vùng hoang vu hẻo lánh ấy, nhưng những người khác như Tôn Hạo, Thang Ninh, Tề Phi, Tiểu Xuân đều bị thông báo thời gian chuẩn bị một ngày, sau đó phải lập tức lên đường.

Trước hôm họ lên đường, chúng tôi đều tập trung ở một chỗ, quả thực có ý nghĩ: tráng sĩ một đi không trở lại.

Tôn Hạo và Nhiệm Định lần đầu tiên cùng xuất hiện ở một nơi, không ai nói với ai câu nào, giữa họ luôn ngăn cách vài người, nhưng chúng tôi có thể hiểu được, thấy lạ mà cũng không cho là lạ.

Nhất Phong không phải đi, tất cả tập trung hết vào rót cho Tôn Hạo và Thang Ninh cho dù họ sẽ phải ngồi trên tàu cả ngày trời – đoàn khảo sát không cho trang bị gì dù chỉ là cái giường ngủ.

Tuyên Nhụy ngồi cạnh tôi trên cái ghế sofa có tay vịn, đôi mắt to lấp lánh ánh sáng nhìn ra màu trời đêm đen thẫm ngoài cửa sổ, không biết cô ta đang nghĩ gì.

Chưa đầy một tiếng, mọi người đều tản hết, Thang Ninh lưu luyến mãi không rời Tuyên Nhụy, hỏi cô ta liệu có thể mời mình một cốc cà phê hay không, mặt Tuyên Nhụy trắng bợt ra nhưng cô ta cười, nói: “Mai em sẽ đến bến xe”. Nói xong gọi xe đi.

Tôi không hỏi cô ta đi đâu, tôi đoán cô ta đến chỗ đó. Có lẽ chỗ ấy với cô ta là một cái tổ ốc sên, hoặc là nơi để suy ngẫm, hoặc là nơi để trầm lắng, hoặc là nơi để làm sạch lại mình, thậm chí có thể là nơi để thăng hoa.

Tàu đi Tây An chạy lúc tám giờ sáng, đến nơi vào sáng ngày hôm sau.

Nhiệm Định và Khả Tuệ không đến, Tuyên Nhụy đứng ở ga, cô ta mặc một cái váy dài màu trắng, nét mặt buồn rầu, Thang Ninh thật sự khó rời xa cô ta được, tiếng nói rì rầm khiến những người đứng cách vài bước nghe không rõ. Tuyên Nhụy vẫn không nhìn anh ta, cũng chẳng nói lời nào. Khi tiếng còi tàu báo hiệu ngân lên, Thang Ninh bước đến ôm lấy Tuyên Nhụy, Tuyên Nhụy muốn tránh nhưng không được, cô ta cứng người lại khi bị Thang Ninh ôm chặt.

Cơ quan đã ít người nay lại càng ít hơn, cả tòa nhà bỗng vắng ngắt, những người ở lại tăng cường độ công việc gấp hai, những người ở lại tăng cường độ công việc gấp hai, thậm chí gấp ba lần bình thường, không thể bận hơn được nữa, đừng nói là giống ngày xưa là đi đâu cũng tán chuyện được, mà giờ ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Tuyên Nhụy ngoài lúc thay mọi người lên chương trình, thời gian còn lại ngồi vào chỗ của mình, lòng mang đầy tâm sự, lúc ăn trưa cũng chỉ ngồi ngẫm được một lát. Tôi hỏi cô ta có sao không, có cần phải xin phép nghỉ không, vì phần chương trình của cô ta thu một ngày bốn lần, có thể cô ta không chịu nổi.

Cô ta cười nói: “Yên tâm, tớ không có chuyện gì đâu”.

Nhưng đến tối hôm đó Tuyên Nhụy xảy ra chuyện.

Theo người chỉ đạo chương trình phát sóng trực ban ngày hôm đó, trước khi phát, vẻ mặt Tuyên Nhụy không được tốt lắm, còn lại đều rất bình thường, vì thế chị ta cũng không nghĩ gì nhiều. Khi giải quyết vài cuộc điện thoại qua đường dây nóng đầu tiên, sự gay gắt và sắc bén của Tuyên Nhụy cũng chưa có gì đặc biệt, nhưng trong tám phút cuối của cuộc điện thoại cuối cùng, thì xảy ra chuyện.

Đó là một người con gái trẻ có giọng nói đầy oán giận, chuyện cô ấy gặp phải là vướng mắc tình cảm với người lãnh đạo cấp trên đã có gia đình, cô ấy áp úng kể về tình cảm sâu nặng mà vị cấp trên kia dành cho cô và nỗi khổ sở của cô vì họ không thể sống cùng với nhau, khi cô ấy đang còn chìm đắm trong tình cảm của bản thân, Tuyên Nhụy đột nhiên hỏi một câu.

Tuyên Nhụy nói: “Em làm tổn thương một người phụ nữ vô tội khác, em có tư cách gì mà tự cho là mình bị ầm ứ chứ?”

Người con gái đó chưa biết phản ứng gì, nói: “Vì người đàn bà đó, nên anh ấy không thể ngày nào cũng ở bên em”.

Câu thứ hai Tuyên Nhụy nói đơn giản, rõ ràng: “Anh ta không thể ngày ngày ở bên em vì anh ta vẫn chưa ly hôn, nếu anh ta yêu em giống như em nói thì vì sao anh ta không ly hôn đi?”

Cô bé trả lời: “Vì anh ấy nói không thể nhẫn tâm làm tổn thương người vợ, anh ấy muốn gánh vác việc gia đình”.

Tuyên Nhụy nói: “Thế thì khi anh ta phản bội vợ mình, sao anh ta không nói ra câu đó? Hay là lúc đó anh ta nhẫn tâm? Làm như thế thì không phải là gây tổn thương ư? Em không thấy người đàn ông này lời nói trái ngược lại với hành động hay sao?”

Cô bé nói: “Anh ấy nói vợ anh ấy là người tốt, gia đình anh ấy cũng rất hạnh phúc...”

Tuyên Nhụy nói: “Nếu đã hạnh phúc như thế, vậy thì em chẳng phải là nhân vật thừa sao?”

Cô bé nói: “Nhưng khi ở bên nhau chúng em cũng rất vui, anh ấy nói em đã đem đến niềm vui cho anh ấy nhiều hơn là vợ anh ấy mang lại, thế nhưng anh ấy lại phải giữ một người con gái không bằng em ở bên cạnh, vì thế em mới thấy rất ầm ứ”.

Tuyên Nhụy nói: “Anh ta thuộc về người khác, niềm vui của các em chỉ là niềm vui đánh cắp thôi, vì vậy em chẳng có tư cách gì để cảm thấy ầm ứ cả”.

Cô bé rõ ràng bị ép đến đường cùng, nói không chắc chắn lắm: “Đầu tiên là do anh ấy chủ động gặp em”.

Tuyên Nhụy đánh trúng điểm chính: “Quả táo khi đã vươn ra khỏi vườn, người đi đường có thấy thèm, có muốn hái nó không? Việc này chẳng phải gọi là vụng trộm ư?”

Cô bé đuối lý nhưng vẫn cố nói cứng: “Nhưng đây gọi là tình yêu”.

Người chỉ đạo phát sóng cho biết, lúc ấy chị ta nhìn qua kính thấy đôi mắt của Tuyên Nhụy như tóe lửa, trước khi chị ta ý thức được sự việc xảy ra, Tuyên Nhụy đã tuôn ra cả tràng: “Đi với tình yêu chết tiệt của cô đi, vụng trộm là vụng trộm, cô còn mặt mũi nào mà thừa nhận chuyện đó nữa? Dám nói chuyện đó ra một cách đàng hoàng như thế, anh ta và cô yêu nhau ư? Anh ta và cô yêu đương gì chứ? Không có cô, anh ta lại có một người con gái trẻ khác để nói những lời ngon ngọt như thế. Cô còn có thể tìm thấy tình yêu trong thế giới của anh ta sao? Chỉ là nhục dục trần trụi mà thôi, cô còn giả như oan ức, giả như thanh khiết gì chứ? Đã làm người thứ ba thì nhận đi, lại còn dẽo mồm ngụy biện nữa? Cô nhớ giúp tôi rằng đồ có chủ thì không thể đụng tới”.

Người quản lý phát thanh đã ngó ra, phản ứng đầu tiên là cắt điện thoại của cô gái đang khóc lóc kia, sau đó xông thẳng vào phòng thu trực tiếp, tắt micro của Tuyên Nhụy, chen âm nhạc vào, bật volume thật to. Chị ta nói, lúc ấy trông Tuyên Nhụy rất đáng sợ, đôi mắt tóe lửa, nhịp thở gấp gáp.

Nếu mọi việc đến đây là kết thúc thì Tuyên Nhụy chỉ bị lãnh đạo quở phạt mấy câu thôi, viết bản kiểm điểm là xong. Nhưng cô bé kia nghĩ không thông, bỏ điện thoại xuống là chạy ra sông tự vẫn.

Cô bé không chết, được người đi tuần đêm tới cứu kịp, nhưng sự việc này lại bị phóng viên trực ban của tờ Thời báo biết, đi thu tin ngay trong đêm, dự định sáng ngày hôm sau sẽ là người độc quyền đưa tin.

Nói đến đây phải thêm một câu, tờ Thời báo tuy là ở Lục Thành, nhưng lại không do Cục truyền thông của Lục Thành quản lý. Tờ báo này nằm ngoài tập đoàn nghiệp báo Lục Thành và hệ thống phát thanh Lục Thành, đó là cơ quan truyền thông do tổng bộ Bắc Kinh trực tiếp phụ trách. Vì vậy, đối với mấy tờ báo ở Lục Thành mà nói, tờ báo này là đối thủ cạnh tranh rất có thể lực, mà cũng ít có mối quan hệ với nó.

Vừa khéo, Nhất Phong và một biên tập viên của tờ Thời báo lại là bạn học đại học, khi ấy hai người đang ngồi ở nhà ăn của tờ Thời báo uống rượu suốt đêm ôn lại chuyện cũ. Khi phóng viên trực ban gọi điện đến cho biên tập viên trực ban để thảo luận về bài viết, Nhất Phong đã nghe thấy. Đợi cho người bạn học đặt điện thoại xuống, Nhất Phong nói ngay: “Cô Tuyên Nhụy này tôi biết, là người làm tin tức ưu tú nhất của đài phát thanh Lục Thành chúng ta, nếu anh cho đăng bài viết này, sẽ hủy hoại cô ấy, cả đời này cô ấy khó có thể làm báo được nữa”.

Bạn học của Nhất Phong thấy khó xử: “Nhưng vừa rồi có đợt thanh sát lớn kiểm tra những tổ chức của hệ thống báo chí, lúc này là thời điểm rất nhạy cảm mà lại sinh chuyện, cho dù chúng ta không đăng thì anh có dám chắc các tờ báo khác sẽ không đăng hay không? Hiện nay chúng tôi là người nắm độc quyền nhưng nếu chúng tôi không đăng thì chúng tôi không làm tròn chức trách. Tờ Thời báo rất nghiêm khắc với những vụ điều tra loại này, tôi không thể vì thế mà làm mất bát cơm của mình”.

Nhất Phong ngăn lại khi anh ta đang định gọi điện cho chủ nhiệm biên tập, nói: “Nếu cứ thế này mà đăng, thì đúng là hủy hoại một nhân tài trong báo giới”.

Anh bạn kia nói: “Cái tên Tuyên Nhụy tôi đã từng được nghe, nhưng sự việc đã đến nước này, ai cũng có cái khó, tôi chắc chắn không thể giấu giếm không đăng được”.

Nhất Phong không tính đến tiểu tiết, lại phản ứng xử lý công việc rất nhanh, lập tức nghĩ đến Thang Ninh, liền nói với bạn: “Nể mặt bạn cũ, cậu hãy để chậm bốn mươi phút nữa hãy gọi cuộc điện thoại này”.

Người bạn không nỡ phản đối một lần nữa, hơn nữa còn lâu trời mới sáng, nên cũng đồng ý.

Nhất Phong lập tức gọi di động cho Thang Ninh, thuật lại khái quát tình hình, sau đó nói: “Thang Ninh, việc này chắc chắn sẽ lên báo, sẽ lớn chuyện đấy, với Tuyên Nhụy, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được đâu, cậu hãy nhanh gọi điện cho ông già cậu, bảo cụ ra mặt tìm người quen trong nghiệp đoàn báo chí, xem xem có quen biết với lãnh đạo bên tờ Thời báo không, nhất định phải dìm chuyện này xuống”.

Gác máy xong, anh ta nghĩ ngợi một lúc rồi lại gọi: “Trước tiên, cậu đừng gọi cho Tuyên Nhụy hỏi về việc này, thời gian có hạn, anh bên này chỉ có thể tranh thủ từng phút từng giây, cậu mau liên hệ với bố cậu đi nhé, tình hình Tuyên Nhụy bên đó anh là người biết trước, nhớ đấy”.

Khi Nhất Phong về đến cơ quan, đã hơn hai giờ kể từ khi xảy ra chuyện, lúc này đã hơn một giờ sáng.

Lúc đó, Tứ Bình và giám đốc Lâm gọi điện sang, yêu cầu Tuyên Nhụy phải viết kiểm điểm ngay trong đêm, ngày mai phải có lời xin lỗi nghiêm túc, nhưng họ đều không biết vấn đề đã trở nên xấu đến vậy, ngay cả Tuyên Nhụy cũng không biết.

Nhất Phong và người chỉ đạo phát sóng trao đổi ý kiến, sau đó gọi ngay cho Tứ Bình và giám đốc Lâm, nói rõ tình hình, hy vọng có thể có được ý kiến giải quyết.

Những người ở đó đều rối lên, ngược lại Tuyên Nhụy vẫn rất bình tĩnh.

Khi tới đến đài, Tuyên Nhụy đang thay hoa lan trên bàn Tề Phi, bỏ đi những lá úa, thấy tới vào, cô ta cười.

Điện thoại của Thang Ninh gọi đến sau hơn một tiếng, Tuyên Nhụy vẫn rất bình tĩnh nghe điện, mỉm cười khẽ nói: “Anh không phải lo, không có việc gì đâu”.

Cục trưởng Liêu rất thân thiết với giám đốc các cơ quan báo chí khác ở Lục Thành, một mặt ông bảo đừng đăng bài báo này, một mặt hỏi xem có ai quen biết với các lãnh đạo bên tờ Thời báo hay không. Với yêu cầu đầu tiên, câu trả lời của các giám đốc đều là: Chỉ cần không đến mức bị người dân chú ý thì tuyệt đối sẽ không đưa tin hay thảo luận gì, càng không thổi phồng việc này lên, còn vấn đề thứ hai, đa số họ cũng

như cục trưởng Liêu, đều gặp các cán bộ cao cấp của Thời báo một hai lần, chưa thân thiết đến mức có thể nói được chuyện này.

Vì thế, sau khi trời sáng, việc này vẫn bị đưa lên báo. Nhìn mặt Nhất Phong thấy hơi mệt.

Chúng tôi những người quan tâm đến Tuyên Nhụy đều đã làm tất cả những gì có thể, chỉ cầu cho chuyện này không gây nên sự chú ý của bất kỳ ai, cuối cùng chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, thời gian qua đi, mọi việc sẽ tan theo mây gió.

Nhưng thật tiếc là chúng tôi chỉ là con người, không thể tính được mệnh trời.

Ngày hôm sau, tất cả các báo ở Lục Thành đều đăng tin này, tất cả các cơ quan thông tấn cùng tham gia vào cuộc thảo luận quy mô lớn với người dân thành phố cũng đang làm ầm ĩ lên.

Nhất Phong vẽ mặt ngán ngấm nói: “Không có cách nào cả, thực sự không có cách nào cả, chỉ trong một ngày mà có hàng trăm cuộc điện thoại nóng quan tâm đến vấn đề này, lại đang trong thời gian thanh sát về tổ chức của hệ thống báo chí, đừng nói không phải người trong nghiệp đoàn báo chí, mà chính người trong nội bộ cũng không lo nổi”.

Sự việc đến nước này, không còn cách nào ngăn chặn được, cũng không thể sửa chữa được, xe của cục trưởng Liêu từ sớm đã thấy dựng ở dưới tòa nhà Đài phát thanh, cửa phòng làm việc của giám đốc Lâm lúc nào cũng đóng chặt, dọc hành lang bao phủ không khí lo lắng. Tứ Bình ngồi trong phòng hội nghị sắp xếp lại lịch trực ban, thay ca, không thấy nhắc đến Tuyên Nhụy, thậm chí không thèm nhìn đến cô ta.

Tuyên Nhụy lặng lẽ ngồi ở một góc, đôi mắt vẫn trong sáng. Tôi nắm chặt tay cô ta, hy vọng có thể truyền cho cô ta chút sức mạnh để vượt qua cửa ải khó khăn này. Tôi cũng biết, tất cả đều chẳng ích gì.

Cuối cùng, Tứ Bình tuyên bố không chút cảm xúc: “Vì vài lý do, Tuyên Nhụy sẽ ngừng lên sóng, chờ để xử lý”.

Những người vốn bị miệng lưỡi không coi ai ra gì của Tuyên Nhụy làm cho thở không ra hơi lại không thấy thâm thì hay vui sướng ra mặt với nhau, nhưng sâu thẳm trong lòng, họ lại chẳng không mừng thâm hay sao?

Sau khi tan họp, Tuyên Nhụy đứng lên, cùng tôi đi ra cửa đến phòng hội nghị, thì Tứ Bình vẫn đang ngồi nguyên chỗ đó bỗng gọi: “Tuyên Nhụy, cô ở lại một chút”.

Tôi nhìn hai người họ, muốn đi trước, nhưng Tứ Bình lại nói: “Quách Doanh, cô ở lại cùng Tuyên Nhụy”.

Ngồi cạnh Tứ Bình, tôi bỗng phát hiện ra khuôn mặt Tứ Bình có biểu hiện già nua, tiều tụy, mái tóc của chị ta không được chải gọn gàng như bình thường, vẻ nhanh nhẹn dường như cũng bị chìm vào cùng với những sợi tóc rối. Chị ta nhìn Tuyên Nhụy không chớp mắt, nhưng cuối cùng chỉ buông một tiếng thở dài, vẫy vẫy tay bảo chúng tôi đi ra. Ra đến cửa, tôi nhìn lại thấy dáng gầy rộc của Tứ Bình, thấy trên mặt chị ta vẻ ủ dột vẫn còn nguyên.

Đến phòng làm việc, tôi hỏi Tuyên Nhụy: “Cậu nói xem Tứ Bình muốn nói gì?”

Tuyên Nhụy như không có chuyện gì đang xảy ra cười hì hì nói: “Tớ xảy ra chuyện, bà ta là người phụ trách chuyên môn, phải viết kiểm điểm sẽ mất thưởng, khó tránh khỏi trong lòng thấy rầu rĩ, muốn quở trách tớ mấy câu cho đỡ tức, nhưng cuối cùng lại thấy không nhẫn tâm lửa cháy đổ thêm dầu với tớ nữa nên mới như vậy thôi”.

Tôi vừa định phụ họa theo mấy câu, thì Vương Lâm, người cùng phòng từ trước tới nay không mấy khi tham gia vào những câu chuyện của chúng tôi bỗng đứng lên, đến trước mặt Tuyên Nhụy nói rằng: “Tuyên Nhụy, cô nói như thế là không công bằng”.

Vì bình thường, anh ấy ít nói, nên những lời nói của anh ấy luôn rất có trọng lượng.

Tuyên Nhụy nói: “Thế nào là không công bằng? Bà ta từ trước đến nay vẫn không vừa mắt với tôi, đây là sự thực không cần bài cãi gì thêm nữa”.

Vương Lâm lắc đầu nói: “Tuyên Nhụy, nếu đến mức này cô còn nói như vậy thì thực sự là đã không công bằng. Cái tôi ấn tượng nhất là mấy việc như thế này, thứ nhất là hồi năm 2001 sau khi cô hết thực tập

chuyển sang chính thức, vì cô là người cá tính mạnh, nên tất cả những người được coi là ‘tiền bối’ đều phản đối việc nhận cô, nhưng chủ nhiệm Cảnh đã ra sức tiến cử cô trước mặt giám đốc Lâm, nên cô mới được giữ lại; việc thứ hai, đầu năm nay trong hội nghị thường kỳ chủ nhiệm Cảnh truy tìm người chủ trì hoạt động thương nghiệp Hữu Bối, cô có biết là lúc đó chị ấy đã báo cáo với giám đốc Lâm đặc cách phê chuẩn cho cô lên chức làm người chủ trì hay không? Nếu không có việc đó chắc cô đã được đề bạt rồi; chuyện thứ ba chính là việc chị ấy lại một lần nữa cất nhắc cô, khi đó tin Thang Ninh theo đuổi cô đã loang ra khắp nơi, chị ấy đã bị nhiều người nói là nịnh nọt lãnh đạo, phải chịu áp lực rất lớn, nhưng chị ấy không hề hé môi nói lại với giám đốc Lâm”.

Đừng nói là Tuyên Nhụy, mà ngay cả tôi nghe cũng thấy vô cùng kinh ngạc.

Mãi một lúc sau Tuyên Nhụy mới nói: “Sao từ trước tới nay tôi không biết gì hết?”

Vương Lâm nói: “Vì chủ nhiệm Cảnh đối với cô như thế không phải là cần cô cảm ơn hay báo đáp, còn chúng tôi là những người đứng ngoài, tự nhiên nói cho cô những việc này để làm gì? Nhưng nếu nói chúng tôi hoàn toàn không nhắc nhở cô điều gì cũng không phải, lần đó sau khi họp chủ nhiệm Cảnh nói có hoạt động thương nghiệp Hữu Bối, về đến phòng làm việc, Tề Phi và Tiểu Xuân đều nói với cô không nên đối xử với chị ấy như thế, tiếc rằng cô đều bỏ ngoài tai, mà chúng tôi cũng chỉ có thể nhắc nhở đến thế mà thôi”.

Tuyên Nhụy ngăn người ra một lúc rồi nói khẽ: “Vì sao, bây giờ tôi mới biết?”

Vương Lâm vỗ vỗ vào vai Tuyên Nhụy nói: “Vì cô quá tự tin vào bản thân, mà cũng quá thuận lợi, từ trước đến nay cô không hề nghĩ rằng có những lực lượng bên ngoài đã lặng lẽ giúp mình như vậy”.

Tuyên Nhụy sững sờ hồi lâu, đột nhiên xông ra khỏi phòng làm việc, tôi sợ cô ta đang bị kích động, nên cũng đi theo.

Ở cửa phòng hội nghị, Tứ Bình vừa mới khóa cửa xong đang đi ra, Tuyên Nhụy bèn ôm chầm lấy chị ta, không nói năng gì. Tôi lại thấy nước mắt Tuyên Nhụy đang lăn từng giọt xuống.

Tứ Bình thở dài một tiếng, vỗ vỗ vào lưng Tuyên Nhụy, sau đó bình tĩnh đẩy Tuyên Nhụy ra, buồn bã đi đến phòng làm việc của giám đốc Lâm.

Tôi nhìn theo dáng vẻ mệt mỏi của người đàn bà hơn bốn mươi tuổi bị Tuyên Nhụy đặt biệt hiệu là “Tứ Bình”: tư cách và sự trải nghiệm bình thường, sự nghiệp bình thường, tướng mạo bình thường và bộ ngực bình thường, lúc này mới nghĩ ra, tên chị ấy là Cảnh Nhã Hình.

Một người đã đối mặt với bao lần bị phê phán, khiển trách ghê gớm, thậm chí là mắng chửi, làm nhục cũng đều không bao giờ thấy rơi nước mắt như Tuyên Nhụy, đang ở trong vòng tay tôi khóc suốt một tiếng đồng hồ.

Vương Lâm ngồi cạnh, trầm tư không nói.

Giám đốc Lâm nói với Tuyên Nhụy: “Chúng tôi có thể đưa ra mức giới hạn cao nhất, là không xử phạt cô, không khai trừ cô, cô hãy chủ động xin từ chức. Đây cũng là biện pháp duy nhất hiện nay có thể thực sự bảo vệ được cô. Trong hồ sơ không có án bị kỷ luật, cô vẫn có thể đến nơi khác làm”.

Thang Ninh gọi điện cho Tuyên Nhụy, Tuyên Nhụy vẫn đang đờ đẫn thất thần, nên tôi nghe điện, anh ta nói sẽ quay lại ngay lập tức.

Một lúc không lâu sau, cục trưởng Liêu gọi điện đến tìm Tuyên Nhụy, tôi nói tôi sẽ chuyển lời, cục trưởng Liêu nói: “Lần đi bồi dưỡng này là do tỉnh tổ chức, nếu Thang Ninh vi phạm kỷ luật gì hay tự tiện quay về, thì cả đời này nó sẽ không còn có thể tham gia giới báo chí được nữa, Tuyên Nhụy đã như thế rồi, không thể lại để Thang Ninh bị mất tiền đồ được, nhờ cháu hãy chuyển lời đến Tuyên Nhụy, nhất định không thể để Thang Ninh quay về”.

Tôi nói lại với Tuyên Nhụy, khóe miệng cô ta dường như khẽ nhếch ra một nụ cười, mà lại như không phải là cười, cô ta như vừa quyết định một việc rất lớn nào đó, sau đó ấn số điện thoại của Thang Ninh từng phím từng phím, rồi bình tĩnh nói: “Anh không phải quay về, em đã đặt vé máy bay ngày mai đến chỗ anh”.

Ở sân bay Lục Thành, Tuyên Nhụy cầm vé máy bay đi Tây An trong tay, vẻ mặt thản nhiên, không thấy gì là đau buồn, thất vọng cả. Cô ta ôm lấy tôi, nói: “Nếu mình chưa gọi điện cho cậu, thì cậu cũng đừng gọi

ình”. Sau đó, cô ta ôm Khả Tuệ, cười mà nói: “Hãy nhớ lời chị Tuyên Nhụy nhé, phải biết trân trọng bản thân mình”.

Tuyên Nhụy thân đơn bóng chiếc, tay đeo túi hành lý đi vào cửa kiểm tra an ninh, tôi nhìn theo cái bóng gầy ắt hút, thứ tôi thấy không phải là nỗi buồn cần có trong tình huống thế này, mà là thái độ kiên quyết đầy nghị lực của cô ta sau khi đưa ra một đường.

Vì thế, tôi không rơi nước mắt.

20. Chương 14

Chương 14:

Nhiễm Dịch hỏi: “Cô ấy đi có liên hệ gì với cậu không?”

Tôi nói: “Không”.

Nhiễm Dịch bỗng dừng bước, hào hứng cầm bộ váy liền có in hoa màu vàng nhạt lên, cô gái bán hàng lập tức tươi cười bước tới nói: “Chào chị Nhiễm Dịch, bộ này là hàng mới về trong tuần, cả Lục Thành chỉ có một chiếc thôi, chị có muốn thử không?”

Nhiễm Dịch khẽ gật đầu, đưa túi cho tôi rồi mang chiếc váy vào phòng thử quần áo, khi cô ấy bước ra, trước mắt tôi như bừng sáng, tôi không dừng được phải thốt lên: “Nhiễm Dịch này, bộ váy này cứ như là đặt may cho cậu vậy”.

Cô gái bán hàng đứng bên cạnh cũng cười nói: “Chị Nhiễm Dịch, chị mặc luôn thế này hay phải gó lại?”

Nhiễm Dịch không nói gì, cô ấy đi sang bên cạnh, chọn một sợi dây chuyền có cái giá đắt kinh người, đeo vào, ngắm nghía một hồi trong gương, sau đó nói: “Lấy những thứ này đi”. Nói xong, nhận cái túi từ tay tôi, bảo cô gái bán hàng cất cái móc để vào trong túi, rồi nhẹ bước đi.

Tôi thấy rất lạ là Nhiễm Dịch sao không trả tiền, Nhiễm Dịch nghe xong câu hỏi thì lấy làm lạ nhìn tôi, sau đó nói: “Trung tâm bán hàng này bán ột số ít khách bằng cách ghi nợ, nửa năm thanh toán một lần”.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, mây đã che bớt ánh nắng mặt trời, tôi và Nhiễm Dịch đi dạo vài chuôi cửa hàng ở quảng trường Lục Thủy. Khi dừng ở điểm nghỉ ngơi của trung tâm thương mại Yến Thành, Nhiễm Dịch bỗng nói: “Quách Doanh, có chuyện này mình phải nói với cậu”.

Tôi giật thót người, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Nhiễm Dịch không nhìn tôi, nói: “Mấy hôm nay Lang Trung đến Lục Thành, anh ấy không để mình nói cho cậu biết, nhưng mình không chịu nổi”.

Tôi cười khổ sở: “Anh ấy đến là việc của anh ấy, can gì đến mình chứ?”

Nhiễm Dịch cười rất xinh, duyên dáng cầm cốc nước đưa lên miệng: “Quách Doanh, mình lại chịu không nổi rồi mình phải nói thôi”.

Tôi không hiểu cô ấy có ý gì, Nhiễm Dịch cười: “Bức ảnh chụp chung tám năm trước cậu còn giữ không?”

Tôi gật đầu nói: “Dù chuyển nhà nhiều lần, nhưng mình vẫn còn giữ”.

Nhiễm Dịch nói: “Cứ tưởng cậu là người tinh tế, hóa ra cậu vẫn chẳng thấy được gì. Lang Trung vẫn thích cậu từ hồi đó, cậu thật sự không biết hay sao?”

Tôi nói: “Anh ấy và Vương Âu chẳng phải đã xác định quan hệ rồi ư? Gia đình hai bên đã coi họ như người một nhà”.

Biểu cảm của Nhiễm Dịch rất phức tạp, sau một lúc cô ấy mới nói: “Khi đó người thích Lang Trung rất nhiều, lại có Vương Âu xuất sắc như thế bên cạnh, cậu thì trước kia cũng giống như bây giờ, chỉ thích trốn

sau người khác, không mấy xuất chúng, có thể Lang Trung là người thích hư danh hoặc là vì nguyên nhân nào khác nên cho rằng việc thích cậu là rất mất mặt, vì vậy mãi vẫn chẳng nói ra”.

Tôi im lặng, một lúc sau mới nói: “Mọi thứ đã qua lâu rồi, nhắc lại chuyện cũ làm gì?”

Nhiệm Dịch nói: “Lần mình đính hôn, Lang Trung đến chính là để mượn cớ bực bực với cậu”.

Tôi nói: “Thật à?”

Nhiệm Dịch nói: “Tiếc là thời cơ chưa đến, cậu đang hoàn toàn chìm đắm vào nỗi buồn thương khi Thạch Duệ ra đi, rất nhiều tình ý của anh ấy mà cậu không thể nhìn thấy, không thể nghe thấy”.

Tôi nói: “Anh ấy có tình ý gì?”

Nhiệm Dịch lại không trả lời vào câu tôi hỏi, cô ấy nói: “Mình nghe Thiên Hồng nói, cậu và Lang Trung... tối hôm đó, cậu gọi tên Thạch Duệ cả đêm, Lang Trung thất vọng và rất tức giận, anh ấy cũng không biết là các cậu đã chia tay, nên đã có những bước đi sai lầm như thế, bỏ về Thành Đô mà chẳng nói câu nào. Sau này khi anh ấy và Vương Âu đã kết hôn, qua mình và Thiên Hồng mới biết chuyện cậu và Thạch Duệ chia tay”.

Tôi lại giật thót mình lần nữa: “Anh ấy và Vương Âu ly hôn vì việc này sao?”

Nhiệm Dịch cười nói: “Cậu không phải áy náy, thói quen đổ tất cả lỗi lầm lên đầu một mình mình của cậu nhất định phải sửa đi. Thực ra phải trách Lang Trung, anh ấy tuy tiếc nuối, nhưng vẫn định sống trọn đời cùng Vương Âu, và cũng là do Vương Âu quá đoảng, đã ba lần bắt anh ấy phải quên hẳn cậu, kết quả ngược lại không ngừng làm cho anh ấy nhớ đến cậu, cuối cùng đến mức thế này đây. Thẳng trước Lang Trung quyết ly hôn, Vương Âu mới phản ứng lại”.

Tôi hỏi: “Thế bây giờ họ...”

Nhiệm Dịch nói: “Vương Âu có bầu rồi”.

Sau khi tiết mục của Nhiệm Dịch được bầu chọn đạt giải nhất các tiết mục giải trí truyền hình toàn quốc, cô ấy nhận bồi dưỡng hai thực tập sinh, những tiết mục có quy mô ảnh hưởng nhỏ được giao cho hai thực tập sinh này làm thay. Qua cách làm của cô ấy, phần lớn mọi người đều cảm thấy cô ấy chắc hẳn muốn nâng đỡ cho thế hệ sau, không muốn tranh đấu, nhưng kỳ thật tôi biết là Nhiệm Dịch chỉ muốn thư giãn mà thôi.

Nhiệm Dịch là người phụ nữ thanh lịch cực kỳ thông minh, vì vậy cô ấy không để cho sự mệt mỏi hủy hoại bản thân, không để cho sự bận rộn làm hại bản thân cũng chính là thể hiện cuộc sống có nguyên tắc, có tình có lý của cô ấy. Trong lĩnh vực hoạt động để nâng cao vị thế của bản thân, nuôi dưỡng tình cảm cá nhân, cô ấy không bao giờ keo kiệt thời gian, còn trong bất kỳ chuyện gì không liên quan đến việc tô đẹp bản thân mình lên, cô ấy chỉ nhiệt tình mức độ. Dù tôi được coi là bạn lâu năm, cô ấy cũng sẽ không vì tôi mà thay đổi thời gian biểu của mình.

Việc ly hôn của Thiên Hồng, Nhiệm Dịch cũng nói rõ nguyên nhân là do mình, đây cũng là nguyên tắc sống nhất quán của cô ấy, sẽ không giống tôi hơi tỵ là trách cứ bản thân, hơi tỵ là cảm thấy áy náy, dù rằng bản thân mình không làm đến mức thế, nên tôi không thể không thừa nhận rằng cô ấy sống thoải mái nhẹ nhàng hơn tôi, vui vẻ hơn tôi.

Theo tiêu chuẩn đánh giá của tôi, Nhiệm Dịch chính là người đã phá hoại cuộc hôn nhân của Thiên Hồng, cô ấy không phải là yêu tinh, một người con gái thuần khiết, thanh lịch, có phẩm vị xuất chúng như cô ấy nếu không gọi là tiên nữ, thì người như thế nào mới được coi là tiên nữ đây?

Tuyên Nhụy xếp Nhiệm Dịch vào hàng ngũ yêu tinh, tôi không phản đối cũng không hoàn toàn đồng ý. Tuy nhiên, tôi không thể không thừa nhận rằng, Nhiệm Dịch có những chỗ không hợp với đạo lý thông thường lắm, một số chỗ khiến tôi không đoán ra được, những bí mật này là những bí mật phải giữ kín của tiên nữ hay là mưu kế của yêu tinh, tôi cũng không biết được.

Lục Thành mùa hè năm 2004, cho dù đã chịu vài cơn bão lớn nhỏ, lại còn trong đợt nắng nóng, tình trạng thiếu điện hàng năm vẫn cứ xảy ra, đẩy ngành công nghiệp nhẹ nổi tiếng của Lục Thành rơi vào tình trạng

nghiêm trọng nhất trong lịch sử từ trước đến nay. Theo các chuyên gia dự tính, trong ba năm tới, việc thiếu điện sẽ ngày càng trầm trọng, mà nhiệt độ cũng sẽ không ngừng tăng cao.

Tôi không biết tôi làm thế này liệu đã có thể góp phần cống hiến cho tình trạng thiếu điện trầm trọng của toàn khu vực Hoa Đông chưa, nhưng tôi sẽ vẫn không mở điều hòa, khi nào trời nóng không chịu nổi thì ra bờ sông hóng gió nóng, tuy rằng cũng không dễ chịu cho lắm.

Mùa hè năm 2001, khi tôi đang ở bên sông hứng gió nóng thì gặp Thạch Duệ.

Nói ra không biết là kỳ tích hay trùng hợp, mấy người thuộc cung Xử Nữ mà tôi biết thường cùng làm những việc giống nhau, chúng tôi đi thu gom một cách tuyệt vọng mỗi trang giấy bỏ đi vẫn còn một chút chỗ trống để làm mảnh giấy nhắn tin, vừa nghe nơi nào có tiếng nước là đứng ngồi không yên, cất dọn đi những loại túi nhựa có thể tái sử dụng, thấy bàn làm việc của đồng nghiệp để lộn xộn là không vừa mắt. Chúng tôi cho đó là bảo vệ môi trường, Tuyên Nhụy thì đơn giản coi đó là bệnh thần kinh.

Thạch Duệ thuộc cung Xử Nữ nên cũng vậy. Lần đầu tiên tôi gặp, anh ta đang cố để xem tấm bản đồ quảng cáo dưới ánh đèn đường tối mờ bên sông, với bản tính chuyên lo những việc chẳng liên quan gì đến mình của cung Xử nữ, tôi đã không kìm được đi đến nhắc anh ta nhìn thế này rất hại mắt. Thạch Duệ cười để lộ hàm răng trắng rất đáng yêu: “Dùng điện tiết kiệm, lợi nước lợi dân”.

Tôi không thể kiềm chế được mối thiện cảm tốt với anh ta.

Thực ra đối với tình yêu tôi là loại người luôn tránh né vì lo sợ làm người khác đau lòng hoặc mình bị tổn thương, nhưng Thạch Duệ đã thành công trong việc thuyết phục tôi gia nhập vào thời đại đồng cư[24], anh ta nói: “Quý tộc độc thân là một sự lãng phí to lớn đối với tài nguyên của địa cầu như nước, điện, khí đốt, lương thực, thậm chí là nguồn tài nguyên tin tức đều bị cá nhân chiếm giữ, việc này không góp phần bảo vệ môi trường”.

[24] Sống chung.

Tôi không rõ nguyên nhân những người khác cùng sống chung là gì, nhưng đối với tôi và Thạch Duệ, mục đích chủ yếu là để bảo vệ môi trường, thứ đến là vì nhục cảm, sau cùng mới là tình yêu.

Sự ra đi của Thạch Duệ đã làm tiêu tan những nhục cảm trong tôi, cũng làm tiêu tan tình yêu của tôi, nhưng lại làm cho tôi yêu công việc bảo vệ môi trường hơn, không rõ lý do vì sao, giống như cảm thấy bỗng trở thành hai quý tộc độc thân tiêu tốn nguồn tài nguyên, nên càng phải tự kiểm điểm hơn.

Nhiệm Dịch là người duy nhất trong số các bạn tôi được gặp Thạch Duệ, cô ấy bảo anh ta không hợp với tôi, chỉ thấy anh ta là một đứa trẻ rất đáng yêu, nhưng không phải là một người đàn ông. Nhiệm Dịch đã từng nói với tôi: “Để con, cậu không thể để vai trò người mẹ lấn át thế được, anh ta đã có mẹ rồi, cậu không thể làm người mẹ thứ hai của anh ta được, cậu cứ như thế chỉ làm anh ta nhanh chóng rời xa cậu mà thôi”.

Lời cảnh báo của Nhiệm Dịch, tôi nghe thấy nhưng không lưu tâm. Tôi thường ôm Thạch Duệ trong lòng, mỉm cười nghe anh ta làm nũng, nghe anh ta trách cứ, nghe anh ta nói linh tinh. Cho đến khá lâu sau khi anh ta ra đi, tôi mới nghĩ lại, đêm nào anh ta cũng cuộn tròn người ngủ trong vòng tay tôi, giống như đứa bé nằm trong bụng mẹ. Còn tôi, vẫn cứ tươi cười ôm Thạch Duệ trong lòng.

Trong tình yêu bi kịch lớn nhất của người con gái không phải là không gặp được người yêu mình hay là người mình yêu hay là cùng yêu nhau, mà là đã yêu nhưng vì quá yêu quá nâng niu tình yêu mà lại để tình yêu ấy mất đi.

Vì vậy, tôi cảm thấy Thạch Duệ rời xa tôi không phải là lỗi của anh ta mà là lỗi của tôi.

Tôi không giận gì anh ta, mà cũng không giận nổi.

Nhiệm Dịch là người có bản lĩnh giữ cho ngày tháng luôn trôi qua nhẹ nhàng dễ chịu, cô ấy lấy việc đi dặt đàn em để tiếp tục ngang nhiên ngẩng cao đầu, đi cùng tôi đến bất cứ nơi đâu khám phá những tình tế trong cuộc sống.

Cô ấy là kiểm người khi ăn cơm thì xem bát đĩa có đồng bộ với cốc tách không, hoa văn ở rèm cửa có hợp với sở thích không, tôi nghĩ chỉ những người đàn ông có cốt cách quý tộc mới sánh được với cô ấy. Trong số những người đàn ông tôi biết, chỉ có Thiên Hồng là xứng đáng nhất. Nhưng đã là người kinh doanh thành

công, thì đời thứ nhất phát tài đột ngột, đời thứ hai là phá gia chi tử, đời thứ ba mới được coi là thay đổi huyết thống.

Hôm nay cô ấy đến chỗ tôi thưởng thức tay nghề nấu ăn của cô, nhưng cô ấy không bước nửa bước vào bếp, khi tôi rửa bát thì cô ấy ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách đọc sách, đột nhiên hỏi: “Cái này là ở đâu thế?”

Tôi lau sạch tay rồi đi vào phòng khách, thấy mấy tờ bản thảo trên tay cô ấy, cười nói: “Đây là mấy câu chuyện ở Thành Đô Tuyên Nhụy kể ình nghe, thấy cũng hay hay, nên ghi lại”. Lúc này tôi mới nhớ ra, Tuyên Nhụy rời khỏi đây đã hơn một tuần rồi, còn vài ngày nữa những người kia về, còn cô ta vẫn chưa thấy gọi điện cho tôi.

Nhiệm Dịch đang cúi đầu đọc mấy câu chuyện, bỗng nhiên khẽ mím môi cười.

Tôi hỏi: “Cười gì thế?”

Nhiệm Dịch nói: “Đang nghĩ đến nguồn gốc của Thành Đô”.

Tôi nói: “Nguồn gốc à? Nguồn gốc gì vậy?”

Nhiệm Dịch nhìn tôi nói: “Những tên gọi khác của Thành Đô là gì, cậu có biết không?”

Tôi nói: “Dung thành, Phù Dung thành”.

Nhiệm Dịch nói: “Vì sao gọi là Phù Dung thành?”

Tôi cũng không có ấn tượng nhiều, chỉ nói: “Hình như là vua nước Thục có yêu một phi tử nào đó, khắp thành trồng đầy cây hoa phù dung, sau này mới có câu thơ ‘Dung thành chỗ nào chẳng có hoa’”.

Nhiệm Dịch nói: “Còn gọi tên nào nữa?”

Tôi nghĩ một lúc: “A, thành Cẩm Quan”.

Nhiệm Dịch nói: “Vì sao gọi là thành Cẩm Quan?”

Tôi nói: “Gấm đất Thục nổi tiếng khắp nơi, để giữ gìn chất lượng cũng như số lượng của sản phẩm này, triều đình đã lập ra Cẩm Quan để trông coi sản xuất, số người đồng nên cũng gọi là thành Cẩm Quan”.

Nhiệm Dịch nói: “Còn gì nữa không?”

Tôi chẳng nghĩ ra, nên hỏi cô ấy: “Còn gì nữa?”

Nhiệm Dịch mỉm cười nói: “Còn một cái tên rất ít người biết, tớ đảm bảo, ngay cả người Thành Đô chính gốc cũng quá nửa không biết”.

Trong một câu chuyện, phần làm cho người ta ghét nhất chính là trích dẫn quá nhiều điển cố điển tích. Mấy thứ trong đồng sách cũ nát này, chỉ cần bạn lưu tâm đến, bạn có thể thu thập được những thông tin liên quan đến nó ở thư viện, trên mạng thậm chí trong những câu chuyện ngoài đường phố. Tôi chợt có những cảm xúc khác thường đối với việc vì sao Nhiệm Dịch nói đến những tên gọi khác của Thành Đô.

Nhiệm Dịch nói: “Năm 311 trước Công nguyên, Tần Huệ Vương biến nước Thục thành một quận, cử hai người trông coi quận là Trương Nhược và Trương Nghị chỉ huy xây dựng ‘Tần thành’. Tường bao xung quanh thành dài sáu dặm, tường thành cao bảy trượng, dưới thành xây những kho tàng, trên tường thành có trạm gác quan sát, có chòi canh, trong thành xây dựng đường phố và nha môn quan phủ. Cả Tần thành do hai phần Thái thành và Thiệu thành hợp nên”.

Nhiệm Dịch lại nói: “Quách Doanh, mình nói với cậu chuyện này không phải để bảo cho cậu biết Thành Đô gọi là ‘Tần thành’, mà là để nói cho cậu biết nó cũng có tên là ‘Quy thành’. Đó là vì khi đó chất đất ở Thành Đô rất kém, Trương Nghị chỉ huy xây thành nhiều lần bị đổ, sau mới phát hiện ra có một con rùa đi quanh thành, bèn theo dấu chân rùa để lại để xây thành, quả nhiên rất kiên cố, vì vậy gọi là ‘Quy thành’”.

Nhiệm Dịch nói: “Như vậy đó”.

Nhiệm Dịch nói: “Cái tên này nhìn chung nghe cũng không thuận tai lắm, nên người Thành Đô đa phần không muốn nhắc đến, dần dần bị quên đi”.

Nhiệm Dịch lại cầm mấy tờ bản thảo lên, nói với tôi: “Quách Doanh, những chuyện này Tuyên Nhụy nói thực ra đều có bối cảnh”.

“Về công chúa trưởng”, Nhiệm Dịch nói: “Nếu không có chuyện này, Lý cô nương bắt quá chỉ là một mỹ nhân ngư qua sông, đã sớm bị chôn vùi trong cát bụi lịch sử; còn công chúa trưởng lại là một người đàn bà đồ kị, không thể có tên trong sử sách, vì vậy rất khó nói ai đã giúp ai thành công”.

“Duyên Thần”, Nhiệm Dịch nói: “Thứ tự trong trời đất là vua, bố mẹ, thầy, Vi Trang không tham sống sợ chết, cũng không giả nhân giả nghĩa, chỉ có điều hơi cổ hủ, nếu cậu nói ông ta là người bạc tình giả dối, thực sự là rất khó cho người đàn ông này. Cuối cùng nỗi khổ của cái chết hay nỗi khổ để mà sống, ai có thể phân biệt rõ ràng được? Nếu không phải là do tương tư thì ai muốn sống mà chịu tội đâu?”

“Trác Văn Quân”, Nhiệm Dịch nói: “Người ta đều nói nhân duyên lại tiếp tục là gương vỡ lại lành, nhưng gương đã vỡ có thực sự lành lại được hay không? Trác Văn Quân khi viết ra những dòng nhớ nhung cảm động như thế này, có thật là chỉ nhớ nhung mỗi tình cũ chứ không oán trách gì Tư Mã Tương Như hay không? Mà Tư Mã Tương Như có thật sự cảm kích năm đó Trác Văn Quân sống chết thuận theo không có chút gì than thở hay không? Vì cuộc tình ngắn ngủi với cái danh vọng lớn kia liệu Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như lúc đó có thật sự cảm thấy xứng đáng hay không? Trác Văn Quân gặp Tư Mã Tương Như không hẳn đã là phúc phận, mà Tư Mã Tương Như gặp Trác Văn Quân cũng chưa hẳn đã là may mắn”.

“Đền Cán Hoa”, Nhiệm Dịch nói: “Kỳ thực sự tích về một cô gái họ Nhậm này cũng không kém hơn chuyện Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, huống hồ ở đất Xuyên Thục rất sùng bái đạo phật, lại có một chuyện gì kỳ dị như thế xảy ra, vì sao trong sử sách lại không nêu, vì sao triều đình luôn thích tuyên truyền tư tưởng trung quân ái quốc lúc đó mà lại không tuyên truyền rộng chuyện này ra? Nguyên nhân rất đơn giản, vị phu nhân Cán Hoa này dù cho công trạng có nhiều, tên tuổi có lớn, cũng không thể vào Đại Nhã Đường được, vì bà chỉ là một tì thiếp, không được thờ trong chính điện tôn nghiêm”.

Tôi nhìn Nhiệm Dịch, rồi hỏi một câu: “Nhiệm Dịch, sao cậu biết nhiều vậy”.

Khuôn mặt kiêu ngạo và thờ ơ của Nhiệm Dịch phẳng phất nụ cười, phải một phút sau cô ấy mới trả lời: “Vì rằng yêu một người thì yêu luôn cả một tòa thành”.

Yêu một người thì cũng yêu luôn cả nơi người đó ở.

Một tòa thành trì có thể dâng cho người ấy, cơm ăn thức uống, thể thái muôn vàn cũng có thể dâng cho người mình yêu.

Tôi và Nhiệm Dịch mỗi người trầm tư trong cái bóng của mình, một lát Nhiệm Dịch mỉm cười nói: “Nói những chuyện này làm gì chứ, chúng ta đi dạo phố đi”.

Tôi nhớ ra một câu hỏi: “Nhiệm Dịch, mình đã từng hỏi cậu có yêu Lý Thiên Hồng không, cậu nói với mình là không”.

Nhiệm Dịch duyên dáng khẽ trả lời: “Đúng vậy”.

Tôi hỏi: “Bây giờ cậu có yêu không?”

Nhiệm Dịch nói: “Không yêu”.

21. Chương 15

Chương 15:

Ở cùng Nhiệm Dịch, khó có ai mà cứ chỉ hành động được thoải mái, tự do, có cái gì đó lạnh lẽo, cô đơn tỏa ra từ con người cô ấy, cô ấy có thể ngồi cạnh bạn nhưng lại khiến bạn cảm thấy xa vời không thể hiểu được những cảm xúc của cô ấy, cô ấy có thể thân thiết nồng ấm đầy, tươi cười niềm nở đầy, nhưng lại khiến bạn cảm thấy như mình đang ngưỡng mộ người không hề chú ý đến mình.

Cho dù đã chơi với nhau mười năm, nhưng thời gian cũng không thể làm tôi thấy có cảm giác gì đó khác với mọi người.

Nhiệm Định và Tuyên Nhụy có rất nhiều điểm khiến người khác phải kinh ngạc, nhưng cũng có nhiều điểm khác nhau hoàn toàn. Tuyên Nhụy là người mà dù cho có ngồi nơi thô thiển, sơ sài thế nào cũng làm cho nơi đó tỏa ra ánh sáng chói lọi, nhưng Nhiệm Định, dù có ngồi ở nơi mỹ lệ, thanh nhã mấy đi nữa cũng khiến nơi ấy trở nên thô thiển, nghèo nàn. Tôi cũng không rõ là tôi thích loại nào hơn.

Nhiệm Định thích đến những nơi mà chỉ một số ít người mới có thể lui tới ở Lục Thành, đã nhiều lần tôi nghĩ rằng, cô ấy thực sự thuộc về nơi này. Nhiệm Định xuất hiện trong phòng khách lúc nào cũng như đang thấy áy náy băn khoăn điều gì, chỉ có trong trường hợp mọi người đều chú ý đến cô thì cô ấy mới thư thái, mới tươi cười, rạng rỡ.

“Đạm Bộc” đã trở thành nơi dễ tìm Nhiệm Định nhất.

Lần này, khi chúng tôi đang ngồi bên hồ, một người đàn ông rất phong độ bước tới, cười và nói: “Cô Nhiệm Định, xin chào”.

Nhiệm Định tay trái tựa vào thành ghế, tay phải nhẹ nhàng để trên tai, lười nhác chớp mắt nhìn người đối diện: “Vị nào thế?”

Tôi nhận ra anh ta là ông chủ của một công ty đứng cười nói chuyện trò rôm rả với Nhiệm Định trong bữa tiệc chiêu đãi do đoàn khảo sát tổ chức mười mấy ngày trước, không dừng được phải quay sang nhìn Nhiệm Định, không thể tin nổi một người có trí nhớ tốt như Nhiệm Định lại có thể quên nhanh đến vậy.

Nhưng biểu cảm của Nhiệm Định rõ ràng xa lạ, không phải giả vờ.

Người đàn ông đó không méch lòng, cũng không xét nét, ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, cười nói: “Cô Nhiệm Định hôm nay muốn chơi trò gì vậy? Hy vọng tôi có thể góp phần để giúp vui cho cô hết mức có thể”.

Nhiệm Định hứng thú nhìn sang anh ta, sau một hồi ngẫm nghĩ mới kéo dài giọng nói: “Thế à?”

Người đàn ông đó quả thực đã không nuốt lời, từ ăn đến chơi, từ phòng thẩm mỹ đến phòng tập thể thao, anh ta sắp đặt chu đáo tỉ mỉ thời gian biểu. Nhiệm Định cầm tờ giấy lên xem, chẳng nói gì lại để xuống.

Quy cách của “Đạm Bộc” là chơi một lần hoặc chơi nhiều lần rồi cuối cùng mới thanh toán, nhưng khi đưa ra thời gian sắp xếp các hạng mục thì phải trả trước tiền, vì vậy người đàn ông đó lấy thẻ tín dụng ra.

Nhiệm Định đột nhiên mỉm cười, gơ tay vẫy vẫy.

Hai người chúng tôi không hiểu cô ấy có ý gì, cứ nhìn cô ấy, không rõ vì sao lại thế.

Nhiệm Định cười nói: “Trừ khi đi việc công, hay tiếp đãi vì công chuyện làm ăn, còn thì trai gái ve vãn tán tỉnh nhau, đa phần là lấy việc người nam trả tiền để khơi gợi chuyện tình dục trắng hoa, cách thức trả tiền thường cho thấy tâm tư của người đàn ông và thái độ của anh ta đối với người con gái”.

Cô ấy nhấp một ngụm thanh trà, lạnh nhạt nói: “Cách tự nhiên nhất để khơi gợi chuyện tình cảm là cầm tờ hóa đơn lên tính toán, thứ đến là cầm thẻ tín dụng, cho dù thẻ tiết kiệm liên ngân hàng, hay VISA. Người đàn ông nếu muốn dùng cách thức trả tiền để thể hiện tình yêu, hay đơn thuần là muốn khoe của, đều không thể dùng thẻ tín dụng, vì sẽ không ai biết là anh ta đã chi bao nhiêu, còn lại bao nhiêu, tương lai sẽ có bao nhiêu, cách này là để dành cho những người nghèo, xem phong thái, thực là không mấy khoáng đạt, phần lớn để lừa những cô gái không có đầu óc mà lại còn thích làm đầu óc u mê”.

Người đàn ông đó vẫn cười, nhưng có vẻ hơi miễn cưỡng, vì rốt cuộc với tiếng tăm của anh ta ở Lục Thành thì những lời nói này thực quá cay nghiệt.

Nhiệm Định không buồn nhìn anh ta, nói: “Tốt hơn một chút là có một ví tiền lớn, bên trong xếp tiền ngay ngắn và sạch sẽ, khi lấy ra thì rút từng tờ từng tờ một hoặc dứt khoát đưa cho người phục vụ”.

Người đàn ông đó cười, hơi đắc ý: “Nếu giống hôm nay, phải tiêu quá mười nghìn tệ, thì ví tiền nào có thể đựng nổi số tiền dày cộm như thế?”

Nhiệm Dịch lạnh lùng đứng lên, phủi cái váy và tiến đến ngồi xuống bên bàn, mặt tỉnh bơ, nói giọng chậm rãi: “Vì thế phần lớn trường hợp anh muốn yêu, tốt nhất nên có cổ phần”.

Người đàn ông đó chờ người ra.

Lúc này tôi mới biết, ở “Đạm Bộc”, Thiên Hồng cũng có cổ phần.

Tôi cầm túi xách, nhìn người đàn ông đó vừa có chút thông cảm, vừa để anh ta bớt cái giận, đến ngồi cạnh Nhiệm Dịch.

Từ thế ngồi duyên dáng của Nhiệm Dịch như chưa hề thay đổi.

Hôm đó Nhiệm Dịch phải thu những tiết mục hàng đầu, Nhất Phong, người đã nhận được những phản ứng nhiệt tình của độc giả nhờ đưa các nam thanh nữ tú lên báo đang phải làm các tiết mục điểm nóng trong một tuần với nội dung vạch trần sự thật, anh ta có nhiệm vụ cứng rồi nên không đi được, nhờ tôi đi cùng Nhiệm Dịch đến trường quay.

Từ xưa đến nay tôi thường không có hứng thú với truyền hình, nhưng Nhất Phong đã nhiều lần giúp tôi khiến tôi không cách nào từ chối được, đành cùng Nhiệm Dịch đến đài truyền hình.

Chương trình phải làm tuần này là tiết mục của một tay ca sĩ khá nổi tiếng hát trong quán rượu, tôi đã nhìn thấy anh ta biểu diễn một lần, ngoại hình giống Trần Quán Hi, giọng hát thì giống Sa Bảo Lượng. Người thứ nhất thì bảo đảm hình ảnh của anh ta, người thứ hai bảo đảm địa vị thực lực của anh ta. Nhiệm Dịch giới thiệu qua, tôi thấy tên anh ta hết sức đặc biệt. Luật Tiểu Quỷ.

Người họ Luật khá hiếm, tôi hỏi Nhiệm Dịch đây là tên thật hay là nghệ danh.

Nhiệm Dịch nói: “Người họ Nhiễm cũng không nhiều, cạnh cậu chẳng phải cũng có một người đấy ư?”

Khi lên sân khấu, Nhiễm Dịch tỏa ra thứ ánh sáng lóng lánh chói lòa, cảm hơi hếch lên, sóng mắt đung đưa tuyệt đẹp, tư thái phong nhã, thoải mái, làm rung động trái tim từng người ở đó, bao gồm cả những nhân viên của đài truyền hình.

Ngồi cạnh tôi là cô bé thực tập sinh vẫn thường thay Nhiễm Dịch chủ trì các tiết mục, ánh mắt đầy sự hâm mộ và tôn sùng Nhiễm Dịch, không kìm nổi thốt lên với tôi rằng: “Em đã xem chị ấy thu các tiết mục nhiều lần, nhưng mỗi lần xem vẫn cứ ngơ ngẩn cả người”.

Những người hơi biết nghề một chút đều hiểu, việc thu bắt kể tiết mục nào ở đài truyền hình cũng đều là ghép nối các đoạn cần thiết lại với nhau, ở trường quay có người chuyên trách điều tiết không khí, chỉ huy không khí, tất cả đều coi là bình thường, vì thế người trong ti vi thì cười nghiêng cười ngả, còn người trước ti vi thì bứt rứt, bồn chồn.

Từ trước đến nay tôi chưa từng được xem người chủ trì nào giống như Nhiễm Dịch, đứng ở trên khán đài tự do thoải mái, khuấy động làm thay đổi tình cảm của người xem, say sưa mê mải, mồ hôi đầm đìa, nói liền một mạch, mỗi người ở trường quay đều nhập tâm hoàn toàn, bổ sung thêm ống kính mà thiếu vắng chút, tiết mục dài bốn mươi lăm phút chỉ mất một tiếng rưỡi đồng hồ đã được duyệt xong toàn bộ.

Nhiễm Dịch bỏ micro xuống đi ra khỏi ánh đèn, nụ cười nhanh chóng biến mất, khuôn mặt trầm buồn như một cái bóng phẳng phát hơi sương lạnh lẽo, mấy người đứng xem định đến chào cô ấy, nhưng thấy thế nên thôi.

Lúc cô ấy cúi bỏ đôi khuyên tai, tôi hỏi: “Cậu không chào ai hay sao?”

Nhiễm Dịch cười nhạt, nói: “Đối với người không quan trọng, mình không có lấy một phút”.

Đến khi cô ấy tẩy trang xong cùng tôi đi ra bãi đỗ xe, thấy một người đàn ông cao to, phong thái duyên dáng đang đứng dựa vào xe của cô ấy. Người đàn ông đó cười gọi: “Nhiễm Dịch”.

Chính là Luật Tiểu Quỷ khi này vừa phối hợp ăn ý với Nhiễm Dịch trong trường quay.

Lúm đồng tiền của anh ta thật làm mê lòng người, khi ánh mắt chạm nhau, tôi bỗng thấy Thạch Duệ đang cười với mình.

Nhiễm Dịch như quên hẳn câu chuyện rôm rả với anh ta lúc nãy, nói: “Anh đứng chắn trước xe của tôi làm gì thế?”

Tiểu Quỷ nói: “Anh muốn mời em đi đâu đó ngồi chơi”.

Mặt Nhiễm Dịch dừng dừng: “Lý do gì thế?”

Tiểu Quỷ nói: “Lý do? Có rất nhiều lý do, em xinh đẹp, em duyên dáng, em thông minh, em...”

Nhiễm Dịch lạnh nhạt cắt lời: “Tôi muốn nói tôi có lý do gì mà phải nhận lời đi chơi với anh”.

Câu nói này làm nụ cười trên mặt Tiểu Quỷ tắt ngấm, anh ta không ngờ Nhiễm Dịch lại có một câu trả lời thẳng thừng như vậy, nhưng anh ta không từ bỏ, nói tiếp: “Anh muốn được hiểu thêm về em thôi mà”.

Nhiễm Dịch nói: “Đó là lý do của anh, chứ không phải của tôi”.

Tiểu Quỷ không cười nổi nữa, cũng không còn khí thế như lúc trong trường quay, xấu hổ như một đứa bé con, giọng nói đầy vẻ van lơn: “Nhiễm Dịch, anh chỉ muốn...”

Nhiễm Dịch hơi mất kiên nhẫn: “Đừng có chắn trước cửa xe như vậy nữa, tôi còn có việc”.

Tiểu Quỷ tránh người, hơi lúng túng xen chút tức giận: “Nhiễm Dịch”.

Nhiễm Dịch không trả lời, cũng chẳng nhìn anh ta, cô ấy mở cửa xe, vút túi vào ghế phụ lái.

Tiểu Quỷ giữ cánh cửa xe lại, nắm lấy tay áo Nhiễm Dịch nói: “Nhiễm Dịch, anh thật sự muốn nói chuyện với em”.

Nhiễm Dịch trợn mắt nhìn anh ta rất lâu, sau đó nói: “Cái váy này tôi đặt may ở bên Ý, nếu làm hỏng nó, dựa vào thu nhập của anh thì trong hai năm không ăn uống gì mới trả đủ đấy”.

Câu nói này khiến Tiểu Quỷ bỏ tay ra, sắc mặt anh ta trông rất khó coi, đôi mắt như muốn tóe lửa, hay như bị đóng băng lại, nhìn Nhiễm Dịch bằng vẻ phức tạp, cuối cùng, khuôn mặt đẹp của anh ta lấy lại được vẻ tự kiêu. Anh ta bỏ tay ra, rút một câu qua kẻ răng: “Nhiễm Dịch...”

Đằng sau còn rất nhiều điều, nhưng Tiểu Quỷ không nói nữa. Anh ta hung hãn đóng sầm cánh cửa xe, sải từng bước dài về phía cửa lớn, xách cây đàn ghi ta của mình lên, giơ cao quá đầu rồi đập mạnh vào cánh cửa vỡ choang một tiếng, đi thẳng không quay đầu nhìn lại.

Những câu nói của Nhiễm Dịch ngay cả tôi cũng còn thấy khó nghe, tôi trách cứ cô ấy: “Nhiễm Dịch, cậu quá đáng thế”.

Nhiễm Dịch đang ngồi ghế trên, quay đầu lại, tôi thấy ở khóe miệng cô ấy thoáng một nụ cười như khen ngợi: “Anh ta sẽ trở thành một người đàn ông tốt và khá là hay đấy, không biết tương lai hạnh phúc sẽ thuộc về cô nào”.

Tôi ngạc nhiên hết sức: “Nhiễm Dịch”.

Nhiễm Dịch nói: “Nơi này đề cử bao nhiêu ca sĩ, đa phần là loại không có chí tiến thủ, chỉ ca hát chơi bời, chộp giật, chỉ có thể hát cả đời ở quán bar, quán rượu, việc giới thiệu lăng xê họ chẳng qua chỉ là do yêu cầu của tiết mục mà thôi, mình chẳng coi bất cứ ai trong bọn họ ra gì. Chỉ có Luật Tiểu Quỷ này, anh ta không hút thuốc lá, không uống rượu, không chích thuốc, không bao gái, chỉ có hát và hát thôi, nghị lực và khả năng trời cho đều thuộc bậc đại thừa, chỉ có anh ta mới có thể thành công thực sự từ những tiết mục này”.

Nhiễm Dịch là một người con gái cực kỳ kiêu ngạo, từ xưa đến nay chưa từng đề cao ai. Tôi hiểu cô ấy, vì thế tôi càng không thể lý giải nổi: “Nhiễm Dịch, cậu đã coi trọng anh ta như thế, vì sao chỉ đi chơi một ngày với anh ta cũng từ chối?”

Nhiễm Dịch mỉm cười nói: “Quách Doanh, đánh giá một người là tốt, và cùng anh ta tiêu phí thời gian là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Anh ta vốn đã không liên quan gì đến cuộc sống của mình, thì việc đi hay không đi có gì khác nhau? Nếu đã thấy rõ mục đích của anh ta là theo đuổi mình, hà tất phải cho anh ta một cơ hội để cảnh mẹ để cảnh con như thế?”

Tôi im lặng.

Nhiệm Định nói: “Mình đưa cậu về”.

Cho dù Nhiệm Định là tiên nữ hay là yêu tinh thì tôi cũng thấy thích khả năng đoán định của cô ấy, nhưng lại không thể học tập được.

Trước lời mời của một người đàn ông mà mình đánh giá tốt, sau khi đã nhìn rõ sự việc có bao nhiêu cô gái có thể kìm lòng để từ chối? Trong những nguyên tắc mà Tuyên Nhụy đã từng tuyên bố, cũng nên có thêm điều này, đã không thể, thì việc gì phải gây thêm cho người ta sự hiểu lầm.

Lục Thành vào mùa hè chịu ảnh hưởng của khí hậu biển, nên có khi trời đang nắng chang chang bỗng đổ mưa như trút nước. Mà đã mưa thì cho dù có đi ô hay mặc áo mưa cũng không thể che cho khỏi ướt được. Khi chúng tôi ra khỏi Đài truyền hình, thì gặp đúng thời tiết như vậy.

Xe đi đến chỗ đoạn cắt giữa đường Trung Sơn và đường Giải Phóng, Nhiệm Định đột nhiên chau mày, đánh lái rẽ ngoặt vào con đường nhỏ, sau đó vòng trở lại con đường chúng tôi vừa đi qua.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Nhiệm Định nói: “Cậu nhìn nhà chờ xe buýt phía trước xem”.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy phía trước rất đông người đang xúm lại trú mưa dưới mái hiên của nhà chờ xe buýt hỏi: “Có người quen của cậu à?”

Nhiệm Định không trả lời, cô ấy cho xe dừng lại bên cạnh bãi chờ xe buýt, hạ cửa kính xuống, nói với một cô bé trong số đó: “Lên xe đi”.

Cô bé kia mặc quần áo đắt tiền, dáng người thanh tú, mặt trang điểm nhẹ nhàng, tay cầm một tập tài liệu, đang đứng ngăn người ra, nghe thấy Nhiệm Định nói, quay nhìn xung quanh, sau đó nhìn Nhiệm Định đầy cảnh giác.

Nhiệm Định thở dài, bỏ giấy chứng minh hành nghề của mình trong cặp mở ra đưa cho cô ta xem: “Tôi là Nhiệm Định làm ở Đài truyền hình, chương trình đang tìm vị khách mời đặc biệt, cô lên xe đi”.

Mọi người bỗng xôn xao lên, cô bé đó hơi chần chừ nhưng hứng thú, tôi mở cửa xe, cô bé chỉ thấy có hai người phụ nữ chúng tôi, thì không do dự chút nào nữa, ngồi vào trong.

Nhiệm Định đóng cửa kính, không quay đầu lại hỏi: “Cô làm ở chỗ nào? Tôi sẽ đưa cô đến chỗ đó trước, sau đó mới nói đến chuyện chương trình”.

Cô bé đó hất những giọt nước trên mái tóc, ngượng ngùng nói: “Em đến đưa tài liệu cho giám đốc ở quảng trường Thế Kỷ”.

Nhiệm Định và tôi ngồi trong phòng khách của một tòa nhà lớn ở quảng trường thế kỷ, cô ấy mỉm cười nói với tôi: “Cậu có biết là trong thế giới này có những cô gái nào dễ bị dụ dỗ nhất không?”

Tôi nói: “Rất nhiều, người có tính lẳng lơ, người thấy tiền là mắt sáng ra, hoặc người chưa biết cuộc đời thế nào... vô vàn”.

Nhiệm Định mồm ngậm một viên kẹo dẻo, mỉm cười nói: “Loại lẳng lơ thì coi như là không dụ dỗ cũng cứ đeo dính với bọn đàn ông, thấy tiền mắt sáng lên thì nhiều lắm, không thể quy thành một loại được, nhưng có một chỗ cậu sai chính là những đứa không biết cuộc đời là gì. Thực ra những đứa chưa biết cuộc đời là gì lại không dễ bị đàn ông dụ dỗ...”

Tôi nói: “Theo cậu thì loại nào dễ bị dụ dỗ nhất?”

Nhiệm Định nói: “Giống như cô bé này, mặc đồ đắt tiền nhưng lại đi xe buýt hoặc taxi”.

Tôi hơi ngạc nhiên: “Việc này nói lên điều gì? Ai nói là mặc đồ đắt tiền thì không thể đi xe buýt hay taxi chứ?”

Nhiệm Dịch cười nói: “Tiếp xúc với môi trường danh lợi, quen thấy quần là áo lượt, mà bản thân lại không nằm trong số đó, đó là những người có khả năng chống lại những cám dỗ thấp nhất, một khi cánh cửa bước tới tiền bạc đã mở rộng cho cô ta, thì cô ta sẽ không còn tính đến hậu quả nữa, sẽ vui vẻ dấn bước vào”.

Lúc đó tôi bỗng thấy cảnh giác: “Nhiệm Dịch, có thật là Đài truyền hình cần chọn khách mời không?”

Nhiệm Dịch nhìn tôi cười: “Đài truyền hình cần khách mời mà lại phải tìm ngoài đường thế à?”

Tôi nói: “Thế rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Nhiệm Dịch vẫn cười: “Mình chỉ không nhẫn tâm để một cô gái như thế bị cuộc đời này vùi dập, cô ta có thể đường hoàng bước vào cuộc sống vốn dĩ là của cô ta, tuổi trẻ, sắc đẹp, lại thêm được mình hỗ trợ, những cái này sẽ là tấm giấy thông hành cho cô ta không phải sợ cái gì nữa, cứ thẳng tiến không bị ai cản đường”.

Tôi nói: “Cậu dựa vào cái gì mà lại xuất hiện với tư cách người cứu giúp thế giới, dựa vào cái gì mà định thay đổi cuộc sống của cô bé đó?”

Nhiệm Dịch lạnh lùng nói: “Quách Doanh, cậu không việc gì phải kích động như vậy, nếu cô ta không đi theo hướng ấy, thì dù mình có như thế nào cô ta cũng sẽ không chấp nhận, còn nếu cô ấy đi theo, thì mình muốn giúp cô ấy không phải đi đường vòng, cách làm này không thể nào phê phán được”.

Tôi chẳng còn lời nào phản bác.

Lúc này, cô bé tên Trương Dao đang từ cầu thang máy bước ra, mỉm cười đến bên chúng tôi.

Nhiệm Dịch đứng lên, cười nói: “Chúng ta đi đến Lệ Đô uống chén trà rồi tiện thể nói chuyện luôn”.

Cô bé này có vẻ hay vào những hàng ăn theo phong cách Tây, nên mọi quy cách như góc đặt dao đĩa cô ta đều biết, tư thế ngồi trên ghế cũng duyên dáng đến nỗi không thể bắt bẻ gì được, nhưng vừa nhìn là biết cô ta không phải sống cuộc sống như thế, mà có được chỉ là do luyện tập.

Trương Dao biết tôi cũng là người trong giới truyền thông, ít nhiều hơi gò bó, nói: “Những người làm tin tức có vẻ rất thần bí”.

Nhiệm Dịch chẳng giữ phép tắc gì cả, lười nhác ngồi tựa vào ghế sofa, ngón tay đặt trên môi, chăm chú nhìn Trương Dao, sau đó nói: “Tối nay có một bữa tiệc nhỏ, chỉ là bạn bè trong nhóm tổ chức thôi, nếu em có thời gian, thì chị sẽ dẫn em theo, cho quen dần đi”. Trương Dao kinh ngạc: “Party ă? Em chưa trang điểm mà, sợ không kịp mất?”

Nhiệm Dịch cười cười, đưa cái túi xách nhỏ của mình cho cô bé: “Trừ màu môi, còn em muốn dùng cái gì thì dùng”.

Trương Dao lấy các đồ trang điểm mà Nhiệm Dịch mang theo. Tôi thấy đây toàn là những nhãn hiệu khiến cô bé phải kinh ngạc. Tôi nhìn Nhiệm Dịch trừng trừng, biểu lộ thái độ không tán đồng. Nhiệm Dịch không cả nhìn tôi, nhưng bàn tay mềm mại vỗ nhẹ nhẹ trên vai tôi.

Tối hôm đó, Nhiệm Dịch dẫn Trương Dao đến “Đạm Bộc”, đó là hoạt động định kỳ tổ chức cho hội viên VIP, không coi là buổi vũ hội, những người đến đây chỉ là đi thư giãn.

Nhiệm Dịch gọi Trương Dao là cô bạn nhỏ một cách tự nhiên, hai người họ giống như hai con bướm duyên dáng, bay lượn sắc sỡ giữa mọi người.

Tôi ngồi ở một góc, nhìn Trương Dao lóng ngóng, ngượng ngập cẩn thận để có phong thái đẹp đẽ, thấy Nhiệm Dịch vỗ vỗ lên vai con bé, thì thầm điều gì đấy, rồi nhìn thấy Trương Dao và một người đàn ông tuổi không còn trẻ nữa nằm stay chuyện trò, tận sâu trong lòng cảm thấy xót xa.

Nhiệm Dịch cầm chén rượu, đi đến chỗ tôi, ngồi xổm xuống ngược lên nhìn tôi: “Sao cậu không qua đặng kia tán chuyện?”

Tôi nói: “Nhiệm Dịch à, cậu có biết là cậu giao chìa khóa của dục vọng vào tay cô bé ấy, cô ta chưa chắc đã mở được cánh cửa hạnh phúc đâu”.

Nhiệm Dịch cười mà nói: “Mình đưa chìa khóa cho cô ta, việc mở được hay không không phải là việc của mình, sao mình phải lo lắng chứ?”

Tôi nói: “Cuộc sống của con bé ấy vốn đang bình lặng, sẽ dần dần từng bước một, rất có khả năng cậu sẽ phá hỏng thói quen sinh hoạt đã hình thành của cô ta, cậu có biết không? Một khi đã không đi vừa giày thủy tinh, cô bé lọ lem cũng sẽ không thể còn giữ được tâm hồn như ngày xưa nữa, nỗi khổ đó cậu có biết không?”

Nhiệm Dịch nói: “Mọi sự do trời định, thành bại của nhà binh đều không phải do con người quyết định, kẻ khôn ngoan thì sống, đánh cược thì phải chấp nhận chịu thua, đó mới là chân lý”.

Tay tôi hơi run, nói: “Nhiệm Dịch à, cậu làm như thế này, rốt cuộc là có mục đích gì, rốt cuộc là vì sao?”

Nhiệm Dịch cười để lộ má lúm đồng tiền: “Để cô gái có tư chất trời cho này sẽ sống cuộc sống thuộc về cô ta”.

Tôi đã không thể kìm được sự phẫn nộ của bản thân, gằn giọng hỏi: “Cuộc sống như thế nào?” Tôi chỉ qua chỗ người đàn ông kia lúc đó đã ôm lấy vai Trương Dao, “Sống một cuộc sống như thế kia hay sao? Cuộc sống bị coi như thứ đồ chơi cho người ta à?”

Nhiệm Dịch nói: “Một cuộc sống không phải lo nghĩ gì, sẽ vô cùng đẹp đẽ”.

Tôi nói: “Cậu nói ình biết đẹp đẽ như thế nào?”

Nhiệm Dịch ngưng cười, nói: “Mình xin lấy lại câu vừa rồi, không phải vô cùng đẹp đẽ, mà là ‘nếu không vô cùng đẹp đẽ thì cũng là thất bại thảm hại’”.

Tôi gần như đã hét lên rằng: “Cậu đã biết có thể điều khiển cuộc sống của cô bé ấy lạc lối, vì sao cậu còn dẫn cô ấy vào chốn phồn hoa, son phấn này?”

Nụ cười cao quý và mê hồn người của Nhiệm Dịch lại xuất hiện: “Vì chuyện cơm áo gạo tiền không phải lo nghĩ đến”.

Tôi thực không có gì để nói nữa, đau lòng nhìn Nhiệm Dịch đang ngồi trước mặt tôi: “Nhiệm Dịch, sao cậu lại trở nên như thế này?” Nói xong, tôi cũng không nhìn cô ấy, nhảy khỏi ghế, lao ra cửa.

Tôi không quay đầu lại, tôi biết, với tính cách luôn giữ gìn sự duyên dáng của mình, cô ấy sẽ không gọi tôi, cũng không đuổi theo tôi, thậm chí từ nay không liên lạc, cũng chẳng giải thích gì hết.

Ngày hôm sau, Nhiệm Dịch lại gọi di động cho tôi, tôi đang nằm trên giường, thần người nhìn những con số nhấp nháy, nhưng không nhận điện.

Tôi thực sự rất đau lòng, rốt cuộc tôi không rõ vì sao, một người con gái đẹp như tiên nữ thế mà lại có những lý luận gọi là tình yêu hám lợi như vậy, bản thân Nhiệm Dịch đã chọn lựa cuộc sống mà Tuyên Nhụy khinh ghét ấy tôi còn có thể hiểu được là vì Thiên Hồng thực sự có tình cảm với cô ấy, nhưng vì sao cô ấy lại phải thay người khác thậm chí còn giúp đỡ người khác chọn lựa một cuộc sống như thế chứ?

Cô ấy thực sự vẫn là người mà tôi cố chấp coi là tiên nữ chăng? Nếu cô ấy là yêu tinh, thì cô ấy là con yêu tinh sống thẳng thắn hay là con yêu tinh đáng phỉ nhổ mất trong số yêu tinh?

Một lát sau, có tin nhắn tới, giọng điệu vẫn đầy khí thế: “Lang Trung sẽ đến Lục thành trong hai tiếng nữa, mình qua đón cậu ra sân bay”.

Tôi cũng không muốn gặp Lang Trung, tôi thấy vô cùng lúng túng, tôi không biết sau một năm gặp lại người đàn ông đã từng thân thiết với mình như cá với nước ấy sẽ như thế nào? Và người đàn ông đó còn định ly hôn vì tôi. Nhưng tôi cũng rất hiếu kỳ không biết anh ấy đến Lục Thành là vì cái gì? Nếu là vì tôi, tại sao mà ngay cả một câu chào hỏi cũng không mà đã đến đây?

Quan trọng hơn là, tôi thực sự muốn xuất hiện trước mặt anh ấy thật thản nhiên, thản nhiên đối mặt với quá khứ, để không còn nghĩ ngợi vẩn vơ về cái đêm thân thiết đó, hy vọng có thể làm cho ay cũng không còn mộng tưởng về cái đêm ấy nữa.

Viết đến đây, lòng tôi hơi hổ thẹn vì đã không nghĩ đến Vương Âu đang bụng mang dạ chửa, đang đau lòng tuyệt vọng, không hiểu sẽ nghĩ thế nào về chuyến đi này của Lang Trung.

Chỗ tôi ở là nơi xa sân bay nhất, Nhiệm Dịch qua đón tôi.

Nhiệm Định từ xưa đến nay chưa từng xin lỗi, cô ấy không có thói quen xin lỗi, cũng không cần người khác phải xin lỗi.

Nhưng tôi cũng là một người từ xưa đến nay không thể giận người phụ nữ nào, tôi nói cho Nhiệm Định biết nỗi khổ tâm của mình.

Nhiệm Định như chẳng có vấn đề gì xảy ra, cười mỉm, nói một cách dửng dưng: “Người đàn ông đó không lấy lại được tuổi xuân, đã có gia đình rồi, nhưng thực sự là một người đàn ông tốt, đi cả trăm dặm đường mới chọn được một người như thế, cho dù là về thân thể gia đình hay phẩm chất, nếu Trương Dao thực sự có thể cặp với anh ta, thì đó là vận may của cô ta”.

Tôi thở dài nói: “Nhiệm Định, cậu sao cứ cố chấp giữ ý kiến của mình thế?”

Nhiệm Định mỉm cười nói: “Vì một người con gái tốt nên tìm một người đàn ông tử tế, chứ không phải là đợi đến khi bị một người đàn ông không tiền không đức lừa phỉnh để cho thương tích đầy mình, mới hối hận đã không làm ngay từ đầu”.

Tôi nói: “Cậu chẳng việc gì phải nóng vội như thế”.

Nhiệm Định cười: “Nếu được sống cùng với người đàn ông trải qua mọi thăng trầm của cuộc đời, thì cô ta sẽ đạt được tất cả, chính là trên cơ sở bảo đảm việc hưởng thụ, hấp thu được tinh hoa cuộc sống cả đời tích lũy ở người đàn ông, hơn là cô ta tự mài giũa để làm phong phú thêm cuộc sống mình, thì sẽ an toàn và nhanh gọn hơn nhiều chứ”.

Nói rồi, Nhiệm Định lắc lắc đầu cười, nói tiếp: “Đúng rồi, nói những chuyện này với cậu, cậu chẳng hiểu gì cả, cậu thích những người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình, đem những chất dinh dưỡng của mình để nuôi lớn anh ta, ở cậu bản tính người mẹ quá nhiều, đầy tình yêu thương con trẻ”.

Chuyến bay từ Thành Đô đến Lục Thành bị chậm năm phút.

Nhiệm Định đứng ở cửa ra, sắc diện rất kỳ lạ, một lúc sau, cô ấy nói với tôi: “Cậu thử đoán xem Lang Trung đã ly dị chưa?”

22. Chương 16

Chương 16:

Lang Trung ngồi ở lô ghế trong phòng ăn nơi chúng tôi thường ngồi, khuôn mặt đẹp trai vẫn như xưa. Hình như anh ấy cũng đã sớm biết là tôi sẽ đến đón, chẳng có chút gì ngạc nhiên cả.

Nhiệm Định và tôi ngồi mỗi đứa một bên, đều không nói gì.

Lang Trung cười nói: “Dế con, không nói gì à?”

Tôi lúng búng: “Máy bay đông không?”

Lang Trung cười: “Cũng đông”.

Ba người chúng tôi lặng lẽ ăn, Nhiệm Định bỗng nhiên thốt ra một câu: “Anh ly hôn chưa?”

Lang Trung lặng đi một lúc rồi cười khổ sở, gật đầu nói: “Rồi”.

Tôi đã ngẩng đầu nhìn anh ấy một cách không chủ định, cho dù còn những thành kiến khi chúng tôi ở Nam Kinh, nhưng trong mười mấy năm nay rốt cuộc tôi vẫn coi anh là bạn, nhưng trong số những người bạn của chúng tôi, thì anh ấy là người có nhiều điều tiếng. Sao chỉ trong thời gian ngắn như thế, với những hành động khinh suất như thế anh ấy có thể kết thúc cuộc hôn nhân của mình? Huống hồ, Vương Âu lại đang có bầu.

Tôi có điều nghi vấn nhưng không tiện hỏi.

Nhiệm Định hỏi: “Thế còn Vương Âu? Còn con của hai người?”

Lang Trung vẻ mặt nặng như chì, bỏ đũa xuống, nhìn tôi chăm chú nói: “Để con, trải qua bao nhiêu chuyện như thế, em phải biết rằng từ khi học cao trung đến nay, tình cảm của anh đối với em thế nào chứ?” Rồi không đợi tôi trả lời, nói tiếp, “Anh thực sự rất thích em, từ tận đáy lòng, khi sự việc không thay đổi được, thấy rằng thích một người bình thường như em thì thật mất mặt, nên không dám thừa nhận. Cái hôm Nhiệm Định đính hôn, anh đã muốn ngỏ lời với em, nhưng... anh thấy rằng có thích em thì cũng không thể tiến xa hơn được, nên đã không ngỏ lời, mà vội vã cưới Vương Âu, nhưng anh không hối hận cũng không rỗng rãi cô ấy, anh thực sự muốn sống hết đời bên cô ấy, anh sợ cô ấy không chịu nổi nên đã không thừa nhận chuyện thích em”.

Lang Trung từ từ nói lỏng cà vạt, cúi đầu nói: “Cô ấy không chịu được việc anh thích em, tuy nhiên ngay từ đầu, cô ấy là người biết rõ chuyện này hơn ai hết”.

Khi chưa đạt được, người ta luôn nói với bản thân mình rằng, chỉ cần mình có được thì bất kể cái gì cũng không quan tâm, không tính toán, làm gì cũng vì anh ấy, không cần bất kỳ sự đáp trả nào. Đợi đến khi có được rồi, người ta lại không ngừng chất vấn bản thân, chất vấn đối phương: “Vì sao? Vì sao ngay từ đầu anh không yêu em? Em có chỗ nào không tốt? Có chỗ nào không bằng cô ta?” Người ta sẽ nghĩ là mình đã cho đi quá nhiều, và cảm thấy quá tủi thân.

Wang Ou đúng là như thế.

Trong mấy năm Lang Trung phải đau lòng vì tôi, Vương Âu vốn yêu Lang Trung lại càng thêm cảm động về mối tình si đó, cô ấy không ngừng tự hỏi mình: “Một người đàn ông tốt như vậy, còn đi tìm ở đâu nữa?” Đến khi mối tình của Lang Trung đối với tôi thành mối tình chết, rồi anh cưới cô ấy, Vương Âu lúc nào cũng nhắc đến tôi: “Nếu là Quách Doan, anh sẽ có như này, như này... không?” Mối tình si của Lang Trung ngày xưa mà cô ấy đã từng cảm động thì nay đã trở thành tội chứng để cô ấy giày vò Lang Trung, giày vò bản thân mình. Thật khổ sở không chịu nổi.

Mấy tháng đầu sau khi kết hôn, Vương Âu quần quanh Lang Trung đòi ly hôn, Lang Trung không đồng ý thì cô ấy lại khóc lóc, mắng nhiếc anh: “Vì sao anh muốn biến tôi thành vật thay thế cho Quách Doan, tôi không muốn làm cái bóng của người khác”. Sau này Lang Trung đồng ý, cô ấy lại càng khóc lóc, mắng nhiếc hơn: “Cuối cùng cũng đúng như mong ước của anh, có thể bỏ tôi để chạy đi tìm Quách Doan rồi, đúng không?” Lang Trung thương cô ấy, cũng thích cô ấy, sau này thì chịu để cô ấy quấy rầy như thế, mà chẳng có phản ứng gì, chỉ luôn khuyên nhủ cô ấy, bầu bạn với cô ấy.

Lang Trung thương cảm nói: “Quách Doan, anh thích em, nhưng anh đã cưới cô ấy, cô ấy là vợ anh, anh đã muốn sống suốt đời với cô ấy, những ngày đó, anh luôn nói quá lên rằng em có chỗ này không tốt, chỗ kia không hợp, chỉ khi anh liên mồm chế giễu em, móc máy em, thì cô ấy mới có thể bình tâm hơn một chút”.

Lang Trung nói: “Với em, anh rất áy náy, nên mới có cuộc điện thoại nhẹ nhàng vào tháng tư vừa rồi”.

Đến khi Vương Âu có bầu.

Lang Trung cười khổ sở nói: “Thực sự, biết cô ấy có bầu, anh đã rất vui, niềm vui làm anh sợ hãi đến chóng mặt, anh đã cho rằng bọn anh phải bắt đầu lại từ đầu, có đứa bé này, bọn anh sẽ quên hết mọi chuyện không vui, chỉ còn biết tận hưởng cuộc sống, tận hưởng từng tí một những ngọt ngào và đẹp đẽ mà cuộc sống mang lại”.

Lang Trung nói: “Người phụ nữ mang thai, tâm tư tình cảm thay đổi rất nhanh, cô ấy muốn anh phải chiều chuộng em càng nhiều hơn, việc này anh chịu được. Anh đã nói rồi, anh thích em, nhưng cô ấy mới là vợ anh, để cô ấy vui, anh không từ việc gì, dù làm hại đến bất kỳ ai... nhưng càng như thế, cô ấy lại càng cảm thấy tủi thân, cô ấy không ngừng hỏi anh rằng: “Quách Doan không tốt như vậy, vì sao lúc đầu anh thích cô ta mà không thích em?” Rồi như cái vòng luẩn quẩn ấy, anh không nói em không tốt nữa thì cô ấy lại nói anh vẫn nhớ tình cũ, anh nói em không tốt, thì cô ấy lại thấy áy náy”.

Lang Trung nói: “Anh thực sự rất tuyệt vọng. Anh không biết đến bao giờ những ngày này mới chấm dứt, anh khổ sở vô cùng”.

Lang Trung nói: “Cho dù là như thế này, anh cũng chưa bao giờ có ý nghĩ ly hôn, mỗi lần đòi ly hôn, đều là

do cô ấy đưa ra, cô ấy tìm luật sư, cô ấy ký tên... Em biết không, cô ấy đã mấy lần đến cơ quan anh làm âm ỉ, chuyện ly hôn của bọn anh giờ đã thành chuyện cười cho anh em trong công ty mỗi dịp lâu lâu gặp nhau”.

Lang Trung cười buồn nói: “Anh chấp nhận, anh chịu được hết, cái gì anh cũng chịu được, anh cứ nghĩ đến bao nhiêu năm cô ấy yêu anh, nghĩ đến đứa con trong bụng cô ấy, thì cái gì anh cũng đều chịu được hết”.

Nhưng

Tháng trước, Vương Âu không nói gì với Lang Trung đi phá thai, xong việc mới gọi điện cho Lang Trung, mắng nhiếc rằng: “Vì sao tôi phải sinh con cho anh? Vì sao tôi phải hao phí tuổi thanh xuân và sắc đẹp của mình, sinh con ột người đàn ông vốn không hề yêu tôi?”

Tất cả đã không thể cứu vãn được nữa.

Lang Trung cười buồn: “Cô ấy biết đã làm tổn thương anh, vết thương rất lớn, gây cho anh đau đớn, cô ấy hài lòng, thấy rằng những ám ức trong những năm qua, những khổ đau cô ấy phải chịu đựng đều được xóa đi, cuộc sống có thể bắt đầu trở lại. Nhưng con tim anh đã đau khổ đến cùng cực, tính ích kỷ của cô ấy, không biết gì đến hậu quả của cô ấy, thực sự đã làm anh vô cùng đau đớn. Lỡ ly hôn này là do anh đề nghị, cô ấy không đồng ý, nhưng anh thì chẳng còn cách nào khác, anh không thể chung sống với một người phụ nữ lấy cuộc sống chính đứa con ruột thịt của mình đặt lên bàn tính”.

Như thế, cuối cùng họ cũng đã ly hôn.

Nhiệm Dịch và tôi trầm tư một lúc.

Lang Trung cười cười nói: “đã qua rồi, nói chuyện hai người đi”.

Nhiệm Dịch và tôi vẫn lặng lẽ, chẳng ai nói gì.

Lang Trung nói: “Nhiệm Dịch, chuyện của em và Thiên Hồng, cuối cùng thế nào đây?”

Nhiệm Dịch cười nhạt: “Em và anh ấy chẳng có chuyện gì cả, cũng chẳng có gì là cuối cùng hay không cuối cùng cả”.

Lang Trung nói: “Chuyện nhà Thiên Hồng đơn giản hơn chuyện anh và Vương Âu nhiều, giữa cô ấy và người đàn bà kia không có tình cảm, sự mù quáng và ích kỷ của cô ta ngay cả anh cũng không ưa nổi”.

Nhiệm Dịch cười nhạt: “Như thế thì sao? Anh ấy đã cưới cô ta, cô ta là vợ anh ấy. Huống hồ em cũng đã kết hôn rồi”.

Đây là lần đầu tiên Nhiệm Dịch thừa nhận mình đã kết hôn.

Lang Trung ngạc nhiên: “Em đúng là đã kết hôn với anh chàng họ Tôn ấy à? Anh ta có xứng với em không?”

Lời nói của Nhiệm Dịch lạnh ngắt: “Anh ấy là chồng em, anh nói chuyện lịch sự một chút”.

Không khí nặng nề một lúc, Nhiệm Dịch bỗng hỏi Lang Trung: “Cuộc sống ở Thành Đô có được không?”

Lang Trung cười nói: “Rất tốt, trước kia Thiên Hồng xui anh chuyển từ Bắc Kinh đến Thành Đô, anh còn bảo rằng: ”Cái vùng đất thung lũng ẩm ướt đó, ngoài ớt ra chẳng có đặc sản gì, lúc đó sống chết nhất quyết không đi. Sau này khi Thiên Hồng cầm số tiền lương cao gấp ba lần Bắc Kinh về làm cho anh lung lay, kết quả lần đi này, liền thấy thích muốn cắm chốt cắm rễ ở đây”.

Nhớ lại cách đây không lâu xem mục quảng cáo ở trên kênh vệ tinh Tứ Xuyên, tôi tiếp lời anh: “Dùng câu nói của Trương Nghệ Mưu, thì là một tòa thành mà đã đến là không muốn đi, có đúng không?”

Lang Trung nói: “Chính xác, cuộc sống thật dễ chịu thoải mái”.

Không khí đã có phần sôi nổi hơn, tôi bèn đem mấy câu chuyện về Thành Đô mà Tuyên Nhụy đã kể cho tôi nghe, kể lại một lèo cho Lang Trung. Lang Trung vừa nghe vừa gật đầu cười nói: “Cô bạn em có tâm kể đấy, những câu chuyện này chưa hẳn đã nói hết về Thành Đô trước đây”. Nghe kể xong, Lang Trung cười nói: “Thiếu một câu chuyện quan trọng nhất”.

Tôi không biết câu chuyện đó là gì, Nhiễm Dịch thì nói: “Là chuyện Hoa Nhụy phu nhân và thành Phù Dung à?”

Nhiễm Dịch chậm rãi: “Trác Văn Quân, Tiết Đào, Hoa Nhụy phu nhân là ba người phụ nữ tài giỏi của Thành Đô xưa, Trác Văn Quân với giai thoại thiên cổ về Phụng Cầu Hoàng, Tiết Đào ở khe Cán Hoa có loại giấy viết tỏa mùi thơm, danh tiếng lớn, thơ hay lưu truyền hậu thế, nhưng thực sự được nhắc đến như một truyện truyền kỳ lại chính là Hoa Nhụy phu nhân này”.

Nhiễm Dịch nói: “Hoa Nhụy phu nhân có hai người, một người là Từ thị, phi tử của vị hoàng đế Vương Kiến trước khi nước Thục khai quốc, trong cung gọi là Hoa Nhụy phu nhân, nhưng người trong dân gian thường lưu truyền lại là bà Hoa Nhụy phu nhân khác, không phải chuyện của bà này.

Một Hoa Nhụy phu nhân khác là Phí Quý phi của vua Mạnh Sưởng nước Thục đời sau, xuất thân là một ca kỹ, là người Thanh thành phía đông nam thành Giang Yên. Quyển sách “Những lời trong cung của Hoa Nhụy phu nhân” mà dân gian lưu truyền có hơn một trăm bài, trong quyển “Đường thi toàn tập” nói những bài thơ này là của người phi của Mạnh Sưởng, cũng chính là Hoa Nhụy phu nhân ấy.

Bà Hoa Nhụy phu nhân này rất yêu hoa mẫu đơn và hoa Hồng quỳ tử, vì thế Mạnh Sưởng lệnh ọi người dân trồng thật nhiều mẫu đơn, còn nói: ‘Hoa mẫu đơn của thành Lạc Dương đứng thứ nhất thiên hạ, từ nay về sau phải đưa mẫu đơn của Thành Đô trở thành nhất của Lạc Dương’. Ông ta không tiếc công sai người đi khắp nơi tìm mua các giống tốt nhất, làm thành một ‘Vườn mẫu đơn’ ở trong cung, ngoài những lúc cùng Hoa Nhụy phu nhân ngày đêm quần quanh bên hoa, còn lại là triệu tập quần thần, mở tiệc lớn thưởng mẫu đơn. Còn hoa hồng quỳ tử nghe nói là do vị đạo sỹ Thân thiên sư dâng tặng, chỉ có hai hạt giống, khi hoa nở, màu hoa có những đốm đỏ, mỗi bông hoa có sáu cánh, mùi hương vương vấn quanh người. Nhưng do khó ra hoa, nên có người đã mô phỏng hình dáng của loài hoa đó vẽ lên chiếc quạt tròn, lâu dần thành quen, đó cũng chính là hoa phù dung. Mỗi khi hoa phù dung nở rộ, quanh thành bốn mươi dặm giống như phủ một lớp gấm. Cái tên ‘thành Phù Dung’ của Thành Đô cũng vì thế mà có”.

Tôi hình như đã nghe chuyện này, nhưng không để tâm nhớ như Nhiễm Dịch.

Lang Trung cười nói: “Nhiễm Dịch, thật khó có được trí nhớ tốt như em, nhớ được cả những điển cố như thế”.

Nhiễm Dịch cười nói: “Thực ra tên tuổi của Hoa Nhụy phu nhân nổi tiếng như vậy, không đơn giản là vì bà là một người phụ nữ tài giỏi hoặc yêu hoa phù dung, còn vì những chuyện sau này. Thời kỳ sau của nước Thục bị quân nước Tống tấn công, vua Mạnh Sưởng đầu hàng, Hoa Nhụy phu nhân bị bắt làm tù binh. Hoàng đế nước Tống thấy Hoa Nhụy phu nhân xinh đẹp tuyệt trần, bèn lấy làm phi. Hoa Nhụy phu nhân sau khi bị đưa đến cung Tống, vẫn không quên người chủ cũ, bèn họa tượng Mạnh Sưởng để thờ riêng. Mỗi khi đêm khuya canh vắng, bà ôm tranh Mạnh chủ khóc lóc kể lại chuyện cũ.

Một hôm, Tống Thái tổ vào cung nhìn thấy bức họa bèn truy hỏi, Hoa Nhụy phu nhân trong lúc cấp bách đã nghĩ ra nói: “Đây là bức họa Thần Tống tử[25], người dân nước Thục ai cũng biết”, may mà Tống Thái tổ không hỏi kỹ. Thần Tống tử vì thế được truyền ra ngoài cung, đến cuối đời nhà Thanh thì bức họa ông tiên được thay thành bức họa tượng bà Hoa Nhụy, Hoa Nhụy phu nhân được tôn làm Tống tử nương nương.

[25] Vị thần giống như Đức Mẫu ở Việt Nam.

“Tuy nhiên sau này Triệu Khuông Dận biết chuyện, buộc Hoa Nhụy phu nhân phải giao lại bức tranh, Hoa Nhụy phu nhân có chết cũng không chịu, nhà vua trong lúc tức giận đã giết Hoa Nhụy phu nhân. Khi Hoa Nhụy phu nhân ngã xuống, máu của bà đã nhuộm hồng những bông hoa mẫu đơn trong vườn, mọi người tôn kính tấm lòng chung thủy sắt son với tình yêu của Hoa Nhụy phu nhân, tôn xưng bà là thần hoa phù dung”.

Lang Trung nói: “Đúng vậy, lòng kiên trinh không thay đổi, bà ấy không làm thần hoa thì còn ai làm thần hoa? Nhiễm Dịch, sao em lại hiểu rõ những truyền thuyết của Thành Đô như thế?”

Nhiễm Dịch tỉnh bơ nói: “Thấy nó hay hay thì ghi lại”.

Tôi nhớ lại câu Nhiễm Dịch đã nói: “Yêu một người, thì yêu cả một tòa thành”. Tôi càng tin tưởng rằng Nhiễm Dịch yêu Lý Thiên Hồng. Nếu không vì sao cô ấy lại để ý để nhớ những câu chuyện như thế này kia

chứ?

Tôi chẳng có kiến thức về loại hoa phù dung trông hình dáng thế nào, nhưng loáng thoáng nghe Tuyên Nhụy nói qua về loại hoa phù dung ở Thành Đô còn có tên gọi “Phù dung tam túy”, lại nghe nói “trong một đêm có ba màu hoa”, “sáng sớm vẻ đẹp như ngọc, chiều có vẻ đẹp tựa như ráng mây”, cùng một bông hoa nhưng sáng sớm, trưa, chiều lại có màu nắng, màu phấn hồng, màu tím nhạt, vô cùng kỳ diệu. Khi đó Tuyên Nhụy còn ngâm vịnh một bài thơ của cư sĩ Đông Pha: “Thiên lâm táo tác nhất phiên hoàng, chỉ hữu phù dung độc tự phương, hoán tác cự sương trị vị xứng, khán lai khước thị tối nghi sương”. (Tạm dịch: cả một rừng cây màu vàng, chỉ có mỗi hoa phù dung tỏa hương, lặng lẽ chống chọi với sương gió, xem như lại hợp với sương gió nhất mà thôi).

Nghĩ đến Tuyên Nhụy, tôi hoảng hốt phát hiện ra rằng, cô ta mới đi vài hôm tôi đã quên mất cô ta, không biết chuyện cô ta và Thang Ninh tiến triển đến đâu, không biết hiện nay mọi việc có khá hơn không...

Chúng tôi giống như những nhà thơ, triết gia đang nghiên cứu truyền thuyết lịch sử của cổ thành, thoát khỏi những chuyện đau đầu của cuộc sống đời thường, trong sáng mà rộng rãi bao la, còn tôi qua Nhiễm Dịch, cuối cùng đã biết lai lịch của Thành Đô: một năm ở đó là nơi sống quần tụ (Lạc Thôn), hai năm thì thành huyện, ba năm thì thành Đô.

Cũng chỉ vì có Nhiễm Dịch ở đây, chúng tôi ngồi trong phòng ăn bàn đến những chuyện phong nhã mới thấy không đường đột và mất hứng.

Ăn xong, Nhiễm Dịch đi rửa tay, chỉ còn lại tôi và Lang Trung, tôi nghĩ một chút, ngồi dịch sang bên cạnh, cười nói: “Chật quá”.

Lang Trung dăm dăm nhìn tôi, ánh mắt của anh khiến tôi chỉ muốn trốn đi, tôi lấy một điều thuốc châm lửa hút, nhờ làn khói uốn lượn để giấu mặt mình.

Nhưng việc gì đến cũng phải đến.

“Dể con, Vương Âu đã ly hôn với anh, em có muốn đi cùng anh không?”

Giống như một âm thanh nào khác vắng đến, ánh mắt Lang Trung như xuyên qua đám khói thuốc mù mịt nhìn thấu con tim tôi.

Tôi luống cuống hút thuốc, cười cười nói: “Gì cơ?”

Lang Trung nói: “Dể con, hãy cho anh một cơ hội, anh không muốn lại phải trải qua một lần sai lầm nữa, từ nhỏ anh đã thích em, điều này ai cũng đều thấy, đều biết trừ em. Giờ anh muốn nói ra điều ấy với em, anh muốn ở bên em”.

Ở bên em. Lòng tôi đau như có dao đâm, tôi thấy buồn cười vì nhớ đến Thạch Duệ, khi Lang Trung đang bên cạnh cầu xin, tôi nhớ Thạch Duệ chưa bao giờ nói muốn ở bên tôi. Anh ta chỉ muốn nói sống cùng tôi, anh ta nói chúng tôi sẽ rất vui, nhưng từ trước đến nay chưa từng nói sẽ ở bên tôi.

Thấy ánh mắt tôi xa vắng, Lang Trung đặt tay lên tay tôi nhẹ nhàng hỏi: “Em nghĩ gì thế?”

Tôi cười ngớ ngẩn: “Đang nghĩ Thạch Duệ chưa bao giờ nói với em rằng anh ta muốn ở bên em”.

Ánh mắt Lang Trung bỗng tối sầm lại, giống như ánh mặt trời nhanh chóng tắt lúc hoàng hôn, bàn tay của anh buông thõng xuống bàn.

Khi chúng tôi đưa anh ấy đến cửa khách sạn, Lang Trung đã mở cửa xe nhưng vẫn nhìn tôi, nói tha thiết: “Quách Doanh, em đưa anh đi chơi ngày hôm nay nhé”.

Tôi thật thà nói: “Em không biết anh hôm nay đến, nên đã hẹn bạn mười một giờ đi chơi, sắp đến giờ rồi, em không thích lúc này lại cho người ta leo cây”.

Nhiễm Dịch nhìn vẻ thất vọng của Lang Trung không nói gì, không xuống xe, cũng không nói lời tạm biệt.

Cô ấy đưa tôi đến bữa tiệc do Nhất Phong tổ chức.

Chuyến thăm viếng đột xuất của Nhiễm Dịch vốn luôn xa cách người khác khiến mọi người đều vui mừng quá sự mong đợi, sự hoạt náo được tăng thêm một chút.

Trong lúc đang hò hét vui chơi, tôi thấy Nhiễm Định đứng trước cửa sổ, khuôn mặt bình thản nhìn ra bên ngoài, ôm quyển tạp chí lộn ngược trong lòng.

Đến bốn giờ sáng, Lang Trung gọi điện cho tôi, tôi nghe máy, anh nói khẽ: “Để con, Vương Âu đã ly dị anh, em muốn đến với anh không?”

Tôi ngắt điện thoại, thản nhiên nói với Nhiễm Định: “Thật là, giờ này còn có người gọi nhằm điện thoại”.

Nhiễm Định liếc qua tôi, mỉm cười nói: “Chắc chắn là Lang Trung”.

Tôi chán nản thừa nhận là anh ấy.

Nhiễm Định hỏi: “Anh ấy... nói gì vậy?”

Tôi thật thà kể lại, Nhiễm Định chẳng nói năng gì.

Chính đêm đó, Lang Trung đặt vé máy bay ngày hôm sau về Thành Đô.

23. Chương 17

Chương 17:

Chuyến bay Lang Trung về Thành Đô là chuyến bay sớm, tôi nghĩ mình lấy tư cách gì để tiễn anh ấy cũng đều rất ngượng vì thế hơn sáu giờ tôi vẫn ngồi thẩn thờ trên giường, thời gian máy bay cất cánh đang đến gần, cho đến khi điện thoại của anh ấy không gọi đến nữa tôi mới bắt đầu thấy muốn đi tiễn.

Nhiễm Định chắc sẽ không ra sân bay. Cô ấy vốn không phải là người hay dậy sớm.

Loáng cái đã là ngày mừng bẩy tháng tám rồi, Tuyên Nhụy vẫn chưa có tin gì.

Tôi để xả tóc dưới lầu mua sữa lên, cũng không nóng lên tôi uống từng ngụm lớn một cách tham lam vô cùng.

Tôi tưởng tượng cảnh Vương Âu mang bầu, nghĩ đến những lúc cô ấy cười, lúc cô ấy cáu. Không biết vì sao, tôi lại nhớ đến Thạch Duệ, khi đó, Thạch Duệ đã nói rất nghiêm túc là anh ấy muốn có một đứa con trai, giống anh ta lúc còn nhỏ. Tôi hỏi vì sao, anh ta nói: “Bố anh từ bé chẳng đánh anh, anh cảm thấy rất tiếc, anh phải tìm lại điều đó ở con trai anh”.

Cả ngày ngoài uống sữa ra, tôi chỉ nấu một bát mì, tôi đã tận hưởng một ngày nghỉ hoàn chỉnh duy nhất từ nhiều ngày nay trong những suy nghĩ lung tung rối loạn.

Tôi không phải là người phụ nữ quá tin vào ngày may mắn hay con số may mắn, cho đến giờ tôi vẫn chưa hiểu con số may mắn của cung Xử nữ là số nào, thời trung học đọc tiểu thuyết thì là số ba, đều đại học là sáu, sau khi tốt nghiệp tôi không đọc sách nữa, chỉ tìm trên mạng, sự thay đổi vị trí các chòm sao thì mỗi tháng con số may mắn lại có những biến đổi.

Tôi vẫn chưa an ủi bản thân, không biết chính xác là con số nào thì chứng tỏ chỗ nào cũng là con số may mắn.

Lật ngược vấn đề, nói chung không chừng ở đâu cũng đều là con số không may mắn.

Trước khi đi ngủ, tôi thường hạ quyết tâm với bản thân mình: Quách Doanh, Quách Doanh, từ hôm nay, con số may mắn của người sẽ là tám...

Ngày mừng bẩy tháng tám qua đi, tiếp đến là ngày mừng tám tháng tám.

Bốn giờ mười bảy phút sáng ngày mừng tám tháng tám, tôi đang cuộn tròn trong cái chăn chiên đến toát mồ hôi thì bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập. Tôi ngái ngủ hé tấm rèm cửa sổ, nhìn vào không gian mờ mờ sáng, khoác thêm cái áo ngủ, bước ra phía cửa, nhìn qua mắt thần lại chỉ thấy có chòm đầu của một người đang đứng tựa ở ngoài, tóc tai rối bời.

Tuyên Nhụy, chắc hẳn là Tuyên Nhụy. Đã hơn hai tuần trôi qua rồi, chắc chắn là Tuyên Nhụy quay về.

Cũng chỉ có cô ta mới chẳng chào hỏi gì đã chạy đến chỗ tôi thế này.

Tôi vui mừng mở cửa, cười nói: “Tuyên Nhụy, cậu...” Lời tôi nói đông cứng trên miệng.

Đó là Thang Ninh.

Ánh mắt cậu taờ dẫn nhìn tôi, một tay cầm cái túi lớn không rõ màu gì, tay kia chống vào bên sườn, run run như bị cơn co giật. Bộ dạng của cậu ta lúc đấy rất đáng sợ, hoàn toàn không còn biết suy nghĩ gì nữa, không hay biết gì nữa.

Tôi nắm lấy tay cậu ta, hơi hoảng hồn gọi: “Thang Ninh, Thang Ninh”. Tôi ngó xuống cầu thang qua cánh tay của cậu ta: “Tuyên Nhụy đâu? Cô ấy đâu? Xảy ra chuyện gì vậy? Cô ấy vì sao không đi cùng anh?”

Mặt Thang Ninh lúc đó thoáng hiện chút khác thường, có sự biến đổi tình cảm rất kỳ lạ, cậu ta nhìn tôi, rõ ràng là nhìn tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy ánh mắt của cậu ta. Không phải. Đó là đôi mắt đầy phần khích, đôi mắt của con thú.

“Thang Ninh...” tôi chỉ kịp kêu một tiếng, cửa đã bị cậu ta lấy chân đạp đánh rầm một tiếng.

Cái túi nặng của cậu ta quăng vào chân tôi, đau lắm nhưng tôi không kêu nổi. Đôi môi khô khốc của Thang Ninh giống như cái hang tối, cắn chặt vào miệng tôi.

Cơ thể cậu ta có cái mùi để lâu xa lạ. Đó là cái mùi lâu ngày không tắm. Đó là cái mùi ngòi tàu mấy chục tiếng đồng hồ. Đó là cái mùi của cát, bụi bặm, bắn thủ kết hợp lại. Đây là cái mùi của người đàn ông rất nguyên thủy, thô mộc.

Nếu không đi giày cao thì tôi chỉ đứng đến cầm cậu ta, tôi thấy mình giống như con thỏ hoảng sợ trước nanh vuốt của con sói.

Cậu ta không chút thương xót đẩy tôi đến trước cửa phòng ngủ, sau đó nắm lấy vai tôi, quăng tôi lên giường. Rồi người cậu ta giống như một quả núi đổ ụp lên người tôi.

Thạch Duệ trong trí nhớ của tôi khác thế này biết bao nhiêu. Tôi không thể giẫy giụa được, cũng không thể kháng cự, đành chịu để Thang Ninh điên cuồng làm nhục mình. Tôi chẳng phần nộ, cũng chẳng tuyệt vọng, giống như chúng tôi vẫn sống như thế này từ xưa đến nay.

Có phải là do Thạch Duệ xa cách tôi đã quá lâu? Tôi đã kìm nén mình trong thời gian quá lâu bỗng nhiên cơ thể như sống lại dưới những hành động điên cuồng của Thang Ninh. Thang Ninh cắn lên mặt tôi, lên cổ tôi, tôi liền cắn lại lên mặt cậu ta, lên cổ cậu ta, cậu ta giật tóc tôi, tôi cũng giật tóc cậu ta.

Chúng tôi không giống như hai người yêu nhau mà giống như hai con thú hoang.

Cậu ta là con thú hoang, cũng là một cỗ máy làm không biết mệt, đến khi tôi kiệt sức không biết gì nữa thì cậu ta vẫn tiếp tục việc chiếm hữu và cắn xé của mình.

Khi tôi tỉnh lại, Thang Ninh nằm cuộn tròn trong lòng tôi, mặt đầy vết tích của vết cào, vết cắn, hàng lông mi dài óng ánh mấy giọt nước, không biết là mồ hôi, nước mắt hay là thứ chất yêu đương của chúng tôi. Tôi không nên tỉnh táo như thế, nhưng tôi hình như cũng không nên có những thứ tình cảm nào khác.

Thang Ninh bắn thủ mà khuôn mặt vẫn đẹp trai thế, giống như Thạch Duệ, đường nét rõ ràng, hai người họ đều cùng điềm tĩnh, cùng thuần chất, yên phận giống như viên đá cẩm thạch trắng tinh đã được mài giũa, họ cùng có vẻ trẻ con như nhau.

Tôi luồn mấy ngón tay vuốt ve mái tóc của cậu ta. Không, cái này thì không giống Thạch Duệ, tóc của Thạch Duệ mượt mà, còn tóc của Thang Ninh thì cứng.

Thang Ninh đang ngủ say bỗng mở to mắt, thẹn thùng, ánh mắt trong veo như mắt của chú cừu con, chớp chớp liên hồi, nhút nhát nhìn tôi.

Tôi mỉm cười vỗ vào đầu cậu ta, giọng nói hiền hòa: “Ngủ thêm một chút nữa đi”.

Cậu ta nghe lời như một đứa trẻ, yên tâm và có phần xấu hổ cúi đầu xuống, rúc vào lòng tôi.

Tôi là mẹ của cậu ta. Tôi biết, cậu ta và Thạch Duệ giống nhau, dù có một mẹ là đủ rồi. Nhưng ngoài làm mẹ cậu ta, tôi còn có thể làm gì nữa đây?

Cái mà tôi không nghĩ đến thì lại đang nghĩ đến, bèn yên lặng ôm Thang Ninh.

Thang Ninh như nói mê: “Quách Doanh”.

Tôi mỉm cười hỏi: “Ủm?”

Thang Ninh im lặng mấy giây, rồi nói rất chắc chắn: “Tôi không yêu cô”.

Tôi vỗ vỗ vào đầu cậu ta, bình tĩnh nói: “Ngoan nào, ngủ đi”.

Hai giờ mười bốn phút chiều, Thang Ninh nằm bò trên mép giường, buồn bã nhìn tôi.

Tôi hút thuốc và ho, tay vẫn lật giở một quyển tạp chí tiếng Anh.

Thang Ninh nắm tay tôi, vừa lúc tôi với cốc nước, bàn tay cậu ta nắm vào khoảng không, cứng đơ, rụt rè nói: “Cô đang giận tôi à?”

Tôi nói: “Không”. Thực sự là tôi không giận cậu ta nhưng không biết vì sao nghe giống như là đang rất giận vậy.

Thang Ninh vui mặt vào gối, thở dài thườn thượt.

Lúc sáng nay khi mở cửa, tôi hỏi cậu ta Tuyên Nhụy đâu, giờ thì không muốn hỏi nữa. Tôi cảm thấy mình đã mất đi sự hiếu kỳ với tất cả mọi việc, chẳng buồn quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Ba giờ mười một phút chiều, Thang Ninh đang tắm trong nhà vệ sinh, tôi thấy đói, nhưng không muốn ăn cơm, bèn gọi điện thoại xuống nhà hàng dưới nhà đặt hai suất mì vằn thắn.

Ba giờ mười ba phút chiều, Thang Ninh vẫn đang tắm trong nhà vệ sinh, tôi gọi điện xem khi nào họ mang lên, cửa hàng nói sẽ nấu xong ngay.

Ba giờ mười chín phút chiều, Thang Ninh vẫn đang tắm trong nhà vệ sinh, tôi gọi điện hỏi hai suất mì vằn thắn tôi vừa đặt bao giờ mang lên, cửa hàng nói người hầu bàn vừa đi thu tiền ở chỗ khác, ngay khi về sẽ mang lên cho tôi.

Ba giờ hai mươi một phút chiều, Thang Ninh tắt nước, nhưng vẫn trong nhà vệ sinh, thì chuông cửa kêu.

Tôi ra mở cửa, cười nói: “Anh chậm chạp thật đấy, lâu vậy liệu có thể ăn được nữa không...”

Khi định thần lại, tôi thực sự sửng sốt.

Thạch Duệ mặc một cái áo phông màu xanh nhạt, tay trái đặt lên khung cửa, tay phải cầm chùm chìa khóa, nụ cười làm hiện ra hai lúm đồng tiền, con mắt đen nhánh thành đường vòng cung rất đẹp, anh ta cứ nhìn tôi như thế, không nói gì.

Đúng là Thạch Duệ. Thực sự là Thạch Duệ nhỏ hơn tôi hai năm mười một ngày đây. Thực sự là Thạch Duệ đã rời xa tôi bốn trăm lẻ sáu ngày đây.

Tôi đứng đó chết lặng vì kinh ngạc, mấy đồng xu đang cầm trong tay rơi xuống đất kêu leng keng.

Thạch Duệ khom người, nhặt từng đồng từng đồng, rồi đứng thẳng lên nói: “Từ khi nào em trở nên lãng phí thế này? Bà quản gia”.

Bà quản gia. Thạch Duệ đang vờ trách cứ tôi, Thạch Duệ đang xỏ xiên cái kiểu cách tiết kiệm của tôi, Thạch Duệ đang bỏ từng đồng vào cái hộp nhỏ sau cánh cửa dưới ánh mắt đăm đăm của tôi...

Chân tay tôi như đóng băng cứng ngắc, đôi môi nhỏ bé đang từ từ mím lại, mím chặt, cắn chặt.

Còn, còn Thạch Duệ đang bê cái hộp không quay đầu nhìn lại.

Tôi giấu hết những cảm xúc của mình đi, sau đó lãnh đạm nói: “Từ sau khi anh đi”.

Thạch Duệ không cười, nhìn tôi chăm chú nói: “Em nói về chuyện trước đây bốn trăm lẻ bảy ngày ư?”

Tôi gượng gạo nói: “Bốn trăm lẻ sáu ngày”.

Thạch Duệ nói: “Năm nay là năm nhuận”.

Anh ta đưa tay ra nghịch tóc bên tai tôi, giọng có chút trách cứ: “Tóc sao cắt ngắn thế này?”

Khi ngón tay anh ta chạm vào tóc, lưng tôi vốn đang cứng đờ liền mềm lại. Tôi nhìn Thạch Duệ, thấy những nét trẻ con trên khuôn mặt anh giờ đã bị thay thế bởi vẻ kiên nhẫn, trên môi đã có phần chân râu.

Tôi và Thạch Duệ, cứ như thế, một người trong cửa, một người ngoài cửa, tay anh ta vẫn đặt trên tóc tôi, mắt tôi thì nhìn thẳng vào trái tim anh. Đúng lúc Thạch Duệ định dang tay ôm tôi, thì đằng sau lưng tôi, một tiếng “kẹt”, Thang Ninh quẩn cái khăn tắm ngang hông xuất hiện trước cửa phòng vệ sinh.

Tôi tin là Thạch Duệ cũng giống như tôi, khi đó nếu Thang Ninh có làm rớt hạt nước xuống thảm dù nhẹ đến đâu, thì trong tai chúng tôi nghe thấy vẫn tiếng rất to.

Thạch Duệ nhìn Thang Ninh chiều cao tương đương, xấp xỉ tuổi mình, thần thái tương mạo tương tự giống mình.

Thang Ninh cũng nhìn lại.

Tôi chết cứng ở đó, trong lòng gào lên rằng: Không, không phải như thế, không thể như thế này. Thạch Duệ, Duệ của em, là anh rời bỏ em, sau khi anh rời bỏ em em chưa yêu ai khác, chưa có ai, Duệ ơi!

Thạch Duệ không nhìn Thang Ninh nữa, mắt nhìn lên trên cửa, nói: “Quách Doanh...” Những lời sau đó bị kìm nén lại. Anh ta khẽ khàng lắc đầu nhìn tôi nói: “Anh thay xe mới, tiện qua đây, muốn lên nói cho em biết”.

Tôi không biết nói gì.

Thạch Duệ cười: “Xe POLO mất to là loại xe tốt, nhưng hơi bị nữ tính quá, chỉ có điều lúc đó anh không biết. Sau này anh rất hối hận là đã có một cái xe như thế, và hôm qua anh mới nghĩ ra, cái xe đó không hợp với anh, nên hôm nay anh đổi xe. Thực sự là không có chuyện gì khác cả, anh chỉ muốn đến nói với em một tiếng...”

Anh ngẩng đầu hỏi Thang Ninh: “Anh tên gì?”

Thang Ninh nói: “Thang Ninh”.

Thạch Duệ cúi đầu cười, rồi ngẩng đầu nói với cậu ta: “Tôi tên Thạch Duệ, thạch ở chữ hòn đá, còn duệ ở trong từ sáng suốt, mẹ tôi nói chỉ cần có nguyên nhân đá cứng cũng sẽ có lúc trở nên thông minh”.

Thang Ninh cười: “Anh và Quách Doanh giống nhau, cùng ở cung Xử nữ phải không?”

Thạch Duệ cười tự giễu mình: “Những tác phẩm của Vương Gia Vệ[26] thấy nhiều rồi”.

[26] Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc.

Nói xong, Thạch Duệ liếc đôi mắt đen nhìn tôi, nói: “Không có gì, chỉ là muốn em xem cái xe mới một chút...”

Thạch Duệ đi được một lúc lâu Thang Ninh mới đóng cửa, cậu ta nâng cằm tôi lên, thái độ không giống của một đứa trẻ nữa, nói: “Cô yêu anh ấy không? Cô còn yêu anh ấy không?”

Tôi gật đầu.

Thang Ninh nói: “Anh ấy cũng yêu cô”.

Tôi gật đầu.

Thang Ninh nói: “Xin lỗi”.

Tôi cười: “Có liên quan gì đến anh?”

Chỉ có tôi mới biết, mọi việc không nên như thế này.

Cái ngày Thạch Duệ quay lưng lại với tình yêu của chúng tôi, tôi yêu anh ta, không thể hận nổi anh ta, chỉ là hồi tưởng lại những chuyện cũ để yêu anh ta mà thôi. Tôi hình dung ra không biết bao nhiêu lần cảnh chúng tôi gặp lại nhau, nghĩ đến nhiều nhất là cảnh anh ta kéo một cô gái trẻ trung nghênh ngang đi qua thành phố, rồi va phải tôi khi đó đang cầm vô số túi ni lông, mặt mũi bần thỉu, tóc tai bù xù, và anh ta quay đầu đi vờ như không quen biết.

Tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi tin là anh ta rời xa tôi vì thực sự không yêu tôi chứ không phải vì nguyên nhân tôi lớn tuổi hơn, thì trái tim tôi sẽ nguội lạnh.

Nhưng tôi không có cơ hội ấy, ông trời không cho trái tim tôi được chết. Đến hôm nay, ông trời lại bắt chính tôi tự hủy hoại chút hy vọng cuối cùng của mình. Anh ta yêu tôi nhưng lại phát hiện ra tôi có người đàn ông mới. Tất cả những chuyện này, tôi sai ở chỗ nào đây? Giận Thang Ninh ư? Tôi cũng không giận nổi, dù rằng tôi không yêu cậu ta.

Thang Ninh không hút thuốc nữa, tôi đi cọ sạch cái gạt tàn thuốc lá của mình, cậu ta nói phải về nhà, bàn chút chuyện với bố.

Sau khi Thang Ninh đi, tôi nằm chờ đợi trên giường, chờ hoàng hôn đến.

Điện thoại di động đổ chuông, một số máy xa lạ.

Tôi nhận điện.

Là Tuyên Nhựt.

Tiếng cô ta nghe rất vui mừng và thỏa mãn: “Quách Doanh, tớ đang ở Thành đô, cậu tới đây đi”.

Tôi vô cùng ngạc nhiên.

Tuyên Nhựt cười phóng túng, thoải mái: “Tám giờ tối nay có chuyến bay, đã đặt vé cho cậu xong rồi, cậu còn hai tiếng nữa, mau thu xếp hành lý đi”.

Tôi nói: “Mình phải xin nghỉ đã, ngày mai là ngày mình làm ca sớm...”

Tuyên Nhựt nói: “Lục Thành, cái tổ chim sể ấy có gì đáng để cậu lưu luyến? Năm nay là năm bản mệnh, ra ngoài mà bay nhảy”.

Tôi bỗng nhiên thấy không còn ử rữ gì nữa, nói: “Tuyên Nhựt, cậu phải đi đón mình đấy”.

Tuyên Nhựt cười nôn ruột: “Tuyên Nhựt không đi đón thì ai đi đây? Đầu đất”.

Giữa Thang Ninh và Tuyên Nhựt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thành Đô, cái thành phố tôi chỉ hiểu biết lơ mờ này, cuối cùng đã giấu bí mật gì của cô ta?

Niềm vui của Tuyên Nhựt rốt cuộc là do đâu?

Đó là tất cả những câu hỏi của tôi trong phút cuối cùng ở sân bay Lục Thành.

Trong âm thanh chào đón khách của lái xe taxi tại sân bay, tôi nhìn thấy Tuyên Nhựt trong chiếc váy dài trắng nổi bật lên như con hạc giữa bầy gà đang vẫy tay với tôi, nụ cười rạng rỡ giống như vị thiên sứ, như cây hoa bách hợp kiêu hãnh lay động trong gió xuân.

24. Chương 18

Chương 18:

Tuyên Nhựt ở trong phòng ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh của một trường đại học, nghiên cứu sinh đó vốn là cô em kết nghĩa từng được cô ta kèm cặp nên đến giờ vẫn rất cung kính khi nói chuyện với Tuyên Nhựt, như thể vẫn chưa lớn hết. Tuyên Nhựt và tôi ở chỗ này nên cô bé kia chuyển đi chỗ khác.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tuyên Nhụy cười hì hì nhìn tôi.

Tuyên Nhụy nói: “Thành Đô là nước trời, đến đây một lần cũng là chuyện không dễ, phải tranh thủ hưởng thụ hấp thu tinh hoa của nước trời này, từ hôm nay tớ sẽ đưa cậu đi thăm những nơi các nhân vật nổi tiếng đã từng sống”.

Tôi hỏi cô ấy: “Cậu đến đây khi nào?”

Tuyên Nhụy nói: “Đến ngày hôm kia, chưa kịp đi chỗ nào cả, chỉ mong em bé là cậu đến đây thôi”.

Tôi nói: “Thành phố với thành phố thì khác nhau là mấy, có gì mà xem chứ?” Thực ra lòng tôi vẫn muốn yên ổn để có cơ hội bình tĩnh lại, hỏi xem giữ cô ta và Thang Ninh đã xảy ra chuyện gì vì những hành động của Thang Ninh thực quá khác thường. Tôi thực sự không biết Tuyên Nhụy đã làm gì mà có thể khiến một người đơn thuần và phóng khoáng như Thang Ninh trở nên điên cuồng và tuyệt vọng như thế chứ.

Tuyên Nhụy buông một câu băng quơ mà lại khiến tôi chú ý: “Văn Đỗ Phủ, Võ Gia Cát, cậu muốn đi chỗ nào trước?”

Thành Đô quả thực là một thành phố dành cho nghỉ ngơi, tôi và Tuyên Nhụy đi một lúc, những con phố nhỏ tuy yên tĩnh nhưng đâu đâu cũng thấy những quán trà, cửa hàng ăn uống, la liệt những chỗ để nghỉ ngơi thư giãn mát xa, rõ ràng hôm nay là thứ hai, nhưng xe đậu trên phố khá đông, người ra người vào tấp nập.

Tôi há hốc miệng giương mắt lên nhìn, Tuyên Nhụy cười hì hì nói: “Chưa thấy bao giờ chứ gì? Lục Thành chỉ cuối tuần mới có cảnh như thế này phải không?” Tôi gật đầu lia lịa.

Tuyên Nhụy tiếp tục đắc ý: “Này, cậu nhìn những người đi đường xem”.

Trong suy nghĩ của tôi, đây không phải là tốc độ vận động của một thành phố thuộc tỉnh, ai ai cũng đều nhàn hạ đi lại, trong tay họ dù có nhiều hay ít đồ cũng không thấy những bước chân vội vã, nét mặt mọi người đều hết sức hài lòng, không rõ là từ đâu nhưng ai cũng đều an lòng với số phận, hài lòng với hiện trạng cuộc sống. Tôi thấy hơi bất ngờ, hỏi Tuyên Nhụy: “Có phải cậu đã chọn nơi yên ổn nhất để trốn tránh không?”

Tuyên Nhụy cười: “Đây cũng được coi là yên ổn thoải mái sao?”

Khi đến đền thờ Võ Hầu, chứng kiến khắp sân đặt những cái bàn gỗ ghế mây, bài mạt chược, tú lơ khơ, cả một biển người, thì tôi bị choáng thực sự, hỏi luôn Tuyên Nhụy: “Hôm nay là thứ mấy? Rốt cuộc hôm nay là thứ mấy?” Tôi không thể không hỏi, vì ở Lục Thành cũng có những chỗ như thế này nhưng những người ngồi ở đó đều là những ông bà già tóc bạc trắng, mà tôi thì vừa nhìn qua là thấy ở đây đa phần là thanh niên nam nữ tuổi đôi mươi, họ ăn mặc đúng mực, sung sướng hài lòng ngồi uống trà, ăn quả vặt, nói cười rôm rả.

Tuyên Nhụy nói: “Hôm nay là thứ hai”.

Tôi nghĩ không ra, sao những người thanh niên này không làm việc, không chịu chăm chỉ, vì sao khi cần làm việc, cần nỗ lực thì họ lại chạy tới đây thư giãn như chẳng còn điều gì phải lo lắng nữa. Tuyên Nhụy nói không hy vọng tôi hiểu ra, vì chỉ có những người từ nơi khác tới mới nghĩ đến những vấn đề vô vị mà gốc gác thế này.

Vào trong đền thờ, tôi còn hỏi Tuyên Nhụy: “Thế họ sống bằng gì?”

Tuyên Nhụy dương dương đắc ý nhìn tôi: “Quách Doanh, khi chúng ta làm việc ở Lục Thành thì mỗi tháng thu nhập cứng của chúng ta là hơn bốn nghìn tệ, cậu thấy như thế ở mức nào?”

Tôi nói: “Mức trung bình, hơi thấp, có thể đáp ứng một số nhu cầu, nhưng không đủ cho cờ bạc rượu trè trai gái”.

Tuyên Nhụy nói: “Thành Đô chính là thành phố mà chỉ với vài trăm tệ là đủ ột người sống”.

Tôi nói: “Vài trăm tệ là có thể đủ ột người ư?”

Tuyên Nhụy cười rình rích nói: “Thành Đô là thành phố chỉ cần vài trăm tệ là một người có thể sống sung túc”.

Tôi không tin, Tuyên Nhụy bèn dẫn sự thật cho tôi thấy: “Thành Đô có rất nhiều người không làm việc, ở nhà không gạo, không thức ăn, không tiền, liền đến công viên tiêu thời gian vào việc đánh bài mạt chược, chỉ cần vận may không quay lưng lại với họ thì ngày ba trận cũng có thể có thịt có cá ăn”.

Tôi chất vấn: “Đều không có gạo, không có thức ăn, không có tiền hay sao? Họ còn lòng dạ mà đánh bài ư? Họ không sốt ruột à?”

Tuyên Nhụy nói: “Gia Cát tiên sinh đã nói: ‘Nơi này có sông Xuyên, địa hình hiểm trở, đồng ruộng phì nhiêu trải dài hàng nghìn dặm, là mảnh đất của trời’, nghe cũng thấy đó là sự đánh giá rất cao nơi này. Nơi này có được thiên thời địa lợi, là nơi mùa màng thu hoạch tốt, từ xưa đã là chốn phù hoa, là đô thành giàu có sung túc, có địa thế đặc thù, giao thông bất tiện, phần lớn lương thực làm ra đều theo hướng tự cung tự cấp, giàu thì không giàu nhưng giá cả mọi thứ thấp đến mức đáng ngạc nhiên”.

Tôi tiếp tục chất vấn: “Mình hỏi cậu, họ đều không gạo không thức ăn, không tiền, họ còn có tâm trạng mà đánh bài à? Không sốt ruột à?”

Tuyên Nhụy nói: “Hoàng thượng không sốt ruột can gì đến thái giám, người Thành Đô không sốt ruột, cậu suốt ruột cái gì? Trong suy nghĩ của mọi người ở đây đều rất rõ ràng, việc không có gạo, không có thức ăn, không có tiền chỉ là tạm thời, không nên cho là bây giờ chưa có thì mãi mãi về sau cũng sẽ không có”.

Tôi tiếp tục chất vấn: “Quân tử cố cùng ư? Quân tử cố cùng lại trở thành thói quen và phong tục của thành phố này à?”

Tuyên Nhụy chậm chạp trả lời tôi: “Người Tứ Xuyên vốn rất kiên dũng, ra khỏi Tứ Xuyên họ đều là rỗng. Cậu nghĩ thử xem ở Lục Thành có bao nhiêu nhân công làm thuê là người Tứ Xuyên? Nói chung về làm ăn họ luôn kém hơn những người dân bản địa, nhưng đến các ngành dịch vụ ăn uống, thì người dân bản địa lại phải bái phục chịu thua”.

Tôi gật đầu thừa nhận, không ngờ Tuyên Nhụy lại phản bác: “Tuy vậy nhưng Thành Đô đúng là một trường hợp ngoại lệ, người Thành Đô rất thích uống trà chuyện gẫu đánh bài, chẳng có chuyện gì thì ra sưởi nắng, không giống những nơi khác của Tứ Xuyên”.

Tôi cười không được, khóc không xong: “Tuyên Nhụy, cuối cùng là cậu muốn nói gì vậy? Thế thì cậu nói anh biết người Thành Đô sống như thế nào?”

Tuyên Nhụy như thoát ra khỏi thế giới thực, cười nói: “Thuận theo tự nhiên, có sao bằng lòng như vậy, nghèo có, giàu cũng có, nghèo cũng vui mà giàu cũng vui”.

Trên chuyến bay đến Thành Đô, tôi đọc được một quyển tạp chí giới thiệu về Trùng Khánh và Thành Đô, nói rằng khi đến Thành Đô có một câu nói rất hay rằng: Ngoài Hồng Kông, Hạ Môn, Quảng Châu gần biển ra, Thành Đô là một trong số ít những thành phố coi uống trà là một công việc chính đáng.

Về trà của Thành Đô, trà Nga My là nổi tiếng nhất, trà hương nhài cũng rất đích đáng, nhưng theo tôi thấy người Thành Đô không coi trọng ngon dở hay loại trà, nói cách khác, cái mà người Thành Đô coi trọng không ngoài việc cảm thấy tự do thoải mái khi cầm tách trà lên, tán gẫu trong làn khói bay lãng đãng.

Khi tôi và Tuyên Nhụy ngồi uống trà trong nhà cổ của Đỗ Phủ, đây chính là kết luận mà tôi rút ra được.

Kỳ thực thành phố nào cũng không thiếu những di tích thời xưa để lại, từ Trường Thành, Di Hoa Viên đến Viện Lâm, Tô Châu, từ Tứ Tử ở Hàng Châu đến Quỳnh Hoa ở Dương Châu, tôi cũng đã đi qua khá nhiều nơi, nhưng rất ít nơi có được cảm giác thư thái yên bình như ở Thành Đô...

Tứ Xuyên rất nhiều trúc, trúc mũi tên, trúc ngà, trúc nước mắt, Tuyên Nhụy nói: “Không có trúc thì không thành văn, không có mưa thì không thành thơ, Thành Đô nhiều trúc nhiều mưa, Đỗ Phủ sao có thể không có thơ cho được?”

Nhưng xem xét tỉ mỉ, Thành Đô dựa vào núi Nga My, nhìn sang Thanh thành, cũng là nơi tiếp giáp với đạo Phật.

Ra khỏi cung Thanh Dương, Tuyên Nhụy nói: “Đến Thành Đô tớ thành kẻ hay ăn nhậu, tối nay đi ăn gì nhỉ?”

Tôi cười nói: “Các món ăn của Tứ Xuyên chính mình thường xuyên ăn rồi mà, giờ đến chỗ khởi thủy của các món ăn Tứ Xuyên thì đương nhiên là ăn món Tứ Xuyên rồi”.

Tuyên Nhụy cười hì hì nói: “Thứ nhất, món ăn Tứ Xuyên, cái tên này nghe chung chung quá, vì chủng loại rất nhiều, điều cậu nói chưa cụ thể; thứ hai, những món ăn Tứ Xuyên của Thành Đô này cậu không ăn nổi đâu”.

Tôi không tin, Tuyên Nhụy bèn lấy một câu chuyện cũ để nhào nặn tôi: “Quách Doanh, cậu không nhớ mùa thu năm kia chính mình đến lầu Thục Hoàng ở Lục Thành ăn món Tứ Xuyên à? Đầu bếp ở đó là người bản địa, lần nào cậu cũng nói không đủ cay, bảo đầu bếp thêm ớt vào, kết quả là lần đó món ăn cay đến mức ngoài tớ ra các cậu không ai ăn được, sau đó nghe nói hóa ra đã thay đầu bếp người Tứ Xuyên rồi”.

Tôi cứng họng: “Cũng khó nói, chưa chắc ớt của Thành Đô đã vừa miệng mình”.

Kết quả là sau nửa tiếng đồng hồ, tôi đã thấy ở một hàng ăn chẳng có món nào là không có ớt.

Tuyên Nhụy nói: “Đến Tứ Xuyên không thể không ăn món đậu phụ Tứ Xuyên, đến Thành Đô không thể không đi ăn mỳ vằn thắn rồng”.

Trong một đêm, Tuyên Nhụy dắt tôi đi khắp nơi, đến chỗ này ăn vài miếng điểm tâm, đến chỗ kia ăn một món xào, tôi thấy mồm miệng thơm phức tiếc là vẫn chỉ cái vị ớt đấy, đến khi tôi được ngồi yên vị để ăn uống thì miệng tôi đã hoàn toàn mất cảm giác, nhưng vẫn biết các món khi ăn vào miệng đều rất ngon, tôi không rõ cảm giác này là do bộ phận nào trong miệng cảm nhận được, nhưng chắc chắn không phải là lưỡi.

Tuyên Nhụy nói: “Thành Đô cũng giống như các thành phố khác, cũng có những khách sạn hạng sang đến những quán bình dân, chỉ có điều khác là, ở đây chỗ nào cũng có những nhà hàng ăn ngon giá rẻ, phục vụ chu đáo, phù hợp với người tiêu dùng, nhưng nét độc đáo trong phong cách mà mùi vị thì không khác gì với các quán ăn lâu đời, nổi tiếng”.

Tuyên Nhụy nói: “Người dân Thành Đô sành miệng lắm, những nơi nào món ăn không ngon, đều phải đóng cửa”.

Tuyên Nhụy nói: “Trong vòng năm mươi mét nhất định phải có hàng ăn, đây chính là chỗ khác biệt giữa Thành Đô và các thành phố khác”.

Tôi không tin, nhắm mắt trên các phố lớn nhỏ, có lần ở trên một con phố phía nam ga tàu của Thành Đô, tôi cụp các đầu ngón tay để đếm trong vòng năm mươi mét mà chưa thấy hàng ăn nào, đang vui mừng muốn gọi Tuyên Nhụy lại để chất vấn. Bỗng nhiên khi ngẩng đầu lên, thấy con đường nhỏ bên cạnh treo một loạt đèn lồng đỏ. Tôi thực sự thấy choáng.

Tuyên Nhụy nói: “Thành Đô là một nơi rất đặc biệt, phía nam, bắc thành phố là chỗ của những người dân các màu da cư ngụ, những người có tiền hay không có tiền hỏi chỗ ở đều cơ bản hiểu rõ, nhưng cho dù là loại cửa hàng thế nào thì ta cũng khó phân biệt được những người ngồi bên trong ai là người có tiền ai không có. Trên đường dù là những người lái xe cũng chưa chắc đã có tiền trong túi, mà những người đứng bên đường ăn món canh ớt cay cũng không thấy được họ nghèo xơ xác...”

Tôi không tin, vì các cửa hàng ăn và những nơi vui chơi giải trí ở Lục Thành cũng được phân biệt rõ ràng, giai tầng nào cũng có thể đến chỗ nào, rất nhiều nơi mà người có tiền cũng không thể vào được.

Đến khi tôi nhìn thấy một cửa hàng nhỏ bán bánh kẹp thịt ở nơi hoang vu thế mà có đến bốn năm cái xe ô tô đỗ ngay ngắn trước cửa, tôi mới tin, Thành Đô là một thành phố bình dân như thế.

Nhưng cái thành phố bình lặng và nhàn hạ này, đã giấu giếm bí mật của Tuyên Nhụy và quá khứ của Tuyên Nhụy như thế nào? Có điều gì khiến cô ta phải giấu kín đi như thế?

Mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, dù đã mệt mỏi rã rời sau một ngày đi chơi tôi đều nghĩ đến những vấn đề này, tự dặn mình sáng mai ngủ dậy sẽ hỏi Tuyên Nhụy. Nhưng mỗi sáng ngủ dậy, tôi lại bị Tuyên Nhụy lôi đi ăn uống chơi bời như con ngựa không thể dừng bước, không có thời gian, không có lòng dạ nào mà hỏi, mà tìm hiểu.

Nhắm tính ngày, tôi đã ở Thành Đô bảy đêm theo âm lịch của người dân tộc Di, mà xem ra không có dấu hiệu Tuyên Nhụy sẽ bình tĩnh lại.

Ngày hai mươi ba tháng tám, khi tôi nằm trên xe cáp ở núi tuyết Tây Lĩnh, ngủ gà ngủ gật trong bộ quần áo bằng lông, thì Thang Ninh gọi điện cho tôi, giọng của cậu ta bình tĩnh mà chân thật: “Quách Doanh, anh không yêu em, nhưng anh phải cưới em, em là một người con gái tốt, anh phải có trách nhiệm với em”.

Cậu ta không hỏi xem tôi đang ở đâu, cũng không hỏi vì sao tôi bỏ việc, không đợi tôi trả lời đã gác máy, câu cuối cùng là: “Anh chờ em”.

25. Chương 19 Phần 1

Chương 19:

Tôi nằm dài trên giường xem Tuyên Nhụy phơi quần áo ngoài ban công, hỏi: “Chúng tôi đi đã được bao lâu rồi?”

Tuyên Nhụy từ tốn nói: “Không biết, vài ngày”.

Tôi đặt quyển sách đầy tranh ảnh trong tay xuống, tung chăn đắp lên người, hỏi: “Tuyên Nhụy, cậu ở Thành Đô này lâu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nụ cười của Tuyên Nhụy tươi rói đến mức kỳ dị, cô ta nói: “Thích thôi”.

Tôi nói: “Thật à?”

Tuyên Nhụy cười: “Dối cậu làm gì”.

Tuyên Nhụy nói: “Quách Doanh, mình muốn đưa cậu đến gặp một người”.

Tuyên Nhụy nói: “Quách Doanh, cậu phải đồng ý là sau khi cậu gặp người này rồi cậu sẽ không hỏi mình bất kỳ câu hỏi gì”.

Tuyên Nhụy nói: “Mình nói nghiêm túc đấy”.

Thái độ của cô ta trang trọng nhưng lo lắng.

Tôi nghĩ là cô ta nghiêm túc.

Vì vậy tôi mặc quần áo, nhẹ nhàng xuống cầu thang cùng cô ta, đến công viên lớn rất yên tĩnh của Tứ Xuyên, lại đi xuyên qua một con phố ồn ào náo nhiệt.

Tôi có cảm giác tôi đang bị một bà đồng cốt dẫn vào thế giới mộng ảo của những cô thiếu nữ.

Hứng thú, lo sợ, hiếu kỳ.

Cánh cửa này so với phần lớn những cánh cửa mà tôi đã gặp thì không có gì khác, nhưng Tuyên Nhụy đứng trước cánh cửa này phải đến mười phút, mặt cô ta trắng bệch.

Tôi không giục cô ta, tôi nhẫn nại đợi cảnh sắp diễn ra đằng sau cái điều giống như một câu đố rất rõ nét nơi Tuyên Nhụy ấy.

Cậu ta hít thở sâu, sau đó bấm chuông.

Trong nhà vang lên tiếng guốc nện trên sàn gỗ, lộp cộp lộp cộp.

Sau đó, một giọng nói mềm mại khẽ hỏi: “Ai đấy?”

Tuyên Nhụy vẫn cúi đầu để cho người trong nhà không nhìn thấy mặt mình.

Sau đó mở cửa.

Đứng ở trước cửa là một cô gái – một người phụ nữ.

Tôi là phụ nữ, Khả Tuệ cũng là phụ nữ, Tuyên Nhụy và Nhiễm Dịch đều là phụ nữ. Nhưng ở người con gái nhỏ nhắn duyên dáng này toát ra mùi hương phụ nữ, khiến tôi bị chìm đắm trong mùi vị đó. Cái mùi vị toàn vẹn, không phải chải chuốt tô vẽ gì ấy, giống như loại ngọc không phải mài giũa gì mà vẫn cứ đẹp đẽ vô ngần, lại còn nụ cười hiền hòa dễ gây thiện cảm, như họa như thơ.

Người con gái này, thuần khiết và đẹp đẽ như một nàng tiên trên trời.

Cô ấy thấy tôi và Tuyên Nhụy, chẳng có gì ngạc nhiên, chỉ cười hờ hững, sau đó khẽ nói: “À, hai người đến chơi”.

Cô ấy mở cửa, mỉm cười: “Mời vào”.

Tuyên Nhụy cúi đầu, sắc mặt vẫn trắng bệch bước vào, rồi đứng ở đó.

Người con gái đó vén mái tóc dài hai bên tai làm hai chiếc vòng rất mảnh đeo ở cổ tay phát ra những tiếng lanh canh rồi cúi người lấy hai đôi dép lê rất đẹp, mỉm cười nói: “Thay dép đi này”.

Trong lúc thay dép tôi ngẩng đầu, thấy ở chính giữa phòng khách có một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một cái đàn nhị.

Sau khi dẫn chúng tôi đến ngồi trước ghế sofa, rót hai cốc nước, đặt lên cái bàn nhỏ, cô ấy đến bên Tuyên Nhụy, hỏi: “Tuyên Nhụy, hơn ba năm nay chị ở đâu thế?”

Tuyên Nhụy giống như người đang mang bệnh nặng, miễn cưỡng cười nói: “Ở Lục Thành”.

Người con gái này lại “ừ” một tiếng nhạt nhẽo.

Có vẻ như hơn ba năm qua họ không liên lạc gì với nhau, nhưng xem sắc thái của người con gái này không có gì khác thường, Tuyên Nhụy vẫn như ở bên cạnh nhà của cô ấy.

Cô gái giơ ngón tay dài và mảnh của mình vuốt tóc Tuyên Nhụy, nói: “Tuyên Nhụy, sao chị lại cắt tóc như thế này?”

Tuyên Nhụy ngẩng đầu nhìn cô ấy, giọng nói hơi run: “Hiếu Sa, em còn chưa tha lỗi cho chị ư?”

Hiếu Sa.

Sở Hiếu Sa.

Đầu óc tôi ù ù. Đúng rồi, lần đó Tuyên Nhụy vì tránh gặp người nhà Thang Ninh mà vội vã ra đi, trong cuốn sổ phỏng vấn bỏ quên chính là cái tên này.

Sở Hiếu Sa.

Người con gái đó cười thật điềm tĩnh, nói: “Tối nay tôi định nấu món canh thập cẩm, các chị ở lại ăn cơm nhé”.

Cô ấy không thêm quan tâm đến lời Tuyên Nhụy, thậm chí cũng chẳng nhìn cô ta, quay người vào trong bếp.

Ngay cả tên tôi cô ấy cũng không hỏi, như thể tôi không tồn tại trong phòng này vậy.

Tuyên Nhụy xem chừng sắp khóc, đứng dậy, đến trước cửa phòng bếp, khẽ sờ van nài: “Hiếu Sa”.

Người con gái đó vẫn nụ cười hờ hững nói vọng ra: “Chị thích ăn món gì? Tôi sẽ nấu cho chị”.

Tôi và Tuyên Nhụy ngồi im lặng trong một căn phòng ở tầng hai, nghe tiếng nước chảy, tiếng dao thái thức ăn ở dưới tầng một.

Tuyên Nhụy ngồi co ro trên một chiếc ghế, cơ thể không ngừng run rẩy, nói: “Quách Doanh, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này”.

Tôi nói: “Thế thì đi thôi”.

Nhưng Tuyên Nhụy vẫn ngồi bất động, hai mắt thất thần.

Cô ta đã nói trước với tôi là không được hỏi gì, vì thế cho dù hiện giờ tôi có bao nhiêu câu hỏi thì cũng không thể nói ra.

Ánh nắng nhạt dần rồi tắt hẳn.

Hiếu Sa yên lặng nấu cơm dưới tầng một, hình như là quên mất có chúng tôi.

Khi tôi không chịu nổi muốn hỏi Tuyên Nhụy, thì dưới nhà có tiếng chìa khóa mở cửa.

Tiếng Hiếu Sa vui mừng reo lên: “Anh về rồi à”.

Tuyên Nhụy như tê liệt trên ghế, toàn thân cô ta rung lên, đôi môi hé ra lại mím vào, khép vào lại mở ra, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Hiếu Sa cười ngọt lịm: “Em nấu món canh thập cẩm anh thích đây”. Tiếp theo là tiếng quần áo sột soạt, sau đó là tiếng cười của Hiếu Sa: “Có nhớ em không?”

Thế nhưng chỉ có tiếng của cô ấy.

Tuyên Nhụy nhìn tôi, thái độ tuyệt vọng.

Lúc này, tiếng của Hiếu Sa vọng lên: “Đoán xem ai tới nào?”

Cuối cùng tôi nghe thấy một giọng nói thấp trầm nhưng đầy sức hút của đàn ông: “Ai?”

Tiếng cười của Hiếu Sa trở nên hơi quá mức bình thường, trong tiếng cười cũng có chút gì đó thô lương: “Tuyên Nhụy đấy”.

Một sự im lặng chết chóc.

Một lát sau, Hiếu Sa lên, mở cửa, mỉm cười nói: “Ăn cơm thôi”. Nói xong, liền đi xuống.

Tôi nhìn Tuyên Nhụy, trong bóng tối cô ta lắc đầu quày quật.

Tôi không muốn ép cô ta.

Một mình tôi xuống lầu.

Ngồi trước bàn là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặc một cái áo sơ mi trắng, đang ngồi húp nước canh.

Chỉ có một mình tôi xuống, thái độ của người đàn ông này và Hiếu Sa đều chẳng có gì thay đổi.

Người đàn ông cũng chẳng hỏi tôi là ai.

Hiếu Sa nói: “Có phải hơi nguội không? Em nấu xong từ sớm, nhưng hôm nay anh về muộn mười phút”.

Người đàn ông không trả lời, cũng không nhìn cô ấy, chỉ từ từ húp nước canh.

Anh ta giữ gìn cơ thể rất tốt, móng chân móng tay để ngay ngắn, sạch sẽ, tóc không có gàu, người không có chỗ nào bị dư cân, có vẻ như rất biết tự điều tiết.

Hiếu Sa hỏi: “Anh có muốn ăn thêm một bát cơm không?”

Người đàn ông gật đầu.

Hiếu Sa vui vẻ đi lấy cơm.

Tôi cầm đĩa ăn cơm, nghĩ: Sau khi về Thành Đô, Tuyên Nhụy có vẻ kỳ quặc thế nào, không ngờ những người mà cô ta tiếp xúc cũng lại kỳ quặc như thế.

Tôi và người đàn ông đó ngồi ăn trong im lặng, Hiếu Sa vẫn hạnh phúc gắp hết cái này cái nọ.

Ăn cơm xong, tôi thực không biết nên làm thế nào, nên lên kéo Tuyên Nhụy đi, hay cứ tiếp tục ngồi lại đây.

Lúc này, người đàn ông đi đến trước cái bàn nhỏ, cầm cây đàn nhị lên, ngồi vào ghế sofa, mặt vẫn không biểu hiện tình cảm gì, và khúc “Nhị tuyên ánh nguyệt” tuôn chảy từ những ngón tay của anh ta.

Hiếu Sa say sưa lắng nghe một hồi, bỗng nhiên xông ra giằng lấy cây đàn nhị, thái độ của cô ấy gượng gạo nhưng vô cùng tức giận: “Anh đã nói là chỉ đàn ình em nghe thôi mà”.

Người đàn ông bị giằng cây đàn nhị, ngồi chờ ra đây.

Đột nhiên Hiếu Sa trở lại vẻ ôn hòa: “Xin lỗi, Mã Tắc, em xin lỗi, là em không tốt...”

Người đàn ông ngồi một lúc rồi đứng dậy mặc quần áo.

Hiếu Sa hoang mang lúng túng nhào ra níu lấy cánh tay anh ta: “Mã Tắc, Mã Tắc, anh muốn làm gì? Anh muốn đi đâu? Là do em không tốt, em xin lỗi...”

Người đàn ông nói: “Tôi muốn về nhà”.

Sở Hiếu Sa hằm hằm tức giận: “Về nhà ư? Về nhà nào?”

Người đàn ông không nhất quyết đi, nên cứ đứng ở đó.

Nước mắt Sở Hiếu Sa lăn chã rơi, giọng nói van nài: “Mã Tắc, là em không tốt, em xin anh hãy ở lại, đừng đi, đừng để em ở lại đây một mình, em sợ...”

Người đàn ông chẳng động đậy gì, mặc cho cô ấy tự nói một mình.

Cuối cùng anh ta cũng không đi, vẻ mặt trầm lặng, vào phòng đọc sách ở tầng một, đóng cửa lại.

Tôi lúng túng đứng đây.

Hiếu Sa có vẻ như mới nhìn thấy tôi, nói: “À, tối nay chị và Tuyên Nhụy ngủ trên tầng trên”. Nói xong thu dọn bát đĩa vào bếp.

Tôi trở lại cái phòng trên lầu, đóng cửa, bật đèn.

Tôi vừa mở mồm, Tuyên Nhụy đã nói: “Quách Doanh, tớ đã nói rồi, cậu đừng có hỏi”.

“Ừ, mình không hỏi”. Tôi nghĩ. Tôi lại nghĩ: “Cho dù có hỏi cậu cũng sẽ không nói”.

Đêm đó, Tuyên Nhụy và tôi ngủ trên một chiếc giường, nghe thấy những tiếng thở hổn hển, và tiếng rên rỉ chẳng hề giữ ý của Hiếu Sa.

Nước mắt của Tuyên Nhụy cứ trào ra.

Tuyên Nhụy nói: “Những câu chuyện về Thành Đô đều là do Hiếu Sa kể ình”.

Năm 1997, Tuyên Nhụy từ Thanh Đảo đến nhập học tại Học viện Kinh tế của một trường đại học ở Tứ Xuyên. Ngày đăng ký nhập học, các nam sinh năm thứ hai có nhiệm vụ tiếp đón học viên mới đã lưu truyền cái tên Tuyên Nhụy. Đợt huấn luyện quân sự chưa kết thúc, tên của Tuyên Nhụy lại một lần nữa được biết đến, vì cô ấy nói với tay chủ tịch hội sinh viên vốn trước đây hay thăm dò tình hình các lớp nhân tiện xen vào giải quyết chuyện yêu đương cá nhân của mọi người rằng: “Lão đây không có hứng với ông già”. Tay chủ tịch thất vọng trở về, đã buồn rất lâu. Năm đó, Tuyên Nhụy mới mười bảy tuổi.

Trong cuộc sống học tập bốn năm tại trường, Tuyên Nhụy luôn giữ được một kỳ tích, một mặt cô luôn là người duy nhất dành được học bổng loại một, khi tốt nghiệp chắc chắn sẽ được trao danh hiệu học viên ưu tú, mặt khác, cũng là người giữ được kỷ lục về các lĩnh vực như có số lần trốn tiết nhiều nhất, số lần trốn nộp bài tập nhiều nhất, hoạt động nội ngoại khóa nhiều nhất, đến giờ vẫn được các em “đệ tử” khóa dưới hiện đang làm nghiên cứu sinh vô cùng kính nể.

Đầu năm 1998, một cô gái vô cùng thông minh, ngoại hình lại xinh đẹp như Tuyên Nhụy được một công ty quảng cáo chuyên cung cấp dịch vụ làm chủ trì cho các buổi lễ ở các doanh nghiệp đánh giá tốt, giám đốc của công ty này khi đó đã hứa, chỉ cần Tuyên Nhụy ở lại công ty, thì cát xê mỗi lần lên sân khấu của cô sẽ được tính tương đương với mức cát xê của người chủ trì chuyên nghiệp ở Thành Đô.

Bố mẹ Tuyên Nhụy rất hiểu con gái mình thông minh tự trọng, nên cũng không để ý xem cô có yên tâm ở trong trường học hay không.

Những tháng ngày này Tuyên Nhụy sống rất yên ổn mà lại đầy đủ.

Ngày 15 tháng 6 năm 1990, Tuyên Nhựt nhận một loạt hoạt động quảng bá về nước uống của công ty trách nhiệm hữu hạn Cam tươi của Thành Đô, trong lần đi tuyên truyền này, Tuyên Nhựt đã gặp Thường Khoan, phó giám đốc phụ trách việc hoạch định truyền thông và hình ảnh cho công ty này.

Khi chương trình quảng bá kết thúc, Tuyên Nhựt đang vén một góc chiếc váy dài đang mặc nhảy thẳng từ trên sân khấu xuống, người chịu trách nhiệm liên hệ với cô chặn lại nói: “Cô Tuyên Nhựt, phó giám đốc của chúng tôi tới”.

Tuyên Nhựt vừa uống nước cam trong cốc thủy tinh, vừa thờ ơ cười nói: “Đến thì cứ đến, có quan hệ gì tới tôi đâu?”

Một giọng nói dễ nghe vang lên: “Ồ, tôi chỉ muốn chào hỏi thôi chứ không có ý tỏ vẻ gì đâu”.

Tuyên Nhựt nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông tầm vóc trung bình, có vẻ là người có văn hóa đang cười với cô.

Tuyên Nhựt quay đi nói: “À, thế thì tốt”.

Người đàn ông này chính là Thường Khoan.

Thường Khoan nói: “Tuyên Nhựt, lát nữa chúng tôi có một buổi tiệc chiêu đãi chúc mừng, cô là người đã làm một loạt những chương trình này thì đi ăn cùng chúng tôi nhé?”

Tuyên Nhựt vô cùng ngạc nhiên nhìn anh ta nói: “Sao anh biết toàn là do tôi làm?”

Thường Khoan nói: “Chương trình nào tôi chẳng có mặt”.

Tuyên Nhựt bỗng nhiên mỉm cười: “Tốt, thế tối nay ăn gì? Tôi rất hay soi mói đấy”.

Thường Khoan nói: “Ồ, tôi cứ tưởng cô không đồng ý, tôi chỉ tiện mồm lịch sự mời vậy thôi, cô đi thật đấy à?”

Tuyên Nhựt càng cười vui vẻ hơn: “Công ty to như thế mà còn tiết kiệm chút tiền cơm à? Bữa chiêu đãi này tôi nhất định phải đi mới được”.

Rượu cứ được đưa ra mãi, uống đến khi cả căn phòng như náo loạn lên, có người ngồi cả lên bàn uống, Tuyên Nhựt hai mắt sáng ngồi nói với Thường Khoan: “Anh có biết vì sao tôi đi với anh không?”

Thường Khoan mỉm cười: “Vì lần đầu tiên gặp em tôi đã không nói câu Tuyên Nhựt, tôi mời em đi ăn cơm”.

Tuyên Nhựt cười nói: “Còn vì anh đã gọi tên tôi”.

Ăn cơm xong, Thường Khoan bảo cô gái làm nhiệm vụ liên lạc đưa Tuyên Nhựt về trường, còn anh ta thì đứng trong nhà xe nhìn theo họ.

Xe chuẩn bị nổ máy, Tuyên Nhựt bèn bước xuống chạy tới trước mặt anh ta, hùng hùng hổ hổ hỏi: “Sao anh không đưa em về?”

Thường Khoan nhìn cô cười: “Xem ra em đã bị bọn đàn ông nuông đến hỏng rồi, còn dọa nạt nữa chứ”.

Tuyên Nhựt bị nói trúng tim đen lại càng tức giận, ngạo mạn ngẩng đầu nói: “Em hỏi anh vì sao không đưa em về?”

Thường Khoan nhìn cô nói: “Vì sao tôi phải đưa em về?”

Tuyên Nhựt nói: “Vì trong những trường hợp như thế này người đưa em về luôn là giám đốc hay tương đương như thế”.

Thường Khoan không cười nữa, nghiêm mặt hỏi: “Họ còn đưa danh thiếp cho em, còn xin em số điện thoại nữa chứ?”

Tuyên Nhựt nói: “Đúng vậy, anh cũng nên như thế, phải không? Anh làm sao phải vờ như không giống những người bọn họ?”

Thường Khoan nhìn cô một lúc rồi cúi đầu ghé vào tai cô nói nhỏ: “Tôi uống nhiều rượu quá, đưa em về sợ đâm xe”.

Tuyên Nhụy kinh ngạc nhìn anh.

Thường Khoan mỉm cười khẽ búng mũi Tuyên Nhụy, sau đó nói với cô gái đang đứng ngoài xe chưa hiểu chuyện gì xảy ra: “Đưa cô ấy về”.

Tuyên Nhụy nhìn anh nói: “Không đưa danh thiếp của anh cho em à?”

Thường Khoan nhìn cô: “Số di động của em tôi đã có từ khi thấy ảnh trong hồ sơ của em cơ”.

Tuyên Nhụy nói: “Vậy vì sao không gọi cho em?”

Thường Khoan nói: “Nếu tôi gọi, thì giờ em đâu có thấy tôi và những người đàn ông đó có gì khác nhau”.

Tuyên Nhụy gật đầu, quay đi.

Về sau, hàng tuần Thường Khoan đều đến tìm Tuyên Nhụy, hai người ra ngoài uống trà, tán gẫu.

Tuyên Nhụy vẫn giống như trước, luôn chuẩn bị sẵn sàng để khi thấy anh cũng giống như những người đàn ông khác, chỉ cần bộc lộ ra là cô sẽ hất cốc nước vào mặt, tiếc rằng vẫn chưa có dịp.

Thường Khoan hơn Tuyên Nhụy bốn tuổi, sinh năm rồng, trưởng thành, vững vàng, ăn nói thanh lịch, hài hước, mà lại chẳng có người đàn bà nào bên cạnh.

Tuyên Nhụy đôi lúc thấy hoảng, cảm thấy hình như giữa cô và người đàn ông này sẽ có thể nảy nở một cái gì đấy. Chính vào lúc này, Mã Tắc xuất hiện. Mã Tắc là ân nhân tri ngộ của Thường Khoan, là ông chủ của công ty Cam tươi.

Ngày hôm đó, Thường Khoan và Tuyên Nhụy đang ngồi trong công viên Cẩm Giang, cho đến lúc trời tối dần, thì điện thoại của Thường Khoan reo.

Anh vừa nghe thấy giọng nói trong máy là cười: “Về rồi à? Bàn chuyện với người họ Lý đó thế nào?”

Sau đó họ hẹn chỗ đi ăn, tắt máy xong, Thường Khoan định đưa Tuyên Nhụy về, Tuyên Nhụy không hài lòng: “Vì sao không đưa em đi?”

Khi ấy Thường Khoan đã nói với Tuyên Nhụy, ngay khi gặp cô lần đầu anh đã đặc biệt chú ý đến cô, vì vậy anh coi Tuyên Nhụy như bạn gái của mình, chỉ đợi Tuyên Nhụy tốt nghiệp sẽ chính thức đặt vấn đề yêu đương. Anh không giải thích nhiều về cuộc gặp lần này, chỉ nói: “Giám đốc của anh về rồi, là chuyện công việc”.

Cuối cùng anh vẫn không lay chuyển được Tuyên Nhụy, đành phải mang cô đi theo.

Mã Tắc ngồi vào vị trí bậc trên rất tự nhiên, tay cầm cây đàn nhị nói với Thường Khoan: “Lý Tu Ninh còn tiếc rẻ, sau nói thêm thì anh ta đồng ý nhượng lại, đối với tuyệt phẩm này cũng có nhiều nhà chuyên môn hiểu biết những tri âm khó tìm mà! Tiền tôi đã chuẩn bị sẵn cùng không có cơ hội bỏ ra”.

Thường Khoan thường nói: “Ông Lý nhà to sản nghiệp lớn, cũng không xem trọng tiền tài, về sau có thể dùng cây đàn nhị hồ này để nhờ ông ta nâng đỡ công ty chúng ta”.

Mã Tắc cười cười, nói: “Mượn chuyện cây đàn nhị hồ này á? Đang nói chuyện đàn tôi không muốn nhắc đến chuyện công ty”.

Tuyên Nhụy giơ tay ra định sờ vào cây đàn, bị Thường Khoan giữ lại.

Mã Tắc nhìn Tuyên Nhụy, nhưng không nói gì.

Ăn uống xong, Thường Khoan đưa Tuyên Nhụy về, Tuyên Nhụy nổi cơn lòi đĩnh, chất vấn anh sao làm cô xấu hổ như thế.

Thường Khoan chẳng nói gì.

Từ hôm đó, Thường Khoan không đến tìm, Tuyên Nhụy giận dỗi, nhưng cũng không gọi di động cho anh.

26. Chương 19 Phần 2

Ngày 15 tháng 10 năm 1999, Tuyên Nhụy vừa ngủ trưa dậy, đang ôm gối đọc báo chí, thì mở cửa, cô Kim người quản lý ký túc cười bước vào: “Tuyên Nhụy, ngủ dậy rồi à?”

Tuyên Nhụy và các giáo viên giảng dạy trong trường có quan hệ khá bình thường, với những nhân viên làm việc trong trường thì rất gần gũi, cô đặt quyển tạp chí xuống cười nói: “Có chuyện gì thế cô Kim?”

Cô Kim cười: “Có chút chuyện. Tôi có cháu gái ở xa, năm nay vừa thi đỗ, nó nhát gan lắm, mọi người ở ký túc hôm nay đều lên núi Nga My, tối tôi lại trực ban, liệu có thể cho nó ngủ ở chỗ cháu tối nay được không?”

Tuyên Nhụy nhìn sang chiếc giường trống bên cạnh nói: “Thì chỗ này cũng không có ai ở, cô bảo nó qua đây”.

Cô Kim vừa cảm ơn vừa nói: “Con bé học vũ đạo ở Học viện Nghệ thuật, thế thì đợi chút tôi kêu nó qua đây”.

Đến khi cô Kim đi rồi, Tuyên Nhụy mới nhớ ra, ngay cả tên cô cháu gái đó cũng quên chưa hỏi.

Ăn cơm tối xong, Tuyên Nhụy đang ngồi trên giường chơi trò chơi, bỗng nhiên nghe thấy có hai tiếng gõ cửa rất nhẹ, tiếp theo là một giọng nói dịu dàng hỏi: “Chị Tuyên Nhụy có nhà chứ ạ?”

Cách cô ấy dùng từ nghe vừa dễ chịu vừa cổ điển.

Tuyên Nhụy gọi: “Vào đi”.

Cửa nhẹ mở ra, một cô gái đang xấu hổ đứng trước cửa, mình mặc cái váy trắng.

Cô ấy chính là Sở Hiểu Sa.

Tuyên Nhụy nói: “Đúng thực là thiên tiên giáng thế, cô ấy đứng đó xinh tươi đẹp đẽ, tinh khiết như hoa”.

Cô ta im lặng một lúc, rồi nói: “Cô ấy là viên ngọc không cần phải mài giũa, chỉ cần ai nhìn thấy cô ấy thì không thể rời mắt đi được”.

Sở Hiểu Sa tính tình hiền dịu, khiến cho ngay cả Tuyên Nhụy cũng muốn che chở bao bọc, cô ấy ở trong phòng của Tuyên Nhụy hai tối, gấp gọn gàng sạch sẽ giường chiếu để bữa bộn của Tuyên Nhụy, xong xuôi thì ngồi nghe Tuyên Nhụy kể chuyện, luôn mỉm cười hiền hòa.

Qua kỳ nghỉ dài mừng ngày Quốc khánh, cô bạn gái ở cùng phòng với Tuyên Nhụy phải đi thực tập ở ngoài, giường chiếu vẫn để trống nên Tuyên Nhụy gọi cho Sở Hiểu Sa, bảo cô ấy chuyển đến ở.

Tiếng Sở Hiểu Sa trong điện thoại nghe trong veo như nước: “Chị Tuyên Nhụy, em đang phải tập một điệu múa cổ điển, phải bàn bạc một chút với bạn học cùng phòng về các động tác, đợi khi diễn xong em sẽ đến tìm chị”.

Tuyên Nhụy nói: “Cô ấy chủ yếu học múa cổ điển, khi diễn vở ‘ấn tượng Đôn Hoàng’ cô ấy luôn là Phật bà quan âm đứng đằng trước, đẹp không thể tưởng nổi”.

Cô ta hít một hơi thuốc nói: “Hiểu Sa là người duy nhất không có nam sinh nào dám thừa nhận thích cô ấy vì sợ làm vấy sự tinh khiết như thánh thần của cô ấy”.

Buổi trưa ngày mùng 9 tháng 10, Tuyên Nhụy đang ôm một túi đồ ăn bước xuống xe buýt, thì nhìn thấy cửa phòng ở của mình có một cái xe Toyota, người đàn ông trung niên có khuôn mặt gầy gò đang tựa người vào đầu xe nhìn cô.

Tuyên Nhụy hơi bất ngờ: “Anh Mã Tắc?”

Mã Tắc mỉm cười gật gật đầu, thần thái tự nhiên: “Đợi em một lúc rồi”.

Tuyên Nhụy cười nói đùa: “Thế à? Có chuyện gì không?”

Mã Tắc nói: “Không, qua thăm em thôi. Tìm em thật dễ, ngay cả danh sách sinh viên cũng không phải giở ra, người ta trực tiếp dẫn anh đến căn phòng này”.

Tuyên Nhụy cười nói: “Ồ, nhưng phòng nữ anh không lên được, chẳng có cách nào mời anh ngồi được cả”.

Mã Tắc nói: “Anh vốn định qua đây đón em đi, em cất đồ đi, anh chờ”.

Tuyên Nhụy càng ngạc nhiên: “Đưa em đi à?”

Trong mắt Mã Tắc như có ánh cười: “Không dám à?”

Tuyên Nhụy cười: “Có gì mà không dám?”

Đồ của cô để luôn vào xe của Mã Tắc, còn cô thì ngồi vào ghế phụ lái.

Mã Tắc nghiêng mặt nhìn Tuyên Nhụy: “Nói chung con gái thường không dám ngồi cạnh người lạ”.

Tuyên Nhụy nói: “Chủ yếu là nghĩ cho anh, ngồi cạnh có một cô gái xinh đẹp, thì anh sẽ càng có thể thiện hơn chứ”.

Mã Tắc cười không thành tiếng, quay mặt đi, vừa lái xe vừa nói: “Thường Khoan bỏ rơi em, thật không nên”.

Lòng Tuyên Nhụy như trầm xuống: “Bỏ rơi em ư?”

Mã Tắc lắc lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Tuyên Nhụy lại châm một điếu thuốc, nhìn tới nói: “Quách Doanh, cậu có biết hôm đó anh ta đưa mình đi đâu không?”

Tôi lắc đầu.

Tuyên Nhụy hít một hơi thở sâu rồi nói: “Khách sạn”.

Tuyên Nhụy trừng mắt nhìn Mã Tắc: “Anh muốn gì?”

Mã Tắc mỉm cười, tay phác một cử chỉ để cô yên tâm, sau đó lấy trong tủ ra chiếc đàn nhị mà Tuyên Nhụy đã xem, rồi nói: “Hôm đó em muốn sờ mà không được sờ, nên hôm nay anh chủ định mang đến đây”.

Tuyên Nhụy thấy thật kỳ quặc: “Chính là vì cái này ư?”

Mã Tắc nói: “Chính là vì cái này”.

Tuyên Nhụy cầm cây đàn lên nói: “Thật đấy?”

Mã Tắc đứng đó một lúc rồi cởi bộ âu phục treo vào tủ, nói: “Đúng vậy”.

Tuyên Nhụy bỏ cây đàn nhị xuống, nói: “Tôi đã xem rồi, cũng đã sờ được nó rồi, tôi đi đây”.

Mã Tắc có vẻ muốn ngăn cô lại nhưng cuối cùng cũng không ngăn được.

Tuyên Nhụy cứ thế ra khỏi phòng.

Ánh mắt của Tuyên Nhụy có vẻ hoang mang: “Sau này anh ta thường tới tìm mình, đầu tiên là mỗi tuần một lần, sau này là mỗi ngày một lần, sau nữa là mỗi ngày vài lần, cho dù mình không đi thì anh ta vẫn cứ đến”.

Cô ta cúi đầu nói: “Anh ta chẳng gọi điện bao giờ, có thể đến ký túc xá hoặc đến trường đợi, đợi lúc nào đến đợi, lúc nào ra về, rất có quy tắc, không vượt quá giới hạn”.

Ngày 27 tháng 10, Mã Tắc đưa Tuyên Nhụy đi uống trà thì gặp Thường Khoan.

Thường Khoan nhìn hai người lạ lẫm, ngẩng ra một lúc rồi mới đi tới, nhưng lại rất tự nhiên ôm lấy eo Tuyên Nhụy: “Nhụy à”.

Mã Tắc nhìn thái độ thân mật của Thường Khoan, tỏ vẻ không vui.

Nhưng Tuyên Nhụy thấy không tự nhiên, cô bỏ tay anh ra.

Thường Khoan nói: “Tôi đi công tác mới về”.

Mã Tắc cười cười, đi vào phía trong.

Anh ta vừa đi khỏi, Thường Khoan đã thay đổi sắc mặt, anh trợn mắt nhìn Tuyên Nhụy nói: “Em sao lại đi với anh ta?”

Tuyên Nhụy giọng xót xa: “Em đi cùng anh ta thì sao? Anh không gặp em thì cũng kóc ho người khác qua lại với em sao?”

Thường Khoan mặt đầy vẻ ảo não: “Anh ta bao lâu lại đến tìm em?”

Tuyên Nhụy nói: “Hàng ngày, thì sao?”

Thường Khoan thở dài, vò đầu bứt tai, khổ sở nói: “Ôi, em à!”

Tuyên Nhụy quay người định đi, Thường Khoan ôm chặt lấy cô, hôn cô dưới ánh mắt của bao nhiêu người.

Ở đó tiếng chuyện trò ăn uống ầm ầm, nhưng Tuyên Nhụy không còn biết gì nữa.

Cái khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và đàn bà chính là đàn ông nghĩ đến mục đích, đàn bà nghĩ đến cảm giác.

Tuyên Nhụy cười nói: “Đó thật sự là nụ hôn tuyệt vời, nụ hôn đã làm nhen lên tình yêu trong mình”.

Cô ta cười nhưng cười đầy mà ánh mắt lại nhuốm vẻ đau buồn.

Sau khi Thường Khoan xuất hiện trở lại, mọi việc lại bình thường như trước, Mã Tắc thì biệt tăm biệt tích. Nhưng Thường Khoan chỉ gọi điện, cũng không qua chỗ Tuyên Nhụy, Tuyên Nhụy trong lòng nghi hoặc nhưng không thể hiện ra, cũng không truy hỏi.

Ngày mùng 5 tháng 11, Sở Hiếu Sa chuyển đến chỗ Tuyên Nhụy ở.

Có một người con gái thông minh hiền hậu bầu bạn bên cạnh, sự sắc nhọn nơi Tuyên Nhụy đã dần dần trở nên mềm mại hơn, không nóng nảy nữa, chỉ để tâm đến vui chơi mua sắm, đọc rất nhiều sách văn thơ.

Ngày mùng 10 tháng 11, Tuyên Nhụy xuống lầu lại nhìn thấy cái xe Toyota màu trắng của Mã Tắc.

Mã Tắc nói: “Đưa em đi chơi”.

Tuyên Nhụy đi với anh ta, trên đường không ai nói một câu gì.

Lần đó, Mã Tắc kể cho Tuyên Nhụy nghe quá khứ của mình.

Tuyên Nhụy nói: “Mã Tắc không phải là người Thành Đô, năm 1964 sau khi sinh, anh ấy đã bị bỏ rơi trong một bến xe của một thị trấn nhỏ, một kỹ sư đến đó công tác, không cầm lòng được đã đem anh ấy về nuôi, khi đó mặt anh ấy đầy vết nứt nẻ do giá rét, gần như sắp tắt thở. Khi vừa mới biết đi thì anh ấy lại gặp một tai họa lớn, vì không tìm được người làm chứng về việc nhặt nuôi nên anh ấy trở thành tội chứng để người ta khép bố nuôi anh vào hội quan hệ nam nữ bất chính, thêm các việc khác nữa, người kỹ sư đó bị đưa đi nông trường lao động cải tạo ở Hắc Long Giang. Một đi không trở lại, mấy người con của bố nuôi coi anh ấy như kẻ đã làm hại gia đình họ, thường ức hiếp anh ấy, mẹ nuôi đối xử rất tốt, nhưng khi anh ấy mười lăm tuổi, bà cải giá. Khi đó những đứa con trai con gái của bà đều đã lập gia đình hoặc đã có sự nghiệp riêng, người đàn ông mà mẹ nuôi lấy không đồng ý cho bà đem anh theo, mẹ nuôi đã ôm lấy anh ấy khóc, đưa hai đồng, bảo anh ấy đi ăn xin. Mã Tắc cày ruộng thuê cho người ta, bốc vác xi măng, khi đói quá đã từng ăn cám lợn, nhưng không bao giờ ăn cắp, ăn xin”.

”Năm 1984, khi đó Mã Tắc hai mươi tuổi, nhận làm công nhân lao động giản đơn ột thương nhân Ôn Châu, trong một lần đưa ông này đi ký hợp đồng làm ăn thì gặp cướp, thực ra tiền ông này mang theo không đáng kể gì, định đưa bọn cướp cho khỏi phiền phức, nhưng Mã Tắc lại xông đến không để ông ta đưa cho bọn kia, kết quả là bị đánh ột trận ê ẩm, tren ebả vai còn trúng một dao. Khi đến bệnh viện băng bó ông chủ nói: ‘Cậu Mã. Sao cậu phải làm thế? Cũng có phải tiền của cậu đâu’. Mã Tắc nói: ‘Ông không biết rằng khoản tiền này có thể cứu sống một mạng người à?’, rồi lại kể chuyện ngày bé của mình cho ông này nghe. Người đàn ông Ôn Châu nghe chỉ thở dài, nói rằng để anh ấy làm những việc lật vật thì phí quá, liền giới thiệu anh ấy với người bạn khác của mình ở đó.

“Vài năm sau, khi phần lớn nhân dân đã yên tâm với cuộc sống no ấm, thì Mã Tắc đi cùng ông chủ người Ôn Châu đi khắp Nam cùng Bắc, nhìn thấy quá trình chuyển biến khó khăn mà đầy kỳ tích từ nền kinh tế

kế hoạch vĩ mô sang nền kinh tế thị trường”. Sau đó anh ấy cũng ra nước ngoài với ông chủ của mình trong tám năm, ông chủ của Mã Tắc mở cho anh ấy hai con đường đi, thứ nhất là thay ông quản lý sản nghiệp lớn, thứ hai là tự mình lập nghiệp, Mã Tắc đã chọn con đường thứ hai”.

“Những khó khăn trong việc lập nghiệp mà Mã Tắc đã trải qua, anh ấy thản nhiên nói: ‘Trong năm năm, anh không ngủ được giấc nào yên ổn’. Năm 1998, Cam tươi Mã Tắc trở thành mặt hàng đầu trong ngành sản xuất đồ uống Thành Đô, Mã Tắc cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm”.

Mã Tắc nói với Tuyên Nhụy: “Năm đó việc mà anh muốn làm nhất chính đến Hắc Long Giang tìm mộ của bố nuôi, đem tro xương ông về Thành Đô. Nhưng anh đã tìm hơn nửa năm trời mà vẫn không tìm thấy”.

Mã Tắc nói: “Anh không biết mình được sinh ra vào ngày nào, bố nuôi nhận về nuôi ngày nào, ngày đó chính là sinh nhật của anh”.

Anh ta nhìn Tuyên Nhụy nói: “Ngày ông ấy nhận anh về là ngày mừng 10 tháng 11 năm 1964”.

Anh nói: “Tuyên Nhụy, cảm ơn em đã cùng anh trải qua sinh nhật cuối cùng của những năm bản mệnh trước đây”.

Tuyên Nhụy cười cười, rồi lại châm thuốc hút: “Mã Tắc là một người đàn ông rất nhẫn nại, hơn nữa anh ấy lại có cây đàn nhị, cho dù là loại nhạc cụ gì đi chăng nữa, chỉ cần nó là nhạc cụ thì rất dễ khiến một người con gái xao lòng”.

Vợ anh ấy mê anh ấy chính vì cây đàn nhị này, cùng anh ấy lập nghiệp trong năm năm. Năm 1998, Mã Tắc từ Hắc Long Giang trở về, không bao lâu sau thì họ kết hôn”.

Tuyên Nhụy búng búng tàn thuốc: “Cảm tình và tình yêu không giống nhau, những trải nghiệm khi còn bé khiến cho anh ấy rất quyến luyến với cuộc sống gia đình, anh ấy không cần tình yêu, hay nói rằng, nếu đem tuổi trẻ đi theo đuổi tình yêu, thì với anh ấy cái giá phải trả cho nó là quá cao”.

Đến cuối tháng 11 năm 2000, Tuyên Nhụy luôn là một thính giả của Mã Tắc, mỗi lần hai người gặp nhau, ngoài việc chuyện trò, thì không có gì khác, hoàn toàn trong sáng.

Ngày 12 tháng 12 năm 2000, Thường Khoan kết hôn với một cô gái người Nhật Bản, anh ta và Tuyên Nhụy dường như chưa có sự ngờ vực chính thức nên không có gì vướng mắc, hai người vẫn giữ thói quen thăm hỏi lẫn nhau.

Tuyên Nhụy cười nói: “Thực ra, điều người con gái không hiểu nhất là phải quý trọng tình cảm, khi đó mình bị quá nhiều kẻ theo đuổi, nuông chiều hư hỏng, mình thích vui thì vui, mình thích tức giận là tức giận, mà không nghĩ rằng đàn ông cũng có tự trọng của họ, sự chọn lựa cuối cùng của Thường Khoan chính là vì không thể chịu nổi tính khí của mình khi đó”.

Tuyên Nhụy nói: “Nghĩ lại cũng thấy tiếc, nhưng cũng không hối hận, anh ấy đã không đợi được mình trưởng thành hơn, là do mất anh ấy không tình tường, bỏ qua mình là sự bất hạnh của anh ấy”.

Tuyên Nhụy nói: “Thực ra Mã Tắc không phải người đàn ông trung thành với gia đình, đàn bà quanh anh ấy rất nhiều, nhưng anh ấy luôn tránh nói đến, có lúc mình bắt gặp một người nào đó trong số họ, gầy béo tròn cao, kiểu nào cũng có”.

Tuyên Nhụy nói: “Cũng chính vì Mã Tắc không có yêu cầu gì quá đáng với mình, không coi mình là một trong số những người đàn bà kia, vì thế mình vẫn muốn ở bên anh ấy, ở bên cạnh một người đàn ông như thế, mỗi giây phút đều có thêm những kinh nghiệm nhân sinh tinh tế nhất”.

Tuyên Nhụy nói: “Anh ấy dạy mình tất cả những gì tinh hoa nhất của cuộc sống, việc này giúp mình nhìn rõ rất nhiều cạm bẫy, cũng ít khi gặp những đường đi khúc khuỷu trong cuộc sống”.

Tuyên Nhụy nói: “Những tố chất cơ bản nhất để trở thành yêu tinh phần lớn là do anh ấy dạy mình”.

Thấm thoát đã đến tháng ba năm 2001, sau ngày khai giảng không lâu, rất nhiều bạn học của Tuyên Nhụy đã tìm được đơn vị ký hợp đồng hoặc đơn vị thực tập, chỉ có Tuyên Nhụy là không vội vàng gì. Cả ba năm rưỡi đại học Tuyên Nhụy luôn trốn tiết, đến nửa năm cuối cùng lại là học sinh duy nhất không trốn buổi nào, các hoạt động giao lưu tài năng, cuộc họp tuyển dụng đua nhau mở ra, Tuyên Nhụy ôm sách vở

chạy như con thoi giữa phòng học hoặc phòng tự học, tất cả chỉ nhằm lấy được giấy chứng nhận tư cách tại trường, khi đã có đủ những thứ cần thiết, thì cô ta bắt đầu trốn tránh bữa rượu tốt nghiệp.

Thành Đô vào tháng ba thời tiết còn hơi mát, hoa đào vẫn còn nở rộ rõ sắc màu.

Mã Tắc hỏi Tuyên Nhụy: “Tốt nghiệp xong em đi đâu?”

Tuyên Nhụy lười nhác tựa người vào ghế sofa nghịch tóc mình: “Còn chưa biết”.

Mã Tắc hỏi: “Thượng Hải? Thâm Quyển? Hay Bắc Kinh?”

Tuyên Nhụy nhướn mày: “Sao không có Thành Đô, không hy vọng em ở lại Thành Đô à?”

Mã Tắc cười nhưng không đáp, rót cho Tuyên Nhụy một tách trà.

Ánh đèn hắt vào từ phía bờ sông khiến cho Tuyên Nhụy một phen hải hùng, cô vừa muốn thăm dò, vừa trêu chọc nói: “Mã Tắc, anh có hy vọng em sẽ ở lại Thành Đô không?”

Mã Tắc dựa người vào ghế, hơi mỉm cười một chút, sau đó đứng lên: “Muộn quá rồi, đưa em về thôi”.

Tuyên Nhụy “Ừ” một tiếng, đứng dậy lấy áo khoác.

Sau đó Mã Tắc lại biến mất tăm mất tích.

Tuyên Nhụy tò mò, Tuyên Nhụy tức giận, lần đầu tiên Tuyên Nhụy gọi di động ột người đàn ông.

Mã Tắc nhận máy nhưng giọng nói cực kỳ lạnh nhạt.

Tuyên Nhụy chỉ nghe hai câu thì tắt máy.

Tuyên Nhụy vò tóc mình, cười nói: “Kỳ thực, một người con gái, mình nói đến những người con gái chưa từng hiểu biết gì về xã hội trong đó có cả mình, gặp chuyện gì cũng chỉ nghĩ đến bề ngoài của sự việc, phỏng đoán từ những tiểu tiết nhỏ rồi đâm ra tức giận, mà không nghĩ rằng qua những biểu hiện giản đơn bên ngoài thì bên trong ẩn chứa điều gì, ví dụ như mê hoặc, ví dụ như cạm bẫy”.

Tôi im lặng.

Tuyên Nhụy nói bằng vẻ cảm khái: “Đúng như vậy, khi đó mình không nghĩ ra hai lần anh ta biến mất là có ý gì, cũng không nghĩ rằng cuộc điện thoại mà mình chủ động gọi có ý nghĩa gì, có những cái sai, mà khi bắt đầu rồi, thì không dễ gì dừng lại được”.

Những ngày không có Mã Tắc và Thường Khoan, Tuyên Nhụy vẫn sống cuộc sống vui vẻ, cô từ chối tất cả những buổi liên hoan đấu rượu, chỉ chuyên tâm học hành và lấy bằng chứng nhận, khi nào Sở Hiểu Sa rảnh rồi thì hai cô đi dạo phố Xuân Hi, vừa đi, vừa cười nói, vui tươi như mùa xuân, trẻ trung không vết gợn.

Cái mới của Thành Đô là những chàng trai, cô gái đẹp đẽ. Đẹp trai trong mắt Tuyên Nhụy không phải thật cao, nhưng với chiều ột mét sáu tám, cô không dễ chấp nhận một người đàn ông chỉ cao hơn mình chưa đầy chục phân hay những người thấp hơn mình, vì vậy phần lớn những người đàn ông ở Thành Đô có khuôn mặt đẹp, mày thanh mục tú đều bị cô loại ra hết, thực sự mà nói, Thường Khoan là số khác biệt duy nhất trong lý luận về vẻ đẹp người đàn ông của cô. Cho dù là người con gái xinh đẹp, tiêu chuẩn của Tuyên Nhụy chỉ có đơn nhất là quần áo không che giấu nổi khí chất bên trong, hay nói cách khác, chính là: “Hóa trang không thể che giấu hết vẻ đẹp và sự thông minh tuyệt đỉnh”.

Sở Hiểu Sa xinh đẹp như tiên giống như cây hoa xấu hổ đưa Tuyên Nhụy giống như bông cúc Ba Tư mới hé nhụy đi chơi khắp mọi nơi.

Năm đó việc khai phá ở miền Tây về cơ bản vẫn chỉ là khẩu hiệu, Thành Đô năm đó cũng là thành phố phồn hoa, cũng có ham muốn hưởng thụ vật chất, nhưng trình độ còn non yếu, nên vì thế cũng không thể trách cứ gì việc thành phố này chỉ có nhu cầu một cuộc sống yên vui, cơm no áo ấm.

Tuyên Nhụy năm đó chưa phải là yêu tinh, chỉ là cô sinh viên đại học năm thứ tư có cá tính, có tiền đồ rộng mở, vô lo vô nghĩ, có lúc hừng chí, có lúc hung hăng, coi thường đàn ông, nhưng lại không ghét sự ân cần chăm sóc của bọn họ.

Sở Hiếu Sa nằm đó lại là nàng Tây Thi tái thế, chỉ khác là không giặt lụa đầu suôi, mà thích một mình dạo bước ở bên khe Cán Hoa.

Đương nhiên, năm đó ở khe Cán Hoa cũng hiếm thấy quần thể những biệt thự cao tường kín cửa tôn nghiêm như bây giờ cho dù đã không thấy hương thơm của những đóa phù dung trong vòng trăm dặm quanh thành Cẩm Quan khi xưa nữa.

Đến cuối tháng tư năm đó, Tuyên Nhụy đã quên sạch Thường Khoan và Mã Tắc.

Thứ ba, ngày 15 tháng 5, Tuyên Nhụy đang ngồi trên giường lật xem luận văn tốt nghiệp, Hiếu Sa ngồi trên giường đối diện đang dùng khung căng tấm vải hoa ra, Tuyên Nhụy liếc nhìn cô rồi nói: “Thời đại nào rồi mà em còn rối rắm làm cái trò này?”

Hiếu Sa mím miệng cười: “Việc này đâu có quan hệ gì tới thời đại đâu, chỉ là niềm vui của cá nhân mà thôi”.

Tuyên Nhụy đặt tập luận văn dày cộp xuống, ngả người ra giường nhìn Hiếu Sa: “Thật là một mỹ nhân thời cổ, nếu chị là đàn ông chắc chắn sẽ cưới em, sẽ nuông chiều em, cưng nựng em”.

Mặt của Hiếu Sa hơi đỏ lên một chút, quay mặt đi không để ý đến Tuyên Nhụy nữa.

Tuyên Nhụy lại càng thấy muốn trêu, nhảy tới ôm lấy Hiếu Sa: “Bé ngoan, còn đỏ mặt lên nữa này?”

Sở Hiếu Sa sợ hãi nhảy xuống, quay người trốn: “Đừng có chạm vào em”.

Tuyên Nhụy ngưng lại, rồi cười khanh khách: “Hiếu Sa, em giữ gìn thân thể như giữ ngọc vậy, cả chị Tuyên Nhụy đây cũng phải phòng ngừa?”

Hiếu Sa cũng cảm thấy hơi vui, mỉm cười nói: “Từ nhỏ em đã không thích người khác đụng vào người, không biết như thế nào, chỉ cảm thấy tay người khác rất bẩn”.

Thời tiết bên ngoài đã bắt đầu vào hè, ánh nắng ầm ập và rực rỡ, Tuyên Nhụy nói: “Hiếu Sa, chúng ta ra ngoài chơi đi”.

Ra khỏi ký túc, Hiếu Sa khum tay che mắt hỏi: “Chị Tuyên Nhụy, chị tốt nghiệp xong thì đi đâu làm? Cứ nghĩ đến việc chị sắp ra trường, em lại không chịu nổi”.

Tuyên Nhụy cười nhưng không nói gì.

Tuyên Nhụy dụi dụi mắt, mệt mỏi chui vào chăn: “Không biết vì sao, trong chốc lát, mình bỗng nghĩ đến Thường Khoan, đến Mã Tắc, nghĩ đến hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất”.

Tuyên Nhụy sờ đến bao thuốc thấy trống không, bất lực cuộn nó lại: “Không biết vì sao lại nhớ đến hai người họ, nhưng thực sự vào đầu tháng năm năm đó mình không nhớ, nhưng vào cái ngày hôm đó lại nhớ rất lâu”.

Tuyên Nhụy cười khổ sở nói: “Không thể nghĩ đến, thực sự là không nên nghĩ đến”.

27. Chương 19 Phần 3

Ăn lẩu xong, đúng là lúc cảnh chiều nhạt, hai má Hiếu Sa phớt hồng, khuôn mặt thuần khiết không chút vết, nhìn Tuyên Nhụy nói: “Chị Tuyên Nhụy, chị đừng đi, chị đi em sẽ không được ăn lẩu nữa”.

Tuyên Nhụy ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Hiếu Sa nói: “Ngoài chị ra chẳng có ai đưa em đi ăn lẩu cả”.

Tuyên Nhụy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, em là cô gái đẹp như tiên thế này, thực sự không có ai nỡ đem em đến đây, nhưng sao em không tự đi?”

Hiếu Sa mặt bỗng đỏ ửng lên, lúc sau lí nhí thốt ra câu: “Em sợ nói chuyện với người phục vụ”.

Tuyên Nhụy như sắp ngã bổ nhào xuống đất: “Sợ nói chuyện với người phục vụ á?”

Hiếu Sa gật gật đầu: “Khi em nhỏ, bố em mở một quán rượu, em cứ đến chỗ đó chơi là bị những người phục vụ vây xung quanh véo má, từ đó em không bao giờ tự do đến những quán ăn, thả tự mình nấu còn hơn”.

Tuyên Nhụy đang định nói gì thì chiếc xe Toyota màu trắng lặn trên đường đến bên họ, dừng lại, Tuyên Nhụy quay đầu, thấy khuôn mặt Mã Tắc như đang cười. Cô muốn đi tiếp, thì Mã Tắc đã xuống xe.

Mã Tắc hình như đã quên thái độ lạnh nhạt từng có với Tuyên Nhụy, cười nói: “Thật vừa khéo”.

Tuyên Nhụy nói: “Thành Đô rộng lớn như thế này, mà vẫn có thể gặp được. Đúng là oan gia ngõ hẹp”.

Mã Tắc đi đến bên cạnh họ, vẫn cười: “Vừa ăn cơm rồi à?”

Tuyên Nhụy trả lời: “Chờ anh mời cơm chắc là chết đói rồi”.

Tuyên Nhụy nói: “Ngoài bố mình, đây là lần đầu tiên mình nói với một người đàn ông với giọng giận dữ như vậy, khi đó hoàn toàn không nhận thấy có điều gì khác cả”.

“Khi ấy mình chỉ là một cô bé, không hiểu những lời nói này khi vào tai người đàn ông có gia đình rồi thì sẽ bị suy diễn ra thành cái gì”.

“Cho đến về sau, mình mới hiểu, chỉ tiếc là đã quá muộn”.

Mã Tắc nhìn Hiếu Sa đang trốn sau lưng Tuyên Nhụy nói: “Đây là...”

Tuyên Nhụy nói: “Cô em cùng trường”.

Mã Tắc gật gật đầu: “Chẳng có chuyện gì, chỉ đưa các em đi ra ngoài chơi”.

Tuyên Nhụy đáp: “Em không đi”.

Mã Tắc cười nói: “Đến quán bar”.

Mắt Tuyên Nhụy sáng lên: “Uống rượu?”

Mã Tắc nói: “Đúng vậy”.

Tuyên Nhụy nói: “Từ khi quen mình, anh ấy đã không cho phép mình uống rượu, một ngụm cũng không được. Anh ấy nói phụ nữ không thể uống rượu, uống vào sẽ trở thành người đàn bà đáng ghét. Nhưng mình lại luôn nghĩ rằng, rượu chẳng có gì không tốt, người con gái nào đã uống rồi, đều hiểu ý nghĩa đơn giản đó”.

“Những quán rượu năm 2001 không giống những quán rượu hiện nay, những quán rượu lúc đó, bảo là thuần chất cũng được, bảo là thấp hèn cũng được, nhưng hoàn toàn không giống bây giờ, trở thành nơi làm mấy trò mất tư cách, cho dù chỉ là quán đơn thuần hay là quán thấp hèn, đều rất chân thực, không giả tạo”.

“Xin lỗi Quách Doanh, cậu thích tìm hiểu về quá khứ, mình không thể đưa cậu tới cái quán rượu mà đến giờ vẫn còn tồn tại để cậu suy đoán tình hình năm đó, vì thế mình từ chối nói ra tên của quán”.

Hiếu Sa nhấp nhồm không yên trên ghế sau, nói nhỏ: “Chị Tuyên Nhụy, em muốn về”.

Tuyên Nhụy ngồi cạnh Mã Tắc theo thói quen, cười nói: “Hiếu Sa, đi chơi mà, chút thôi là về”.

Mã Tắc nhìn Hiếu Sa qua gương chiếu hậu, nói: “Em học vũ đạo à?”

Hiếu Sa mím chặt môi không trả lời.

Tuyên Nhụy nói: “Sao anh biết?”

Mã Tắc thản nhiên và tỉnh bơ: “Anh có mấy cô bạn, đều học vũ đạo”.

Hiếu Sa ngồi đằng sau nghe thấy câu này, mở to mắt ngẩng đầu lên: “A!” Rồi bỗng thấy mình có vẻ thất thố quá, đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyên Nhụy cười hì hì: “Anh đừng có dọa con bé này”.

Tối đó, Mã Tắc và Tuyên Nhụy cứ uống từng chén từng chén, còn sáng tạo ra các cách uống như bầy điều vui, lan lười rồng hay suối nước khoáng, Mã Tắc uống nhanh hơn Tuyên Nhụy rất nhiều, Tuyên Nhụy nắm lấy tay anh say khướt cười nói: “Anh muốn đổ cho em say hả?” Cô nắm lấy cà vạt của anh hỏi: “Đúng không?”

Mã Tắc chẳng tránh chẳng né, chẳng để ý, chẳng quan tâm, cứ thế ngồi uống rượu, không màng đến Tuyên Nhụy. Hiểu Sa khiếp sợ ngồi thu người nơi ánh đèn mờ mờ ảo ảo nhìn hai người điên cuồng không ngừng uống rượu kia, cuối cùng cô nói giọng như sắp khóc: “Chị Tuyên Nhụy, chúng ta về thôi”.

Tuyên Nhụy đã hoàn toàn say mềm, cười lớn: “Hiểu Sa, em cũng cùng uống đi, nào”.

Mã Tắc một tay giữ tay Tuyên Nhụy đang giơ chén rượu ra trước mặt Hiểu Sa, thản nhiên: “Em say rồi”.

Tuyên Nhụy cười chảy cả nước mắt: “Không say, em chưa say”.

Mã Tắc thở dài: “Đi thôi, không uống nữa, đi nào”.

Tuyên Nhụy kêu la: “Đi cái đít ấy, để tôi ngồi uống chứ”.

Mã Tắc nói: “Đi thôi, không đi em sẽ hối hận đấy”.

Tuyên Nhụy nói: “Không hối hận, thế nào cũng không hối hận”.

Mã Tắc nhìn cô, nhìn rất chăm chú, nói: “Không hối hận chứ?”

Tuyên Nhụy cười có vẻ xỏ lá: “Ai hối hận người đó là cháu con rùa”.

Mã Tắc nhìn Tuyên Nhụy dăm dăm nói: “Nói cho tôi biết vì sao em không hối hận?”

Tuyên Nhụy cười nghiêng ngả: “Sao tôi phải nói cho anh, lại không...” Cô kéo dài giọng, rồi trượt từ trên ghế của quầy rượu xuống, khuất tầm nhìn của người đứng quầy.

Khi tỉnh lại, Tuyên Nhụy thấy mình đang nằm trên giường, quay đầu sang, thấy Mã Tắc và Hiểu Sa đang đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, tiếng của Mã Tắc trầm, chậm rãi kể: “Anh không có sinh nhật, bố nuôi nhận anh về ngày nào, ngày đó là ngày sinh nhật của anh...”

Tuyên Nhụy bỗng thấy đầu đau nhức, miễn cưỡng ngồi dậy, gọi: “Mã Tắc”.

Mã Tắc quay đầu lại, mỉm cười với cô, nói: “Tỉnh rồi à?”

Lúc đó, Hiểu Sa long lanh nước mắt hai tay ôm lấy ngực hỏi: “Còn sau đó? Sau đó thế nào?”

Tuyên Nhụy dừng lại, tay ôm lấy đầu, người run lên bần bật.

Cuối cùng tôi phải hỏi: “Sau đó? Sau đó thế nào?”

Trưa hôm sau về trường, Hiểu Sa ngừng cây kim đang thêu, nghĩ ngợi một lúc, hỏi Tuyên Nhụy lúc đó đang đọc sách: “Chị Tuyên Nhụy, anh Mã Tắc khi đó thật nghĩa khí mà cũng rất nặng tình, vì sao có thể trở thành như bây giờ được nhỉ?”

Tuyên Nhụy ngậy ra một lúc: “Trở thành thế nào?”

Hiểu Sa nói: “Chị không thấy cuộc sống của anh ấy bị dè dặt, rất khổ sở hay sao?”

Tuyên Nhụy lắc đầu: “Không thấy, chị chỉ thấy anh ấy sống rất rõ ràng”.

Hiểu Sa cười nói: “Thế thì có thể là do em hay suy nghĩ lung tung, nhưng em luôn cảm thấy, anh ấy có nhiều tâm sự, điều này khiến em rất tò mò”.

Lúc này tiếng Mã Tắc vọng lên qua cửa sổ: “Tuyên Nhụy, Hiểu Sa”.

Hai cô gái đều hoảng hồn nhảy xuống, nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Mã Tắc đang đứng đó hét ầm ầm, còn Thường Khoan thì tươi cười tay cầm một bó hồng lớn đang ngẩng đầu nhìn lên.

Bó hồng đó thế nào mà lại mở ra một tuần lễ hoa ở ký túc. Tuyên Nhụy, Hiểu Sa, Thường Khoan, Mã Tắc cùng trải qua tuần lễ hoa này. Đến khi tuần lễ hoa kết thúc, Thường Khoan mới nói cho Tuyên Nhụy biết anh đã ly hôn.

Tuyên Nhụy nói: “Anh nói với se việc này làm gì? Em không quan tâm.” Thường Khoan nói: “Chỉ là muốn nói ra thôi”. Sau đó hai người đều im lặng.

Trong một thời gian dài, Hiểu Sa luôn rất vui, không ốm yếu ngồi trong phòng cả ngày đọc sách viết lách nữa, khi thích Mã Tắc cô ấy thường hét tên của mình và Tuyên Nhụy, thích Mã Tắc đưa bọn cô đi chơi, thích vén váy đi chân trần trên vùng núi non sông nước, thích trò trẻ con từ đằng sau chạy đến òa Tuyên Nhụy, nụ cười luôn đọng trên môi. Cuộc sống này, là cuộc sống cô ấy chưa từng nếm trải.

Có một ngày Mã Tắc hỏi: “Hiểu Sa, em có vui không?”

Hiểu Sa cười nói: “Rất vui!”

Khi đó chẳng có ai chú ý rằng khi nghe lời nói này, trên mặt Mã Tắc có nét tuyệt vọng dù chỉ thoáng qua nhưng rất rõ ràng.

Trung tuần tháng sáu, ngày tốt nghiệp của Tuyên Nhụy đã mỗi lúc một đến gần, trong khuôn viên trường chỗ nào cũng có vài nữ sinh mặc những bộ quần áo cử nhân màu đen riu rít tìm chỗ thích hợp để chụp ảnh lưu niệm. Rất nhiều người hỏi Tuyên Nhụy sẽ về đâu, Tuyên Nhụy thản nhiên trả lời: “Tôi đang định thất nghiệp”.

Thường Khoan gọi điện đến: “Tuyên Nhụy, công ty bọn anh đi nghỉ ở đập Đô Giang, em và Hiểu Sa đi không?”

Tuyên Nhụy nói: “Công ty của bọn anh đi nghỉ thì bọn em đi làm gì?”

Thường Khoan nói: “Có thể mang theo người nhà hoặc bạn bè mà”.

Tuyên Nhụy cười: “Thế em được coi là người nhà hay là bạn của anh đấy?”

Thường Khoan vốn đã quen nói đùa với Tuyên Nhụy lần này lại không tiếp lời, anh có vẻ như đang nghĩ gì đấy, sau đó hỏi Tuyên Nhụy: “Bọn em đi không?”

Tuyên Nhụy hỏi Hiểu Sa: “Em đi không?”

Hiểu Sa lúng túng nói: “Còn năm ngày nữa thi hết kỳ, em sợ không kịp...”

Tuyên Nhụy nói với Thường Khoan: “Không đi”.

Thường Khoan vội nói: “Thế thì thôi”. Rồi dập máy.

Chưa đến mười phút, điện thoại lại réo, lần này là Mã Tắc.

Mã Tắc nói: “Tuyên Nhụy, rủ Hiểu Sa cùng đi, coi như làm kỷ niệm cho em trước khi tốt nghiệp”.

Tuyên Nhụy nói: “Không đi, Hiểu Sa sắp phải thi”.

Mã Tắc im lặng một lúc rồi nói: “Đi đi, đi gặp vợ và con trai anh”.

Tuyên Nhụy và Hiểu Sa ngồi trên xe của Thường Khoan tán gẫu, Tuyên Nhụy hỏi Thường Khoan: “Vợ anh Mã Tắc là người thế nào?”

Thường Khoan như không để ý, chậm chậm nhả từng chữ: “Có một nửa phần công ty, nhưng nếu không có một nửa phần này thì công ty Cam tươi cũng đã bị chiếm mất rồi”.

Hiểu Sa hỏi: “Anh Mã Tắc còn có con trai nữa à?”

Thường Khoan nói: “Có, ba tuổi bị bệnh thiếu năng bẩm sinh”.

Hai cô gái đều ngạc nhiên: “Anh Mã Tắc thông minh như thế, vợ anh ấy tài cán thế mà con trai sao lại...”

Thường Khoan thở dài: “Vì công ty, chị vợ anh ấy đã hao tổn quá nhiều tâm sức”.

Đang nói đến đó, thì đã đến chỗ hẹn ở đường Vĩnh Phong, Thường Khoan nói phải đi lấy những đồ nấu bếp dành cho cuộc dã ngoại do khách hàng cung cấp.

Xe của Mã Tắc cũng ở đó, anh đang đứng bên đường nói chuyện với một người lùn béo, một người đàn bà ngồi ở ghế lái phụ hút thuốc với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, phía sau có một người phụ nữ hình như là bà bảo mẫu đang ôm chặt một đứa bé.

Thường Khoan đi qua chào: “Chào bà chị”, người đàn bà đó lạnh nhạt nhìn anh, tiếp tục hút thuốc.

Cất đồ nấu ăn vào cốp sau, Mã Tắc và Thường Khoan lên xe đi tiếp, khi sắp đến đường cao tốc, xe Mã Tắc đi đằng trước đột nhiên dừng lại bên lề đường, người đàn bà vừa chửi mắng vừa bước xuống, đứng bên đường châm thuốc.

Thường Khoan cho xe chạy qua rồi dừng lại, nhưng cũng không hỏi gì, không nói gì.

Mã Tắc gọi điện thoại, không lâu sau, một chiếc xe từ đằng sau trở tới, người lái xe nhảy xuống cười nói: “Bà Chủ tịch, ngồi xe tôi nhé”.

Người đàn bà đó lạnh lùng liếc Mã Tắc một cái, chui vào chiếc xe kia, người bảo mẫu ôm đứa bé cũng xuống theo.

Nhìn theo chiếc xe đó đi lên đường cao tốc, Mã Tắc mới quay xe đi theo hướng ngược lại.

Thường Khoan không nói tiếng nào cũng quay xe đi cùng hướng với Mã Tắc.

Tuyên Nhụy hỏi: “Sao thế?”

Thường Khoan không trả lời.

Dần dần họ ra khỏi thành phố theo một con đường khác, đường càng đi càng lạ.

Tuyên Nhụy hỏi: “Đi đâu đây?”

Thường Khoan không trả lời.

Đường không những lạ mà còn hoang vu hẻo lánh.

Đúng lúc này, xe của Mã Tắc dừng lại một bên con đường hẻo lánh này.

Thường Khoan cũng phanh xe, giữ một khoảng cách với xe của Mã Tắc, tay nắm chặt vô lăng.

Tuyên Nhụy hỏi: “Rốt cuộc là thế nào đây? Đây là nơi nào?”

Mã Tắc thò đầu ra khỏi xe, thản nhiên gọi: “Hiếu Sa, qua đây”.

Hiếu Sa nhìn Tuyên Nhụy ngạc nhiên rồi lại nhìn Thường Khoan, song vẫn mở cửa xe, bước qua vũng bùn lầy lội, đi sang xe kia.

Tuyên Nhụy mở cửa xe định xuống, nhưng bị Thường Khoan nghiêm mặt lắc đầu. Tuyên Nhụy chẳng hiểu gì nhìn Hiếu Sa vào xe của Mã Tắc, thấy Mã Tắc từ ghế trước xuống ngồi ở ghế sau. Bỗng nhiên đồng tử của cô mở to. Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Hiếu Sa.

Tuyên Nhụy thất kinh, giằng co với Thường Khoan: “Thả tôi ra, Hiếu Sa sao thế?” Tay của Thường Khoan giống như gọng kìm giữ chặt lấy cổ tay cô.

Qua cửa kính xe sau, Tuyên Nhụy nhìn thấy Mã Tắc điên cuồng xé toạc váy áo của Hiếu Sa, thấy trong chiếc xe đang lắc lư, anh ta thô bạo ấn đầu Hiếu Sa xuống, thấy đôi cánh tay thon dài của Hiếu Sa không ngừng khua lên, lúc thấy lúc không, tiếng khóc xé lòng của Hiếu Sa qua cửa kính xe đóng không kín kia vang tới.

Tuyên Nhụy phát điên, cô cào, cắn tay Thường Khoan, miệng kêu thét: “Các người làm gì thế? Các người muốn làm cái gì?”

Thường Khoan khở sở nhìn Tuyên Nhụy: “Đều là do cô mà ra, đều là do các cô”.

Tuyên Nhụy hung hãn cắn vào mặt anh ta, liều lĩnh xông tới trước xe của Mã Tắc, dùng hết sức đập vào cửa xe: “Mã Tắc, mày là thằng khốn, mày định làm gì? Mày đang làm gì? Mày dừng tay lại, dừng tay...”

Tiếng của Mã Tắc dường như đã mất hết lý trí: “Việc này chẳng phải việc các cô muốn hay sao? Đây chẳng phải là việc các cô muốn làm hay sao? Các cô có khác gì thứ hàng rẻ tiền không? Các cô ngày ngày như lũ yêu tinh bám lấy ta đến phát ngáy chẳng phải chờ ta ngủ với các cô sao?”

Hiếu Sa khóc muốn đứt hơi: “Anh Mã Tắc, không được mà, không được!”

Mã Tắc cười hung ác: “Không được? Bây giờ không được sao? Cô muốn không được thì không được à? Các cô mê hoặc tôi, dụ dỗ tôi, cuối cùng khi tôi đụng vào các cô thì lại bảo không được à?”

Tuyên Nhụy đập vào cửa kính xe khóc trong tuyệt vọng: “Anh Mã Tắc, anh không thể làm thế với Hiếu Sa, không thể!”

Mã Tắc gầm lên giận dữ: “Không thể ư? Vì sao không thể? Tôi đã để cho các cô bao nhiêu cơ hội để các cô tránh xa tôi ra, các cô không chịu, bây giờ lại bảo không thể? Cô cho tôi là ai chứ? Cho rằng tôi là thứ đồ tiêu khiển cho các cô à?”

Hiếu Sa giữ chặt tay che ngực, nhưng vẫn bị Mã Tắc kéo phanh ra, bộ ngực nhỏ xinh lồ lộ hiện ra, mặt và cánh tay cô còn hằn vết máu, cô há miệng, nước mắt lăn dài cùng với nỗi tuyệt vọng.

Tuyên Nhụy đá cửa xe khóc lóc nói rằng: “Tôi phải báo cảnh sát, tôi phải báo cảnh sát...” Cô mở máy di động định ấn số để gọi, Thường Khoan đến đằng sau giằng lấy máy của cô, tức giận nói: “Báo cảnh sát! Xe cảnh sát đến đây ít nhất cũng mất một tiếng. Báo cảnh sát! Cô báo cảnh sát thì cô ấy sẽ sống cuộc đời còn lại như thế nào?”

Tuyên Nhụy hoảng hốt không biết làm gì tóm lấy Thường Khoan nói: “Thường Khoan, cứu Hiếu Sa với, cứu Hiếu Sa với, không thể như thế này được, không thể để anh Tắc làm như thế này, việc này sẽ hủy hoại cả hai người bọn họ!”

Mã Tắc vừa giữ tay Hiếu Sa vừa nói: “Cứu ư? Thứ đồ rẻ mạt như các cô có gì tốt đẹp mà cứu? Ngủ với các cô là đã coi trọng các cô rồi, chơi với những người đàn ông đã có vợ rồi? Các cô chơi được không? Tôi đã tưởng các cô bằng thanh ngọc khiết lắm, hóa ra chỉ là thứ hàng rẻ tiền qua đường, ngoài vợ tôi ra, các cô đều là đồ rẻ tiền qua đường thôi”.

Tuyên Nhụy vẫn còn đang khẩn cầu Thường Khoan, Thường Khoan lạnh lùng nhìn cô, buột miệng: “Vốn dĩ phải là cô”.

Tuyên Nhụy kinh ngạc: “Cái gì?”

Thường Khoan cắn chặt răng nói: “Đáng lẽ người nằm trong xe kia phải là cô, cô nghe rõ chưa? Là tôi đã nói với anh ấy, tôi đã ngủ với cô rồi”.

Tuyên Nhụy quên cả khóc, ngạc nhiên nói: “Anh nói cái gì?”

Thường Khoan hét âm lên: “Đã bao lần nhắc nhở cô, thẳng thừng có, xa xôi có là hãy tránh xa chúng tôi? Cô cứ không nghe, có vài lần lương tâm tôi lên tiếng bảo tha cho cô, nhưng các cô có chịu tha cho chúng tôi đâu, nếu muốn bám lấy chúng tôi, khid adx bám lấy rồi thì đừng có giả bộ đứng đắn nữa. Lần đầu tiên anh ấy đưa cô đi uống trà gặp tôi, tôi đã hôn cô để nhắc với anh ấy hãy tha cho cô, con điểm là cô lại chẳng phát giác ra điều ấy? Vài ba lần tha cho cô rồi, cô thực sự nghĩ rằng anh ấy là thần tiên hay sao? Không có dục vọng nào sao?”

Tuyên Nhụy đỡ ra quỳ thụp dưới bùn, khuôn mặt bỗng như cười mà không cười, ngẩng đầu nhìn Thường Khoan: “Còn anh? Anh thực sự coi tôi là con điểm sao?”

Thường Khoan lạnh lùng nói; “Không coi cô là con điểm, tôi lại cưới cô gái người Nhật?”

Giọng Thường Khoan đầy châm biếm: “Bám lấy người đàn ông trung niên, thể hiện phong tình, có mấy người không phải là lẳng lơ kia chứ?”

Thường Khoan khinh miệt nói: “Lúc này việc gì phải giả bộ thuần khiết?”

Tuyên Nhụy bỗng nói: “Nếu anh thực sự coi tôi như vậy, sao còn mấy lần ngằm giúp tôi?”

Thường Khoan như bị đánh trúng điểm yếu, không nói được câu nào.

Tuyên Nhụy mỉm cười đứng dậy, bàn tay cô đầy bùn nắm vào tay Thường Khoan nói: “Anh nói là đã ngủ với tôi, thế thì hãy làm thật đi”. Cô kéo tay anh đi ra sau xe.

Hiếu Sa khóc đến đứt từng khúc ruột: “Chị Tuyên Nhụy, đừng đi, chị Tuyên Nhụy, cứu em với”.

Nhưng Tuyên Nhụy đã bỏ ngoài tai.

Hiếu Sa vùng vẫy chống cự, nhưng bị Mã Tắc cắn chặt môi, không cả thở được...

Tuyên Nhụy âm áp ôm lấy đầu Thường Khoan, cô mỉm cười nhưng những giọt nước mắt không ngừng theo khóe mắt lăn xuống.

Thường Khoan mệt mỏi rã rời gối đầu lên ngực cô, rì rầm nói: “Vì sao lại như thế này, vì sao?”

Ở trong chiếc xe kia, Mã Tắc đang ôm Hiếu Sa khóc thút thít, trong mắt anh là nỗi khổ sở sâu sắc.

Tiếng khóc của Tuyên Nhụy bị lẫn trong chăn, nhưng thanh âm khàn khàn ấy vẫn rõ ràng thốt ra: “Mình và Hiếu Sa đều là gái trinh”.

Tôi định ôm lấy Tuyên Nhụy, nhưng bỗng nghe ngoài cửa có tiếng khóc nghẹn lại, bèn ra mở cửa, Hiếu Sa đứng chân trần ngoài cửa, mái tóc rối bời phủ ngang lưng, nước mắt cô ấy chảy xuống, có cả tiếng khóc, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuyên qua tôi đến nơi Tuyên Nhụy đang nằm trùm chăn.

Rất lâu sau, dưới lầu văng vẳng tiếng khúc đàn “Nhị Tuyền ánh Nguyệt”, và tiếng thở dài của một người đàn ông.

Hóa ra, ban đêm ở Thành Đô đầy muộn phiền như vậy.

Tất cả đều đã được phơi bày. Tuyên Nhụy sau khi kể lại câu chuyện Nghiêm Nhụy, tự cho rằng bản thân không có nghĩa khí như thế, bản thân là người phụ nữ yếu đuối, Tuyên Nhụy hết lòng yêu thương Khả Tuệ, cô tuyên bố “Không đụng vào đồ có chủ”, cũng là nguyên nhân Tuyên Nhụy có thái độ chơi đùa với tình yêu.

Tất cả chân tướng sự việc đã rõ rồi ư?

Tôi ôm Tuyên Nhụy, nhưng không rõ vì sao, tôi cảm thấy trong lòng vẫn có điều nghi hoặc, nhưng nghĩ mãi không ra là điều gì.

28. Chương 20

Chương 20:

Tuyên Nhụy rửa mặt chải đầu xong, khi sắc trời tinh hơn, đứng ở cửa phòng vệ sinh nhìn tôi rửa mặt, cười hì hì nói: “Mắt cậu khóc còn sưng hơn cả mắt tớ”.

Tôi hơi bối rối, đang định trả đũa đôi câu thì nhìn thấy Hiếu Sa mặc chiếc váy dài màu trắng giống như bóng ma đứng trước cửa căn phòng nơi góc hành lang nhìn chúng tôi. Tôi đưa mắt ra hiệu cho Tuyên Nhụy.

Tuyên Nhụy quay đầu nhìn Hiếu Sa, như không có chuyện gì xảy ra, giục tôi: “Cậu nhanh lên, đang đợi cậu đấy”.

Hiếu Sa lái xe rất kỳ quặc, thờ ơ như đang lướt trên đường phố, khiến tôi đang ngồi thay chỗ của Tuyên Nhụy ở ghế phụ lái được một phen phát khiếp, may mà là sáng thứ ba, đường phố khá vắng.

Tuyên Nhụy huyền thuyên không ngừng: “Quách Doanh, không biết đưa cậu đi đâu chơi thì được đây, các cửa hàng chuyên bán đồ lại chẳng có đồ cao cấp, mà thị trường cũng chẳng có hàng mới lạ, những nơi như dạo quán, từ đường cũng đã đi hết rồi, còn chỗ để ăn uống rất nhiều, nhưng những nốt mụn đầy mặt cậu thế, lại ăn nữa thì không coi được đâu”.

Qua Quảng trường Thiên Phủ cũ nát, Hiểu Sa bỗng dừng xe giữa đường, rồi nghiêm mặt nói với Tuyên Nhụy: “Để tôi đưa các chị đi”.

Tuyên Nhụy lấy tay che miệng ngồi im, không nói năng gì.

Hiểu Sa nói dịu dàng: “Chị Tuyên Nhụy, tôi còn chưa cảm ơn chị”.

Tuyên Nhụy nói: “Cảm ơn cái gì? Hận tôi còn không đủ sao?”

Hiểu Sa e thẹn cười nói: “Phải cảm ơn chị chứ, nếu không có chị, làm sao tôi quen được một người đàn ông như anh Mã Tắc? Chị một ngày anh ấy có thể yêu tôi mấy lần không?”

Tôi thấy lưng Tuyên Nhụy cứng lại, cả người run lên.

Hiểu Sa cũng không nói nữa, chỉ cười rình rích không thôi.

Cô ấy nào có đưa chúng tôi đi dạo phố, những nơi cô ấy đưa chúng tôi đến đều là những nơi ngày xưa Mã Tắc từng đưa hai người họ đến. Cô ấy cười nói: “Chỗ này... chị Tuyên Nhụy, chị còn nhớ chỗ này không... sau này chúng tôi vẫn thường đến đó”.

Cứ như thế cả một ngày trời, Tuyên Nhụy đã hoàn toàn mất sự kiên nhẫn vốn có, ngón tay lạnh giá của cô ta bấu vào tay tôi, muốn khóc mà không khóc nổi.

Tôi không chịu nổi nói: “Hiểu Sa, đủ rồi, về thôi chứ?”

Hiểu Sa mỉm cười nói: “Thế này đã đủ rồi sao? Chưa đủ, Thành Đô rộng lớn thế, những nơi đáng xem còn rất nhiều, chị Tuyên Nhụy bao nhiêu năm mới quay lại Thành Đô một lần, không xem hết lượt thì còn ra gì”.

Tuyên Nhụy nói: “Hiểu Sa, chị biết em hận chị, hận chị thì cứ chửi đánh chị, đừng giày vò chị như thế được không?”

Sở Hiểu Sa cười như vô tội: “Chị Tuyên Nhụy, em làm sao có thể hận chị được, không hận nổi”. Rồi như đang nghĩ gì đó, cô ấy nói: “Ồ, chị xem em quên mất, hôm nay em phải đi làm, sắp muộn giờ rồi, chị Tuyên Nhụy, mình cùng đi nhé?”

Cô ấy cũng không buồn để ý đến chúng tôi, liền phóng xe đến một nơi kỳ quặc nhất của Thành Đô.

Nơi đó rõ ràng ở giữa chốn ồn ào, nhưng lại có sự tĩnh lặng trong cái ồn ào đó. Không thể miêu tả lại được, còn nếu phải tả thì chính là nói đến cái vị trí của nó, chính là nói ra cái tên của nó.

Hiểu Sa mở cửa xe ra ngoài, chẳng để ý đến xe hay đến chúng tôi, chạy lên thang cầu thang.

Người thanh niên ở bãi đỗ xe có đôi mắt áp áp, nói: “Cô Hiểu Sa trên tầng hai. Các chị cũng lên đấy đi”.

Bên trong tòa nhà này sơn màu phấn hồng nhạt, khi tôi và Tuyên Nhụy lên cầu thang, gặp hai cô gái đang đi xuống, mặc những bộ quần áo tinh tế, rất đẹp, mặt trang điểm nhạt, mỉm cười gật đầu chào chúng tôi, dáng điệu cao quý thoát tục.

Lên tầng hai, tôi và Tuyên Nhụy thấy Hiểu Sa mặt mày rạng rỡ đang nói chuyện với một cô gái khác, cô gái đó còn cao hơn Tuyên Nhụy một chút, đeo đôi kính không gọng, và có đôi lông mày rất đẹp.

Hiểu Sa thấy chúng tôi lên, bèn kéo cô gái đó đến giới thiệu với chúng tôi, cô gái đó cười kín đáo, bàn tay thon dài lần lượt bắt tay tôi và Tuyên Nhụy: “Chào các chị”.

Lời nói lịch sự nhưng thái độ lại lạnh nhạt.

Nói vài câu, cô gái đó nhìn đồng hồ đeo tay, thản nhiên nói: “Tôi xuống đây”. Nói xong gật đầu với tôi và Tuyên Nhụy rồi đi xuống.

Hiểu Sa nói: “Chúng ta cũng xuống thôi”.

Hai bên tường của phòng khách lớn đều bố trí những chỗ rộng rãi, thoải mái dễ chịu, với tường màu cà phê, từng nhóm đôi ba người ngồi ở đó rì rầm trò chuyện, tôi thấy cô gái vừa rồi đang đứng trước một cái bàn trống nói chuyện điện thoại.

Hiếu Sa đứng nhìn một lúc rồi tiến đến ngồi đối diện một người đàn ông trung niên, mỉm cười dịu dàng: “Anh đến rồi à?”

Người đàn ông này khí chất nho nhã, thấy Hiếu Sa đến bèn đóng máy tính xách tay lại, mỉm cười nói: “Lần trước cô Sa đã giảng cho tôi rất nhiều điển cố trong số những bài từ thời Tống mà ít người biết đến, không hiểu lần này sẽ là gì đây?”

Hiếu Sa cũng mỉm cười: “Tần tiên sinh là người thông hiểu từ phú, những điển cố này tôi nói chắc chẳng phải không biết chứ? Thực tế là muốn giữ thể diện cho Hiếu Sa này thôi”.

Đầu tôi nghe như có sấm nổ ầm ầm, tôi hoảng hồn nhìn bốn phía xung quanh: “Đều là những cô gái hơn hai chục tuổi, khí chất xuất chúng, đều là những người đàn ông trung niên mặc đồ Âu đi giày da, nhưng ngồi một mình”.

Tuyên Nhụy túm lấy cái lưng ghế gần nhất, thần sắc hoảng hốt, nói với tôi: “Quách Doanh, chúng ta làm thế nào, làm thế nào bây giờ?”

Hiếu Sa lại mỉm cười kể về những chuyện lạ kỳ của Quan Hán Khanh, một tác giả nổi tiếng về Nguyên khúc, ông Tần ngồi nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng gật gật đầu biểu thị sự tán đồng.

Một bàn ở gần chỗ chúng tôi ngồi có một cô gái đang dịu dàng nói: “Thực ra vợ anh còn rất yêu anh, e là công việc của anh quá bận rộn, không chú ý đến tâm tư tình cảm của chị ấy...”

“Đúng vậy, đúng vậy”.

Tuyên Nhụy lẩm bẩm: “‘Hồng nhan tri kỷ’, chỉ có nơi này mới có thể gọi cái tên này, ‘hồng nhan tri kỷ’”.

Hiếu Sa như nàng tiên, vậy mà cũng ngồi ở chỗ này, làm hồng nhan tri kỷ của người ta.

Tôi và Tuyên Nhụy nhìn khắp căn phòng được chiếu sáng bằng ánh đèn mờ mờ ảo ảo, những cặp trai tài gái sắc ngồi bên nhau tâm sự, chẳng có lý do gì cho sự độc ác hay sự đè nén ngượng ngùng nơi đây.

Tuyên Nhụy lẩm bẩm đến sau Sở Hiếu Sa: “Mã Tắc có biết không?”

Hiếu Sa mỉm cười nói: “Anh ta là gì của tôi? Biết hay không biết thì sẽ thế nào? Còn chị sẽ là gì của tôi? Anh ta biết hay không biết thì liên quan gì đến chị?”

Người đàn ông họ Tần đó lại rất vui mừng hỏi Tuyên Nhụy: “Cô biết Mã Tắc à?”

Tuyên Nhụy nói: “Anh cũng biết à?”

Ông Tần nói: “Là bạn làm ăn, hợp tính hợp nết, nên coi như là bạn”.

Tuyên Nhụy chụp lấy tách cà phê hất vào mặt anh ta, mắng: “Thế anh không biết cái gì gọi là vợ bạn à, không thể lừa dối được”.

Hiếu Sa cũng chụp lấy tách cà phê, hất cả lên người Tuyên Nhụy: “Tôi không phải là vợ của ai cả, vui vẻ thì để cho ai lừa dối thì lừa dối”.

Tuyên Nhụy tay chân giá lạnh, nhìn Hiếu Sa với vẻ hoảng hốt, nén nhịn một lúc rồi òa lên khóc.

Vào cái ngày hè mà Tuyên Nhụy vội vàng hốt hoảng rời khỏi Thành Đô đó, Hiếu Sa đến ở trong một căn hộ chung cư mà Mã Tắc thuê, sau đó chuyển đến ngôi nhà cũ đã bỏ không của Mã Tắc, khi đó đang năm thứ hai, nhưng cô đã làm thủ tục thôi học.

Không lâu sau, Mã Tắc nói với Mao Tú Châu về Sở Hiếu Sa, họ đã cãi nhau một trận nhưng không nhắc đến chuyện ly hôn, chỉ ngầm thừa nhận sự tồn tại của Hiếu Sa, mỗi tuần Mã Tắc đến thăm Hiếu Sa một lần.

Hiếu Sa hàng ngày cứ thế ở trong nhà đọc sách viết lách, đi qua đi lại.

Cho đến khi cô có thai.

Mao Tú Châu cũng có chìa khóa nhà cũ, cô ta mở cửa vào, vẻ mặt âm u nhìn Hiểu Sa, không nói những từ ngữ thô tục như lúc bình thường. Cô ta chỉ nhìn chăm chăm khiến Hiểu Sa phát sợ, mặt mũi tái nhợt, cuối cùng cô ta cười một cái giễu cợt rồi đóng sầm cửa lại ngênh ngang bỏ đi.

Tối đó, Hiểu Sa nghe điện thoại của Tú Châu, tiếng Tú Châu rõ ràng và đầy khinh miệt: “Người đàn bà không có thể diện như cô, sinh con ra chỉ là con riêng của cô mà thôi”.

Chỉ một câu nói này, với Sở Hiểu Sa tính nết vốn kiêu hãnh cảm thấy rất mất mặt và tổn thương sâu sắc.

Cô đã mất đứa con của mình.

Sau khi sảy thai, Hiểu Sa thử đi tìm việc, bắt đầu đi làm ở một công ty nhỏ. Chưa được nửa tháng, Tú Châu tìm gặp giám đốc công ty này, sau cuộc chuyện trò vui vẻ của họ, Hiểu Sa bị thôi việc. Cô không quen tranh cãi ầm ĩ, cũng không muốn nói với Mã Tắc, tiếp tục tìm công việc khác. Nhưng mỗi lần như vậy, Tú Châu đều có tài tìm ra cô, khiến cô không còn mặt mũi nào ở lại mà phải chuyển sang chỗ khác.

Tú Châu nói: “Hạng đàn bà rẻ tiền như cô là thứ đồ để người khác bao nuôi, lại còn muốn thành đạt trong sự nghiệp nữa à? Có nằm mơ! Cô trốn vào chỗ nào cho tôi nhờ, nếu không tôi sẽ khiến cho cô phải cuốn xéo khỏi Thành Đô này đây”.

Lúc ấy Mã Tắc cũng đã biết toàn bộ hành vi của Tú Châu, nhưng đuối lý, ngay cả muốn nói hộ Hiểu Sa cũng không có lý do nào.

Hiểu Sa lòng như đã chết, oán hận nói: “Được, các người đã như thế, tôi cũng sẽ như thế”.

Cô ấy đã vì thế mà trở thành một thành viên của “Hồng nhan tri kỷ”.

Tú Châu cười nhạt, thấy việc này không đáng lưu tâm đến, từ đó không để ý đến cô nữa.

Cứ hai ngày một tuần Hiểu Sa đến ngồi ở ngôi nhà màu phấn hồng ấy, lòng cô trở nên hiền hòa hơn, nói chuyện làm thơ, thể xác thanh bạch, bán rẻ tinh thần và tâm hồn mình.

Tuyên Nhụy nước mắt đầm đìa nhìn Hiểu Sa, giọng khản cầu: “Hiểu Sa, em đừng như vậy nữa, được không? Làm sao lại phải tự chà đạp mình như thế? Em không đau lòng nhưng chị thì đau lòng lắm”.

Hiểu Sa nhìn cô ta, cười nói: “Đau lòng ư? Ai sẽ đau lòng cho tôi đây? Tuyên Nhụy à, chị đừng đóng kịch nữa, tôi không thích xem kịch đâu”.

Mã Tắc ngồi trên ghế sôpha, cúi đầu hút thuốc.

Tuyên Nhụy khóc hỏi: “Mã Tắc, vì sao anh lại để Hiểu Sa đến chỗ đó? Anh còn có lương tâm không?”

Mã Tắc cười đau khổ: “Cô ấy muốn đến, tôi làm gì được?”

Tôi ôm Tuyên Nhụy lúc này khóc đến mức gần như không thở được, nói: “Anh không thể quan tâm đến Hiểu Sa hơn được hay sao?”

Mã Tắc lạnh nhạt nói: “Quan tâm thế nào?”

Tuyên Nhụy nói: “Ly hôn, rời xa người đàn bà độc ác kia, cưới cô ấy, cưới Hiểu Sa”.

Mã Tắc ngẩng đầu nhìn cô ta, cười: “Như thế là đủ à? Nếu như thế là đủ thì tôi đã làm từ lâu rồi”.

Hiểu Sa mỉm cười: “Đúng vậy, nếu cưới tôi mà tất cả đều thuận lợi, thì anh ấy đã sớm cưới tôi rồi”.

Hiểu Sa nói: “Quách Doanh, tôi nói cho chị biết, Thành Đô là thành phố của tình yêu, chỉ có điều, tình yêu đó chỉ tồn tại giữa vợ và chồng, sâu rễ bền gốc, lâu năm thì thành bóng râm”.

Tôi nói: “Tình cảm giữa Mã Tắc và vợ anh ấy không tốt, không phải chính anh ấy cũng đã thừa nhận là không có tình yêu hay sao?”

Hiểu Sa nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, một ngày làm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, tình cảm bên ngoài dù mặn nồng, dù quần quýt nhưng cũng không bằng tình cảm vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa thuận”.

Cô ấy nhấp một ngụm nước, nói tiếp: “Tuổi trẻ làm vợ chồng, tuổi già làm bầu bạn, chỉ đợi khi một người già đi, quay đầu lại mà suy nghĩ, thì thấy rằng, cãi nhau cũng được, âm ỉ cũng được, chỉ cần người đó bên bạn từ đầu đến cuối. Hoàn cảnh có thay đổi, bạn bè có thay đổi, chỉ có người đó một lòng một dạ, giống như sống trong cuộc đời của anh mà không thể tách rời, ghét bỏ cô ấy là ghét bỏ chính bản thân mình, phủ nhận cô ấy là phủ nhận bản thân mình, như máu và thịt liền nhau, không thể chia lìa”.

Hiếu Sa uống một ngụm nước, tiếp tục nói: “Vợ chồng đứt gánh giữa đường, thì những lãng mạn thuở ban đầu sao có thể kéo dài mãi được, cũng không thể chống lại thời gian, chống lại tuổi tác, giống như là anh ấy với tôi, nếu thực sự ở bên nhau, thì chẳng phải những khổ đau hay mật ngọt của cuộc sống trước kia của anh ấy tôi sẽ là người phải chịu đựng hết, khổ đau cũng khiến tôi chịu khổ đau, mật ngọt cũng khiến tôi khổ đau, thế thì từng chút từng chút một mà không thể gạt bỏ hay rửa sạch được đó đều chẳng liên quan gì đến tôi mà lại muốn tôi phải cất giữ, phải tiếp nhận, việc này đâu có dễ dàng gì?”

Hiếu Sa lại nói: “Biết bao nhiêu quá khứ, từ khi anh Mã Tắc bắt đầu yêu, rồi kết hôn, tôi là đứa trẻ chẳng biết một cái gì, bỗng nhiên, bao nhiêu chuyện như vậy lại trở thành những việc bắt tôi phải đối mặt, tôi làm sao phải đối mặt với những chuyện tôi không nên đối mặt kia chứ?”

Tôi thở dài: “Nhưng em yêu anh ấy, không phải ư?”

Hiếu Sa nói: “Yêu thì sao nào? Yêu anh ấy là phải chịu đựng hết những chuyện này à? Chịu đựng những tàn tích do những mảnh vỡ trong cuộc sống của anh ấy gây ra hay sao?”

Tôi nói: “Chẳng phải Mã Tắc đã nói có thể ly hôn để cưới em sao?”

Hiếu Sa cười nhạt, lãnh đạm nói: “Cưới ư? Cưới tôi tức là đã coi trọng tôi, được anh ấy cưới chính là phúc phận của tôi à? Việc người khác đã làm với anh ấy rồi, tôi không ham”.

Tôi im lặng không nói, quay người đẩy cửa ban công, vào phòng khách.

Tuyên Nhụy và Mã Tắc vẫn ngồi chỗ cũ không động dậy gì, cả hai người đều đang đốt thuốc.

Hiếu Sa cũng bước vào, lạnh lùng nhìn Mã Tắc và Tuyên Nhụy.

Nước mắt Tuyên Nhụy đã khô, cô ta trầm ngâm ngồi phả khói thuốc.

Mã Tắc nói: “Không thể thay đổi quá khứ, trước khi biết bọn em, sau khi biết bọn em, đều không có cách gì thay đổi được”.

Tuyên Nhụy bỗng cười nói: “Nếu ngay từ đầu em không ngang tàng như thế mà là một người con gái hiền lành một chút, thì bây giờ sẽ thế nào?”

Mã Tắc nói: “Chúng ta sẽ vẫn là bạn vong niên, anh vẫn sẽ đưa em đi chơi khắp nơi”.

Tuyên Nhụy nói: “Nếu lần đó, người anh chọn là em?”

Mã Tắc hờ hững cười: “Anh sẽ không chọn em”.

Tuyên Nhụy nói: “Vì sao?”

Mã Tắc nói: “Cho dù nghĩ như thế nào, tình hình có thế nào cũng không thể chọn em được”.

Hiếu Sa mỉm cười: “Quách Doanh, bây giờ thì chị biết cảm nhận của tôi thế nào rồi chứ? Ngay từ đầu anh ấy đã không chọn Tuyên Nhụy, việc này đối với tôi cũng giống như anh ấy đã cưới Mao Tú Châu rồi thì không thể cưới tôi được”.

Tôi nói: “Sao em phải tự dày vò mình thế? Đã yêu rồi thì nên bắt đầu lại từ đầu, đừng vì quá khứ mà kéo dài thêm những đau khổ”.

Hiếu Sa mỉm cười có vẻ hơi kỳ quái, nói: “Quách Doanh, chị chỉ nói đúng một nửa, tôi yêu anh ấy, nhưng người anh ấy yêu lại không phải là tôi”.

Mã Tắc nói khê khàng: “Em đừng nói tiếp nữa”.

Lời lẽ của Hiểu Sa sắc sảo: “Có gì mà không thể nói chứ? Người anh yêu chính là Tuyên Nhụy, nhưng chỉ sau khi anh quá thất vọng về chị ấy anh mới lấy tôi ra để trút bực, nhưng không ngờ rằng tôi là gái trinh nên anh không bỏ mặc được mà thôi”.

Nghe thấy những lời này, Tuyên Nhụy há hốc mồm, tôi cũng sững sờ trở mắt ra.

Mã Tắc cúi đầu thở dài: “Chuyện đã qua nhắc lại làm gì nữa?”

Tuyên Nhụy chậm chậm nói: “Anh yêu em ư?”

Mã Tắc khổ sở cười: “Đúng vậy, yêu em”.

Tuyên Nhụy chậm rãi nói: “Yêu kiểu gì?”

Mã Tắc nói: “Cho đến bây giờ là một lần duy nhất, yêu đến đau đớn con tim”.

Tuyên Nhụy nói: “Tình yêu sâu sắc?”

Mã Tắc nói: “Tình yêu khiến anh phải hối hận vì đã kết hôn”.

Hiểu Sa cười lạnh lẽo: “Tình yêu của một kẻ nhu nhược, yêu mà không dám thừa nhận, yêu mà không dám bộc lộ, yêu mà không dám níu giữ, người đàn ông như thế lại định cưới tôi, tôi làm sao có thể lấy anh ta được? Huống hồ người anh ta yêu không phải là tôi”.

Bốn người không nói một lời nào.

Trong đầu tôi bỗng nổi lên điều nghi vấn mà tôi vẫn giữ trong lòng vào cái đêm Tuyên Nhụy kể lại quá khứ của cô ta, chợt hỏi: “Tuyên Nhụy, Thường Khoan ngay từ đầu đã yêu cậu, cũng đã bộc bạch rồi, sau này đã ly hôn, sao cậu không ở bên anh ấy?”

Tuyên Nhụy như trút được gánh nặng, cô thở ra và nói: “Vì người mình vẫn yêu là Mã Tắc”.

Lúc này, mới thực sự rõ ràng chân tướng mọi việc.

Chân tướng sự việc phơi bày thật tàn khốc.

Hai người yêu nhau, họ nghi kỵ, oán hận, đau khổ, lỗi lầm.

Hiểu Sa nhắm mắt lại, mỉm cười nói: “Tuyên Nhụy, đúng vậy, chỉ có như thế này, chỉ có nguyên nhân này, tôi mới có thể tha thứ cho việc chị từ đầu đã mặc kệ tôi”.

Tuyên Nhụy nói: “Đúng vậy, tôi đổ kị, tôi hận, tôi tuyệt vọng, tôi giận dữ, đến nỗi đã hại em”.

Hiểu Sa nói: “Giấc mộng, ba năm, một giấc mộng một mõi, tôi phải đi ngủ đây, ngày mai, tôi sẽ phải đến bác sĩ tâm lý”. Nói xong, cô ấy chậm chậm rời khỏi phòng khách, đi lên lầu.

Mã Tắc và Tuyên Nhụy đứng lên, mặt đối mặt, họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau, lâu sau, Mã Tắc giờ tay ra vuốt tóc cô: “Bao giờ bắt đầu để tóc dài”.

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Khi biết mình yêu sẽ bắt đầu”.

Mã Tắc nói: “Bao giờ trở lại Thành Đô?”

Tuyên Nhụy lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Chưa biết, em còn có một việc, không biết lúc nào mới có thể quay lại được”.

Mã Tắc nhát nhèo nói: “Thế bao giờ rời Thành Đô?”

Tuyên Nhụy cười xinh đẹp mà ảm áp như gió mùa xuân: “Ngày mai”.

Mã Tắc nói: “Nếu Hiểu Sa còn muốn ở bên anh, thì anh sẽ nhanh chóng cưới cô ấy”.

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Tốt lắm, anh hãy chăm sóc cô ấy”.

Mã Tắc ôm lấy hai vai Tuyên Nhụy: “Bảo trọng”.

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Bảo trọng”.

Mã Tắc gạt đầu, hai người nhìn nhau rất lâu, rồi anh quay người đi lên lầu.

Tuyên Nhụy xỏ giày, mỉm cười nói với tôi: “Đi thôi, Quách Doanh”.

Chúng tôi đi uyên qua màn đêm mờ mịt hương vị ớt cay.

Tuyên Nhụy hít một hơi thở sâu: “Mình thích Thành Đô, nó là một thành phố mà khi cậu rời khỏi sẽ luôn nhớ đến”.

Tôi nói: “Mai về Lục Thành chứ?”

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Ừ”.

29. Chương Kết

Đoạn kết:

Chỗ của tôi và Tuyên Nhụy đương nhiên là ở cạnh nhau, Tuyên Nhụy ngồi sát cửa sổ, tôi ngồi giữa.

Ngày hôm đó thời tiết cũng khá âm u, nhưng cũng có lúc ánh mặt trời lọt qua các tầng mây, chiếu rọi huy hoàng trên mặt đất.

Khuôn mặt Tuyên Nhụy điểm một nụ cười mờ ảo, bình lặng và yên ả. Tôi hỏi: “Những khúc mắc trong trái tim đều đã được giải tỏa rồi chứ?”

Tuyên Nhụy cười khê: “Đúng vậy, đã được giải tỏa rồi, hóa ra anh ấy cũng yêu mình, như thế là mình yên tâm, tất cả những gì anh ấy làm lúc đầu, mình đều có thể giải thích được”. Cô ta ngừng lại một lúc rồi nói: “Chỉ có Hiểu Sa là vô tội, cả hai chúng tôi đều không chịu bày tỏ tình yêu, làm tổn thương Hiểu Sa, nhưng dù sao cô ấy cũng yêu Mã Tắc. Hiện nay, Mã Tắc đã giải tỏa được nỗi lòng, từ nay về sau có lẽ sẽ hết lòng yêu thương cô ấy”.

Tôi có thể hiểu được tình cảm của Tuyên Nhụy lúc này, cô ấy chỉ thích chứ không tin vào tình yêu, không thừa nhận tình yêu, rất nhiều quan niệm triết học về xử thế có vẻ ngang phè phè của cô ấy, chẳng qua chỉ là vì trong lòng có những nỗi đau giấu kín.

Một người con gái nếu không có cá tính ngang ngược từ lúc sinh ra, thì nhất định sẽ có những việc quá khứ mà không muốn nhắc đến.

Tuyên Nhụy thắt lại dây an toàn, mỉm cười nói với tôi: “Quách Doanh, ở Thành Đô, cuối cùng mình đã giải tỏa được một nỗi lòng. Từ nay về sau, e là có thể đối mặt với tình yêu được rồi”.

Tôi cười hỏi: “Vẫn là yêu tình chứ?”

Tuyên Nhụy cười mà không đáp, đúng lúc này máy bay trượt nốt phần đường băng cuối cùng, bay vào bầu trời, vào khoảnh khắc đó tôi thấy có một sợi nắng vào lướt qua khuôn tươi cười của Tuyên Nhụy.

Lục Thành, Lục Thành mà tôi chưa bao giờ đi xa lâu như vậy, ở một góc khác của vịnh Hàng Châu dần hiện ra đường bay ngắn đón chúng tôi trở về. Tôi và Tuyên Nhụy cùng nhìn và cười, Tuyên Nhụy đưa tay sang nắm lấy tay tôi, tay của cô ấy khô và ấm áp.

Tuyên Nhụy đưa tôi đến vườn hoa bí mật của cô ấy, mỉm cười nói: “Đây vốn là nơi mình luôn nghĩ tới từ khi mình hiểu chuyện đời, từ nhỏ đã thông minh hơn người, may mắn hơn người, kết quả là tạo thành lý do cho đàn ông không muốn xây dựng một nơi như thế này vì mình, thực sự, nếu được làm lại một lần nữa, khi yêu Mã Tắc, mình sẽ nói cho anh ấy biết, mình sẽ vứt bỏ hết những thói yêu ma để anh ấy và mình có thể sống an lành và hạnh phúc ở một nơi như thế này”.

Tôi và Tuyên Nhụy sắp xếp hành lý rồi xuống siêu thị ở tầng dưới mua hoa quả, tôi cười hỏi: “Thế còn bây giờ?”

Tuyên Nhụy cười nòng ảm: “Tình yêu, đi tìm tình yêu, tìm lại cảm giác đầu tiên của tình yêu đó, lần này, mình sẽ không tiếc bất kỳ thứ gì, mình không cần phải giữ vẻ lạnh lùng, mình chỉ cần một tình yêu nghiêm túc, hoàn chỉnh”.

Tôi nghĩ đến Thang Ninh, lòng trầm xuống, hỏi: “Là Thang Ninh à?”

Tuyên Nhụy cười lắc lắc đầu nói: “Quách Doanh, các cậu rất hợp, kỳ thực...”

Nói đến đây, chiếc điện thoại di động lâu ngày nằm im của Tuyên Nhụy bỗng réo lên, Tuyên Nhụy nhìn số, vui mừng nói: “Khả Tuệ, con nhóc này và mình còn có cảm ứng tâm điện nữa đấy, vừa mới về đã có điện thoại của nó rồi”.

Cô ấy cười nghe điện: “Khả Tuệ?”

Lúc này tôi nghe thấy tiếng Khả Tuệ khóc nức lên trong máy: “Chị Tuyên Nhụy, em có thai rồi”.

Khi tôi và Tuyên Nhụy chán chường chạy đến khoa sản của bệnh viện, Khả Tuệ đang ngồi run rẩy trên chiếc ghế dài ở hành lang, thấy Tuyên Nhụy và tôi cũng không đứng lên, chỉ khóc lóc: “Chị Tuyên Nhụy, em có thai...”

Tuyên Nhụy kéo cánh tay con bé vừa đưa ra, trừng mắt nhìn nó hỏi: “Khả Tuệ, chuyện này là thế nào? Rốt cuộc là thế nào đây? Của ai? Là của ai?”

Khả Tuệ thút thít không trả lời, chỉ lau nước mắt.

Tuyên Nhụy nâng mặt nó lên, cao giọng hỏi: “Của ai? Chị hỏi em là của ai?”

Những người trong hành lang đều quay nhìn chúng tôi, tôi kéo Tuyên Nhụy một cái, Tuyên Nhụy mới hậm hực bỏ tay ra.

Khả Tuệ cúi đầu, thì thầm nói tên người đàn ông đó: “Diễn... Diễn Trung Cơ”.

Một tiếng sấm nổ rền, lại một sự thật nữa được phơi bày, Khả Tuệ sau khi được Tuyên Nhụy cảnh cáo bỗng nhiên thay đổi, Khả Tuệ thường trang điểm ra ngoài, Khả Tuệ...

Tuyên Nhụy nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng: “Khả Tuệ, sao em không nghe lời, vì sao không biết quý trọng bản thân mình chứ? Vì sao?” Cô ấy nói lầm rầm, “Hiếu Sa và chị không có ai dẫn đường, mới đi lầm đường lạc lối, em thì vì sao chứ? Chị đã nhắc nhở em tất cả những điều cần phải nhắc nhở rồi, những điều nên nói đã nói rồi, vì sao em vẫn đi vào con đường này?”

Tôi hỏi: “Khả Tuệ, em định làm thế nào? Hôm nay bọn chị đưa em đi bỏ đứa bé này đi”.

Khả Tuệ ra sức lắc đầu: “Không, em muốn giữ đứa bé này, em yêu anh ấy, em muốn sinh cho anh ấy một đứa con...”

Tuyên Nhụy trừng mắt nhìn nó: “Sinh con ư? Sinh rồi thì em làm sao? Sinh rồi thì chúng ta làm thế nào, em nghĩ đơn giản quá đấy, em có biết không em, Khả Tuệ, đừng có làm như mình là trẻ con thế, được không?”

Khả Tuệ cúi đầu khóc thút thít, năm phút sau, tôi và Tuyên Nhụy mỗi người một bên dìu nó vào phòng phẫu thuật.

Tuyên Nhụy nói: “Việc này trời biết đất biết, không nói cho người đàn ông kia biết, nếu không cả đời này, anh ta sẽ xơi tái em”.

Bác sĩ vẫn chưa đến, Khả Tuệ giấu mặt trong cánh tay Tuyên Nhụy khóc không ra tiếng: “Chị Tuyên Nhụy...”

Tuyên Nhụy đẩy nó lên giường phẫu thuật, vừa khóc vừa mắng: “Chị đã cảnh cáo em bao nhiêu lần rồi hả? Khả Tuệ? Đầu óc thông minh của em đi đâu hết rồi Khả Tuệ? Giờ đã sáng mắt ra chưa? Quá mê muội chưa?”

Tôi ôm lấy Khả Tuệ thì thầm thì an ủi: “Khả Tuệ, đừng khóc, đừng khóc, hãy nói cho chị biết giờ em nghĩ thế nào?”

Khả Tuệ chẳng để ý đến tôi, nắm lấy tay Tuyên Nhụy khóc nói: “Chị Tuyên Nhụy, em nên làm thế nào bây giờ? Cho em biết với...”

Tuyên Nhụy cắn răng nói: “Đã sớm biết như hôm nay thì lúc trước việc gì phải thế?” Nói rồi ôm lấy cơ thể gầy yếu của Khả Tuệ thương khóc: “Khả Tuệ, Khả Tuệ chị Tuyên Nhụy thương em lắm”.

Tôi nhìn, nhìn Tuyên Nhụy, nhìn Khả Tuệ, vết thương Sở Hiểu Sa đang cứa vào lòng Tuyên Nhụy, vết thương đó không dễ gì liền miệng được, bỗng nhiên lại bị Khả Tuệ tàn nhẫn cứa thêm.

Tôi nhắm mắt lại, thở dài: “Tình yêu ôi tình yêu, những tiên nữ trong tình yêu lại như thế này sao? Những yêu tinh trong tình yêu lại như thế này sao? Đau đau khổ khổ giống nhau, đều là tiếng khóc lặng lẽ giống nhau, đều là nỗi đau không dám đối mặt giống nhau...”

Chúng tôi đưa Khả Tuệ đến căn nhà còn chưa kịp thu dọn của Tuyên Nhụy, mắt Tuyên Nhụy đỏ ngầu, không còn sức lực, cũng không thể lại trách cứ Khả Tuệ đang co ro trong chăn được.

Cô ấy ngồi xuống bên giường, ôm lấy Khả Tuệ, hôn lên tóc Khả Tuệ nói: “Không có gì, đều sẽ qua hết, không có gì, mọi thứ đều không sao cả...”

Khả Tuệ ôm lấy Tuyên Nhụy, gục đầu xuống, hỏi khẽ: “Chị Tuyên Nhụy, có phải em đã mãi mãi mất đi tư cách được trở thành tiên nữ không? Hiện giờ em muốn được trân trọng nhưng không có gì để mà trân trọng nữa, em sẽ không thể thành tiên nữ được phải không?”

Viên mắt Tuyên Nhụy đỏ lên, nước mắt lăn lăn rơi, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Làm sao có thể như thế chứ, em vẫn là Khả Tuệ, vẫn là tiên nữ Khả Tuệ, vẫn là cái hạt giống tiểu yêu tinh của chị, Khả Tuệ ngoan của chị”.

Lúc này điện thoại của Tuyên Nhụy lại đổ chuông, cô ấy đang ôm Khả Tuệ nên không thể động chân tay được, tôi bèn cầm điện thoại trên bàn, vừa định đưa cho cô ấy thì thấy số của Nhiễm Dịch, không chần chừ nhắc máy: “Nhiễm Dịch à”. Tuyên Nhụy nghe thấy cũng ngẩng đầu nhìn tôi.

Nhiễm Dịch hơi chững lại rồi nói: “Tuyên Nhụy đâu?”

Tôi nói: “Hiện giờ cô ấy không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì không?”

Nhiễm Dịch ngừng lại rồi nói: “Tôi đợi các cô ở nhà D ”Đạm Bộc”.

Tôi nói: “Bây giờ đang có việc, có thể không qua được không, hôm khác đi.”

Nhiễm Dịch lạnh nhạt nói: “Không hôm khác được, phải là hôm nay”. Nói xong cô ấy cúp máy.

Tôi nhìn Tuyên Nhụy nói: “Là Nhiễm Dịch, cô ấy nói đang chờ bọn mình ở ‘Đạm Bộc’, cậu xem có phải gọi từ chối không?”

Tuyên Nhụy cười nhạt, nghĩ một lúc rồi nói: “Việc cần gấp thì vẫn gấp thôi, là hôm nay hay ko thì có gì khác?” Cô ấy đặt Khả Tuệ nằm ra, cẩn thận đắp chăn lên cho nó rồi nói: “Khả Tuệ, Khả Tuệ, chị Tuyên Nhụy đi một lúc rồi về nhé, em ngủ một giấc đi, không có chuyện gì đâu, ngủ ngon thì chẳng có chuyện gì cả”.

Khả Tuệ nghe lời gật gật đầu, cười cười, nụ cười trông méo mó khiến nước mắt tôi lại trào ra.

Trên xe tắc xi, tôi hỏi Tuyên Nhụy: “Nhiễm Dịch gọi chúng ta qua gấp như thế, không biết có việc gì?”

Tuyên Nhụy nửa cười nửa không, nói: “Cứ gấp đã, rồi sẽ biết”.

Tôi và Tuyên Nhụy vào lô, phát hiện ra ngoài Nhiễm Dịch còn có Thiên Hồng và Tôn Hạo.

Nhiễm Dịch nhìn Tuyên Nhụy, hai mắt đỏ đỏ, lạnh lùng nói: “Cô còn có gan đến đây à?”

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Tôi có gì mà không dám?”

Nhiễm Dịch lạnh nhạt nói: “Trước kia thực sự không biết cô là đứa con gái có gan như thế”.

Tôi không hiểu nên nhìn Nhiễm Dịch: “Nhiễm Dịch, cậu kêu bọn mình ra đây có chuyện gì thế?”

Nhiệm Định nói: “Chờ lát nữa sẽ tính sổ với cô”, rồi giận dữ quay đầu đi, nói với Tôn Hạo: “Còn anh? Hãy nói đi”.

Tôn Hạo thản nhiên đáp: “Những điều cần nói tôi đã nói hết rồi, tôi nghĩ không cần phải nhắc lại nữa”.

Nhiệm Định cười lạnh lẽo: “Hai người thật vừa có gan vừa có trí đấy, cứ nói thoải mái không buồn giấu giếm gì”.

Tuyên Nhụy nói: “Tôi đã làm thì tôi thừa nhận”.

Tôi nghe xong mà thấy trong đầu như dày đặc sương mù, hỏi Tuyên Nhụy: “Các cậu đang nói gì thế? Có thể nói rõ biết không?”

Nhiệm Định trừng mắt nhìn Tuyên Nhụy, cắn chặt răng nói từng từ từng chữ: “Đồ rẻ tiền này, và Tôn Hạo không biết thể diện này đã làm bậy với nhau”.

Ánh mắt Tuyên Nhụy lạnh lùng, nhưng cuối cùng cô ấy chỉ cười: “Sao phải nói những lời làm tổn thương người khác như thế, chuyện cô cặp bồ là chuyện chính đáng, còn Tôn Hạo và tôi thì là câu kết làm bậy với nhau sao?”

Tôi thực sự rất kinh ngạc: “Nhiệm Định, Tuyên Nhụy, các cậu không phải đang nói đùa đấy chứ?”

Tuyên Nhụy cười vỗ vỗ vai tôi nói: “Quách Doanh, chuyện này làm sao đùa được”. Cô ấy thản nhiên ngồi đối diện Nhiệm Định, nói với tôi: “Lần trước mình rời khỏi Lục Thành đi tìm bọn họ, chính là để tìm Tôn Hạo, đi tìm người đàn ông mà mình coi trọng, người đàn ông đó có nghĩa khí, có nguyên tắc”.

Rõ rồi, hoàn toàn rõ rồi, chuyện khiến Thang Ninh phải chịu một đòn lạnh như thế, chính là vì người Tuyên Nhụy đi tìm lại là Tôn Hạo.

Hiểu rồi, tôi hoàn toàn đã hiểu. Những tán thưởng của Tuyên Nhụy với Tôn Hạo, Tuyên Nhụy và Tôn Hạo cùng nhau âm thầm uống rượu, Tuyên Nhụy không ngừng gọi điện cho Tôn Hạo, Tuyên Nhụy dùng cảm xúc xông ra khi Tôn Hạo bị chúc rượu. Khi đó, tôi lại cho rằng cô ấy vì Thang Ninh, giờ nghĩ lại mới thấy, sự phóng khoáng của cô ấy, nỗi khổ đau của cô ấy, những giọt nước mắt của cô ấy đều là vì Tôn Hạo, người đã trở thành chồng của người khác, là Tôn Hạo mà cô ấy đã đi ngược lại nguyên tắc của chính mình: Tuyệt đối không đụng vào “Đồ đã có chủ”.

Tôi kéo tay Tuyên Nhụy, hơi run run: “Tuyên Nhụy, sao lại như thế này?”

Tuyên Nhụy cười nói với tôi: “Chẳng có gì cả, khi mình đi tìm anh ấy, lòng mình vẫn chưa giải tỏa được chuyện về Mã Tắc, mình không biết có phải là yêu hay không, cái mình nói là tình yêu thực sự đó, lần trước mình chẳng qua là chỉ lên giường với anh ấy mà thôi”.

Nước mắt Nhiệm Định đã trào ra, cô ấy mất hết vẻ thanh nhã, vẻ cao quý, chỉ thẳng vào mặt Tuyên Nhụy mắng: “Cô còn mặt mũi mà thừa nhận sao? Cô còn mặt mũi mà thừa nhận những chuyện này à?”

Tuyên Nhụy cười nói: “Trước kia tôi không thừa nhận tôi yêu anh ấy, giờ tôi thừa nhận, tôi yêu Tôn Hạo, yêu một cách quang minh chính đại, yêu chẳng có gì mà phải sợ cả, anh ấy kết hôn rồi thì thế nào? Anh ấy yêu cô thì làm sao? Cô coi thường anh ấy, cô không để ý đến anh ấy, có việc gì phải giữ một cuộc hôn nhân chỉ là hữu danh vô thực, cô có người đàn ông khác bên cạnh, sao cô còn níu kéo người đàn ông cô không yêu mà không thả anh ta ra?”

Nhiệm Định khóc nói: “Ai nói tôi không yêu? Ai nói tôi không yêu người đàn ông này, tôi nói điều đó lúc nào?”

Nhưng trong ấn tượng của tôi, Nhiệm Định không yêu Tôn Hạo, cũng không yêu Thiên Hồng, cô ấy chỉ yêu bản thân mình.

Tôn Hạo thở dài nói: “Nhiệm Định, chuyện đã đến thế này, cứ lẳng nhẳng mãi cũng không có kết cục tốt hơn đâu. Chúng ta ly hôn thôi”.

Nhiệm Định kêu lên: “Vì sao? Vì đứa con gái này mà anh muốn ly hôn với em sao? Anh quên là anh đã nói anh yêu em nhiều thế nào à? Anh quên anh đã nói là muốn đưa em đi cả cuộc đời không tính toán điều gì sao? Tôn Hạo, anh đều quên rồi ư?”

Tôn Hạo chậm rãi lắc đầu: “Anh và em ly hôn không vì bất cứ ai, lòng anh với em đã nguội lạnh, chẳng qua là trước kia anh không nỡ rời xa em”. Anh ta đau đớn nhắm mắt lại, những giọt nước mắt to tròn lăn xuống. “Thực sự không nỡ, thà anh một mình đau khổ, anh chỉ muốn giữ em bên anh, chăm sóc cho em, không xa rời”.

Nhiễm Dịch rơi nước mắt: “Còn bây giờ? Bây giờ anh nỡ sao?”

Tôn Hạo nói: “Không nỡ, vẫn là không nỡ, nhưng anh chẳng còn cách nào khác, anh đã phản bội lại lời hứa của mình, anh không có khả năng lại thản nhiên đối mặt với lời hứa của mình được nữa, anh chỉ có thể bỏ đi”.

Tuyên Nhụy cười nói: “Tôn Hạo, chúng ta mới nên ở bên nhau, em quý trọng anh, em quan tâm đến anh, em yêu anh”.

Tôn Hạo lắc đầu, nghiêm trang nói: “Tuyên Nhụy, xin cảm ơn tình cảm em dành cho anh, nhưng anh không thể, đối với anh mà nói, em là người đã giải thoát cho anh khỏi lời hứa nặng nề, nhưng không yêu, không có tình yêu khắc sâu vào xương cốt như với Nhiễm Dịch”.

Tuyên Nhụy ngạc nhiên, tay cô ấy run run: “Tôn Hạo, Tôn Hạo, anh nói gì thế? Anh không biết rằng em thực sự yêu anh hay sao?”

Tôn Hạo cười khổ sở: “Từ hôm ở đó về, anh trở lại Nam Kinh, biết là em thực sự yêu anh, nhưng anh cũng thực sự yêu Nhiễm Dịch”.

Tuyên Nhụy nói: “Cô ta chà đạp lên tình cảm của anh, anh vẫn còn như thế với cô ta sao?”

Tôn Hạo nói: “Sao không thể? Cô ấy là vợ anh, cô ấy không yêu anh thì sao? Cô ấy chịu ở với anh là đủ rồi, mà anh thì yêu cô ấy, anh không thể tha thứ cho bản thân về sự phản bội đối với cô ấy”.

Nhiễm Dịch đột nhiên run rẩy nói: “Thế thì chúng ta bắt đầu lại từ đầu, chúng ta không ly hôn nữa, chúng ta bắt đầu lại...”

Tôn Hạo lắc đầu: “Không thể được, thực sự không làm được, trái tim anh đã mệt mỏi lắm rồi, không còn có sức nữa”.

Tôn Hạo nói: “Anh biết, anh biết các em đều là những cô gái xuất sắc nhất trong con mắt người khác, có người gọi bọn em là yêu tinh, có người gọi bọn em là tiên nữ”.

Tôn Hạo cười khổ sở: “Nhưng các em biết không? Yêu tinh ư? Tiên nữ ư? Đều chỉ là những người đàn bà vui đùa với tình yêu, chỉ không có tình yêu mới có thể biến mình thành yêu tinh hay tiên nữ, còn người mà anh muốn vẫn chỉ là người phụ nữ bình thường, có thể cùng anh chung sống, yêu tinh anh không thích, mà tiên nữ anh cũng không chịu nổi”.

Nói xong anh ta đứng dậy ra khỏi lô.

Anh ta không nhìn Tuyên Nhụy, cũng chẳng nhìn Nhiễm Dịch, hai người này cũng không giữ anh ta lại, chỉ có Nhiễm Dịch đang ngồi khóc trong đau đớn.

Thiên Hồng đến ôm Nhiễm Dịch, Nhiễm Dịch đẩy ra, khóc nói: “Anh đi đi, chúng ta chia tay rồi, đã chia tay rồi”.

Tôi định đến an ủi Nhiễm Dịch nhưng cô ấy lại đẩy tôi lăn ra đất, cảm hận trợn mắt nhìn tôi nói: “Quách Doanh, tất cả việc này đều do cái đồ rẻ tiền là cô”.

Tôi kinh ngạc, không biết vì sao Nhiễm Dịch lại nói như thế, nhưng, theo nét mặt của Thiên Hồng, tôi biết mối hận thù của Nhiễm Dịch với tôi là quá rõ ràng.

Khi đưa Thiên Hồng ra sân bay, cậu ấy vẫn không giấu nổi vẻ ủ rũ và thất vọng, kể cho tôi nghe những gì mình biết.

Thiên Hồng nói: “Quách Doanh, cậu biết không? Cũng giống như Lang Trung thích cậu mà không dám thừa nhận, Nhiễm Dịch với tính cách cao ngạo chủ định là sẽ không nói cho Lang Trung biết là cô ấy yêu anh ta”.

Thời gian tám năm, Lang Trung giấu giếm tình yêu với tôi trong tám năm, tình yêu của Nhiễm Dịch với Lang Trung cũng giấu kín trong tám năm.

Thiên Hồng nói: “Tôn Hạo chẳng qua chỉ là công cụ cho cô ấy dùng để khiến Lang Trung đổ kỵ, ghen tuông mà thôi, nhưng Lang Trung không đổ kỵ, cũng không ghen tuông. Sau này, tôi, chính tôi là người vẫn yêu cô ấy, trở thành công cụ thứ hai của cô ấy, nhưng Lang Trung vẫn muốn thổ lộ với cậu, vì vậy cô ấy đã không kể chuyện cậu và Thạch Duệ chia tay cho Lang Trung nghe, mọi hiểu lầm ngẫu nhiên giữa cậu và Lang Trung là do cô ấy gây ra”.

Thiên Hồng cười khổ nói: “Nhiễm Dịch tuy là một người cao ngạo như thế nhưng cô ấy vẫn là người con gái đa tình, sự thành thật và nghiêm túc của Tôn Hạo đã khiến cô ấy động lòng, nhưng cô ấy lại không thừa nhận yêu Tôn Hạo, thế nên, tôi lại trở thành thứ để cô ấy dằn vò Tôn Hạo, kiểm nghiệm Tôn Hạo, chứng minh là cô ấy không yêu Tôn Hạo, cho đến khi cô ấy lại yêu tôi”.

Thiên Hồng nói: “Tình cảm của Nhiễm Dịch che giấu rất kỹ, cũng rất yếu đuối, vì thế cho dù là lúc nào, tôi cũng vờ như không biết sự yếu đuối của cô ấy, có thể nói là cuộc hôn nhân của tôi ngày đó chính là để cho cô ấy không thấy áy náy, không cảm thấy mắc nợ tôi trong chuyện tình cảm”.

Thiên Hồng nói: “Tôi thực sự yêu cô ấy, nhưng một khi sai lầm đã bắt đầu, đến lúc kết thúc cũng sẽ vẫn là sai lầm, chuyện hôm nay tôi đã dự liệu trước, chỉ có điều...”

Thiên Hồng cười đau khổ: “Chỉ có điều tôi không ngờ, trong tim cô ấy vị trí của Tôn Hạo đã vượt qua Lang Trung, vượt qua tôi”.

Thiên Hồng nói: “Còn làm sao nữa? Muốn hơn thua thì phải chịu thôi, tôi không đủ sức để phản công, chỉ sợ từ nay về sau sẽ không còn thấy Nhiễm Dịch nữa”.

Nhiễm Dịch từ khi đính hôn ở Nam Kinh thì thái độ đối với tôi đã như người khác, Nhiễm Dịch giấu kín như bưng tình cảm đối với Lang Trung, Nhiễm Dịch nhớ biết bao nhiêu câu chuyện về Thành Đô. Tôi cho rằng, yêu một người thì yêu luôn cả tòa thành đó chính là vì Thiên Hồng. Nhiễm Dịch, cậu đứng đấy, cậu không yêu Thiên Hồng, người cậu yêu là Lang Trung, vì Lang Trung mà cậu quan tâm đến một thành phố xa xôi.

Cuối cùng, Nhiễm Dịch và Tôn Hạo ly hôn. Nhiễm Dịch thôi không làm cho Đài truyền hình nữa, về lại Bắc Kinh điều dưỡng sức khỏe. Tôn Hạo bỏ công việc ở tòa soạn, không rõ cuối cùng như thế nào.

Tuyên Nhụy và tôi đưa Khả Tuệ về Thượng Hải, Khả Tuệ sẽ theo khóa điều trị chấn thương tâm lý trong một năm.

Tất cả bụi trần đều đã rơi đúng chỗ của nó, khi tôi cho rằng có thể nghỉ ngơi được, thì tôi ngán ngẩm biết tin Tuyên Nhụy sắp rời khỏi Lục Thành.

Trong một tháng ngắn ngủi, tôi phải chịu quá nhiều thương cảm, ly biệt, mệt mỏi hỏi: “Cậu đi làm gì?”

Tuyên Nhụy cười nói: “Mình đi tìm Tôn Hạo, mình đi tìm người đàn ông mình yêu”.

Tôi nói: “Cậu có thể tìm thấy không? Giữa một biển người, sao cậu biết anh ấy ở đâu?”

Mắt cô ấy ngập tràn ánh sáng: “Anh ấy là con người nghiêm túc, cho dù là ở đâu cũng sẽ khác người thường, mình nhất định sẽ tìm được anh ấy, cho dù là ở đâu”.

Tôi nói: “Thế điểm đầu tiên cậu đi đâu?”

Tuyên Nhụy nói: “Thâm Quyển, nơi đó giống Lục Thành, sát biển, có hệ thống truyền thông tốt nhất, một người yêu tin tức như Tôn Hạo có thể sẽ ở đây”.

Trong tiếng loa thông báo chuyến bay ở sân bay tôi ôm lấy Tuyên Nhụy hỏi: “Bao giờ cậu về?”

Tuyên Nhụy mỉm cười nói: “Đợi khi nào mình tìm được người đàn ông của lòng mình, trở thành người đàn bà tin tưởng vào tình yêu, chung thủy với tình yêu, mình sẽ liên lạc với cậu, nhất định đừng thay số di động nhé, đợi tin tốt lành của mình”.

Đôi mắt sáng sâu thẳm của cô lấp lánh sự kiên định và ước mơ.

Bỗng nhiên, khúc hát kết thúc, mọi người tản đi, người đi lâu vắng.

Tiền nữ và yêu tinh, người bị thương đã bị thương rồi, người đi đã đi rồi, chỉ còn lại một mình tôi ngột ngạt trong không khí không có tình yêu của Lục Thành.

Lang Trung nói với tôi: “Đế con, Vương Âu đã ly hôn với anh rồi, em có muốn đến với anh không?” Anh ấy ở Thành Đô, một nơi khá xa và yên ổn, thứ anh ấy có là sự hi mê tôi từ nhỏ và cơ sở kinh tế vững chắc.

Thang Ninh nói với tôi: “Quách Doanh, tôi không yêu cô, nhưng tôi muốn cưới cô, cô là một người con gái tốt, tôi phải có trách nhiệm với cô”. Anh ta sống ở Lục Thành gần trong gang tấc, cũng có trách nhiệm, tử mĩ, và gia thế hiển hách.

Thạch Duệ chưa từng nói gì với tôi, từ trước đến nay chưa bao giờ nói gì cả, chỉ nhìn tôi như thế, mỉm cười chào tạm biệt tôi. Nhưng tôi biết là anh ấy yêu tôi. Chỉ cần tôi đồng ý, anh ấy sẽ cưới tôi. Anh ấy không có chỗ ở cố định nào, anh ấy sống lang thang trong thành phố. Anh ấy cũng có cái cảm giác hổ thẹn với quá khứ và ngày càng hiểu cuộc sống hơn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Cuối cùng, rốt cuộc là vì sao? Khi mà người đã yêu tôi, người không yêu tôi, người yêu tôi, đều muốn lấy tôi, tôi lại không nghĩ ra sẽ cưới người nào đây?

Tình yêu. Yêu tinh.

Trong tiết mục của Tề Phi, ca sĩ nổi tiếng Luật Tiểu Quỳnh đã nói: “Bài hát này để tặng tất cả những yêu tinh đã từng yêu, và đang yêu”.

Tôi đi liêu xiêu qua Quảng trường lớn nhất của Lục Thành, quảng trường khiến Tuyên Nhụy không muốn đi để đối diện với lương tâm nghề nghiệp, tôi ngồi dưới tượng Thánh Mẫu, dốc những giọt bia cuối cùng xuống đất kêu tí tách, ngây ngô cười một mình, sau đó tôi mở di động, ấn số, vừa khóc vừa cười điên điên khùng khùng gào lên: “Em muốn lấy anh”.

Tôi biết, người đàn ông định đưa tôi đi suốt cuộc đời, lúc đó chắc hẳn sẽ mỉm cười không thành tiếng.

Thực sự chỉ cần có tình yêu, thì không là yêu tinh, cũng có thể cười tươi như hoa nở, hạnh phúc như mơ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tinh-tinh-yeu>